

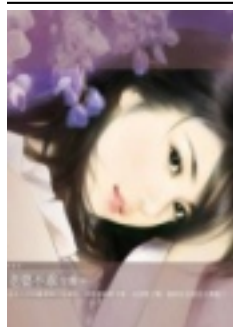
Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp

Contents

Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	56
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	96
33. Chương 33	100
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	115
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	140
45. Chương 45	144
46. Chương 46	148
47. Chương 47	152
48. Chương 48	154
49. Chương 49	156
50. Chương 50	159
51. Chương 51	162
52. Chương 52	169
53. Chương 53	171
54. Chương 54	174
55. Chương 55	178
56. Chương 56	180
57. Chương 57	183
58. Chương 58	186
59. Chương 59	188
60. Chương 60	191
61. Chương 61	196
62. Chương 62	198
63. Chương 63: Phiên Ngoại	202

Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp

Giới thiệu

Ai bảo thanh mai trúc mã là sẽ thành đôi với nhau? Ta – thầm mến hắn mười mấy năm, kết quả cuối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-nguoi-qua-duong-giap>

1. Chương 1

Ta bị mùi hương cấp tỉnh lại.

Cừ thật, nếu tính cánh cửa quan trọng kia hương vị cũng có thể lọt qua khe hở đem người tỉnh lại, ẩn loại độ dày này, có thể tưởng tượng được bên ngoài chương khí mù mịt như thế nào.

Hai mắt nửa nhắm nửa mở trong ổ chăn cuộn mấy lần, vẫn vô pháp ngủ được. Không có biện pháp, tai lấp đầy âm thanh ‘Nam mô a di đà Phật ma ha Bồ Tát’, chỉ cần là người có lỗ tai, đều sẽ bị quấy rầy đứng ngồi không yên.

Hôm nay là ngày đầu? Mười lăm? Quan Âm đàn? Bồ Tát đàn?

Miệng ta chứa đầy bột kem đánh răng cùng người trong gương mắt to tròng mắt nhỏ, người trong gương đôi mắt quầng thâm, ấn đường biến vàng tóc trắng bệch... Dựa vào, bột kem đánh răng có thể dính lên đầu? Lúc lau tóc cửa phòng bị đẩy ra — lão mẹ. Tổng cũng dường tông cửa phòng nữ nhi mình thành thói quen.

“Sớm một chút ăn cơm, ăn xong cùng nhau rửa bát.”

Ta hướng về phía để bàn chải đánh răng, hỏi “Hôm nay ngày mấy a, lại bái bái thấp hương?”

Lão mẹ không trả lời ta, không biết là không nghe hay vẫn là khinh thường trả lời vấn đề ta hỏi. Nhưng là ta mơ hồ thấy nàng hừ hừ theo âm cuối cảm thấy được một tia không ổn, lão mẹ hôm nay tâm tình rất không tốt. Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, ta nhớ tới nửa đêm ta mộng, nhất thời lạnh sống lưng.

Trong mộng, chỉ ta một người xuyên qua Thủy Nê đại lâu. Liên y váy hoa, cổ sớm bị xích, một tổ hợp quỷ dị lạnh lẽo ở tiếp theo, đáng sợ nhất là phía sau cơ nhiên có đại lão hổ da lông sáng bóng sắc hoa sắc sỡ đi theo, hơn nữa đuôi lão hổ, vẫn là dựng đứng thẳng lên!

Người nằm mơ thời điểm hơn phân nửa biết bản thân đang nằm mơ, chỉ cần không phải làm việc đuổi lý hơn là không có phản ứng quá mạnh mẽ hoặc sợ hãi, sợ dĩ chỉ lên mặt lão hổ ta cả đêm không khóc không nháo không sợ tới mức chân nhuyễn đá dầm (hự...).

Nhưng hiện tại ta có một tia dự cảm không rõ — quả thật ta không phải người mê tín, nhưng ta tin tưởng hệ thống cảnh báo nguy cơ, kia có thể sánh bằng vận trình chòm sao a thước đậu hủ (chòm sao này tổ chọi, bạn nào biết bảo tổ) tới đáng tin.

Hôm nay không yên ổn.

Nhà họ Hách bữa sáng phải có cháo, phải có bốn món ăn sáng, đồ ngọt gì phải thường xuyên. Nếu gặp phải Hách mẹ tâm tình tốt, thời điểm đi chợ sáng còn có thể tiện thể mua thêm bánh quẩy hoặc mấy khối khô dầu (ta chịu không biết món gì, đành để nguyên).

Trên bàn chỉ có Hách mẹ và tiểu Hách, cho nên...

“Lão mẹ, mẹ có chuyện gì đi.” Ta đem cá sốt đổ vào trong bát, lại run lên có chút vị tanh, “Có việc nói thẳng thôi.” Loại ân cần này, cũng thật là dọa người.

Hách mẹ banh cái mặt, thoát nhìn tương đối cảm xúc hóa. Trải qua việc so đo ánh mắt, nàng rút cục mở miệng, “Ta nhờ người cho người tìm công tác, an bài buổi chiều phỏng vấn.”

Quả nhiên, bánh quẩy khô dầu ngẫu nhiên cùng nhau xuất hiện không phải chuyện tốt!

“Không đi được không?” Ta chán ghét người khác tự chủ trương, càng chán ghét tự chủ trương còn đem ta tính kế vào.

“Người dám!” Hách mẹ tức giận bộ dáng giống như muốn ăn thịt người, “Hiện tại bao nhiêu người không công tác, tốt nghiệp liền thất nghiệp, cùng người ở nhà ngẩn ngơ hơn nửa năm, ta cho người đọc sách không phải để người nhàn rỗi ở nhà dưỡng bụi! Ăn no liền chuẩn bị cho ta, quần áo giày đều chuẩn bị tốt.” Khóe mắt nàng lấp đầy một dòng nước, quả thật cùng Lão đại sư dưới ngòi bút đậu hủ Tây Thi một loại không tốt, “Nếu không có Tiểu Di lão đồng học làm trưởng phòng, làm gì có cơ hội cho người? Đều vô dụng cuộc thi, qua phỏng vấn là được. Người liền cho ta một người há mồm ra, muốn như thế nào là việc của người, hừ hừ.”

Ta nhìn một vị trí trống rỗng khác, cái ót phát đau. Hách cha tám phần là biết có chuyện này, sớm đi ra ngoài tản bộ, lỡ tai chịu tội không nói, cũng có thể bảo toàn phái trung lập, lão bà nữ nhi đều không đắc tội. Bất quá, liền tính lão cha hỗ trợ nói chuyện, phỏng chừng phân trách móc ai (Lão Hách + tiểu Hách) sức chiến đấu luôn vĩnh viễn nhỏ hơn Hách mẹ, sợ dĩ không có Hách cha, tiểu Hách luôn đầu hàng đầu tiên.

“Đi, con đi.” Chỉ cần lão mẹ đình chỉ làm nhảm cùng oán giận, chẳng sợ núi đao phía trước ta sẽ không chết. Hách mẹ nói đúng, công tác bây giờ thực không dễ tìm. Lần này bất quá một bên thông báo tuyển dụng còn có nhiều người như vậy đến nhận lời mời, còn có không ít người tốt nghiệp trường học nổi danh. Trong tay ta cầm nhị lưu viện giáo văn bằng, quả thật tinh hoa cùng cận bã bản chất khác nhau.

Ngồi trong một đám tinh anh xã hội, nghe chung quanh thỉnh thoảng phát ra Anh văn Pháp văn Nhật ngữ Hàn văn còn có hỏa tinh văn, ta chỉ cảm thấy bản thân như vào trong vườn địa đàng khoai tây, vẫn là phát ra cái loại này nha. Nhưng, ta khoai tây độc nảy mầm lại không hề bị áp lực. Ta định liệu trước, ta chắc chắn sẽ trúng tuyển, bởi vì hôm nay thông báo tuyển dụng bất quá chỉ là hình thức — tỷ, là bị điều động nội bộ!

Ôm nhận thức như vậy, ta lạnh nhạt ngồi xem giờ, mắt thấy người bên cạnh từng người từng người một ít dần không chút tâm hoảng ý loạn.

“Số ba mươi tám.” Người phụ trách đứng ở cửa tiểu mỹ nữ đang trang điểm lộ liễu cảm nâng lên, dùng khoeo mắt dư quang đảo qua mọi người, cuối cùng dừng trên danh sách. “Số ba mươi tám, Hách Quýnh.”

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, ta nghe được người chung quanh đều thật không tu dưỡng đạo đức cười ra tiếng, bọn họ xem ánh mắt ta, dường như cùng đã hiểu không sai biệt lắm. Ta thông dong đứng lên, mỉm cười đem nhàn ngôn toái ngữ phía sau phủi trên mặt đất.

Tên bất quá là ký hiệu, cũng không có nghĩa là nhân phẩm. Lại nói, trên đời này đầy người tên quái hơn. Thật muốn đứng lên so đo, họ Sử tên Tam Bát* chẳng phải càng bị thương?

*Tam bát: — : ngu ngốc

Quá trình phỏng vấn không giống như trên tivi ba năm người phỏng vấn một, khí thế tra tấn bức bách. Ít nhất ta trải qua phỏng vấn nhẹ nhàng, hỏi vấn đề cũng tương đối khuôn sáo cũ, tỷ như vì sao người lại nhận lời mời chức vị này? Người đã có kinh nghiệm chưa? Có tin tưởng hay không?... Chẳng sợ sách không đọc qua vài năm, xem kịch diễn trên tivi cũng có thể ứng phó tám chín phần mười.

Trưởng phòng nhân sự ở gần ta nhất khi ta tiến vào không chút để ý quét qua người ta liếc mắt một cái, liền cúi đầu xuống vẽ loạn trên giấy. Nhưng nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh hắn nghiêm cẩn nhìn lý lịch hồ sơ trên bàn, trên mặt ý cười dào dạt “Người kêu Hách Quýnh.”

Muốn chức vụ tốt phải làm cho người ta có ấn tượng sâu về tên thật là có lợi, cho dù tên này làm người quần bách. Vì lợi thế này nắm chắc công tác có thể càng thêm vững chắc, ta không tiếc một cái tươi cười mười phần hàm xúc ý tứ lấy lòng, thuyết minh nói “Là, là sáng ngời hữu thần quýnh”(Quýnh trong tiếng Trung có nghĩa là ánh sáng, sáng ngời, soi tỏ)

“Xem qua khó quên a.” Hắn đem lý lịch hồ sơ đặt trên bàn, ngón trỏ nhẹ gẩy trên mặt bàn “Hách tiểu thư đối với phía tiếp tân tiếp đãi công tác này có ý tưởng gì?”

Có thể có cái ý tưởng gì, tiếp tân nói trắng ra chính là bưng trà đổ nước kiêu sa chép đánh chữ làm linh tinh, còn có thể có bao nhiêu ý tưởng? Cũng không phải tiểu bạch trước mặt các vị có thể thông đồng với tổng tài tổng giám đốc mở lòng, liền thành tiểu muội cao cấp nhất, còn muốn có bao nhiêu giác ngộ? Bất quá là vì cuộc sống, vì kiếm tiền, vì không bị Hách mẹ đuổi ra nhà!

Ngay cả trong lòng một mảnh ba đào mãnh liệt, ta ngoài mặt vẫn là một mặt như mộc xuân phong cõi lòng đầy chờ mong, như người tiêu chuẩn mới vào bộ dáng tươi non thanh thuần, trả lời cũng là tiêu chuẩn giọt nước không rỉ. Nam nhân trẻ tuổi sau lại hỏi thêm mấy vấn đề cảm giác coi như là tương đối vừa lòng, chỉ thấy hắn nghiêng đầu về phía trưởng phòng nhân sự đang ngồi vẽ nguệch ngoạc ghé tai vài câu liền hướng ta hơi hơi vuốt cằm, công thức hóa nói vừa thông suốt người không có việc gì có thể về nhà chờ kết quả.

Ta bưng mặt cười đến phát cương mặt, cẩn thận đi ra khỏi phòng. Tiểu mỹ nữ đứng trang điểm ở cửa có thể cảm thấy tên của ta có thể tán gẫu lúc cơm trưa cùng đồng sự, lúc này thoạt nhiên nhìn hiền lành rất nhiều. Ta hỏi nàng vị trí toilet, nàng nâng lông mi tinh xảo lên, “Hướng bên phải, chính là đến đó.” Nói thật, ta thật hoài nghi nàng nói dối, bởi vì lông mi nàng bên trái vừa nâng, nhưng căn cứ tôn chỉ dùng người thì không nghi của ta thì đi theo về phía phải nàng chỉ.

Đến toilet việc làm đầu tiên của ta là bỏ nhào vào bồn rửa mặt tẩy trang, làn da ta tương đối mẫn cảm, dùng một chút phấn hay trang điểm linh tinh lập tức sẽ có hiện tượng mẫn cảm, không phải là nổi đầu nốt đỏ trên mặt hay cổ, mà là miệng sẽ nổi bọng mụn, đau chết đau chết. Lần này nhận lời nói muốn trang điểm, ta nửa đường cao thấp vốn muốn đến quầy Channel mua hộp phấn, còn thỉnh tiểu thư đứng ở quầy hỗ trợ

trang điểm nhẹ. Nhưng làn da hiển nhiên là không chấp nhận, mặc kệ mấy chục đồng bạc hay là Channel trăm khối, dùng xong vẫn giống nhau mãi mãi.

Quả nhiên trên mặt sau khi tẩy trang thái dương hiện lên nốt mẩn đỏ, ta khẽ nhếch miệng nhe răng cười với người trong gương. Trong lòng nghĩ nếu lời mời nhận thành công, ngồi trước quầy tiếp tân mỗi ngày phải trang điểm. Đến lúc đó tích tụ dần, một tháng tích lũy thật đúng là đủ đồ sộ. Ngay tại lúc ta dùng tay ấn nốt đỏ, cửa toilet bị đẩy ra, một nữ nhân rất xinh đẹp đầy khí chất bước ra.

Ta trong gương liếc mắt nàng một cái, tiếp tục ấn nốt đỏ. Ai, dùng tay chính là không có biện pháp, không ấn không thoải mái ách. Qua mười phút, nữ nhân kia từ tiểu phân cách bước ra. Nàng nhìn ta vẫn như cũ duy trì mười phần như tư thế đứng trước gương, biểu tình kinh ngạc, sau lại nỗ lực cố gắng trấn định.

Nói thực ra, ta kỳ thực không nghĩ nhận ra nàng đến. Thật sự, có một khoảng thời gian rất dài ta nhớ tới nàng liền trong ngực một trận nhói đau. Nói đau đi qua sau đó là một trận phẫn nộ, tiếp theo liền tưởng muốn đánh người. Ước gì đánh nàng giật một nắm tóc bẻ mỗi móng tay nàng... (OMG, nhẹ thế, tỷ phải thêm giật áo xé rách mới đúng Hách Quýnh*gật*gật* cũng đúng, tỷ với muội làm thử nha... tiểu Thảo*quăng dép chạy*)

Nước ào ào chảy, ngón tay thon dài luân phiên xoa nắn. Nước chảy hết xuống ống thoát nước, nàng rút cuộc thở dài, một bên cầm giấy vệ sinh một bên thấp giọng hỏi “Hắn còn tốt lắm?” Móng tay dùng sức ấn nốt đỏ, lưu lại một hình trắng non. Ta hít một hơi lạnh, nhưng cũng không quên hừ lạnh, “A, ngài cùng ta nói chuyện à. Ngược ngược a, nài nói cái gì vậy? Ta không có nghe qua đâu.”

Mặt nàng cứng đờ, bộ dáng rất là xấu hổ. Trong lòng ta có chút thống khoái, một nữ cường nhân xinh đẹp khôn khéo như vậy, mặc kệ công tác hay là cuộc sống đều thuận buồm xuôi gió như ý như ý, liền ngay cả vấn đề nữ cường nhân đau đầu về tình yêu nàng đều tả ửng hồng ửng đỏ lợi trở về — nha, loại nhân sinh này chính là nhường người đổ kị nguyên rủa!

“Ta thật xin lỗi...”

“Đừng thật có lỗi a, đối tượng người nên thật có lỗi không ở chỗ này.” Nàng vẫn là mở miệng tương đối không tốt, vừa nói ra liền chọc ta muốn cắn chết nàng, “Tưởng nói xin lỗi, vẫn là thành khẩn tìm bản nhân nói đi, cũng không phải không biết hắn ở đâu. Bất quá thỉnh ngài thương xót, thời gian này trước đừng đi, tốt xấu cho hắn chậm rãi lưu khẩu khí.”

Trên mặt nàng huyết sắc như bị rút hết, thoát nhìn có chút tái nhợt.

Ta lười xem nàng, cùng loại voi dẫm chết kiến nói lời xin lỗi nào người không cùng trình độ, “Phiền toái người giờ cao đánh khê, nếu đã lựa chọn vậy, thỉnh người tiếp tục tình yêu loạn luân kia, rất có tiền đồ đi xuống. Đừng quên muốn ngược tâm thêm ngược thân, hiện tại đều lưu hành. Dịch đại tiểu thư!”

“Tiểu Hách, người có phải không phải...”

“Mẹ hắn ta thâm mến hắn mười mấy năm, mà người bắt quá nhận thức hắn mấy tháng.” Ta xả ra giấy vệ sinh, bắt nó thành mặt Dịch đại tiểu thư đem ra chà xát, “Kia như thế nào?”

Chắc là ánh mắt của ta rất hung ác, Dịch tiểu thư môi giật giật, cuối cùng không nói được ra lời. Sau ta ngẫm lại, Dịch tiểu thư không nói lời nào là đúng, mặc kệ nàng nói ‘Ta cho phép người thừa dịp mà tranh thủ’ hoặc là ‘Người có thể không cần đại ý’ ta sẽ đánh cho nàng rằng rơi đầy đất.

Dịch tiểu thư là người thông minh, người thông minh biết xem xét thời thế, sở dĩ nàng một bộ dạng chặt vật là chỉnh tề. Mê hoặc, Dịch Tổ cùng Diệp Khanh ôn hòa giống nhau cao quý lãnh diêm, hết thấy là thứ không tốt.

Theo toilet đi ra ta mới phát hiện theo bên trái không đến năm thước chính là đường vòng đến nơi phỏng vấn ban đầu, nghĩ đến tiểu mỹ nữ trang điểm vẫn là đùa giỡn tâm nhân. Kỳ thực loại tâm nhân này không xem như thật, theo ý nghĩa nào đó có loại hài kịch hiệu quả dị thường, nhưng hiện tại đã biết công ty này do nhà Dịch tiểu thư lập, ta khó tránh khỏi ghét bỏ, hiện tại ngay cả một tập A4 đóng dấu ta đều ngại nó bộ dạng không đủ tiêu chuẩn.

Ta hạ quyết tâm lý lịch hồ sơ của ta, tuyệt đối không tiến công ty nhà này, chẳng sợ tiếp tục thất nghiệp ở nhà, chẳng sợ ở nhà mặt dày làm lão tộc ăn bám, chẳng sợ Hách mẹ lấy áo lông chàm đánh ta thành ngựa vằn. Ta chắc nịch, đánh không được thì chạy. Thân thể ta chính là tiểu Cường đánh không chết, nhưng ở phương diện tình cảm, ta giống như lô cuốn trứng xóp giòn giống nhau. Càng giáp mặt với Dịch Tổ đã từng là tình địch, thân thể càng cường hân bao nhiêu thì tinh thần càng đối lập yếu ớt bi thương.

Cùng kiên cường với yếu ớt bên cạnh một lần lại một lần tư vị chết đi sống lại, con mẹ hân không chịu nổi.

2. Chương 2

Thật lâu trước kia, có vị mỹ nữ mắt to cùng suất khí lão hồ ca từng bắt qua một cái lừa đảo, kêu duyên tuyệt không thể tả. Lừa đảo ở hiện thực hay hư ảo xem kẻ biện chứng cùng thời không trao đổi đủ loại thủ pháp, lợi dụng Mông Thái Kỳ (chịu chả biết cái gì) – chờ điện ảnh dựng phim thủ đoạn lấy các loại góc độ thuyết minh duyên phận loại này này nọ huyền diệu.

Tóm lại cho cùng chính là, phú ông yêu con nhóc là vì duyên phận, thư sinh không tiền yêu tiểu thư có tiền cũng vì duyên phận, dù sao trên đời sở hữu tình yêu bất bình đẳng không tầm thường bất khả tư nghị đều có thể dùng duyên phận quy thuận kết nguyên nhân. Loại phương pháp quy kết đơn giản thô bạo, lại được quần chúng nhân dân hoan nghênh cùng phổ biến đón nhận.

Ta cũng tin tưởng, duyên là không chỗ không ở.

Duyên phận nhường ta ở tuổi cần kẻo que liền thích người kia, từ thích đến yêu là quá trình dài dòng, quá trính này rất khó khăn, nhưng tốt xấu là ta sống được đến, hơn nữa tính toán thời điểm thông báo tốt nghiệp đại học.

Ta thật hối hận, vì sao ta tìm thời điểm làm việc này đúng giờ cần cầu tì chọc tức sự (đoạn này khó hiểu a). Trên đời này tôi bị kịch chuyện đờng quá mức khi người tính toán bày tỏ, người ta lại kéo bạn gái đến chúc mừng người tốt nghiệp đại học.

Bất đắc dĩ a, vì thể diện vẫn là cố, cố cười, cố hàn huyên. Trong khi giã chết khi hàn huyên đối phương nói, “Chúng ta bất quá nhận thức hai tháng, cảm giác như hai năm.” Lời vừa nói ra, ta tựa như con ếch giương miệng, mưu toan lấy biểu đạt khiếp sợ hoặc là cực kỳ hâm mộ. Ông trời có mắt, ta kỳ thực muốn phun một búng máu. Nhưng ta từ nhỏ thân thể rất tốt, trừ bỏ dì cả (đến ngày của con gái) cùng ngẫu nhiên có chút chảy máu mũi trên cơ bản không có trải qua phun huyết. Nhưng thật là không cam lòng a, về nhà liền tìm một chai rượu để mưu toan uống ra vị xuất huyết. Không có biện pháp, ta đã một đầu lạc, theo nữ nhất thành nữ nhị (ý tỷ ấy tức là từ nữ chính thành nữ xứng), hiện tại nữ nhị muốn xuất vị, cũng chỉ có thể bất cứ giá nào. Kết quả uống không xuất huyết, ngày hôm qua mờ mịt đứng lên đầu đụng phải bồn rửa mặt, cái này thật ra có học máu, phun ra còn mang theo một cái răng (=)).

Sở dĩ, cả đời này ta đều không làm được cắn răng đi hận một người.

Ta ngồi ở một quán ven đường bàn ghế nhỏ điều đến che mặt.

Hơn nữa hôm nay, ta liên tục sáu ngày ở bên ngoài ăn cơm ba bữa, bóp tiền cùng mặt ta thông thả gầy yếu. Thật không có biện pháp, Hách mẹ còn đang nổi nóng, cả người thoát nhìn giống Transformers (người biến hình). Như cương thân ở nhà, chuyên môn tìm cơ hội đối phó người, chịu thể nào được? Sở dĩ một ngày hai mươi tư giờ, ta chỉ dám dùng tám giờ ở nhà ngủ một giấc, thời gian khác bên ngoài dạo chơi. Đường cái, công viên, thư viện, chỉ cần miễn phí đều đi. Thật không tiền đồ thật mất tinh thần trạng thái cuộc sống, quả thực chính là quá chình chậm rãi hư thối bị vầy.

Dưa chua lên đây, ta theo thường lệ hướng bên trong rắc hạt tiêu, sau trong túi lấy trứng luộc chậm rãi ăn. Trứng này là lúc ta ra cửa Hách cha nhét vào trong túi của ta, hẳn cực thương ta, cực quen ta. Chính là lần này hẳn cũng cảm thấy ta cự tuyệt công tác nắm chắc này thật không sáng suốt, cho nên đối với lão bà làm cũng không đưa ra phản đối.

Mà đối với ta mà nói, mười quả trứng luộc đủ để cho ta tiếp tục sợ lão bà của lão cha.

“Tiểu Hách, thế nào lại ở bên ngoài ăn.” Đối diện một người ngồi xuống, đồng phục màu đen thêm màu bạc sáng long lanh, quả thực là đồng phục này tổ cáo tử huyết ta. “Lại cùng mẹ muối cãi nhau?”

Mỳ sợi nóng bốc hơi ở trước mắt, trên mặt có chút lơ đãng, “Không đâu, nghĩ đổi khẩu vị.”

“Thiết, muối lừa ca ca đi. Đem mặt này để sang bên, ca mời muối đi ăn.”

Ta đem trứng luộc thả vào trong bát, đầu cũng không nâng, “Thôi đi, Phạm ca, huynh so với muối còn nghèo.”

“Xem thường ca ca không đúng, vừa phát tiền thưởng.” Phạm Táp thân thủ đem dưa chua đặt sang một bên, “Mời muối ăn lẩu.”

Ánh mắt ta đĩnh một chút liền sáng, cắn dưa nuốt nước miếng, thanh âm đều mềm mại hẳn đi, “Phạm ca, huynh muốn mời muối ăn gì? Nấu cá sống vẫn là phao tiêu ếch trâu?”

“Muốn thỉnh thích nhất xin mời muối, lão bản, một bát gân bò kho tàu, cực cay cực chua, gân bò muốn hai phần.”

Ta ha ha cười, bên trong dự kiến. Đây là kỳ sĩ ta yêu, liên tính là thất tình thất ý, như vậy cũng có quyết đoán nha.

“Nhanh đến lễ mừng năm mới còn ép buộc như vậy, mẹ muối cũng thật sự đủ nhẫn tâm.”

“Thiết, huynh ngày đầu tiên nhận thức Hách mẹ nha?” Ta không e dè lấy trong bát hân một miếng thịt bò, “Lão bản này càng ngày càng ăn bớt, miếng thịt bò này mỏng, không đủ nhét kê răng.”

Phạm Táp không để ý, “Có thể nói, mọi thứ bây giờ đều tăng, hiện tại này nợ quý như vậy, chỉ có thể tình giảm tình giảm.” Ta bĩu môi, trong túi lại lấy ra hai quả trứng luộc, “Thật khó nhìn thấy huynh ăn cơm ở ngoài, Phạm thúc đâu?”

“Vội về chịu tang, bà bác huynh mất,” Phạm Táp hắc hắc cười, “Thế nào, xem ra muối muốn đi đến nhà huynh ăn cơm nha.” Ta vỗ vỗ mặt, lại vỗ vỗ thất lưng, thừa nhận nói, “Là, muối không có tiền.”

“A, đáng thương. Như vậy đi, huynh cung cấp nguyên vật liệu, muối phụ trách nấu. Huynh cũng không yêu cầu nhiều, một chút có bốn mẩu một canh là được.”

“Hai người có thể ăn bốn mẩu một canh? Ba món một canh là được.” Ta vẫy tay đem trứng gà phóng vào bát của hân, “Còn có, huynh uội mượn mấy tính.”

“Thì làm ba món một canh, nhưng nguyên liệu không thể lặp lại.” Phạm Táp biểu tình thật nghiêm cẩn, “Đừng tìm ca tính toán thiệt hơn.” Hân nói vậy là có lý do, có một năm nghỉ hè Hách mẹ về nhà mẹ đẻ, bắt đắc dĩ đem ta ở nhà lão Phạm. Lão Hách cũng Lão Phạm là lão đồng học, quan hệ vừa tốt lên. Phạm mẫu sớm đã mất, Lão Phạm vừa là mẹ hiền lành vừa là kiên cường cha, đem một đứa con anh tuấn tiêu sái người gặp người thích. Nhưng được cảnh giáo cực có tiền đồ, nhìn bộ trang phục trắng đứng kia mặc trên người quả thực che chắn được một mảng thiếu nữ hàng xóm (ý nói bộ đồng phục này chắc là cắt đuôi được mấy nàng).

Hách Phạm hai nhà giao tình rất sâu, tại bối cảnh như vậy ta thật tự nhiên cảm thấy ta đứng trên đỉnh ở đám thiếu nữ hàng xóm kia. Mà hiện tại có năng lực có cơ hội đến nhà hân ở một thời gian, tức thời đắc ý đi đường cũng không quên ngoe nguẩy cái đuôi. Nhưng ngày lành không quá hai ngày, Lão Phạm liền nhận được thông báo muốn đi công tác, mà đi phải hai tuần. Lão Phạm xem xét ta đại a đầu cùng tên đây tổ môi dày râu ria (chỉ Phạm Táp) lo lắng trùng trùng, nếu để một người ở nhà không tính, nam hài tử hồ lộng hồ lộng là được, kết quả có thêm ta sự tình liên phức tạp. Nhà Lão Hách cũng Lão Phạm không có người thân ở cùng, Lão Phạm lại thực sự lo lắng sẽ đem ta qua tay người khác chiều cổ, vì thế đồng chí Lão Phạm đưa ra một quyết định cực gian nan. Lấy rèn luyện năng lực cuộc sống trên danh nghĩa đem ta cùng con hân cùng nhau ném ở nhà. Dù sao trong nhà có gạo có thịt có đồ ăn, hai đứa nhỏ coi như là quá tiện nghi đi.

Rất nhiều năm sau ta nhớ tới Lão Phạm đồng chí dụng tâm lương khổ, không khỏi lệ rơi đầy mặt. Nếu không phải Lão Phạm rối loạn, phạm là hân cho ta một câu ‘Ám chỉ ta tưởng người làm con dâu ta’, ta ăn con của hân lá gan đều có. Kết quả ta chỉ có thể như cũ trước bắt dạ dày nam nhân trong nam nhân tâm

chiêu số, nhưng ta thế nào không nghĩ tới, bất quá là một chút cải trắng xào cải trắng chưng rau trộn cải trắng cùng canh cải trắng bắc thảo, tươi sống đem tiểu Phạm sợ tới mức dây lưng đều không mang chạy một mạch hai mươi dặm...

“Tiểu Hách tay nghề hiện tại tiến bộ a, nhớ năm đó tư vị ma quỷ trên bàn a.” Phạm Tập vỗ cái bụng to đài, “Ca bây giờ đều có thể nhớ lại vị trứng bắc thảo cải trắng kia, quả thực chính là vũ khí sinh học... Ai ai đừng nóng vội dọn a, ca ca còn không có ăn xong đâu.”

Ta cười âm hiểm, “Nếu không, muội lại làm một lần cho huynh hiểu ra?” Đồng chí tiểu Phạm cười hí mắt, “Đi, dùng làm tra tấn cũng tốt. Nay muốn gặp thăm người bị tình nghi, gặp đũa cứng đầu huynh liền nhét vào miệng hần, lại vừa bảo vệ môi trường hài hòa.”

Ta nhìn lại nhìn, rốt cục nhẫn xúc động đem khăn lau trên mặt hần. Có nam nhân từ nhỏ chính là tử huyết của người, hần chẳng sợ trêu chọc người thế nào, người đều không tức giận. Lúc rửa bát thì nghe bên ngoài rào rào một mảnh, Phạm Tập thò đầu tiến vào, “Cô nhóc, mưa to hắc. Mau rửa nhanh, huynh đưa muội về nhà.” Nghe động tĩnh rất là lớn, “Trời lạnh mưa lớn, thật là có đủ bệnh thần kinh.” Có phải hay không thừa dịp 2012 nhanh đến sẽ đem theo hiện tượng dị thường? Quả thực là rất hồ nháo.

(2012 là bộ phim nói về ngày tận thế, chắc bạn phải ra rạp tầm sư xem nó như thế nào á.)

Đi về phía Vương Tài đem theo cái bát đầy đủ đồ ăn cho chó lại thêm nước, tiểu súc sinh mừng rỡ hưởng ta quấy quấy đuôi. Vương Tài là chó hoang ta nhặt bên đường, bởi vì trong nhà không cho nuôi, ta kể ăn xin lại gửi đến nhà Lão Phạm nuôi. Gửi nuôi thành công sau ta nghĩ đến cửa nhà Lão Phạm treo biển: trong có mã nam, cũng có chó dữ, bụng dạ khó lường cần thận đề phòng.

Ngay cả ta ôm mục đích không đơn thuần gửi nuôi Vương Tài, nhưng Lão Phạm cùng tiểu Phạm lại rất thương nó, tiểu Phạm thường thường mang nó đến nơi làm việc chơi. Chính là ta ngàn vạn tính, chỉ có khả năng tiến dần từng bước đến bụng dạ khó lường. Ta đã quên một điểm căn bản, thức ăn bánh trái loại này này nọ, rất nhanh nó cũng thân quen người.

Nhà Lão Phạm cùng Lão Hách thời gian phá bỏ và rời đi nơi khác đều ở một tiểu khu, chẳng qua trung gian cách bốn tầng. Nhà của ta ở lầu ba, một trăm hai mươi bình phương không đi thang máy. Nhà Phạm Tập ở tầng bảy, bảy mươi chín bình phương có thang máy. Ta hồi nhỏ không có việc gì liền thường chạy tới nhà Lão Phạm, chính vì muốn đi thang máy.

Trời mưa thực sự lớn, ta chống một phen bán kem que dùng ô che nắng ở trong nước bồn ba. Phạm Tập buổi tối phải ở sở trực ban, hiện tại chính khoác áo tơ cổ, ánh mắt dùng hai bánh xe chao đảo theo ta ở phía sau. Đến nhà ta dưới lầu, hần kéo áo tơ thả ra, “Tiểu Hách, sinh khí (tức giận) nhiều ngày rồi. Không phải một công việc sao, đừng tìm mẹ muội phạm quật (ta nghe từ này ở đâu không nhớ rõ =.=) , nàng cũng vì tốt uội. Ngày mai huynh đến hỏi đồng học bằng hữu, xem bọn hần nơi đó có thiếu người không. Nghe ca, đừng tức giận mẹ muội.”

Ta nghe hần nói, nghe như thế nào Lão hách sẽ nói, này tám phần là một lớn một bé không coi ta vào đâu thông đồng xã giao. Tuy rằng ta hiện tại không muốn cùng lão mẹ bắt tay giảng hòa, nhưng nhìn người ướt đầm mặt trước mắt, ta gật gật đầu.

3. Chương 3

Buổi sáng 6h30, ta rón ra rón rén rời khỏi giường, rửa mặt đánh răng. Đang thay quần áo thì lão mẹ đẩy cửa vào. Ta thật trấn định ôm gấu bông ngồi xuống che trước ngực, khẩu khí thật bình thản, “Làm chi.” Hách mẹ chộp lấy tay, trên cao liếc nhìn xuống, “Tối hôm qua từ chỗ nào trở về?”

“Nhà Lão Phạm.”

“Ăn qua?”

“Ăn.”

“Cùng tiểu Phạm?”

Ta không nói chuyện, từ lúc Phạm Táp ôn hòa sáng tỏ, Hách mẹ liền coi hấn như con rể mỗi ngày ăn ba bữa thêm bữa khuya số lần quở trách hấn. Không vượt ngoài môn làm hộ sẽ đối (ý nói môn đăng hộ đối), phú quý thể linh tinh luận điệu cũ rích, sau lại có một ngày nàng cư nhiên nói ra luận điệu phú bà, làm ta cùng nàng tranh cãi âm ỹ một trận. Ta thà thừa nhận Phạm Táp cùng Dịch Tổ thật tâm yêu nhau, nhưng không cho phép có người hướng trên người hấn lợi dụng danh vị phú bà, cho dù người đó là mẹ ta!

“Hấn có phải hay không trước kia có chuyện gì?” Hách mẹ cuối cùng ngồi xuống giường, “Lần này là chia tay thật.”

Ta thật không kiên nhẫn nhắc tới nàng kia có tiền, nhưng vẫn hừ hừ đáp. Hai người kia cùng một chỗ lúc mọi người không xem trọng điểm, nữ thái tử cùng cảnh sát, mặc kệ công tác hay là bối cảnh cuộc sống hay chí hướng, tình thú còn có thưởng thức đều kém nhiều, khả năng cùng một chỗ cực kỳ nhỏ bé. Ta lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Tổ liền cảm thấy nàng người này không đơn giản, kết quả thật sự chứng minh cuộc sống hiện thực khác xa so với tiểu thuyết cùng phán đoán phần khích, cho tới bây giờ nhớ lại, ta còn không nhìn được nhiệt huyết sôi trào.

Khi đó ta thuần túy một nữ dẫn độn phối hợp diễn, mượn cơ hội cùng nhau ăn cơm trước mặt bạn gái chính quy, đem rượu giả say nhân cơ hội sở loạn người a, còn có hồ ngôn loạn ngữ để phủi sạch sẽ việc ấy, phỏng chừng lúc ấy Phạm Táp hận không thể nhét ta vào bồn cầu đi. Thời điểm cơm ăn được một nửa, một người thân thích đến, cậu của Dịch đại tiểu thư. Nói là cậu, bộ dạng so với yêu tinh còn hơn, một điểm cũng không già. Cậu yêu tinh này, ta có thể so sánh bằng cảm thú hơn — nha vừa mới tới chưa nói được mấy câu liền đem chất nữ (cháu gái) nhà mình làm ghê tởm.

Ta khi đó đang cúi đầu uống rượu ăn, thỉnh linh nghe được tiếng bát đĩa rơi xuống đất. Chỉ thấy lúc ngẩng đầu lên, miệng ta giống như máy bắn đậu phụ, phun phun hết ra ngoài.

Cường, là cường hôn, mà lại là tiêu chuẩn nộ hôn dài.

Tiêu chuẩn nộ hôn dài kinh thiên động địa này hoàn toàn đem Phạm Táp từ nam chủ xuống nam xứng, ta đây từ nữ xứng cấp xuống thành người qua đường Giáp.

Này kẻ tàn ác có tiền a! Bọn họ có phải hay không cho rằng chỉ cần có tiền liền ngay cả đứa trẻ dị dạng bẩm sinh đều không sao?

Ta khi đó còn không kịp phun nước miếng mắng bọn họ vài câu không biết xấu hổ đã bị Phạm Táp đen ánh mắt tha đi. Đêm đó Phạm Táp ở trong công viên mua hai bao thuốc, ta bồi bên người hấn, hấn hút thuốc, ta liền đập muỗi. Đợi cho đến khi tay đầy máu (+ xác) muỗi, không còn một con muỗi nào dám bay gần đến chúng ta, ta lại nổi hứng nhát đầu lọc hấn vút. Ta cũng không biết vì sao phải làm việc này, chính là nghĩ ở bên cạnh hấn làm chút gì đó.

Đến sáng, chúng ta đều mệt mỏi không chịu nổi. Hấn đưa ta về nhà dưới tầng, nói khẽ, “Muội muội, cảm ơn.”

Ta lúc ấy liền khóc.

“Chia tay là tốt rồi, ta xem chúng nó không được lâu dài, tiểu Phạm có khả năng cảm thấy mới mẻ, nhất thời hồ đồ, nam nhân tuổi trẻ đều như vậy... Các người như thế nào đều cùng nhau lớn lên, hai nhà lại hiểu rõ, rất cuộc...” Hách mẹ vẫn lải nhải như cũ.

“Đừng quan tâm, chúng con không diễn.”

Hách mẹ trừng mắt, “Không diễn cái gì? Các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không diễn thế nào? Tối hôm qua hấn còn đưa con trở về, trời còn mưa lớn.”

Ta không chút lưu tình phá hỏng ảo tưởng tốt đẹp của nàng, “Đó là tiện đường, hấn tối hôm qua trực ban.”

Hách mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định, “Vậy Phạm thúc còn nói con...”

“Phạm ca từ lúc tốt nghiệp tiểu học chưa từng nghe lời nói Phạm thúc.” Ta miễn cưỡng ách xì một cái. Âm thanh mất hứng của lão mẹ truyền tới, “Ta còn muốn con không công tác tốt xấu có thể tìm một phiếu ăn nộp thuế, các người từ nhỏ cùng nhau một chỗ, đều nhiều năm như vậy... Con thực sự rất là không tốt, công tác tìm không thấy, người cũng đã đánh mất, con còn không có bản sự khác?”

Ta biết lão mẹ tức giận nói rất khó nghe, nghĩ gì nói đấy, nhưng lúc cảm xúc ta sa sút nhưng lời này thật sự rất là kích thích người. Đặc biệt nghe nàng nói người ta đều đã đánh mất, ta liền đem bản thân biến thành Vương Tài, phe phẩy cái đuôi đi theo sau Phạm Tật Dịch Tố, ngấm lại đều tức giận đến nỗi muốn phun ra nửa thùng máu. Tức thời bất chấp tất cả giờ chân cùng lão mẹ tranh cãi âm ỹ một trận, âm ỹ hai người đều nước mắt lưng tròng. Cuối cùng Hách mẹ đem cả hai rống im miệng, ta sụt sịt cái mũi tung cửa mà đi.

Ta thật không rõ, trên đời nhiều mẹ như vậy. Sao ta lại có bà mẹ nhiều miệng không tốt?

Ta lau nước mắt trốn vào một cửa hàng Mc Donalds, tìm vị trí ngồi xuống.

Sáng sớm người rất ít, ta nghịch nghịch di động, vô nghĩa lại chán nản xem người đi qua đi lại. Đến giữa trưa người đông lên, bị mùi đồ ăn câu dẫn, ta rút cục tiêu một trăm tệ mua một phần Big Mac. Chạng vạng, đã là lúc cơm tối, ta lại đi xuống dưới mua đồ ăn, cách đó không xa là quán nhỏ bán thịt nướng, dùng giấy gói hamburger, đường cũ trở lại Mc Donalds ngồi trong góc ăn.

Sau khi no bụng ta bắt đầu lo lắng đêm nay ta ngủ ở đâu, ta tức giận còn không tiêu, Hách mẹ tức giận cũng chưa tiêu, sợ dĩ đêm nay ta không nghĩ về nhà. Trong túi tiền còn chưa đến tám mươi đồng, nghĩ nhà nghĩ sao nổi? Tìm được chỗ nghỉ, ngày mai làm sao bây giờ? Ta lấy di động ra đánh vài số, mặc kệ bằng hữu nào cũng đều nói ngủ nhờ một đêm.

Sự tình ngủ ngoài này, ta thật đúng là không có kinh nghiệm. Vẫn là... tại cửa hàng Mc Donalds 24h ngủ lại một buổi tối? Như thế không sai. Ta lăm la lăm lét tìm một góc ấm áp nằm, di động liên rung, trên màn hình sáng lóa kia hiện lên bộ dáng thùng cơm vừa mở nắp đáng mừng.

Ta lau ánh mắt, nở nụ cười.

“Vừa nghe Hách thúc nói, hần điện thoại muội cũng không tiếp, làm hần tức giận.” Phạm tạp chống chân, nâng cằm hếch ta, “Lên xe.”

“Không lên.” Ta cho rằng hần đưa ta về nhà, tức thời cự tuyệt.

“Chắc, tính tình lớn, ngại ca ca ngồi xe đạp?”

“...” Ta nghĩ thầm cho dù người ngồi xe bò ta cũng không ghét bỏ, lại sợ hần đưa ta về nhà, lền hừ hừ, “Muội ngồi phía sau sợ mông đau.”

Phạm Tạp nhảy xuống xe, trái phải đem tập báo cột phía sau, “Ngồi đi.” Ta không chịu nổi bộ dáng sẵn sốc của hần, đành ngồi lên, tay còn nắm chặt áo gần thắt lưng hần, “Nói trước, muội không muốn về nhà.”

“Đêm nay không về thì không về, kia cùng ca ca cùng nhau đến sở trực ban.” Người phía trước tiếng theo gió nhẹ nhàng lại đây, “Nhưng muội cũng nên gọi về nhà, lớn như vậy rồi còn để cha mẹ lo, thật sự là không được.”

Ta quệt miệng, nếu không phải vì người một thân trong sạch, đáng giá ta cùng Hách mẹ tích cực âm ỹ hăng say như vậy sao? Vì thế giặt nhẹ áo hần reo lên, “Không đề cập tới chuyện này. Phạm ca, mua muội ổ bánh mì, đã đói bụng.”

Phạm Tạp phanh dừng xe, quay đầu nhìn ta, thở, “Tiểu Hách, huynh đều cố sức rồi, muội còn muốn ăn bánh? Hiện tại muội chẳng sợ ăn một chút khả năng lớp xe không chịu nổi ... Ngoan, nhẫn nhẫn đi.”

Ta phát điên, cúi vẹo lưng hần một trận, “Hỗn đản, huynh rõ ràng không muốn mua bánh mì uội còn lấy cớ! Muội nói cho huynh, bánh mì này muội phải ăn, muội còn phải ăn bánh mì cửa hàng 99 độ!”

Phạm Tạp bị một trận đất rung núi chuyển tàn phá rất nhanh liền không chịu được, chịu thua. Hần đưa ta đến cửa hàng bánh ngọt 99 độ, ta lấy tiền trong túi hần đi vào. Cửa hàng 99 độ làm ăn phát đạt, hiện tại là hơn tám giờ, người bên trong phi thường nhiều. Lúc này đây ta khẳng định sẽ không mua bánh ngọt hay caramel, ta chỉ muốn mua bánh mì thật lớn lấp đầy bụng. Cửa hàng 99 độ có loại bánh có bơ thì có trứng to, đậu đỏ thì có trứng nhỏ, ta tính toán một chút, hai ổ cũng đủ ta cùng Phạm Tạp làm điểm tâm ngọt ăn khuya, ăn xong rồi bánh ngọt lại chia làm bữa sáng.

Bởi vì ta xác định mục đích, sợ dĩ nhanh chóng chọn rồi chờ xếp hàng tính tiền. Ngay tại lúc tính tiền bả vai ta đột nhiên hăng vài cái, ta quay đầu, là một nam nhân cao lớn (yô yô nam chính lên sân *ngoáy mông*)

. Tại đây thời tiết lạnh đến người người mặc áo lông, hần chỉ mặc một chiếc áo lông màu lam, mà ở cổ áo màu lam lộ ra sơ mi màu hồng nhạt, thoát nhìn thanh nhã lại ngả ngớn.

Ta thấy hần cầm một túi bánh nhỏ, nghĩ rằng hần tám phần muốn cùng ta tính tiền rút gọn thời gian, việc này ta trải qua không thiếu, cũng chủ động, “Muốn cùng nhau tính tiền sao?”

Hần yên lặng nhìn ta vài giây, chậm rì rì mở miệng hỏi, “Cô là D viên sao?”

“Sá?” Ta theo bản năng sờ sờ mặt, trên mặt ta dán “Tôi là D viên sao?”

Người này vừa nhắc mi, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Nếu nhìn không ta người này đến châm chọc ta chính là chết người, nhất thời phẫn nộ, “Ta sát, người mới lớn lên giống chúng đầu! Không ngờ người lại vũ nhục người như vậy!”

Mặt sau vừa truyền đến tiếng cười thông suốt.

Buổi tối đi mua bánh mì cũng có thể gặp bệnh thần kinh, đây là cái loại vận khí gì a? Ta đem bánh mì hướng quầy tính tiền, hai tay vừa xoa xoa thắt lưng di động liên quang quác quác vang.

Phạm Tạm suốt ruột chờ.

Ta ngạnh sinh sinh ghen một hơi, ôm bánh mì đi ra ngoài.

Phạm Tạm sớm không kiên nhẫn, thẳng phía ta quang quác quang quác kêu. Ta cũng thở phì phì, “Buổi tối khuya mua bánh mì đều có thể gặp được một cái não tàn, suy khí!” Đem bánh mì ném vào lòng xe, ta vòng qua hần chuẩn bị lên xe. Đột nhiên Phạm Tạm còn đang quang quác quang quác liên im bất, giống như lửa gặp phải nước, cả người cứ im bất động.

“Phạm ca, huynh sao vậy?” Phía sau không có tiếng, ta xoay người, xem Phạm Tạm nhìn lảng lảng vào mông ta. Sau lưng ta chợt lạnh, mặt lại sung huyết. Tình huống này không phải di cả đến đi? Mà khi ta dừng lại xem xét, lại phát hiện không vấn đề gì. Lại nhìn Phạm Tạm, người này đã đem nửa nắm tay nhét vào miệng, toàn bộ mặt đến mức đỏ bừng.

Ta dứt khoát cởi áo lông xuống vừa thấy, kém chút không chảy máu não — áo lông trắng in vài chữ đen “Tăng mạnh D viên tiên tiến tính giáo dục”, vị trí kia lại chính ở trên mông ta sao? Vẫn là đại đại tiêu đề trang phục vào đạo cụ, thêm đen thêm thô.

Ta đang cầm áo hung tợn quay đầu xem Phạm Tạm, hần phục hồi chút tinh thần, chính rào rào hướng quần áo che, một bên che một bên còn nói, “Muội cũng là, sao lại thích màu trắng đi? Quần áo trắng mặc dễ bẩn, lần sau mặc đồ đen, hắc ha.”

Ta hét lên một tiếng, năm ngón tay chộp tập báo hần che ra xem. Mặt trên trang phục và đạo cụ lại càng bắt mắt, bộ dạng cùng mông ta ẩn một cái khuôn mẫu khác, “Về tăng mạnh giáo dục tiên tiến đảng viên cũng XXXX kết hợp.”

Ta vừa tưởng vừa rồi trên mông in tiên tiến xã luận như vậy đi vào mua bánh mì, kém chút khí suyễn đến không thở được. Hiện tại lại cho hần bắn thử như vậy, ta giận dữ công tâm, sao tự dưng lấy bánh mì gói to liền không đầu không đuôi vừa thông suốt, “Còn nói, còn nói, sớm bảo huynh làm cái đệm, mà huynh lại lười, lười!”

“Ai ai, đủ a. Nay may mắn in hết, biết là D viên tiên tiến tính giáo dục. Muốn nhìn rõ bốn chữ tính giáo dục, muội có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không rõ.” Phạm Tạm còn cười hì hì, “Tiểu Hách, chắc chắc, nhìn không ra muội có tính giác ngộ, đến viết đơn xin vào D đi?”

Ta ngao một tiếng muốn nhào lên, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng cười nhạo, thật quen tai, “Tiểu đồng chí tiên tiến tính bảo trì không sai.” Ta phẫn nộ hoàn toàn vượt ra ngoài rồi, nhưng định quay người tưởng mắng tưởng cắn chết tên ăn nói lỗ mãng kia, người ta đã vào xe đi thật xa.

Ta cầm áo lông tay dừng không được phát run, bên tai vẫn còn vang vang tiếng cười dâm J đến cực điểm.

4. Chương 4

Thăng đến trước tết Nguyên đán, ta cùng Hách mẹ bắt tay giảng hòa.

Ta cùng Hách mẹ quen biết hiểu nhau làm bạn hai mươi tư năm có thừa, rất rõ ràng nàng lần này tức giận không có hoàn toàn tiêu tán, bất quá là do Hách cha nói không muốn giữ thù hận trong lúc này, nàng mới trước tiên đình chiến tạm thời. Ta cũng cấp chiếc thang đi xuống cùng phụ xướng.

Qua năm nay ta vẫn như cũ đi vòng vòng không tin tức, nói thật ra ta không phải không nghĩ công tác, cũng nỗ lực đi tìm, nhưng không biết vì sao mỗi một phân công tác đều không thể duy trì lâu dài. Từ lúc tốt nghiệp đến giờ công việc ta làm lâu nhất không vượt quá nửa năm, ngắn nhất một tuần. Nguyên nhân đủ loại, ta có công tác sai lầm, cũng có công ty kinh tế đình trệ giảm biên chế. Nhân tài ở trên mạng đầu tư hơn trăm phong lý lịch hồ sơ như đá chìm dưới biển sâu, ta hoàn toàn ở nhà. Từng thử liên tiếp bốn ngày không ra cửa phòng, ở bên trong lên mạng xem phim ăn cái gì, Hách mẹ thậm chí muốn lấy can phá cửa, tuyên bố muốn đốt phòng ở. Bị bạo lực liên tiếp bức hạ, ta đành buông tha việc nằm ngay đơ ban ngày, cho đến một ngày.

Ngày nào đó, nhiều mây.

Sáng sớm ta đã bị lão mẹ đuổi ra cửa. Bởi vì nàng phát hiện ta cả đêm chơi trò chơi, còn thừa dịp đêm đem móng giò hầm của nàng ăn hết hơn nửa. Ta tội nghiệp ngồi ở sân tập thể hình của tiểu khu, ánh mắt lơ đãng, muốn khóc mà không khóc được. Xa xa thấy Phạm Tập đi xe đạp đến gần, trên người ta còn mặc áo ngủ hoa, nhất thời chột vật không biết nên trốn chỗ nào. Rốt cục vẫn bị hắn nhìn thấy, ta đành phải mặt dày nói dối, “Muội ra ngoài mua bánh quẩy.”

Hắn yên lặng nhìn ta một lúc lâu, tay đập ót ta, “Tiểu tử, nếu không muội mở cửa hàng đi.”

Ta là người tục tũn, trong giấc mơ của người tục tũn khẳng định có nhà giàu hạng nhất mới nổi. Nhưng ta cũng ý thức thanh tỉnh được là ta không đảm đương nổi loại kim lão bản này, nhiều lắm có thể tương đương lão bản kiêm chân tính tiền.

Phạm Tập nói ở gần khu trực thuộc có một hiệu sách, sở dĩ lão bản vì muốn ra nước ngoài nên chuẩn bị chuyển nhượng. Cửa hàng không lớn, lão bản lại vừa vội nên giá không cao. Quan trọng là cửa hàng này vị trí rất tốt, sinh ý rất hảo. Hắn cười tủm tỉm, “Muội lại không nghĩ kiếm nhiều tiền, liền làm sinh ý nhỏ cũng tốt. Doanh thu hàng tháng cũng xấp xỉ trên một nghìn cũng không phải rất tốt đi?” Ta vừa nghe nói là hiệu sách tâm liền động, lại cẩn thận hỏi thăm là cửa hàng truyện tranh thì ánh mắt phát sáng [wow, siu nhưn điện quang *khắc khắc khắc*], lại nghe nói cửa hàng kia ở ngã ba, ta hoàn toàn hưng phấn. Ngã ba là chỗ nào? Là nơi gần trường tiểu học, gần khu chung cư, không thể thiếu chính là Loli (bé gái) cùng chính thái (bé trai), còn có các cô gái xinh đẹp tràn ngập ảo tưởng cùng tiểu bạch mòng xinh tươi. Hiện tại bọn nhỏ vật chất đều phong phú, có một ít đứa nhỏ nhà so với thành phần tri thức đều dư dả, bỏ vậy dính dáng nơi nào cuộc sống phóng túng sinh ý đều tốt.

Ta là phái xúc động, một khi hạ quyết tâm phải làm cho bằng được. Hôm đó phải đi nhìn cửa hàng, lại cùng chủ tiệm nói chuyện một phen. Chủ tiệm mở cửa hàng số lượng nhỏ, nhưng bên trong đều hợp lý. Tiền làm công và tiền mừng tuổi tích góp bao năm qua thiếu đến đáng thương. Nếu muốn chuyển nhượng cửa hiệu, Lý quản gia kia há mồm là phải. Chỉ khi nào Lý quản gia nói lên, ý nghĩa sinh ý cửa hàng hưng bại không phải chuyện mình ta, ta được hai lão nhân trong nhà phụ trách đầu tư.

Nguyên chủ tiệm vội vàng xuất ngoại, ta ở nhà đàm phán đề bạt mấy người nói chuyện sinh ý, cũng chưa bàn bạc thống nhất. Sở dĩ ta trù tính đem tiền tới cửa bàn chuyện chuyển nhượng với hắn như mọi khi, đối phương chủ động ra giá, vừa tiết kiệm tiền lại vừa vận đem tiệm nhỏ trang trí một phen. Phạm Tập giúp đỡ chạy lên chạy xuống, hẳn nhiên bằng hữu, nhân duyên tốt, công thương thuế vụ quan hệ nhiều. Ở Trung Quốc, mặc kệ làm chuyện gì, chỉ cần dính chút tới nhà nước, có người quen làm luôn đặc biệt nhanh.

Ba tháng, Quần Nhiên Tiểu Mạn chính thức khai trương.

Hách ba lúc ta mở tiệm nói, không cần vọng tưởng ăn to kiếm lớn, mặc kệ học tập hay kiếm tiền, cũng không thể nóng vội. Mặc kệ mở cửa hàng gì, đều phải làm tốt mấy tháng đầu giác ngộ. Hắn còn đặc biệt nói tiền đầu tư chẳng khác nào của đồ cưới của ta, dù sao đều là của ta.

Ta vừa nghe liền nóng nảy, không ngờ muốn bồi tiền ta như thế, về sau liền không có của đồ cưới oa! Tức thời khóc một phen nước mắt nước mũi la hét ba ba a, ta không có đồ cưới thì gả ra ngoài thế nào. Hách mẹ một trận đem ta quật sang một bên, nói gả không ra ta liền đem người thành củ từ, tiếp tục mốc meo ở nhà.

Ta một bên ngao ngao kêu, một bên cầm máy tính tính toán các khoản buôn bán.

Không ngờ hai tháng đầu tiền thuê nhà tiền điện nước lấy đi của ta hơn hai ngàn bảy trăm đồng, sang tháng thứ ba thì bắt đầu chậm rãi khởi sắc, thế nhưng lợi nhuận có hơn trăm khối. Ta vẫn để nguyên như lúc chủ cũ trang trí, lại thêm vài thanh trượt giá sách. Tuy rằng nói thư điện tử cùng sách online thịnh hành, rất nhiều người vẫn như cũ duy trì thói quen đọc sách. Mặt khác, ở mặt hàng truyện tranh, phản ứng phổ biến nói lên mạng xem không bằng trực tiếp xem. Nguyên chủ tiệm ở đường bên có quan hệ, cơ hồ hàng tháng luôn đổi mới một đồng truyện tranh chính bản. Chủ tiệm trước trước khi xuất ngoại đưa một phong thư nói với ta, nói đã cùng đối phương tiếp đón, ta chính là thân thích gì gì của hắn, chiết khấu không thay đổi. Ở trên trình độ rất lớn này, truyện tranh chính bản giúp ta bảo trụ cũng duy trì tuyệt đại đa số khách hàng cũ, hơn nữa nâng cao tiền thuê.

Ta thật thỏa mãn, ta chính là tiểu bản sinh ý. Muốn, bắt quá là bản thân chủ động cơ no áo ấm.

Đến tháng sáu có kỳ thi, trừ bỏ mấy quán bán đồ ăn bên ngoài, thương gia làm sinh ý phụ cận trường học đều thật thanh nhàn. Đương nhiên, hiệu sách sinh ý thật sự càng ảm đạm. Tỷ như hôm nay, trên phố chỉ có Lâm tỷ cũng có cửa hàng đến ngồi chơi (cái gọi là ngồi chơi giống tiệm Fastfood, trực tiếp ở trong cửa hàng nhìn, không mang ngoài) ta đối với Lâm tỷ luôn luôn là loại cảm xúc vừa yêu vừa hận, bởi vì mỗi lần nàng vừa tới, ta cảm thấy cả sách cửa hiệu của ta cũng không đủ cho nàng xem —

“Chắc, không đủ, rất không đủ vị!” Lâm tỷ lần này chỉ đến xem giới thiệu sách rồi đem sách cất trở về, “Ta nói Quýnh a, người lúc lấy sách cũng phải xem một chút ha. Loại canh suông nhạt nhẽo này người cũng không biết xấu hổ đặt ở đây một loạt!”

Ta đối với soi mói của nàng đã tập mãi thành thói quen, “Vốn là tiểu Quý tỷ ngày hôm qua, nàng nói nàng nhìn xem phun máu mũi.”

“Loại tiêu chuẩn này cũng phun máu mũi? Nàng là huyết ngư đầu thai sao?” Lâm tỷ chắc chắc miệng, “Ai, đây là nàng cho tới bây giờ còn không có thăm ta.”

“Người ta còn chưa có lập gia đình, thế nào đến thăm người?”

“Vì chưa lập gia đình cho nên mới đến thăm a!” Lâm tỷ trừng mắt lớn, “Người xem nàng đọc sách YY, YY đỉnh cái gì, đao thật thương thực mới có lực a!”

[YY mang nghĩa “thẩm du” *khắc khắc*, nhưng ở đây lại là tự sướng]

Ta chọc một tiếng, “Đao thật thương thực? Người không bán đều là plastic sao?” [chắc là ảnh]

Lâm tỷ ghen một chút, nhưng rất nhanh phản bác một câu, “Liền tính là plastic, nha cũng là tỉ lệ 100% chân nhân!”

Ta nhìn chằm chằm nàng tự cho là đúng lý hợp tình một lúc lâu, rốt cục cúi đầu nhận thua. Ngẫm lại, cửa hàng nhỏ của ta chỉ cho thuê hạn chế độ tuổi 16+, vẫn là đánh bản Mosaic, chống đỡ không nổi mấy thể loại tân thời đại nữ sắc lang hay đam mê nữ lang. Cùng người ta bán đồ dùng chân nhân 100%, căn bản không cùng cấp bậc.

[Mosaic là “tranh khảm”, là một trường phái nghệ thuật trang trí, thường gặp trong kiến trúc nhà thờ.]

“Ta nói, nhà người như thế nào không đánh số mấy cái đĩa trong hòm, hẳn là thậm mỹ có vấn đề, thế nào còn bảo ta chui nơi này?”

“Người biết Ha Mi a, xem vận động nhiều cũng chán, chuyển sang xem văn tự có tâm tình.” Nàng tự nhiên chuyển tới khu truyện tranh, “Ai, có truyện tranh nào hay sao?”

Ta cũng không ngẩng đầu lên, “Khu truyện tranh thiếu nữ không có, đam mê có, xem không?”

“Không xem!” Nàng ác thanh ác khí bắn trở về, “Hai đứa chuột đánh nhau có Ha Mi xem, thật sự là ghê tởm!” [Thảo: ta phản đối ta phản đối, hủ nữ lên ngôi, đam mê đế vương!!!! Lâm tỷ *cười tà*: Hử? Thảo*ôm đồng đứa chuột lủi dần*] Nàng đem mấy quyển tiểu thuyết về quầy, “Ta trước mang một chút liền trở về.”

“Giới thiệu văn tất cũng không xem a,” ta một bên ghi mã số một bên xem số tiền thuê trong tài khoản của nàng, “Trước nên đọc đã, khó xem hoặc không hay. Không liên quan tới ta.”

Lâm tỷ hếch lỗ mũi lên, “tỷ mười một tuổi đã bắt đầu xem loại này, hay hay không liếc mắt một cái là biết.” Nàng vươn tay vuốt gáy sách, rất có khuôn cách run lấy bấy. Sách này lấy phiếu tên sách bỏ vào, “Nha, có thể được quần chúng tán thành, trên cơ bản đều tương đối đáng tin.”

Dây thần kinh huyết thái dương ta đột nhiên nhảy lên một chút, “động tác của người khá thuần phục a, giống nghĩa quý phụ trong nhóm cô bé kia.”

“Ta phi, chiêu này là lão tử dạy các nàng!” Nàng vỗ cái bàn, “Đây chính là chiêu ta tự nghĩ ra — lật thư lưng” (nói, có phải hay không có hương vị cổ ma lật sườn.)

5. Chương 5

Nghỉ hè là mùa thịnh vượng của rạp chiếu phim và KTV, vẫn là mùa ế hàng của các cửa hàng nhỏ quanh trường học. May mà phụ cận ngã ba có không ít tiểu khu, thường thường có người trẻ tuổi đến thuê sách. Còn có một ít trạch nhân nghỉ hè thích đọc tiểu thuyết, thuê sách chẳng những nhiều, hơn nữa thời gian thuê cũng dài.

Bởi vì thời tiết nóng bức, rất nhiều người chọn thời điểm chạng vạng hoặc tối muộn, sợ dĩ ta tận lực kéo dài thời gian buôn bán. Nhưng mặc kệ đóng cửa trễ thế nào, Hách cha hoặc Hách mẹ đều sẽ vì ta chờ cửa. Có khi đụng tới lúc Phạm Tập trực đêm, hẳn cũng tới tiệm ta chờ, đưa ta về nhà.

Một ngày cuối tháng tám, trời nóng kỳ quái.

Ta sớm đóng cửa hàng ngồi ô tô đến cửa hàng bánh ngọt lấy bánh, nửa đường nhận được điện thoại Phạm Tập, gào to, “Tiểu Hách, muốn đưa tiền hay bị phạt? Hôm nay là sinh nhật Hách thúc, muội như thế nào phải đóng cửa sớm về.”

Tâm ta lúc này treo trên đầu xe đem hộp bánh ngọt đồng loạt lắc lư, đáp có lẽ vài câu rồi tắt điện thoại. Còn một đoạn mới về đến nhà, hơn nữa tình hình giao thông không tốt lắm. Ta cẩn cẩn dực dực, chỉ sợ bánh ngọt sẽ đụng vào đóa hoa. Nhưng mặc ta cẩn thận thế nào, vẫn có một cây gậy tre ngoài ý muốn chặn ngang hòng, đem kế hoạch mỹ mãn phá hư hầu như không còn.

Ngay lúc ta chờ đến xanh đèn đỏ, đằng sau vang lên trận nổ. Đúng vậy, kia chính là âm thanh trái luật giao thông trong của xe độ phi pháp thành động cơ đại mã lực phát ra tiếng trong clip. Không chỉ mành nhĩ chấn động, ngay cả tim cũng bị chấn động đến khó chịu. Từ lúc trên đường xảy ra sự kiện bảy mươi mốt [... ta không biết a], tin tưởng quần chúng nhân dân quảng đại đều đối với xe độ phi pháp cảm thù đến tận xương tủy, ta lại càng vui lòng quay đầu vứt một cái xem thường.

Nhắc tới xe độ thật sự là không cấp bậc không thưởng thức, nó độ từ xe việt dã, so với loại xe độ thông thường có vẻ công kênh rất nhiều. Về ngoài phun ngụy màu sắc, trên đỉnh xe cổ tình dán thêm mấy khẩu hiệu. Xa xa là thấy xấu rồi, xe giờ lại dừng bên cạnh, càng xem càng thấy giống quái thú.

[e hèm, giải thích thêm, xe “độ” nói chung là các loại xe mà người thay đổi một hay nhiều tình năng hay kiểu dáng không theo chuẩn mực của nhà sản xuất. Ta thường gặp hai loại xe độ là:

__ Thay đổi về tính năng: Như thay đổi giới hạn tốc độ xe theo chiều hướng tăng

__ Thay đổi về kiểu dáng: bằng cách có thể dán đề can...

Có chương trình độ xe trên MTV châu Á là Pimp my ride]

Có xe quái thú như thế này chắc chắn nhân phẩm tự nhiên là kém, lúc mở cửa kính trong xem vang lên tiếng DJ bản ánh trắng, ta nghe được tiếng xóc bánh ngọt lên trực tiếp đâm đầu vào chết trong sữa tươi và kem cho đỡ tiêu tốn. Người trong xe cổ tình tự ỉnh cách điệu xuất chúng, lại mở xe độ ra rất là ngu X,

thế nhưng tâm tình còn phi thường tốt xem lại nửa thân mình, quả đầu đầy màu sắc rực rỡ còn lắc lư theo tiết tấu âm nhạc, quả thật rất giống đầu con tắc kè bị kẹt cửa.

Hai tay ta nắm chặt vô lăng, nỗ lực nhường bản thân tập trung chú ý đèn xanh đèn đỏ. Nhưng vũ khúc DJ đáng sợ lại giống ma ám quanh quẩn bên tai, đem cả lời nói của đầu tắc kè chui vào trong lỗ tai ta. Nguyên lai tắc kè đêm nay cùng người hẹn đưa xe, muốn đi quán bar tìm công chúa HIGH [khụ khụ, lên đỉnh] một chút, lại phải tìm hàng tốt BLABLABLA...

Ta lương dân thuần lương, nghe được tìm công chúa H một chút cũng đã khinh thường, sau khi nghe tiếp muốn tìm hàng tốt, lòng bàn chân như lép tên lửa bắn ra xa. Dám cần thuốc trên cơ bản tương lai sẽ chết, đối với loại đã đăng ký lịch với tử thần chuẩn bị thắng thiên, vẫn là cách xa chút tốt hơn.

Sự thật chứng minh ý nghĩ của ta là chính xác, lúc ta chuyển tay lái chuẩn bị đi, đèn đỏ phía trước chuyển xanh, xe quái thú bên cạnh mã lực rít gào xông lên. Xe đi còn tặng kèm khói đen làm sặc, kém chút làm ta quay cuồng. Kém may mắn chút, cũng không đến nỗi gây tai nạn, chẳng qua bánh ngọt dính luôn vào hoa.

Ta yên lặng nhìn xe quái thú xa dần, cắn giận giơ ngón giữa lên.

Về đến nhà ta tốc độ vọt tắm rửa, thay sạch sẽ T-shirt cùng quần soóc liền vọt tới phòng bếp cùng Hách mẹ giúp sắp đồ ăn.

Sinh nhật hàng năm lão Hách nhà lão Phạm luôn đến, năm nay cũng không ngoại lệ. Hai nhà quan hệ rất là thân hậu, loại này sản sinh ra tình thân, tình bạn, còn có năm tháng lắng đọng và cùng chung hoạn nạn tình cảm đặc thù, so với nhân tình đạm bạc như tờ giấy trước mắt, vô cùng trân quý.

Lão Hách cũng lão Phạm đang ngồi uống chút rượu khản năm đó, Hách mẹ còn chậm rì rì làm trứng tôm, thường thường quan tâm vài câu công tác người trẻ tuổi cùng cuộc sống. Ta ngồi bên cạnh Phạm Táp, thật không hình tượng chop lấy thịt xiên cần hăng hái, thỉnh thoảng nghe Hách mẹ phun mật vàng, “tiểu Quýnh nhà ta nga, thật sự không là có một điểm tác dụng. Lần này vẫn là nhờ có công của cháu, cho nàng mở cửa hàng, ta thật đúng là cho nàng sầu khổ.”

Hách mẹ nói chuyện với giọng điệu ai oán làm ta cả người huyết can tể bào đều dựng cảnh báo, ta mãnh liệt hoài nghi nàng chỉ cần lôi kéo vài câu là có thể đề cập tới nội dung chính.

Quả nhiên...

“Đảo mắt đều lớn như vậy aiz... Tiểu Phạm ăn tôm,” Hách mẹ đem tôm gấp vào bát Phạm Táp, lại tiếp tục nói, “Tôm này thật tươi non, lại to... Ai, cháu nói nàng lớn vậy rồi mà vẫn như đứa nhỏ, không hiểu chuyện... Tiểu Phạm, ăn con cua, cua này tốt. Khụ, muốn nói cháu cùng tiểu Quýnh cùng nhau lớn lên, cháu cũng biết tính nó. Nó thoát nhìn rất có chủ ý, nhưng lại không có tâm nhãn gì... Nhạ, rất giống đầu tôm này, bên ngoài có não, kỳ thực bên trong —“

“Mẹ, cho con cây tăm!” Ta bỏ dưa xuống, thành công ngăn nàng vọng tưởng muốn lấy đầu tôm ý đồ tà ác thuyết minh.

Hách mẹ liếc trắng ta một cái, đưa hộp tăm.

Ta một bên dùng tăm chọn xếp đồng thịt một bên cảnh cáo hàm xúc ý tứ mười phần trừng nàng, chắc là ánh mắt ta rất hung ác, sau nàng không nói gì đến đầu tôm gốc ghé gì nữa.

Lão Hách cũng lão Phạm đem đó hưng trí rất cao, uống vào không ít rượu, còn Hách mẹ, ta, Phạm Táp đều nhấp môi một chút.

Ta không uống được nhiều rượu, chỉ uống mấy chén là tai nóng. Lão mẹ thì càng trông giống tôm luộc, ngay cả ngón tay đều đỏ. Tửu lượng Phạm Táp giống lão Phạm, vô cùng tốt. Nhưng bình thường hắn uống ít rượu, nếu không phải lúc không phải không uống hẳn đều cố khắc chế, ít nhất ta nhận thức, hắn chưa bao giờ say quá. Nhưng hôm nay hắn lại uống không phân biệt già trẻ, hiện tại cả người nửa nằm trên mặt bàn, mặt lại quay sang về phía ta, tràn đầy men say mười phần cười.

Trên bàn bát đĩa hỗn độn, nhưng hai lão già hứng trí lại rất cao. Ta xem Hách mẹ đã ngã vào sofa, cảm thấy nhần tâm đem hắn chôn trên đồng xương thành núi trên bàn rượu thật không phúc hậu, liền đỡ hắn

đến thư phòng. Thư phòng là kết cấu xây thêm, ở trên cao làm thành khoang nhỏ, có thể cho khách nghỉ ngơi dùng.

Phạm Tập thật sự say, trước nay chưa từng say đến vậy. Bình thường hắn không ngốc như vậy cười hồ hồ, cũng vẫn không hội không nặng không nhẹ để tay gác lên vai người khác ngắn kéo dài kéo, lại càng không giống đứa nhỏ một lần một lần kêu rõ tên người, kêu Tổ Tổ, đừng đi.

Nhiệt ở vành tai lập tức chuyển dời sang đôi mắt, thật đau muốn chết. Ta trong bóng đêm đứng giữa trời, thẳng đến khi nghe thấy tiếng lão Hách ở bên ngoài mới lấy lại tinh thần xoay người đi ra ngoài. Thuận tay lau mặt, trong lòng bàn tay nửa là nước mắt, nửa là nước mũi.

Lão Hách cùng lão Phạm uống đến nông nổi kệ đối phương kêu ‘Thân ái’, ta xem trên bàn thức ăn đã không còn, liền đoán được lão Hách bảo ta làm gì. Hai lão nhân này uống rượu thị phi muốn đồ nhắm, mà ta hiện tại không có tâm tình nấu ăn, sợ dĩ chỉ có thể ra ngoài mua. Lão Hách uống nhiều, uống vào nói to muốn ăn món kho nhà Đại Khẩu, càng nhiều càng tốt. Ta gật gật đầu, tay cầm chìa khóa đi.

Thật sự ta muốn trốn một người trong chốc lát.

Đồ ăn cửa hàng Đại Khẩu sinh ý đều phát đạt đến cuối năm, đồ ăn tốt, lão bản cũng vậy. Lão Hách thích nhất ăn dạ dày lợn ở đây, hiện tại nhân gia chuẩn bị đóng cửa, món kho cũng không kịp làm. Ta mỗi thứ đều đóng gói một ít, gói lại thành từng túi, lại đem áo khoác bọc lại thành túi to.

Lúc đi xe về nhà, trong đầu ta loạn thành một đoàn ma. Theo lý trí mà nói, ta rất rõ ràng bản thân cùng Phạm Tập là không có khả năng. Thứ nhất, hắn có người trong lòng. Thứ hai, ngay cả khi hắn không có người trong lòng, cũng chỉ coi người là muối muối. Một hai đều là tử huyệt, không có khả năng. Muốn người như vậy, biết rõ là bị kịch, thế nhưng vẫn muốn nhanh vội vàng đi xem thành đứa ngốc. Ta giống như đầu tôm to, ngay cả có chuyện thực cường đại như vậy làm luận cứ, sâu trong nội tâm vẫn hy vọng, trông cậy thủ vãn khai gặp mình nguyệt (thoát mây gặp được trăng). Loại may mắn này thật đáng thương, kỳ thực nó chính là lừa dối mình.

Đêm đã khuya, đường vắng tanh. Đèn đường sáng rọi, chiếu lên cành cây in rõ lên mặt đất đen. Cuối tháng tám, trong không khí tràn ngập mùi hoa quế ngọt ngào, một hương vị làm say lòng người. Ta hít cái mũi, nỗ lực tròn tròn mắt nhìn đường phía trước. Nhưng tâm thần không yên vẫn ảnh hưởng đến cảm xúc, nhất thời không chú ý xem nhẹ một chiếc xe đến gần.

Xe kia đèn cực kì sáng, cực chói mắt. Đầu xe rất cao, thanh chắn xe đen tuyền nhìn giống như miệng cự thú chỉ chờ nuốt người. Ta đột nhiên nhớ đã từng gặp cự thú này, kia không phải đầu tắc kè sao? Chỉ tiếc khi nhớ đến thì ta cùng xe đã ngã trên đường, hơn nữa còn dán trên mặt đường trượt một đoạn, giỏ xe cùng đồ trong đó cũng tan tác.

Đầu ta trong quá trình trượt trống rỗng một mảnh, đợi đến khi dừng lại bắt đầu ông ông tác hưởng. Tự hiểu là ý thức vẫn thanh tỉnh, nhưng nâng tay sờ trước ngực, một mảnh ẩm nóng trắng mịn...

6. Chương 6

Vài chục phút sau xe ghé vào phần đường mới nghe thấy tiếng mở cửa xe, tiếng bước chân hỗn động từ xa lại gần. Nghe theo tiếng nói hai người đối thoại, ta ước chừng biết hai người đang nói tới cái gì, uống rượu tiêu ca lắc H cần thuốc, càng nghe càng cảm thấy không có đạo đức. Cũng bởi vì cồn cùng tác dụng thuốc, bọn chúng mới đâm vào người dường như không có việc gì dừng xe, nói xong không nghe thấy gì nữa. Nay hai người hiện tại đã hoàn toàn trong trạng thái phê phê, nhìn cái gì cũng đều một mảnh mông lung.

Ta rốt cục cũng cố gắng đứng lên, bả vai đau nhức suy sụp, ngũ quan có chút chập vập. Nhưng ý thức ta thanh tỉnh, cánh tay và trên đùi đều truyền đến cảm giác nóng bừng đau đớn, trầy da là nhiều. Kỳ thực đâm ngã không nghiêm trọng, xe đạp giảm sóc là một nguyên nhân, một nguyên nhân trọng yếu khác là xe kia chạy xiêu vẹo sức sọ tốc độ không ổn định, cũng không trực tiếp va chạm với ta.

Chính là ta trước mắt thật phẫn nộ, không chỉ vì đau đớn, còn bởi vì cú đụng này vừa đúng lúc đem ta hỗn động tưởng niệm hắn nghiền nát, nhường ta bộc phát cảm xúc đè nén đã lâu.

Ta ngũ quan vận vẹo, bắt đầu dùng thanh âm sắc nhọn biến điệu chữ ằm lên, cái gì dơ bản dơ bản phổ thường lời nói quê mùa ta đem ra dùng hết. Mà hai người kia giống như ngọn nến cắm trên đất, lẳng lẳng nhìn thẳng ta, hoàn toàn không có phản ứng.

Làm người mắng chửi người mà không có phản ứng lại, sẽ có một cảm giác thất bại sâu sắc. Ta lửa giận công tâm, một phen tay lau tởi hạt tiêu tương cùng nước chấm còn có bùn đất bụi hồ trên mặt, rít gào đến phá âm, “Các người nói, muốn làm sao bây giờ!”

Hai tên kia nhìn, trên mặt kinh hoàng song song phát ra tiếng lợn kêu, quay đầu té chạy mất. Bọn chúng hiện tại phỏng chừng thanh tỉnh chút, cho nên nói cũng có logic, ít nhất nghe cũng thấy rõ ràng.

“A a, không cần tìm ta a, không cần tìm ta a — ta không lái xe —“

“Ta không phải cố ý, ta không phải cố ý muốn đâm người oa a a —“

“Ruột đều nôn ra ngoài...”

“Đáng ghét nôn...”

Ta đi về phía trước vài bước, đèn đường chiếu mới phát hiện dạ dày lợn mưa cho lão Hách lúc này diễm nhiên bắn lên người ta, phỏng chừng là vừa mới lặn một vòng. Vừa rồi ta bí mật đứng gần đó, nhìn không rõ ràng, hơn nữa một thân bữa bãi, nguyên bản hai tên kia không rõ lắm bị kích thích tỉnh lại lập tức cho ta là xác chết vùng đây [=)), thế này mới sợ tới mức tè ra quần chạy trốn.

Xa xa tiếng gào gào thảm thiết, người nghe được tưởng bật cười. Mà ta ngơ ngác dưới đèn đường đứng một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy ủy khuất buồn bực, cực kỳ buồn bã rất muốn tìm cây anh đào ngồi anh anh nỉ non. Nhưng ngắm lại cảnh tượng kia, lại cảm thấy hoang đường buồn cười.

Bất quá là một hồi thâm mền vô tật mà chết, bất quá là mười mấy năm ảo tưởng thành tro, này có là gì? Nhắm mắt mở mắt ra, ngày vẫn như thường. Người sống kiên cường, luôn đi về phía trước, nhân sinh trên đời không phải đều sống qua sao?

Cái gì gọi là lúc đầu khóc, về sau cười.

Ta sốc lại tinh thần, nâng xe nằm đổ một bên, bánh xe đều biến dạng đi về phía trước. Cầm dạ dày lợn làm sạch lại còn có thể cho Vương Tài ăn, ta chỉ có thể trở về rán trứng làm đồ nhắm cho lão nhân.

Đi ngang qua chiếc xe bị bỏ lại đột nhiên ta nghe được một âm thanh cực kỳ mỏng manh.

Lòng hiếu kỳ khiến ta mở cốp xe, bên trong có một người đang mấp máy. Cùng chủ xe quái thú ở một chỗ nhất định không phải là người tốt, phỏng chừng là cần thuốc vẫn còn đang HIGH đầu. Lúc này lá gan ta lớn hơn nhiều, nghĩ rằng dù sao các người là người một đường, ta không nghĩ phải giải thích đến bồi thường, rõ ràng liền đánh người chút cho hết giận. Dù sao đoạn đường này không có GPS theo dõi, hiện tại bốn bề vắng lặng, ngu mới không đánh!

Bất chấp tất cả, ta nâng chân đá người nọ một cước, ngô, cảm giác thật tốt, lại đạp tiếp một cước. Ta kéo tư thế chuẩn bị hữu tả khai cung (chuẩn bị oánh nhau), lại nghe thấy người nọ đột nhiên rên rĩ.

Cái loại rên rĩ này không phải là rên rĩ thống khổ, cũng không phải rên rĩ làm nũng, mà là tiêu chuẩn rên rĩ trong truyện tranh cùng trong sách viết [Thảo: Ngô... trong sách có tiếng động??? Hách Quýnh: hừ, người chả biết cái gì là tưởng tượng cả, GV để làm cái gì?]. Nếu tìm người tham chiếu trong lời nói, thật giống lần trước cùng Lâm tỷ nhìn lên ở phòng tập thể hình — chẳng qua lúc ấy là xem đĩa, hiện tại nghe ngay hiện trường, lại là hiện trường sau tai nạn xe cộ, nghĩ thật là, đúng là quỷ dị.

Chân ta vừa mới nâng một nửa cũng tạm dừng, trong lỗ tai đều là tiếng kêu yêu kiều, ngẫu nhiên còn có lời nói mơ hồ không rõ. Hấn chậm rãi hoạt động thân mình đến gần ta, thoạt nhìn gian nan lại cấp thiết. Đợi hấn chuyển đến nơi có ánh đèn chiếu, ta nhìn hấn hung hấn hít một ngụm nhiệt khí.

Tuyệt thế tiểu thụ!

Làm khó ta người không hay xem đam mĩ truyện tranh lại đột nhiên hình dung từ này trong đầu, thật sự tiểu tử này bộ dáng rất đẹp, ngũ quan tinh xảo không thể soi mói, lông mi cong vút, cánh môi đều đỏ hồng

khéo léo. Lúc này hắn đang dùng một loại ánh mắt nóng rực bá tâm bá can nhìn chăm chăm ta, âm thanh thở dốc nghe qua càng vội vàng, hồng hộc hỏn hỏn...

Ta nghe được cũng thở dốc, “hỏn hỏn... hỏn hỏn...”

“Nóng quá... Ân... Cứu mạng... Nóng quá...” Tuyệt thế tiểu thụ vươn ngón tay trắng run run hướng ta, “Cứu mạng... A ân... Cứu...” [Thảo: ra đây với muội... *giơ hai tay* chào mừng đến với động đam mê *khắc khắc* Hách Quýnh *tung cước* này thì vui hoa dập liễu, Thảo *ôm mặt mếu máo*]

Ta là người, ta là nữ nhân bình thường, mà ta nữ nhân bình thường như vậy nghe âm thanh “A ân” như thể toàn thân đều cảm thấy mềm nhũn, có thể thấy thanh âm tiểu tử này có bao nhiêu mê người. Ta nuốt nước miếng [xì, tiem ắn bản chất sắc nữ], nỗ lực kéo lại lý trí, Nhìn quần áo hắn tựa hồ gia cảnh thật là không sai hơn nữa hiển nhiên là đứa nhỏ được chiếu cố rất khá, mà điểm quan trọng nhất — tiểu tử này thoạt nhìn... như là vị thành niên...

Ta dù có tính là ngốc, cũng vẫn là lão bản có mấy bộ sách bất lương, ta rõ ràng nhìn biết người trước mắt này không phải cần thuốc, hắn bị người kê đơn. Ước chừng là bị hai tác kê kia coi trọng liền chạy trốn từ quán bar hoặc KTV bất hợp pháp, kê đơn chuẩn bị mang về hưởng thụ.

Nếu đặt trong đam mê tiểu thuyết, ta xuất hiện hẳn là tội ác tày trời, bởi vì nhóm hủ nữ hận nhất là trong tình tiết H chuẩn bị đến lại có người chạy đến ngăn cản. Nhưng dù sao này vốn là BG tiểu thuyết, sở dĩ ta đối mặt với tuyệt thế tiểu thụ hàm xúc uyển chuyển nhu nhược bất lực, ta chỉ có thể... Lấy điện thoại ra chuẩn bị báo nguy.

Đừng có trêu ta, chẳng lẽ muốn ta mang hắn về nhà? Đừng có giỡn đi!

Ngay lúc ta chuẩn bị gọi 110, tay áo đột nhiên bị tuyệt thế tiểu thụ bắt lấy, ta hét lên một tiếng, theo bản năng lấy tay vỗ, tiểu thụ bị ta đập lập tức lại lặn vào xe, nức nở cầu xin, “... Không cần, không cần báo nguy... Van cầu người, không cần...” Tiếng hắn nghe như giãy tiếp theo đường như sẽ gào khóc, mà hiện tại hắn cuộn tròn thân mình, hình dáng đáng thương kia quả thật không có cách nào nói, “Ta van cầu người... Mang... Mang ta... Rồi đi nơi này... Ta van cầu người... Không cần báo nguy...”

Ta nhìn hắn bộ dáng tội nghiệp, dây số chuẩn bị ẩn tạm dừng vài giây, nhưng — “Uy, 110 sao...” Nếu không báo nguy, ta tưởng hẳn một người trong này, hoặc là đem hắn đi. Hai loại này ta đều không làm được, dạng thứ nhất với hắn không phúc hậu, dạng thứ hai với ta thì không phúc hậu. Người này bị hạ được còn đem về nhà, không phải ta tìm chết sao?

Nhưng tuyệt thế tiểu thụ vừa nghe ta định gọi 110, lập tức tỉnh lại, yêu kiều đứng lên muốn đoạt di động của ta. Trong lúc hỗn loạn di động của ta rơi trên mặt đất, tuyệt thế tiểu thụ còn ngay trên người ta, gắt gao bám trụ. Ông trời có mắt, ta lớn như vậy trừ bỏ Hách lão cha ra, ngay cả Phạm Táp còn chưa tiếp xúc thân mật quá. Ta vừa tức vừa vội vừa đau, dùng toàn sức kéo hắn ra, một cước đá đến sau xe.

Phóng chừng thuốc tiến vào giai đoạn cường hóa, ánh mắt tiểu thụ lúc này bắt đầu nổi lên một dòng yêu dã hồng quang, trong bóng đêm quả thực sẽ bốc cháy lên. Hắn anh anh khóc nức nở cũng chậm rãi chuyển thành rên rỉ khó chịu, thanh âm kia quả thật tựa như kẹo đường, lại mềm lại ngọt.

Ta gắt gao nhìn hắn, hắn cũng gắt gao nhìn ta, trong con ngươi đen ánh lên hơi nước trong suốt, hai gó mà đỏ ửng ta nhìn đến miệng khô lưỡi khô. Cũng phải, bị loại này hạ, báo nguy cũng quá khó coi, huống chi vẫn là nam hài tử, lại là vị thành niên...

Ta lòng trắc ẩn không khởi động là lúc không khởi phân thân, tiểu thụ thừa dịp bắt lấy thân thủ ta áp ra sau xe. Một bên mang, một bên miệng còn hừ hừ, “Muốn... Muốn... Nóng quá...” Ta bất ngờ không kịp đề phòng chỉ có thể giãy dụa. Xe đạp xiêu vẹo sứt sọc bị ta đạp đổ, linh kiện xe rơi lung tung, càng bừa bãi.

Người là động vật, thời điểm chịu dục vọng chi phối sẽ sinh ra lực lượng bất khả tư nghị. Mới vừa rồi còn nhu nhược đáng thương như nai con Bambi tiểu thụ lúc này đã tiến vào giai đoạn hóa thú, đôi mắt đen trong suốt kia giờ phút này bắt đầu phóng lực quang, ta cũng không biết hắn có khí lực như vậy, cuối cùng cả hai song song ngã vào cốp xe.

“Muốn... Muốn...” Miệng tiểu thụ càng không ngừng lầu bầu, không quên giở trò, “Cho ta... Ta muốn... Muốn...” Ngón tay hắn thon dài cùng chính lực vô cùng lớn làm mó T—shirt cùng bên trong quần ta, bộ dáng ngượng

ngừng lúc trước với bây giờ hoàn toàn không liên quan.

Ta há có thể nhường hấn được, tức thời lấy tay đánh đổ xuống. Tiểu thụ tuy rằng bị thuốc kích thích, nhưng ta Hách Quỳnh nắm tay cũng không phải ngồi không. Tiểu thụ bị ta đánh cho thông suốt, trời nam đất bắc giáp ất bính đình đều phân không rõ lắm, theo bản năng ôm thân mình trần trọc vô cùng lo lắng rên rỉ, “Ta muốn... Muốn... Nóng quá a... Ta muốn...”

Ta quả thực là chán nản, nam nhân quả nhiên là động vật mười phần thú tính, đều bị đánh cho đủ màu đủ dạng còn không quên muốn muốn muốn. Muốn đi, muốn phạt! Ta xuống xe sờ soạn một lúc sau lại thò người tiến ra cốp xe, nhìn tiểu thụ anh anh khóc nức nở hỏi, “Người muốn đi.”

Tiểu thụ nâng mặt, nước mắt rơi, gật đầu, “Ta muốn...”

Ta tận lực đè thấp âm thanh, để ta ra trước người, “Kia... Người... Muốn... Dạ... Dày... Sao?”

Tiểu thụ nhìn trên tay ta một dây dạ dày, nhìn nhìn tay ta ôm bụng, cũng không biết hấn liên tưởng thông suốt thế nào, dù sao hấn liên tục phát ra vài tiếng thét chói tai lên tận quãng tám luân phiên rồi ngắt đi. (——!)

Cơ hồ là ngay lúc tiểu thụ ngắt đi, tiếng di động vang lên. Ta nguyên bản không tính toán để ý tới trực tiếp báo nguy xong việc chạy lấy người, nhưng ngẫm lại tiểu thụ vừa rồi khóc cầu, rốt cục cũng lụ di động trên người hấn, tiếp.

“Thế nào còn không về nhà?” Tiếng đầu bên kia nghe qua rất uy nghiêm, mang theo ý tứ hàm xúc không thể tha kháng cự mệnh lệnh, “Ở nơi nào?”

Ta nỗ lực vờ vớt ngôn ngữ muốn đem tình trạng hỗn loạn này cùng đối phương báo rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu, “Ách... Đây sao... Kỳ thực...”

“Người là ai?” Đầu bên kia điện thoại thanh âm nháy mắt lạnh vài phần, “Đưa Tiểu Hủ nghe điện thoại!”

Ta quay đầu nhìn tiểu thụ, nhìn nhìn lại trên màn hình biểu hiện dãy số là ‘Ca ca’, hơi chút khoan giải sầu, “Ta, ách...” Ta nghĩ nghĩ, vẫn là đem sự tình tóm tắt đơn giản nói cho đối phương, “Là như vậy, đệ đệ người ra tai nạn xe cộ, hiện tại ở đường XXX khu XXX, người mau tới đem hấn mang đi đi.”

Đối phương trầm mặc vài giây, “Người là ai?”

“Ta là người cùng đường.”

“Tên.”

Ta sưng sốt một chút, tình huống bình thường hấn là muốn hỏi đệ đệ nhà mình như thế nào, hỏi tên ta người cùng đường làm gì? Hay là hấn muốn tạ ơn ta? Nhưng nghe khẩu khí nghiêm khắc kia, hiển nhiên là điển hình đại gia trưởng phương pháp hỏi vấn cẩn thận. Ta rất rõ ràng loại tình huống hiện tại này, liên tính là giáp mặt giải thích cũng phải phí một phen võ mồm, vạn nhất người ta muốn tính sổ...

“Tên.” Đối phương lặp lại nói.

“Ta gọi là người qua đường Giáp. Hoặc là... người cũng có thể gọi ta khăn quàng đỏ.” Nói đoạn hội thoại này sau, bản thân đều bị cả giật không nhẹ. Chỉ nhanh chóng nhất phím kết thúc cuộc trò chuyện này, lại đem di động cất vào trong người tiểu thụ.

Thoắt thoáng linh bát lạc xe chậm rãi đi về, xa xa nghe được di động trên người tiểu thụ lại vang lên, một lần lại một lần...

7. Chương 7

Rốt cục thì đến thời điểm khai giảng, Quấn Nhiên Tiểu Mạn sinh ý bắt đầu tốt lên. Ta phê sách mới còn có chút phần khởi, lại đem một ít bộ sách tương đối cũ lấy ra bán phá giá. Vì thế thời gian tan học trong điểm trở nên chật trội, có người xem sách, có người thuê sách, cũng có người mua sách, trong lúc nhất thời nhân khí đỉnh vượng (phát đạt, phát cao).

Ta cười đến khóe mắt đều nở hoa, nhưng đến buổi tối thời điểm bàn trưởng lại chọc tức. Buôn bán đi lên là vậy, nhưng quán nhỏ của ta cũng gặp độc thủ, có hai bộ truyện tranh chính bản bị người trộm đi. Hai bộ truyện tranh kia là lúc làm lại giá sách chuyển qua giá sách phổ thông, phẩm tướng cũng là mới chín phần, hôm đó vừa khéo bị trộm tổn thất.

Ta tức giận đến vền vện hai ngày chưa ăn cơm tốt, Hách cha nói muốn ta thỉnh một tiểu muội đến hỗ trợ trông quán, hàng tháng trả tám trăm một ngàn. Ta lắc đầu cười khổ, tiền lương trình độ hiện tại, tám trăm một ngàn mà muốn thuê người thì phải là nói nhảm thôi, hưởng chi lợi nhuận của cửa hàng cũng không tốt đến mức ta có thể thuê người. Hách mẹ tiên tiến hơn, nói ta mua camera theo dõi, duy có tốn chút tiền. Ta nghĩ cũng phải, camere theo dõi chính là đầu nhập duy nhất, mỗi tháng lại tốn chút điện phí ụ ụ, bết lo so với người sống.

Ta vài ngày đóng cửa hàng, chạy tới hàng điện tử mua bộ theo dõi tiện nghi nhất tục xưng khát cái (ăn mày? (? bản thiết bị theo dõi người tốt, lại đem bố cục trong cửa hàng thay đổi, đem nơi đọc sách ở vị trí tập trung. Lại ngăn cách rõ ràng khu sách mới khu sách cũ, thanh lí sạch sẽ, đổi thành tiểu bồn phát tài phát lộc. Nguyên lai cửa hàng bố cục cũng rất hợp lý, hiện tại lại sửa sang quy hoạch lại một chút càng sạch sẽ sáng ngời.

Lúc Lâm tỷ đến cửa hàng chơi chặc chặc thán, “Vài ngày không thấy, người khả năng thay đổi hoàn toàn, còn thêm theo dõi,”

“Cái gì thay đổi hoàn toàn, không tri thức, nói thay đổi hình dạng.” Ta đùa nghịch mồm hình, “nhìn xem, rõ ràng không?”

Lâm tỷ gật đầu, “Ai, phỏng chừng quán ta vĩnh viễn là phong cách nguyệt mông lung điều mông lung.”

“Vô nghĩa, vào trong quán của người, người nợ hận không thể đem mặt vùi vào trong cổ.” Ta không cho là đúng, “Người hôm nay không đến quán à?”

“Biểu muội ta đến, trông quán hộ,” Lâm tỷ không cho là đúng nhún vai, “Nói thật, này có gì thẹn thùng a. Khổng tiên sinh đều nói cũng tính thực sắc (ăn và tình dục), thuyết minh tính loại này này nợ cùng ăn cơm giống nhau tự nhiên bình thường, có gì cần phải kiêng dè.”

“Là, lý là lý như thế, nhưng những thứ này chính là không có biện pháp đứng đắn trên bàn sao.” Ta nhanh nhẹn đem phân loại sách, “Thời gian trước trên internet, ta khẩu khẩu ký tên đều bị khẩu khẩu. Còn có, người hiểu được, có hủ nữ bị hình phạt. Còn công khai chiếu trên tivi, nhiều vô nhân đạo a. Người cũng phải cẩn thận đồ của người, mấy cái hòm kia...”

“Đó là cấu giấu riêng của ta, cung cấp cho khách quen.” Lâm tỷ lơ đãng, “Đúng rồi, nói đến hủ nữ a. Người có biết hay không tháng trước ở chỗ chúng ta nơi này xảy ra một chuyện lớn?”

Thời gian này ta thật sự vội, dường như mỗi ngày mệt hơn cả cầu, làm gì có tâm tình nghe bát quái, “Chuyện gì?”

“Chắc, chính là tiểu nhi tử tập đoàn Lâm thị thiếu chút bị người bắt cóc, ồn ào huyền nào.” Khóe mắt nàng mi giác đều ẩn ẩn hình chữ bát to, “Người biết không, trên báo đăng lớn như vậy, quả thật chính là cực phẩm đi! Quả thực không có cách nào nói, ánh mắt kia cái miệng nhỏ nhắn kia, còn có thân thể tuyệt vời, thật sự là rất mất hồn. Ai, người không biết diễn đàn của hủ nữ đều bạo, đoán đủ loại về lần bắt cóc này, các loại phiên bản, thật sự là vô cùng cấp lực a! Bất quá ta có tương đối có khuynh hướng phiên bản cướp sắc, không từ mà biệt, xem chiếc xe độ của bọn cướp kia cũng đáng mấy trăm vạn, rõ ràng không phải vì tiền. Không phải vì tiền, kia vì yêu! Không phải vì yêu, kia vì làm!”

Lúc nàng nói nhiệt huyết sôi trào ta lại làm mấy sinh ý, tiền mặt trắng bóng so với bát quái hấp dẫn hơn, cho nên ta chính là phối hợp nàng âm điệu trầm bổng pháp phong tùy ý ừ vài tiếng. Hiển nhiên loại có lệ này xem ra nàng thập phần không hợp nói, “Quýnh, người hoàn toàn không ở trạng thái a ụ, lãng phí biểu tình động tác của ta.”

“Bát quái thôi, chính là nghe một chút, ta cũng không phải đương sự, kích động cái gì?” Ta gõ gõ bàn phím, “Kiếm tiền mới là thật.”

“Nga, đúng rồi, nói đến kiếm tiền. Lần này Lâm tiểu công tử được cứu sau Lâm Thị phát ra thông cáo, nói lúc Lâm tiểu công tử bị trói có một người đường ít nhiều nhiệt tâm hỗ trợ vây thoát, bọn họ chuẩn bị tiền tạ ơn, mười lăm vạn a.” Lâm tỷ lại kích động tiếp, “Ước chừng mười lăm vạn a.”

Trong đầu ta đột nhiên vang lên tiếng đinh đong, tiểu thụ, xe độ, mười lăm vạn! Cơ hồ ta nhanh chóng mở baidu đánh ‘Án bản cóc tập đoàn Lâm Thị’, lập tức nhảy ra N kết quả tìm tòi, ta nhấn vài trang xem cao nhất. Bất quá ngắn ngủn mấy dòng, quá trình viết kia thật sự có lệ, diễn hình quan phương làm ra vẽ ta đây, tùy tiện viết giao cho xong việc, thật không xứng.

“Baidu cũng không có a.” Ta cơ hồ khẳng định Lâm tiểu công tử chính là tiểu tử tối hôm qua gặp, nhưng hẳn không phải bị người kê đơn sao, thế nào lại biến thành bắt cóc? Ngô, khẳng định là cảm thấy kê đơn không xuôi tai, truyền ra ngoài rất mất mặt liền đổi thành bắt cóc.

“Lạc hậu!” Móng vuốt Lâm tỷ đẩy tay ta, “Hiện tại nào có người như người tra như vậy, lỗi thời đòi mạng. Muốn xem chân tướng không cần tra baidu, google cũng không tốt. Nếu muốn bản chính còn nguyên, muốn chọn chân trời vông!” (ta cũng không biết trang nào) Nàng bùm bùm đánh bàn phím, “Xem, nơi này đầy bát quái bản khối điểm, nhạ, chính là bài post ‘Lâm Thị tiểu công tử bị trói từ đầu đến cuối kiếm 8 Lâm Thị đại công tử cùng nhị công tử...’, bên trong viết kỹ càng, cái gì cần đều có!”

Ta di chuột, xem từ cao xuống rốt cục tìm được một tấm ảnh chụp Lâm tiểu công tử, tuy rằng chụp mơ hồ nhưng ta liếc mắt một cái nhận ra hẳn chính là tuyệt thế tiểu thụ đêm đó.

Ta đập bàn một cái, “Mười lăm vạn!”

Lâm tỷ hoảng sợ, “Quýnh, người làm sao vậy?”

Ta nhìn nàng một cái, nhếch môi xả ra một nụ cười cực kỳ không bình thường, “Không có gì. Ta, ta chỉ cảm thấy mười lăm vạn mua được thật nhiều sách a.” Ta tuy rằng thích bát quái, không nghĩ tới bản thân lại thành người trong cuộc. Chuyện đêm đó ta chưa từng nhắc đến với bất luận kẻ nào, ngày hôm đó về nhà Hách cha hỏi ta sao trầy da, ta cũng chỉ nói đi xe không cẩn thận ngã.

Thật là tốt a, ta mua xổ số cho tới bây giờ còn chưa trúng lần nào, lần này bất quá hỗ trợ tiếp một cú điện thoại liền cứu một mạng người. Mà mệnh này, còn đáng giá đổi.

Tiến bước Lâm tỷ, hai mắt ta tỏa ánh sáng xoa xoa tay ở trong quán đi tới đi lui, mười lăm vạn nha, mười lăm cũng không phải số lượng nhỏ a. Lâm Thị nếu đã thông cáo, số tiền này khẳng định sẽ không chạy. Nhưng ta có cảm giác, nghĩ lấy tiền chỉ sợ cũng không dễ dàng. Ta bình tĩnh tâm lại, trở về chỗ tiếp tục xem bài post kia, lần này nghiêm cẩn xem một lần, đối với tập đoàn Lâm Thị tổng cơ cấu đại khái có hiểu biết.

Tựa như bài post LZ nói, tập đoàn Lâm Thị thật sự rất bề bộn. Lâm Thị lập nghiệp kinh doanh khách sạn, Lâm gia một thế hệ đem một quán trọ nho nhỏ thành chuỗi khách sạn trên cả nước là thành công rất lớn, đến đời thứ hai thành tích càng văn hoa. Lâm Thị đời thứ hai không chỉ đem cơ nghiệp khách sạn vốn có khuếch đại, còn đề cập tài chính đầu tư cùng bất động sản ngành nghề kiến trúc, tài sản cơ hồ cứ thế mà tăng. Mà Lâm Thị đời thứ hai có ba vị Lâm công tử, trưởng tử Lâm Trạ, thứ tử Lâm Tiễn, ấu tử Lâm Hủ (đoán xem sẽ là ai trong số ba người *hắc hắc*). Lâm Hủ cùng hai ca ca tuổi kém khá lớn, cũng được sủng ái nhất. Bài post LZ còn rất nhiều thông tin ba huynh đệ này, chẳng qua ảnh chụp, cũng rất mơ hồ.

Ta nhìn chằm chằm bài kia một lần lại một lần, tiểu thụ a, người cứ nhiên trị giá mười lăm vạn a uy! Ta một lần nữa lại kích động, sớm biết rằng ngày đó ta sẽ không đi, chờ người đến, trực tiếp nhận luôn mười lăm vạn a!

Càng xem càng hưng phấn, ta tùy tay đăng ký tên “Quýnh làm chuyện tốt”, nhấn lại: oa ha ha, ta phát tài phát tài! Lâm tiểu công tử chính là ta cứu oa ha ha!!!

Bảo nói ta không đầu óc, thế giới trên mạng thật thật giả giả ai biết được? Lại nói dưới bài này không dưới hai trăm người nói Lâm tiểu công tử là hắc (nàng) cứu, ta thuần túy đục nước béo cò khoe ra một chút. Viết xong ta lại lấy số điện thoại tập đoàn Sorin, nhưng gọi đến vẫn trong trạng thái đường dây bận, gọi vài máy nội bộ đều như thế. Ta dứt khoát lưu lại địa chỉ tổng bộ Lâm Thị, ghi nhớ. Hôm nay quá muộn, sáng mai tới cửa đi lấy tạ lễ.

Ta tiếp tục xem phản hồi dưới bài viết, xem gần hết trang đột nhiên nhìn thấy tên ‘Lâm viên ngoại’ phản hồi nói: cứu Lâm tiểu công tử vị người qua đường kia, đêm đó người đánh quỷ sao?

Tại đây một tràng bài phản hồi như nước tràn qua phản hồi ngắn ngủi này thật dễ dàng bị bỏ qua, mà ta phát hiện cũng ma xui quỷ khiến phản hồi: huynh đài, lời này giải thích thế nào? Phản hồi xong ta dùng sức xoát lại, ở trong bài thủy chung tìm ID tên ‘Lâm viên ngoại’ gửi bài phản hồi.

Xoát đến buổi tối hơn chín giờ, ánh mắt ta chưa xót đau đớn đòi mạng, vẫn như cũ không thấy ‘Lâm viên ngoại’ trả lời. Ngược lại xuất hiện không ít bài post mới, mỗi yêu sách tiếng người xưng Lâm tiểu công tử sau bị bắt cóc bị kích thích nặng, một lần xuất hiện qua bệnh trạng tinh thần thất thường, hiện tại đã đưa ra nước ngoài trị liệu. Lại có yêu sách tiếng người gọi Lâm tiểu công tử bị bắt cóc hoàn toàn chính là do đại Lâm & nhị Lâm công tử liên thủ làm, vì vậy tiểu đệ rất được sủng ái, hai ca ca sợ phân chia tài sản không đều sợ dĩ đau thương sát thủ. Thậm chí có người còn nói Lâm Thị lần này chỉ ra số tiền đáp tạ lớn chính là mỗi câu, mục đích vì dẫn bọn cướp hoặc là cảm kích người...

Ta càng xem càng hoảng, đến mặt sau quả thực là có chút mao cốt tung thiên (rợn tóc gáy). Xoát đến trang cuối cùng, ta đột nhiên nhìn thấy ‘Lâm viên ngoại’ trả lời: ...

Hiển nhiên là hết chỗ nói rồi.

Đối mặt ba động này, ta cũng thật không nói gì, nhưng còn càng nhiều mà chất vất cùng lo sợ không yên. Ta thừa nhận mười lăm vạn lực dụ hoặc rất lớn, nhưng tham lam cùng nguy hiểm luôn song hành mà đến. Quả thật ta được xem như cứu Lâm tiểu công tử, nhưng trước đó ta đem hắc đánh chết khiếp, lại còn dọa ngất hắc, cuối cùng nghiêm trọng đến độ đưa đi trị liệu. Còn có, theo chỗ ta đã thấy, biết được Lâm tiểu công tử trải qua kỳ thực không phải bắt cóc mà là kẻ đơn mê X, xem như gièm pha đi. Sau nếu chỉ có người Lâm gia trình diện mà hoàn toàn không đề cập cảnh sát, ta đây chẳng phải người duy nhất biết chân tướng? Ta nghĩ vậy đột nhiên đầu óc tỉnh táo lại, Lâm Thị vô cùng có khả năng là sợ người cảm kích để lộ sự tình chân tướng đêm đó, cho nên muốn thỉnh ra chiêu này nghĩ dẫn người đến cản cầu.

Nghĩ tới một tầng sự tình này, ta không thể không nghiêm cẩn lo lắng Lâm Thị đáp tạ mười lăm vạn có bao nhiêu thành ý bao nhiêu quỷ kế thậm chí là bao nhiêu âm mưu ở bên trong.

Nếu không phải đáp tạ tiền, chính là dẫn người cản cầu đâu?

Ta không phải đứa ngu ngốc, cũng không nghĩ bị người làm ngu ngốc. Lý trí nói cho ta mười lăm vạn này không cần cũng thế, vì tiền gặp phải một thân tinh tảo không đáng giá, nói không chừng còn cùng một cô nương phản ứng chất lượng sản phẩm vấn đề đường như cuối cùng bị lừa dối cấp khảo.

Mười lăm vạn rất mê người, ta thật sự không nghĩ dễ dàng liền buông tha cho.

Ở trên giường lăn lộn giống cá một đêm, ngày hôm sau mang đôi mắt thâm quầng đi tìm người thương lượng.

“Phạm ca, mọi người hỏi huynh chuyện này.” Ta gãi đầu, âm thanh nhỏ nhỏ.

Phạm Tật đang điền bảng, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn ta liếc mắt một cái, cười, “Tiểu Hách, khi nào thì nói chuyện khách sáo vậy, không thích ứng. Nói đi, chuyện gì?”

Ta liếm liếm môi, “Cái kia, vụ bắt cóc người tập đoàn Lâm Thị huynh có biết đi.”

Bút trong tay hất ngừng, ngẩng đầu lên quét ta vài lần, “Mọi người biết cái gì?”

Ta bị hắt nhìn chột dạ, lại còn phải giả bộ đáng tò mò, “Hi, mọi người có thể biết cái gì? Mọi người chính là tới hỏi huynh, huynh, huynh cũng biết còn người ta tương đối bát quái, không phải phát sinh từ mọi người, tin tức thôi!”

“Thiết, không có việc gì hỏi thăm việc này,” Phạm Tật cúi thấp lưng, “Gần nhất đến sở đường như hỏi tới chuyện này tiểu báo phóng viên đều hỏi thăm. Tiểu Vương ngày đó tuần tra bị hỏi nhiều nhất, hắc phiến những người này, mấy ngày nay xin phép rõ ràng.”

“Kia rốt cuộc là thế nào.” Ta lắc lắc đầu, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng (ultraman tái xuất).

“Tiểu Vương hẳn cái gì cũng không biết, ngày đó đi qua cũng là lúc người Lâm Thị đã đến. Hiện trường đều bị phá hư không sai biệt lắm, từ đầu tới cuối chúng ta đều không gặp Lâm tiểu công tử.” Bút của Phạm Tạt ở không khí khoan một vòng, “Sau trên cục lí lên tiếng nói không nhường sở lí quản chuyện này, còn chưa tính.”

“Phạm ca, hiện tại Lâm Thị có tạ lễ mười lăm vạn, huynh nói Vương ca có thể lĩnh tiền thưởng này không?” Ta thật sự giả trang bộ dáng chân chó, tìm tòi hỏi.

Phạm Tạt cười ha ha, “Tiểu Hách muội rất đơn thuần, mười lăm vạn người ta làm sao có thể đưa không công đưa uội aha ha.”

Hắn lại cười oa ha ha, tâm ta liền lạnh một nửa, “Không phải tạ lễ sao, thế nào còn không thể lấy?”

“Ngu ngốc, muội không hiểu.” Hắn cười hì hì, “Tập đoàn Lâm Thị có bao nhiêu lớn, mà Lâm đại ca Lâm lão nhị lại là người khôn khéo. Loại sự tình này hẳn không che che ngược lại giống trống khua chiêng muốn tìm ân nhân báo đáp tiền, theo ý ta thì không bình thường.”

“Chịu nhân giọt thủy ân, làm dừng tuyến báo oa” (đại khái là chịu ơn của người ta thì phải báo đáp).

“Ân, nếu là người bình thường thì là đạo lý này, nhưng nếu trên người Lâm Tiến cùng Lâm Trầm, vậy không bình thường.” Phạm Tạt tựa hồ cao hứng nhấp chút trà, “Hai người này huynh đã gặp qua, cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.”

8. Chương 8

Với kinh nghiệm cẩn thận lo lắng, ta hoàn toàn buông tha cho ý niệm lĩnh thưởng này. Tuy rằng thật luyện tiếc mười lăm vạn, nhưng ta càng sợ hãi số tiền kia mà lấy sẽ càng nguy hiểm hơn. Người nhất định sau một trận mừng rỡ sẽ nhanh chóng nản lòng, bởi vậy ta có một thời gian dài không vực dậy tinh thần được. Đến Quốc khánh (quốc khánh của Trung Quốc vào ngày 1/10) ta cũng nghỉ bán, vừa đúng lúc hai lão nhân trong nhà đi du lịch Khẩu Bắc, ta phải ở nhà phòng trộm. Thứ hai cũng vì bản thân muốn nghỉ ngơi thư giãn. Bất quá, trước ngày quốc khánh ta nhận được tin nhắn của lớp trưởng trung học (cấp 3), nói là chuẩn bị đến Hoàng Ngọc đường tham gia họp lớp. Ta cân nhắc Hoàng Ngọc đường nơi sang như vậy, cũng chỉ có bọn làm nhà nước khoản chủ mới dám đi, đồng học thế nào cũng tổ chức ở đây? Nghi hoặc chưa xong đã nhận tiếp một tin nhắn: mỗi người mang năm trăm kim đi.

Ta kém chút nữa không thổ huyết, thần mã a, mỗi người năm trăm, còn hơn cả cướp tiền oa! Tức thời viết một tin chuẩn bị từ chối, còn chưa kịp gửi đã nhận được tin đến: haha, lừa thôi. Có người bao, người đến là được.

Ta nhẹ nhàng thở ra, một bên may mắn chưa gửi tin một bên lại bắt đầu âu sầu, tiền cũng thật nhiều đi, ai lại coi tiền như rác dẫu? Ngẫm lại đồng học thời trung học giờ cũng thành đạt không ít, có người làm trong công ty nổi tiếng, có người làm nhân viên công vụ, có người lập công ty, đến lúc đó không tránh được ân cần hỏi thăm một phen. Kỳ thật hàng năm họp lớp đều đi ăn cơm ca hát bên ngoài, đề tài nói chuyện trọng tâm đều là đại đồng tiểu dị, vài năm bắt đầu công tác, tiếp theo là bạn trai với lão công, qua vài năm thì so đứa nhỏ.

Ta không dám nói ta trong lớp là đứa kém cỏi nhất khi ra ngoài xã hội, nhưng ta biết ta vĩnh viễn không lên được cái đám tốt nhất kia trong lớp. Ở hiện thực có rất nhiều xác minh có người ở trong trường học học tập kém cỏi nhất, đến khi ra ngoài xã hội lại kiếm được rất khá. Thật giống đồng học Triệu Tiểu Đình bị thanh toán hôm nay, lúc trước kém chút nữa bị cưỡng chế đuổi học.

Chút rượu và thức ăn ăn xong, mọi người đều hỏi han lẫn nhau. Vì thế nên thân thiện thân thiện, nên mây bay mây bay. Xu thế này cho tới bây giờ vẫn trực tiếp như thế.

Như thường lệ, ăn uống xong phải đi hát Karaoke. Triệu Tiểu Đình đã sớm bao thêm một phòng KTV xa hoa, ăn xong trực tiếp lên lầu ca hát. Nguyên lai ta tưởng thừa dịp loạn sẽ trốn đi, nhưng không biết tên nào uống nhiều vô sỉ lại tàn khốc rống ta, “Không được đi! Hắc hắc, Hách Quýnh, người không có bạn trai lẫn lão công, về sớm làm gì? Độc thân cũng không cần như vậy đi!”

Ta lệ rơi đầy mặt ngồi trên ghế lô nghe nhóm nam đồng học lại một lần lại một lần hát tình ca độc thân, nữ đồng học thì tương đối hàm xúc, liền điểm một chút ca khúc phong cách nhẹ nhàng. Sau lại uống thêm bia, người cũng đều uống say, ngay sau đó thần khúc cái gì đều văng ra hết.

Bên này nam đồng học rống một khúc ‘Bá Vương biệt Cơ’, bên kia nữ đồng học hát một khúc ‘Phu thê song song quần gia còn’. Ngay sau đó cái gì nghĩa dừng quân khúc quân hành rồi đại đao hướng quỹ khảm trên đầu thậm chí liên địa đạo chiến (đều chỉ các ca khúc cách mạng) đều xuất ra, ta cũng uống nhiều, vừa định hát bè hai câu thì người bên cạnh đưa microphone đến đây, “Hách Quýnh, bài này tới người!” Ta hào khí vịn trượng tiếp nhận microphone, vừa nghe xong nhạc dạo liền quần.

Kao, đây không phải đội ca đội thiếu niên tiền phong sao? (Kao đọc gần giống từ f*ck)

Nhưng người phía dưới đã ồn ào, ta cũng kiên trì hát. Muốn nói việc ca hát này có người ồn ào mới tốt, càng về sau càng hăng. Ta hát đến đoạn điệp khúc dứt khoát buông cổ họng ra rống, dù sao uống say không sợ thất thố — vừa rồi Triệu Tiểu Đình còn đem giày thủ sẵn để trên đầu a. Hát xong ta hoa hoa lệ lệ chào cảm tạ, nghe người bên dưới kêu hát lại một lần. Ta không khỏi có chút lằng lằng, nhưng bài tiếp theo đã vang lên, ta từ nhỏ sẽ không phải là Mạch Bá Liêu*, chỉ phải đem mic đưa cho người khác.

*Mạch Bá Liêu: thực ra là Công Bá Liêu, đệ tử của Khổng Tử, tự Tử Châu, người nước Lỗ, thế nhưng một số sách cho rằng Công Bá Liêu không phải đệ tử của Khổng Tử. Công Bá Liêu lúc sinh thời muốn ly gián Khổng Tử.

Đến hơn một giờ đêm, đa số đồng học đều tan tác. Ta sức cùng lực kiệt từ toilet đi ra, hành lang vẫn như cũ tràn ngập phòng thuê truyền đến tiếng ca cùng tiếng vui đùa ầm ĩ, biển màn nhĩ đều phát đau. Rung đùi đặc ý dựa vào vách tường đi về phía trước, sát bên người là kỳ quái hay phù thể phồn hoa đều không liên quan tới ta.

“525, 525...” Ta lẩm nhẩm dãy số phòng, nỗ lực dưới ánh đèn mờ ảo tìm ra ba chữ số kia, “Đây là 521 ha... Kia tiếp qua một phòng.”

Một nam nhân đứng trước cửa, vóc dáng rất cao, loáng thoáng không thấy rõ mặt.

“Xin cho qua chút.” Ta nói xong liền nhắm mắt lại, qua vài giây lại mở. Người, vẫn đứng ở đó, liền chắn trước mặt ta. Không phải ta đi nhầm chứ? Ta ngẩng đầu lên xác nhận dãy số, đúng là 525.

“Ách... Thỉnh cho qua một chút.” Tay ta gạt hấn ra, “Anh chắn đường tôi.”

Nam nhân kia rốt cục mở miệng, thanh âm dễ nghe, ngữ khí cũng được cho là ôn hòa, “Cô khăn quàng đỏ hát rất hay.”

“Cám ơn ha!” (Thảo *thở dài*: tỷ không đánh mà khai) Ta khờ hồ hồ cười, say không phát giác ra chút không thích hợp, thậm chí còn khoe khoang, “Đây chính là khúc tôi tâm đắc nhất.”

Nam nhân kia lại một lần nữa mở miệng, lần này hấn khẩu khí không những càng thêm ôn hòa, còn mang theo chút tươi cười, “Thật cao hứng nhìn thấy cô, người qua đường Giáp tiểu thư. Tôi là ca ca Lâm Hủ, Lâm Tiễn.”

“Tên thật quái... Đúng rồi! Cùng tên kia tên một chữ.” Ta cười rộ lên, “Bất quá hấn tên Dương Kích, anh kêu Lâm Tiễn... Tiễn... Lâm... Tiễn...” Ta lặp lại tên của hấn vài lần, càng lải nhải càng cảm thấy tâm thần không yên, đợi cho đầu óc dây thần kinh chỗ sâu nhất giống như bị người điểm tốc độ mở, một tay chỉ chớp mũi hấn, ngao ngao lên tiếng kêu,

“Lâm Tiễn —”

Trong lúc ta liên tục thét chói tai phía sau hấn cùng phía sau ta mấy phòng đều mở cửa ra, mấy người chen chúc ra thoát nhìn không giống người tốt, xô đẩy nhau còn không quên chửi bậy:

“Nằm tào, lâm kiểm đến lúc này, cảnh sát nhàn hoảng!”

“Lỗi Trọng Chương thích lâm kiểm, lâm kiểm cái vô nghĩa!”

“Lâm kiểm người muối, người muối của đồng oa!” (từ “Người muối” là từ lóng trên mạng TQ, dùng để chửi bậy, của đồng mang nghĩa giấu diếm, bạn cũng không nhớ rõ nghĩa của nó.)

(Tìr Tiễn – , phiên âm jiàn, đọc gần giống âm Kiểm – , phiên âm jiǎn)

Đám phạm pháp kia sợ lâm kiểm một bên chửi bậy một bên chạy ra ngoài, ta thừa dịp loạn định thừa lúc đục nước béo cò chạy trốn. Nhưng Lâm Tiễn lại một phen tóm trụ cánh tay ta, ngữ khí rất điềm đạm, “Đừng đi vội vã a, người qua đường Giáp.”

Hắn một tay liền tóm, bản thân ta cảm thấy cánh tay kia đều nhanh bị chặt đứt. Vì thế càng thêm xác định hắn không phải thứ tốt, ý đồ cũng bất lương. Một cánh tay ở trên tay hắn thì thế nào? Ta còn có tay kia cùng một đôi chân tốt, vẫn có thể thoát thân như thường. Nương theo dòng người, ta một bên dựa tường một bên dùng sức đá, mỗi một chân đều đá trúng, rốt cục đá hắn buông lỏng tay ra.

Ta ôm cánh tay mặc kệ nước mũi đang xì ra liền hướng ra bên ngoài, còn không quên rống gào thét, “Ta không phải là người qua đường Giáp, ta không phải là khăn quàng đỏ, ta cái gì cũng không biết oa a a...”

9. Chương 9

Đem bánh quẩy cắt thành đoạn nhỏ thả vào trong sữa đậu nành, ta khò khè húp ăn. Bên tai Hách mẹ ong ong lải nhải không ngừng, chỉ đơn giản là oán giận, “... Người nói người vận khí này, hảo hảo đi học lớp cũng sẽ chân thật trở về, thế nào còn khéo thành ra không nổi này? ...” Liên tiếp vài ngày sáng sớm đều nghe những lời oán giận này, cơn tức của ta có xu hướng dần dần bốc lên. Lại nghĩ nghĩ mình ăn cơm là nhân gia làm, quần áo mặc trên người cũng là nhân gia giặt, cơn giận liền lập tức xẹp xuống. Ta cúi đầu ăn xong bánh quẩy với sữa đậu nành, cầm bát tới bồn rửa. (chắc, cái món bánh quẩy sữa đậu nành phổ biến trong nhiều truyện nga ~) Lại nói tiếp ta thật sự oan uổng.

Ngày đó tam nhân ca (kêu ca của muội có ba mắt =.) Lâm gia kia thật giống thiên hàng thần binh đột nhiên liền chắn trước mặt ta, biểu tình thần thái kia, căn bản chính là đến tính sổ ta. Xem như ta nhanh trí, coi tam nhân ca đại danh sấm nhân, có quan hệ ít nhiều với hội lâm kiểm nắm quyền ta mới có thể thừa dịp loạn chạy trốn.

Lúc ấy hỗn loạn đều vô pháp nói, ta vừa mới thoát khỏi tay Lâm Tiễn thì cả người đã bị cuốn mãnh liệt vào trong đám người, mặt mũi đều biến hình hết. Sinh trong thái bình thịnh thế khéo dân chúng bình thường trải qua thời điểm nguy hiểm đến tính mạng loại này đều hăng lên, cuối cùng liều mạng đến khí lực cuối cùng ra cửa, còn chưa kịp thuận khí đã bị người đằng sau đẩy ra giữa đường. Mà giữa đường cái có cái gì? Đường nhiên là xe tới xe lui, ta cố gắng tránh xe, nhưng không hay ho ở chỗ lúc ta đặt chân xuống, gót giày vướng vào lưới cống thoát nước, dùng sức làm gãy gót, quia.

Sau ta đã từng trăm ngàn thứ hồi tưởng, đêm đó rốt cuộc có phải hay không ta đang nằm mơ. Nếu không nhớ tới chân, ta tuyệt đối sẽ đem kỳ ngộ đêm đó trở thành cảnh trong mơ, cứ như vậy mà quên đi. Nhưng đau đớn chân thật như vậy, chân thật đến độ muốn đánh lừa bản thân đều không có khả năng. Sau ngày đó, mỗi ngày trong lòng ta đều run sợ, vừa đến buổi tối là gặp ác mộng. Trong mộng cái gì cũng không có, chỉ có ba bóng đèn như mắt to, nhìn chằm chằm, nhưng sau đó hóa thành hồng hoàng lam xanh (đỏ vàng xanh lam).

Ở nhà ngày người vài ngày, người chẳng những gầy đi, ngay cả thần sắc cũng tiêu tụy không ít. Chờ ta có thể khập khiễng đi đường, ta lập tức chạy tới mở cửa hàng, Quần Nhiên Tiểu Mạn là kinh tế sở hữu của ta, một ngày đóng cửa liền tổn thất một ngày, không có cái gì thu vào ta lấy cái gì đối phó với tiền thuê nhà tiền điện nước tiền vệ sinh tiền quản lý?

Xem ta vài ngày không mở cửa, vừa mới đến, mấy người ở tiệm bên cạnh ào ào đến quan tâm. Ta nhất nhất bồi khuôn mặt tươi cười, nói đêm đi đường không cẩn thận, một cước té ngã. Mọi người tỏ vẻ đồng tình còn tặng không ít này nọ, quán trà sữa đưa trà sữa, quán thịt nướng đưa thịt nướng, quán hamburger sẽ đưa gà chiên, thậm chí có tiểu muội quán văn án đưa nải chuối, về phẩm tiệm bán đồ chơi tình thú (sex toy...) ... Liên miên đi, năng dám đưa nhưng ta không dám thu a.

Thời điểm nhàn nhả ta không khỏi nhớ tới nam nhân tên Lâm Tiễn kia, nói đêm đó ta với hắn khoảng cách rất gần, mà lúc này lại hoàn toàn không nhớ nổi mặt hắn. Trừ bỏ cảnh ánh đèn mờ ảo bên ngoài hành lang, cũng bởi vì ta uống say đầu óc không rõ lắm. Ta từng một lần vào mạng nhìn bài post kia, ý đồ tìm tấm ảnh chụp tam huynh đệ Lâm gia nhìn Lâm Tiễn. Nhưng tại thế giới bát quái này, mỗi ngày đều không ngừng phát sinh kích tình cùng ,tỷ như hai ngày nay một đôi nam ngôi sao kết giao bị bạn gái cùng lão bà phát hiện, sao loạn xì bát nháo. Về bài post này trước dẫn đầu đến hơn ba trăm trang, nguyên lai bài post về Lâm Thị tập đoàn đã trôi xuống trang thứ ba, hẳn là cũng không có người tiếp tục yêu sách.

Ta cắn chuối lên mạng xem bát quái, thỉnh linh trước mặt một bóng đen áp chế, không ngờ có một mùi cam bay qua. Là một nam nhân tri thức trẻ tuổi, hẳn mặc tây trang áo sơ mi trắng, đeo gọng kính viền vàng, bộ dáng phi thường nhả nhậ.

Ta đại ra không đến nửa giây, tay cầm quả chuối bị cắn quá nửa chỉ về phía bên trái, “Tu chân cùng vô hiệp ở giá sách thứ ba bên kia.” Loại tiểu thành phần tri thức bình thường đều ưa loại tiểu thuyết huyền huyền khiêu thoát, Lâm tỷ đã từng cùng ta thảo luận qua tâm tính những người này, tổng kết lại chính là bị lão bản đối với hiện thực cuộc sống mất đi hy vọng, đem phi thăng trở thành một loại giải thoát.

“Tôi không đến mượn sách.” Người trẻ tuổi rõ ràng, nghe giọng nói chắc không phải là người địa phương. Hắn nói chuyện ngữ khí vững vàng mà thông thả, rất là bình tĩnh, “ Xin hỏi ngài là Hách Quỳnh Hách tiểu thư sao?”

Xem bộ dáng này không giống quản lý thuế công thương ngầm của khu, chẳng lẽ là đến đẩy mạnh tiêu thụ? Một bụng nghi hoặc, nhưng ta vẫn gật đầu, “Là tôi. Ngài là...?”

Người trẻ tuổi dùng một loại ánh mắt phi thường khách khí đánh giá cao thấp một lần, “Hách tiểu thư ngài hảo, tôi là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị, họ Diêu.” Đang nghe đến khi hắn nói tập đoàn Lâm Thị, trên lưng ta lông tơ đã dựng thẳng đứng lên. Đến đến, rốt cục thì tìm đến! Ta khẩn trương đứng lên, ánh mắt không dừng được hướng ra ngoài cửa nhìn. Trong TV đều diễn như vậy, ngoài cửa sẽ có một chiếc sê, sau trợ lý chỉ cần vung tay lên, từ trong xe sẽ có vài nam nhân đeo kính râm đem ta cuốn đi cuốn lại nhét vào trong xe. “Anh, anh có chuyện gì?” Ta nỗ lực để tiếng nói có vẻ cứng cáp, nhưng âm cuối vẫn là xấu hổ phát run.

Diêu trợ lý mỉm cười một chút, biểu tình thật thành khẩn, “Tôi chịu Lâm tổng nhờ vả, đặc biệt hướng ngài biểu đạt lòng biết ơn. Cảm tạ ngài lúc Lâm tiểu công tử nguy nan thời khắc kịp thời động thân giúp, rút đao tương trợ. Ở hiện tại đây, giống ngài nhiệt tâm thấy việc nghĩa hăng hái giúp thật sự là đáng quý.” Tuy rằng hắn một pha nói thái độ thật sự quan phương, nhưng trong lời nói cũng không thiếu khẩn thiết. Ta chậm rãi buông cảnh giác xuống, dè dặt cẩn trọng đáp lại, tự nhiên không tránh được hỏi hắn thế nào tìm được ta. Diêu trợ lý không giấu diếm, phi thường thành thực, “Lại nói tiếp thật thất lễ, địa chỉ ngài cùng danh tính là người văn phòng luật sư cung cấp. Quả thật nếu có mạo phạm, thỉnh lượng giải.”

Ta thà tin tưởng hắn nói thật, nhưng trẻ này mà gặp tam nhân ca Lâm gia kia nói chuyện như thế nào? Là không cẩn thận gặp phải, hay là người ta sớm mai phục tốt ở nơi nào chờ ta? Ta ngẫm lại, bản thân sẽ chết vì dân chúng. Phóng điểm đặc thù nói, là cứu đệ đệ của người ta, cảm tạ cảm tạ có thể nói sao, nhưng không đến mức lão tổng người ta còn đặc biệt vì ta mà mai phục, không thể thành thật. Tám phần chính là không cẩn thận đụng phải, TMD ta xem giữa chốn đông người xem người ta thế nào bắt được ta???

Sau một trận hàn huyên, ta ấp a ấp úng, “Ách... Nghe nói chuyện lần này, có phải hay không có tiền cảm tạ...” Ta coi như người da mặt dày, nhưng cứ như vậy chủ động hỏi tiền của người ta, cũng sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng. Tuy rằng thầy giáo nói giúp người là niềm vui, thấy việc nghĩa hăng hái làm việc yêu cái gì, nhưng hiện giờ thấy việc nghĩa hăng hái làm cùng vật chất khen ngợi, hưởng chi là số tiền lớn như vậy, không hỏi thì chẳng phải người bình thường.

Diêu trợ lý hiển nhiên là có chuẩn bị, hắn phi thường chắc chắn miệng nói cho ta số tiền này nguyên lai là có, nhưng hiện tại có thay đổi, “Là như vậy, thông báo phát ra mấy ngày nhưng chưa có người đến lĩnh, văn phòng luật bên kia cũng không có tin tức. Cho nên Lâm tổng đề nghị đem số tiền này cho quỹ hội thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

“Quyên rút a...” Thần mã a, vung tay một cái liền quyên mười lăm vạn?! Quyên vào quỹ hội thấy việc nghĩa hăng hái làm, tiền này đến khi nào trở về? Tâm can ta vỡ vụn đau đớn một trận, nhưng tố chất tâm lý lại

cường đại, cư nhiên còn có thể chống đỡ rất tốt tươi cười, nghĩ một đằng nói một nẻo, “Hắn là, hắn là, sự nghiệp công ích thôi, tài trợ này tương đương... Tất yếu!”

Điều trợ lý gật gật đầu, “Đúng vậy, Lâm tổng ước nguyện ban đầu cũng là vì cổ vũ thấy việc nghĩa hăng hái làm, phát huy mạnh chính khí xã hội. Đương nhiên, đây là trước khi tìm được ngài nói chuyện. Nhưng sau thông qua tin tức văn phòng luật sư tìm được ngài, Lâm tổng lại thêm rút ra một số tiền làm quà tạ lễ. Trước lúc quyên tiền, chúng ta cũng sẽ cấp tin cho quỹ hội, đem người quyên tiền đổi thành tên ngài.”

“Kia, kia thật ngượng ngùng a...” Một người có năng lực thế nào một tháng cũng không thể thay thế hai lần mao mị (bạn không biết nghĩa này), nhưng... Người ta phải có một đám người lời nói liền khác làm biệt luận.

Điều trợ lý sửa lại gọng kính viền vàng, một luồng ánh sáng chiết xạ lợi hại đâm đến đáy mắt, “Chính là số tiền này, Lâm tổng hy vọng có thể tự mình giao cho Hách tiểu thư.”

“Tự mình sẽ không cần phải như vậy thôi.” Ta ha ha cái, nhớ tới lực tay cường mà hữu lực, còn có khuôn mặt mơ hồ không rõ cùng với bóng đèn lớn như tam nhãn trong mộng, “Đưa tôi luôn hoặc cấp chi phiếu là được. Lâm tổng đại nghiệp lớn, nhiều việc gấp nha, tự mình gấp mặt cái gì thật không cần phiền toái.”

Điều trợ lý cũng mặc kệ, lấy điện thoại vừa nhấn thông suốt, thật có nề nếp nói tiếp, “Lâm tổng nói muốn kiên trì phải gấp mặt nói lời cảm tạ, thời gian đều đã định. Vào ba giờ chiều ngày 13, đến lúc đó tôi sẽ đón ngài.”

Rốt cuộc là nhà đại tư bản, nói lời cảm tạ cũng chuyên quyền độc đoán như vậy. Ta từ chối hồi lâu, “Nếu Lâm tổng kiên trì như vậy... Vậy được rồi.” Quyên đến mười lăm vạn, tính ra cũng không thể so nhiều, cũng sẽ không thiếu nơi nào, coi như xem trước vậy.

Khi Điều trợ lý rời đi ta thật khách khí tiễn hắn tới cửa, đương nhiên là đưa chân qua. Điều trợ lý xem bộ dáng ta đi đường không tránh khỏi ân cần hỏi thăm hai câu, chính là khi hắn nghe được ta đi đường không cần thận ngã xuống, ta nhìn thấy khoe miệng của hắn lơ đãng nhếch một chút.

Hắn đây là, cười nhạo ta đi đường không mang theo mắt sao?

10. Chương 10

Thời gian tới lần đầu tiên trị liệu đến rất nhanh.

Ấn theo yêu cầu của ta, Điều trợ lý dừng xe cách quán ta hơi xa ngã tư. Hôm nay hắn mặc bộ đồ thể thao, giống golf đại chúng. Ta nhin không được trêu ghẹo hắn, “Điều trợ lý, hôm nay thay đổi hình tượng, thoát nhìn rất tuần tú nha.” Điều trợ lý đại danh Điều Chính, tốt nghiệp ở Anh quốc rùa biển chính thống, tập đoàn Lâm Thị mời đến với số tiền lớn, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Đối với người mười mấy tuổi phải dựa vào học bổng du học toàn phần, ta có một loại kính sợ thật sâu — này rõ ràng không phải sinh vật địa cầu.

Nhưng vài lần tiếp xúc ngoài ý muốn phát hiện Điều Chính cư nhiên là trạch nam thuần khiết một quả, trừ bỏ công tác ra, chỉ thích nằm ở nhà đánh quái thắng cấp cùng đọc truyện tranh. Người thích đọc truyện tranh tính cách đều không kém chỗ nào, nhìn đến giá sách của hắn chứa truyện tranh thật nhiều chủng loại. Từ thánh đấu sỹ đến HxH (Hunter x Hunter), thất long châu cùng hải tặc vương thì có thể lý giải, chính là còn có cô gái sông Nile cùng Dòng sông huyền bí cũng có nguyên bộ, tương đối làm người ta thấy khó hiểu.

“Nhờ phúc của cô, về sau mỗi thứ ba tôi đều được nghỉ ngơi, giữa trưa vừa đi đánh tennis.” Hắn quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, cười nói, “Hôm nay lần đầu tiên đến Lâm gia, khấn trương sao?”

“Khấn trương,” ta ăn ngay nói thật, “Lâm tổng các anh khí tràng quá cường đại, còn có Lâm phó tổng kia...”

Điều Chính cười cười, “Vậy cô có thể yên tâm, Lâm tổng đi công tác, nửa tháng sau mới trở về. Về phần Lâm phó tổng, anh ta ở tại tư dinh của mình, rất ít khi về bên này. Kỳ thật Lâm phó tổng, làm người cũng là có thể.”

“Chính huynh, nói chuyện phải chịu trách nhiệm.”

“Lâm phó tương đối trẻ tuổi chút.”

“Sở dĩ mang thù.”

“... Cũng không thể nói như vậy.”

“Ồ chung không tốt.”

“Dù sao Lâm tổng nói qua, anh ấy sẽ không xuất hiện trước mặt cô.” Hẩn ý vị thâm trường nhìn ta, “Lại nói, liên tính anh ấy nghĩ xuất hiện, thời gian này cũng không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Anh ta lần trước chịu thương còn không có tốt lên.”

“Hẩn bị thương?”

Ánh mắt Diêu Chính cùng cái miệng hẩn đồng loạt cong lên, “Bị người đá thương.”

Ta theo ánh mắt hẩn nhìn về phía chân mình, cái buổi tối hỗn loạn kia ta đập Lâm Tiểu không dưới mười cú, nhất định có mấy cú đá đá không đúng nơi, làm hẩn bị thương. Hiện tại ta có thể lý giải Diêu Chính lần trước bêu môi trong lòng: đá người có thể đá đến đem chân mình đều cấp đá quá, thắc ngoan! (thắc: ác ngầm, ngoan: ngoan độc)

Nhà Lâm gia ở thành Đông, khu tụ cư người giàu có tiếng. Lâm gia làm giàu sớm, mua được vị trí tốt, diện tích cũng lớn. Tuy không khoa trương đến độ lái xe vòng quanh một ngày, nhưng thậm chí được bảo dưỡng vô cùng tốt còn có bể phun nước thanh lịch làm ta chấn động thật sâu. Diêu Chính còn nói tòa nhà này còn có sân tennis tiêu chuẩn cùng bể bơi, người ta cũng không nói quá, “Lâm tổng và Lâm phó tổng rất ít khi ở nơi này, mà Lâm tiểu công tử không thích bơi lội, không thích vận động ra quá nhiều mồ hôi.”

Nhìn một cái, đây là điển hình chiếm hằm cầu không nhả, lại còn chiếm không chỉ một cái.

Lâm gia chủ trạch có ba tầng, lầu một là phòng khách cùng nhà ăn, lầu hai là của Lâm gia lão đại và lão nhị, lầu ba chỉ độc Lâm tiểu công tử. Xem ra theo Diêu Chính giới thiệu, Lâm Hủ thật là ấu tử ngàn vạn sủng ái. Lâm gia tam huynh đệ đều đồng bào đồng mẫu (cùng một mẹ), tình cảm phi thường thâm hậu. Ta nhớ tới bài viết trên trang chân trời, lại so lý do thoái thác của Diêu Chính, không thể không thừa nhận quần chúng nhân dân đã YY đến trình độ điên cuồng.

Bác sỹ tâm lý trị liệu đã ở phòng khách đợi một hồi lâu, là một vị mỹ nữ đầy khí chất. Diêu Chính đưa ta trước mặt nàng giới thiệu đơn giản, liền nhường quần gia đưa chúng ta lên lầu ba. Quần gia gõ phòng Lâm Hủ hơn mười phút lại nhẫn nại mười phần nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ giải thích vài lần. Người bên trong như cũ vẫn thờ ơ, cửa không hề nứt mẻ tí nào.

Nửa giờ trôi qua, ta đứng đau chân, nhịn không được nói, “Nếu không trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, đứng đây đợi đến bao lâu.”

Quần gia hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt thật hiền lành. Nghe ta nói vậy, hẩn cúi kính giải thích, “Nếu dùng chìa khóa mở ra đi vào, tiểu thiếu sẽ tức giận, chính cậu chủ mở ra. Cậu chủ đồng ý, các cô mới được đi vào.” Tiếp lại khuyên hơn hai mươi phút, vẫn như cũ không hiệu quả. Chân ta thật đau đớn chua xót, đặc biệt chân bị thương kia, đứng lâu đã chết lặng. Bác sỹ khí chất bên cạnh không thấy nửa phần nôn nóng, xem ra đã có thói quen chịu trận. Người ta lúc này lại mở điện thoại ra ấn điên cuồng, cũng không biết là lên mạng hay đang nhắn tin.

Một phần một giây trôi qua tính nhẫn nại của ta chậm rãi tiêu hao hầu như không còn, đến 4 giờ 30 ta nhịn không được nói với quần gia đưa ta trở về, đứa nhỏ này thật sự là tùy hứng không giới hạn. Quần gia quay đầu lại khuyên ta, tính nhẫn nại của hẩn cùng cúi kính thật sự là tốt không nói lên lời, không đến 3 phút ta liền mềm lòng, trái lại lại an ủi quần gia. Bác sỹ cũng nhàn nhạt nói một câu, “Lại chờ thêm nửa giờ đi, lần trước cũng nói hơn hai giờ mới mở cửa.”

“Còn phải đứng nửa giờ?” Ta nhượng dậy, “Bất thành, tôi đi xuống dưới ngồi, chân chịu không nổi.”

Quản gia vội vàng nói, “Là tôi không lo lắng chu toàn. Hách tiểu thư, cô cùng Triệu bác sỹ trước xuống lầu nghỉ ngơi, chờ tiểu thiếu mở cửa, tôi sẽ gọi các cô đi lên. Ai, tiểu thiếu hai ngày nay ngủ rất kém, tinh thần không tốt, khẩu vị cũng không được, sợ dĩ có chút giận dữ.”

Đến dưới lầu ngồi khô queo hơn nửa giờ, mắt thấy sẽ 5 giờ 30, điểm tâm mỹ vị đồ uống tinh xảo cũng không thể dập tan cảm xúc táo bạo của ta. Điều Chính thấy thể liên hạ giọng cùng ta giải thích, “Lâm tiểu công tử từ lần trước gặp nạn sau cảm xúc luôn luôn không ổn định, bác sỹ tâm lý tham gia trị liệu sau mới có chút tốt lên, thời gian gần đây lại có chút khác thường.”

“Thực nghiêm trọng phải đưa đi bệnh viện, hảo hảo mà trị thương vài đợt trị liệu, lặp lại như vậy sẽ chỉ làm cho tình huống tệ hơn.” Ta tuy rằng không phải là chuyên nghiệp, nhưng cũng biết đạo lý sinh bệnh tìm đến bệnh viện, giấu bệnh sợ thầy a.

Điều Chính nhẹ nhàng lắc đầu, “Hách Quýnh, cô không hiểu.”

Ta trầm mặc.

Đích xác, quả thật ta một người không thể lí giải cũng không thể dung nhập giai tầng này.

Lại một khoảng thời trôi qua, Triệu bác sỹ ngồi đối diện cũng có một tia không kiên nhẫn, trong 10 phút nhìn đồng hồ hai lần.

Nhìn quản gia vội vàng xuống lầu ta theo bản năng đứng lên, hỏi, “Có thể sao?”

Quản gia trên mặt hiện lên thần sắc thật có lỗi, “Thực xin lỗi a, thỉnh xin chờ một chút.” Nói xong liền đi đến phòng bếp, mơ hồ nghe được ông cùng đầu bếp nói muốn làm chút đồ ăn đưa lên tiểu thiếu. Ta nghe được một ngọn lửa vô danh bùng lên, một bụng nước trà đều biến thành đá, nặng nề ở trong bụng. Triệu bác sỹ ngồi đối diện cũng nhíu mày, nhưng người ta tu dưỡng tốt, trên mặt vẫn là nhàn nhạt không biểu tình. Không giống ta, người khác liếc mắt một cái cũng có thể bạo phát.

Lại qua nửa giờ, quản gia bưng bàn ăn lên. Quản gia đi lên không bao lâu, Triệu bác sỹ liền đứng lên, sửa sang lại quần áo túi trong tay lại xuất ra chìa khóa, tiếp theo thật thông dong đi ra cửa chính. Từ đầu tới cuối người ta cũng không nói với ta nửa câu, cũng không để lại tờ giấy nhắn gì, đi thật lưu loát.

Ta cũng rất muốn học cá tính như nàng, phất ống tay áo chỉ để lại bóng dáng liền rời đi. Nhưng ta không lo lắng, bởi vì ta không có chìa khóa xe. Nếu dùng chân đi theo lời nói, đi đến nửa đêm ta còn chưa ra khỏi biệt thự.

Khi quản gia xuống dưới bàn ăn trên tay đã không thấy, ông nhìn về phía ta ánh mắt mang theo xin lỗi, so với lúc trước cũng thả lỏng hơn, “Tiểu thiếu hiện tại chịu bớt chút tâm, chờ hần ăn xong là có thể bắt đầu trị —” nhìn đối diện với ta rỗng tuếch, lời nói của quản gia có chút khẩn trương, “Triệu bác sỹ đâu?”

Ta mặt không chút thay đổi hồi đáp, “Nàng đi ra ngoài, có thể là đến giờ dùng cơm đi ra ngoài ăn một bữa cơm.” Quản gia đương nhiên sẽ không đem lời ta nói thành thật, mông như bị đốt chạy tới gọi điện thoại. Trong lòng ta ghen cổ khí, bắt đầu đập đá đập đá trong phòng khách thông thả bước. Đột nhiên chợt nghe trên lầu có tiếng động, ta lại nhịn không được chạy lên.

Lâm Hủ ngoài cửa phòng phóng bàn ăn màu bạc, đồ ăn trên bàn ngã trái ngã phải, đồ ăn nhưng đều ăn sạch sẽ. Ta hỏa đại vọt tới trước cửa vừa gơ tay muốn mở cửa, thành linh cửa tự mở. Tuyệt thể tiểu thụ trương cái khuôn mặt tinh xảo liền như vậy xông ra. Ta mất phản ứng, tay nắm cách khuôn mặt xinh đẹp kia của hần không đến 5cm khoảng cách liền ngừng lại.

Ta nhìn chăm chăm trừng mắt hần, cảm giận bất bình. Hần cũng lẳng lẳng nhìn chăm chăm ta, trong mắt to ngập nước một mảng mờ mịt. Hai giây sau Lâm Hủ rút cục phục hồi tinh thần, vung tay, ván cửa rần chắc liền đóng lại. Nắm tay ta còn treo ở giữa không trung còn chưa kịp thu lại, xương cốt cùng gỗ chạm vào nhau, đau đến độ chảy nước mắt. Trong lòng ta giận dữ, vượt qua giới hạn chịu đựng. Nâng một chân không bị thương, một cước liền đá trên cửa. Cửa không khóa, ầm một tiếng cửa lập tức mở ra.

Tình huống kế tiếp tương đối hỗn loạn, bởi vì lúc ta đá văng cửa Lâm Hủ còn tránh ở phía sau cửa, cửa này liền đụng hần đem thân mình té trên mặt đất. Mà ta cũng bởi vì một cước đá hư mà trọng tâm bất ổn, liền như vậy té xuống mặt đất, đúng dịp áp lên người Lâm Hủ.

Xem mỹ nam ở khoảng cách gần gũi như thế này là một loại hưởng thụ, nhưng lúc ta nhào lên người Lâm Hủ lại cảm thấy dày vò. Vì vậy không hay ho đứa nhỏ thật sự nhát gan, một cái tiếp xúc gần gũi đơn giản như vậy cũng có thể sợ tới mức hấn thét lên chói tai, âm thanh kia còn thê lương kỳ quái.

Ta giãy giụa muốn đứng lên, nhưng chân đột nhiên bị chuột rút, hơn nữa chuột rút chết tử tế không xong là ngay chân đá cửa. Tin tưởng người từng bị qua đều hiểu được tư vị này, lúc thời điểm chuột rút thật muốn sống muốn chết. Dưới tình huống chuột rút lúc lâu ta nỗ lực cũng không đứng lên nổi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, ngũ quan vật vạ.

Thân thể ở trên bị tra tấn không là gì, tiểu thụ dưới thân thét chói tai mới là nguyên nhân ta táo bạo.

“Lâm tiểu... tiểu công tử, cậu đừng kêu. Tòì... Tòì không phải người xấu!” Ta cố nén đau đớn, nỗ lực dùng tiếng ôn nhu nhất giải thích, “Tòì là ca ca cậu thử

mời đến giúp cậu trị liệu ngao ~~ đau a!” Thật là làm khó ta lúc một chân bị thương một chân chuột rút còn có thể nhẫn nại ôn nhu giải thích, mà người ta căn bản lại không thèm nghe.

Ta giải thích đến cả người đầy mồ hôi, nhưng Lâm Hủ vẫn dừng không được thét chói tai. Loại tạp âm này rất cực kích phát thú tính của ta, bộ mặt nhịn không được dữ tợn, thân thủ tát cho hấn một cái, “Cầm miệng!” Mà đứa nhỏ này bản thân cũng không nghe tiếng mình phát ra, cứ như có người muốn đem hấn trước O sau X giống nhau.

Lâm Hủ trúng một cái tát rất cực không kêu nữa, hấn bùm mặt cuộn tròn thân mình thối lui vào góc, bắt đầu khóc ô ô.

Dưới lầu vang lên tiếng bước chân dồn dập, ta bình tĩnh lại, hướng hấn gầm nhẹ, “Đừng khóc nữa!”

Lâm Hủ bị ta rống lên tạm dừng một chút, chờ ta rống xong lại ô ô khóc tiếp. Đầu ta to thành hai cái lớn, hấn cái dạng này mặc cho ai nhìn đều cho rằng ta khi dễ hấn. Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, hơn nữa còn ba bốn người, ta thật sự nóng nảy, nắm tay chỉ hấn gầm nhẹ, “Người lại khóc, dám khóc nữa ta liền đem ngươi trước O sau X!” Lời vừa nói ra, tiểu thụ kia tiếng khóc ô ô liền lập tức tiêu thất.

Ta nhẹ nhàng thở ra, đang định đến gần trấn an hấn một chút. Lại giương mắt nhìn thấy Lâm Hủ chậm rãi té lên mặt đất — này rốt cuộc có phải nam nhân không? Thế nào lại hôn mê rồi!

Ta đến bên hấn đỡ hấn dậy, lay động vài cái, đối phương không hề phản ứng. Lúc này trên đầu ta có mảng bóng đen, lập tức phủ khắp người ta.

Ánh mắt ta dọc theo quần tây trước mặt ngẩng lên, lướt ngang qua thấy hai tay xoa thắt lưng, lại lướt lên trên thấy caravat thoát nhìn thật sang quý, tiếp theo lưu lại trên ngũ quan một chút. Ngô, ánh mắt không to như tiểu thụ, nhưng so với tiểu thụ hữu thần hơn, dùng ánh mắt sáng ngời để hình dung một điểm không đủ.

Chính là ánh mắt này, mặt này, thật sự rất là quen thuộc.

Người tới bạc thần mỏng manh nhẹ nhàng hấp, tiếng nói hùng hậu mà lưỡi nhác, “Khăn quàng đỏ, cô đã tới.”

Ta cả người đều lạnh.

11. Chương 11

Quản gia liên hợp cùng đầu bếp, người làm vườn cùng lái xem bốn người đồng thời xuất động cũng không đuổi kịp Triệu bác sĩ, về mặt thất bại trở về. Nhìn đến ta cư nhiên còn giữ vững trận địa, ông một mặt cảm động. Nhưng nhìn ta cầm túi phía sau Lâm Tiễn, mặt lại trắng bệch. Ta một giây cũng không nghĩ ở trong này ngày người, nắm ba lô lên nói, “Nếu Triệu bác sĩ đi trước một bước, tôi đây cũng nên về nhà.”

Quản gia vừa nghe liền kích động, không đợi ông nói gì, Lâm Tiễn đứng cách ta chậm rãi mở miệng, “Đã đến giờ này, nào có để khách nhân bụng rỗng đi, trước ăn cơm đi.”

“Không cần, tôi còn phải về nhà ăn, trong nhà tôi đã nấu cơm.” Ta vội vàng giải thích, nhưng người ta không thèm để ý, tự mình hạ lệnh, “Lão Khương, kêu phòng bếp nhanh chút, tôi đói bụng.” Vừa nói một bên thùng thùng đi lên lầu.

Ta nhìn về phía Diêu Chính xin giúp đỡ, “Mẹ tôi thật sự nấu cơm, đưa tôi trở về.” Diêu Chính còn chưa kịp mở miệng, tiếng Lâm Tiễn liền từ phía trên đè ép xuống, “Diêu trợ, thay tôi tiếp đón Hách tiểu thư, đừng chậm trễ.” Diêu Chính nhạ nhạ lên tiếng, thật đồng tình nhìn ta, “Cô xem...”

Ta xem như đã nhìn ra, Lâm Tiễn người này chính là lợi dụng việc tư trả đũa, tuyệt đối không thể có việc khinh địch như vậy thả ta đi. Nếu đều dụng phải, lại né tránh càng khó nhìn. Dù sao trước Lâm Trạ cam đoan, ta cũng không sợ hấn cùng ta khó xử. Lại nói như thế nào, Lâm gia vẫn là lão đại làm chủ.

Lúc Lâm Tiễn xuống lầu, đã là 7 giờ 30. Người này đổi một bộ quần áo trắng hươu nhàn, thoát nhìn thật ở nhà. Lâm gia tam huynh đệ diện mạo không giống nhau lắm, Lâm Trạ uy nghiêm lạnh lùng, Lâm Hủ tinh xảo xinh đẹp, Lâm Tiễn diện mạo có chút tây hóa, da hấn ở thành phố có màu đồng cổ hiếm thấy. Long mi đen đặc luôn hơi hơi nhướn lên, như là đối với cái gì đều xem không vừa mắt, khóe miệng lại ẩn ẩn cất giấu nụ cười gian. Được ta thừa nhận, so sánh với Lâm Trạ thành thực tao nhã, Lâm Tiễn tồn tại cảm giác càng mãnh liệt.

Lâm Tiễn xuống lầu, ta đặc biệt chú ý tư thái hấn đi, rất bình thường, hoàn toàn không có bộ dáng chỗ yếu hại bị thương nặng. Ta nhẹ nhàng thở ra, Diêu Chính thật là người thích khuếch đại.

Lâm Tiễn liền ngồi xuống trước mặt ta, một cổ bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái đập vào mũi, xoang mũi ta bị nghẹn lạnh cả người. Ta cúi đầu uống trà, làm bộ như không nhìn thấy hấn. Ngược lại ánh mắt hấn cứ dán chặt trên người ta, không che giấu độ lượng. Ta khóe mắt dư quang nhìn Diêu Chính đang từ hoa viên tiến vào, thấy ta cùng Lâm Tiễn ngồi đối diện nhau, hấn dẫn này cư nhiên còn giả vờ như không thấy, quay đầu bước đi.

Đang nghiêng rằng nghiêng lợi, nam nhân ngồi đối diện mở miệng, “Hách tiểu thư vất vả.”

Ta uống một ngụm trà, cười mỉa, “Không vất vả, không vất vả.”

“Tôi hôm nay mới biết cô đến hỗ trợ Tiểu Hủ trị liệu, sở dĩ qua đây xem.” Lâm Tiễn rót thêm trà vào tách của ta, “Đứa nhỏ này thật sự làm cô thêm phiền toái.”

“Không phiền toái không phiền toái, tiểu thụ... tiểu Hủ rất đáng yêu.” Đầu lưỡi có chút cứng, nói chuyện cũng không chịu không chế.

“Hách tiểu thư làm gì?” Lâm Tiễn đột nhiên vòng vo đề tài, khẩu khí tràn ngập hứng thú.

“Ta nghĩ kĩ nghĩ kĩ mới cẩn thận nói, “Trong nhà làm tiểu sinh ý.”

“Nga. Dạng tiểu sinh ý gì?”

“Mở cửa hàng.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Loại văn hóa.” Ta lập lờ, “Tiểu bản sinh ý.”

“Ngày khác bái phỏng chút, tôi rất thích giao tiếp cùng người làm công tác văn hóa.”

Lâm Tiễn lời này rất ứng nhân, ta nhìn không được nói, “Tôi không phải người làm công tác văn hóa, tôi chính là người làm ăn rất tục.”

Lâm Tiễn trong tay thả ấm trà xuống, tựa tiểu phi tiểu, “Chúng ta đây vẫn là đồng hành.”

“Sao có thể nói vậy? Tôi bắt quá tiểu đánh tiểu nháo, kiến tiem mua đồ ăn thôi. Sao có thể so cùng ngài, Lâm Thị một ngày buôn bán đủ để tôi ăn tam bối tử có thừa.” Ta đánh ha ha, “Không đồng dạng như vậy.”

“Tục khí giống nhau thôi.” Lâm Tiễn đáp lại thật tự nhiên, không giống tự giễu hay châm chọc, hoàn toàn nghiêm cần. Ta cười cạn vài tiếng, không nói tiếp tâm sự. Cũng vừa đúng lúc quán gia phía sau đến thông tri, có thể ăn cơm. Lâm Tiễn đứng lên, nghiêng người làm thủ thế ‘thỉnh’.

Thân ảnh hần cao lớn đè ép lại đây, trước mặt ta bỗng tối sầm, biết vậy nên hít thở không thông.

Lâm gia nguyên quán vùng Chiết Giang, Sính đầu bếp cũng là người địa phương, món ăn Chiết Giang khẩu vị thiên về nhẹ, nguyên liệu nấu ăn rất lạ trông cũng ngon lành. Ta tuy rằng cũng là người phía nam, nhưng mấy năm gần đây đắm mình trong món ăn Tứ Xuyên, tuy rằng không đến nông nội không cây không vui, khẩu vị cũng nặng rất nhiều. Hơn nữa ngồi đối mặt với Lâm Tiễn, thường thường cùng ánh mắt hần chạm nhau, tuy rằng người ta cười, nhưng luôn luôn có cảm giác là lạ.

Ăn một chút cơm ta bị đau dạ dày, thăm nghĩ chấm rút sớm rời đi nơi này. Thật vất vả dùng xơm xong, ăn hết đồ ăn xong lại thấy Lâm Tiễn đứng dậy lấy bàn. Chủ nhân không đứng dậy, ta khách nhân đương nhiên cũng không thể động. Diêu Chính ngồi cạnh Lâm Tiễn, hần hướng ta nháy mắt mấy cái, môi mấp máy ‘Món điểm tâm ngọt’. Ta quần một chút, ăn cơm Trung sao còn có món điểm tâm ngọt, chẳng ra cái gì cả.

Quả nhiên, một thoáng chốc món điểm tâm ngọt liền bùng lên. Là món đậu đỏ điểm chút ở giữa, đặt trên đĩa nhỏ, xếp thành nốt đàn. Hương vị lại hấp dẫn, ta ăn ngon không nhận được kinh hô xuất ra.

“Hách tiểu thư thật thích món điểm tâm ngọt.” Lâm Tiễn dùng khăn tiêu độc lau tay.

“Ăn, đặc biệt đậu đỏ.” Mỹ thực làm tâm tình ta cực tốt, cũng thả lỏng rất nhiều, “Mỗi lần đều có thể ăn nhiều.”

Lâm Tiễn gật gật đầu, tán dương nói, “Vài đường muối biển muối đều không thích ăn đồ ngọt, nói là sợ béo phì.” Hần quay đầu dặn quản gia, “Kêu phòng bếp chuẩn bị thêm mấy phần Hách tiểu thư mang về.” Ta không từ chối, bắt quá vài cái điểm tâm, từ chối là làm kiêu.

Kết thúc dùng cơm chính thức, Lâm Tiễn để ta ngồi phòng khách trong chốc lát, lại tự mình pha một bình trà. Tâm ta giống như tên, hơn nữa Lâm Tiễn kỳ quái nhiệt tình làm ta lòng có lưu luyến, thăm nghĩ tìm có sớm rời đi, vì thể liệu mạng nháy mắt ra dấu Diêu Chính. Nhưng Diêu Chính thủy chung ngồi ngay ngắn ở một bên, lưng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt bộ dáng giống cục cưng.

Đến hơn chín giờ, Lâm Tiễn rốt cục nói thời gian không còn sớm, ta chỉ kém không lệ nóng doanh tròng. Bất quá ngay sau đó người ta bồi thêm một câu, “Vừa vặn tôi cùng vào nội thành, tiện đường, tôi đưa cô đi.”

Ta thật sự lệ nóng doanh tròng.

Lâm Tiễn lái một chiếc xe màu trắng trên đường, kiểu dáng phi thường bắt mắt. Thân xe thấp bé cùng đường cong xe cực lực dụ hoặc, khi xe khởi động, máu không hiểu tự nhiên sôi trào.

Buổi chiều Diêu Chính đưa ta đến Lâm trạch mất một giờ, Lâm Tiễn đưa ta trở về không đến 30 phút. Người này xe chạy thật sự nhanh, nhưng cũng vững chắc, ngừng nên ngừng, nhường nên nhường. Ngẫu nhiên dừng ngày hay đột nhiên thay đổi gì cũng vung tay lái rõ ràng lưu loát, vượt qua hành lang người ta sắc mặt nửa điểm không thay đổi. Ta so sánh còn kém hơn, người ta bắt quá lúc của đổi tuyến đường, ta kêu như giết heo.

Lớn như vậy, ngồi xe ngồi vào chân nhũn chỉ sợ là lần đầu tiên. Ta bước xuống xe hai chân run run, chống vào cửa xe mới đứng vững. Giương mắt nhìn Lâm Tiễn ở trước mặt, trên mặt không có biểu tình gì hỏi, “Cô có khỏe không?”

Ta hoãn hồi sức, gật đầu, “Không có việc gì. Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh.” Nói xong thấy tay hần chống vào cửa xe trước mặt ta không có ý tứ ê dịch, ta nghĩ kĩ, vẫn là làm rõ, “Lần trước ở Hoàng Ngọc đường, cái kia... Tôi thật xin lỗi.”

Ngón tay Lâm Tiễn khê gõ có tiết tấu ở cửa sổ xe, “Tôi còn tưởng rằng cô còn giả vờ đau. Bất quá, ngày đó cô chạy cái gì?”

Chạy cái gì? Đương nhiên là chột dạ mới chạy! Trong lòng ta nghĩ vậy, trên miệng lại nói, “Khi đó tình huống tương đối hỗn loạn, tôi cũng uống nhiều, đầu óc có điểm mơ hồ. Tôi không nghĩ tới đá anh bị thương, thực xin lỗi.”

Lâm Tiễn nhìn ta một lúc lâu, “Đá thương? Ai nói? Tôi chỉ là bị người đụng vào chân, có vài ngày đi đường không tiện.” Ánh mắt hắn dừng trên đùi ta, “Nghe nói chân cô cũng bị thương.”

“Đều là không cẩn thận, hiện tại không có việc gì.” Ta rầu rĩ đáp, xem ra cái buổi tối kia ta cùng Lâm Tiễn đều thật không có gì hay ho.

“Hách tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”

Ta gật gật đầu.

“Tối hôm đó, cô đã làm gì đệ đệ tôi?” Lâm Tiễn ngũ khí thật bình thản, nhưng ánh mắt hắn đảo qua một mảng lạnh lùng.

Ta thế nào không nghĩ tới hắn gọn gàng dứt khoát như vậy, xem ra hắn đoán được chút gì. Cũng phải, đêm đó điện thoại của hắn là ta tiếp, nói vậy lúc ấy hắn liền cảm thấy không thích hợp. Ta nghĩ đến tình trạng Lâm Hủ hiện tại, nếu Lâm Tiễn thực muốn cùng ta tính làm rõ, ta đây vô luận như thế nào cũng không bởi nổi.

Ta chính trực thẳng người, rốt cục giả chết, “Tôi cứu cậu ấy.”

“Trừ cái đó ra?”

“Tôi tiếp điện thoại của anh.”

“Còn có đâu?” Hắn khí thế bức người.

“... Không có.”

Ánh mắt Lâm Tiễn mang theo hàm xúc ý tứ xem kỹ, “Kia tiểu Hủ luôn luôn nói đất đầy ruột là chuyện gì xảy ra?”

Ta không tự giác run lên một chút, miệng thật cứng, “Cái gì ruột? Tôi không biết.”

Lâm Tiễn nhẹ nhàng nở nụ cười, tay nắm thật chặt trên cửa xe, khẩu khí cũng trở nên mềm nhẹ, “Hách tiểu thư, làm người phải thành thực.”

“...”

“Hách nha đầu.”

Lúc ta bị Lâm Tiễn ép hỏi cấp đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Phạm Tật xuất hiện hợp thời, người này một tay xách một túi nước quả, một tay cầm hai cuộn giấy gói.

“Muội hôm nay buổi chiều đi đâu vậy? Hảo hảo thế nào trông quán?” Phạm Tật chậm rãi đến gần, miệng càng không ngừng BLABLa, “Một huynh còn mang vịt nướng qua, kết quả ăn bẻ môn (trông cửa) canh.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, tận lực đem Lâm Tiễn gạt sang một bên, “Buổi chiều có chút việc nhỏ, đi ra ngoài một chuyến.” Nói xong liền tiếp tay, tiếp nhận giấy vệ sinh cùng ánh mắt dừng lại. Phạm Tật thế này mới chú ý tới Lâm Tiễn, “Nha đầu, vị này là...”

“Một bằng hữu, tiện đường đưa muội trở về.” Ta nói được thật có thứ tự, cũng cười cười với Lâm Tiễn, “Lâm tiên sinh, hôm nay thật sự là phiền toái anh.” Người nha thức thời liền lặn nhanh!

Lâm Tiễn nâng cằm, trong mắt hiện lên chề cười, phảng phất đang nói người không cần nói sang chuyện khác, kỹ xảo của người ta đã biết.

Ta cùng Lâm Tiễn ánh mắt đối chọi nhau, dùng rung động, sát khí bốn phía. Phạm Tật cũng cảm thấy không thích hợp, tìm cớ đem ta cấp tha đi.

Ta buồn bực ngập đầu, nghe tiếng xe phía sau, càng phiền chán.

Xe Lâm Tiễn chạy qua bên cạnh ta, bỏ lại một câu, “Ngủ ngon, Hách tiểu thư. Nhớ thời gian ngày kia, không bị muộn.”

Nói xong thẳng nhai này liền đập ga đi thật xa, bụi đất cuộn cuộn nổi lên làm ta bị nghẹn hắt xì một cái. Đột nhiên ta linh quang chợt lóe, đột nhiên phản ứng. Mao cái meo, ta nói Lâm Tiến mặt thế nào nhìn quen mắt vậy, người này không phải ở 99 độ nhả bã nam khinh bỉ ta sao?

Da hần thế nào lại thành màu đồng cổ? Là bị nướng qua sao?

12. Chương 12

Ta thành thật nói tiền căn hậu quả giao đãi với Lâm gia, Phạm Táp sau khi nghe xong ôm bụng cười lăn trên mặt đất, “Không... Không ngờ tới.” Hần phe phẩy đầu thờ, “Muội cứ nhiên thấy việc nghĩa hăng hái làm, còn giấu diếm kín như vậy. Khó trách lần trước cứ hỏi huynh, miệng này đủ nhanh a.”

“Không phải cảm thấy dọa người sao, muội cũng không xem như thấy việc nghĩa hăng hái làm. Bất quá là đi ngang qua, thuận tay hỗ trợ một chút.” Ta vẽ mặt đau khổ, “Hơn nữa tiểu tử kia bị muội làm cho sợ hãi, đều thần kinh hề hề.” Nghĩ đến ngày mai còn phải đi Lâm gia, ta một đầu muốn to thành hai cái.

Phạm Táp lại cười ha ha, “Cho muội thiếu đạo đức, cứ nhiên phản quỷ, thật sự đủ làm bậy. Lúc muội giả trò xấu, đừng nói người ta chỉ là tiểu hài nhi, kể cả đại nhân cũng bị muội dọa cho.”

Ta thật ủy khuất, ta cũng không phải cố ý a. Lâm Hủ kia bị được X phát tác tính ăn ta còn không tha, còn động tay động chân, ta không làm hần hôn mê, hần sớm hay muộn cũng làm ta hôn mê.

“Phạm ca, muội thật không nghĩ đi. Lần này đi, Lâm Hủ bị dọa ngất. Lần sau kích thích hần thành bệnh thần kinh, đến lúc đó đều bị dao nhỏ khảm vào người thì nguy rồi. Huynh cũng nói Lâm gia huynh đệ đều không dễ chọc, tối hôm qua huynh cũng thấy, Lâm Tiến kia cao như vậy, trảng như vậy, hần chỉ cần một cái tát có thể đem muội dán lên trên tường. Nếu cho hần biết muội phản quỷ dọa đệ đệ hần, muội chỉ còn đường chết oa.”

Hần nở nụ cười, chỉ chỉ trên đầu ta, “Không thích cũng đừng đi, nói trong nhà có việc hay không có phương tiện, hoặc là chân đau gì gì đó. Muội còn nhỏ tìm cố giới lắm a, trưởng thành liền quên hết sao?”

Ta nghĩ thầm này cũng là một biện pháp, tuy rằng nói đáp ứng Lâm Trạ hỗ trợ trị liệu, nhưng không phải là quy định cứng nhắc mà là tính chất nghĩa vụ, có quyền lợi cự tuyệt. Đương nhiên, uyển chuyển cự tuyệt, lấy cớ rất trọng yếu. Sau quyết định chủ ý, ngày hôm sau Điều Chính gọi điện tới xác định tiếp thời gian đón, ta liền thoải mái nói chân đau, người không thoải mái. Điều Chính cũng không miễn cưỡng, còn hỏi muốn hay không đưa ta đến bệnh viện. Ta đương nhiên là cự tuyệt, để chứng minh ta còn đóng cửa hàng nửa ngày.

Rất nhiều việc có lần một, sẽ có lần hai, lần ba. Ta liên tiếp từ chối vài ngày, Lâm gia tựa hồ cũng cảm thấy cái gì đó không đúng. Một ngày, Lâm Trạ tự mình gọi điện cho ta, thật khách khí hỏi chân ta thế nào. Ta ập ứng đối phó xong, sau lại không biết làm thế nào, lại bị Lâm Trạ nói mấy câu đầu liền hôn mê. Não lại nóng lên, lại đáp ứng hần ngày hôm sau đi Lâm gia.

Buông điện thoại xuống, ta hỏi hận ruột muốn bay ra ngoài. Chớ trách người ta nói không thể giao tiếp cùng gian thương, một câu hai câu có thể nắm cái mũi của người dốt đi. Nhưng nước đổ khó hốt, đã đáp ứng người ta còn có biện pháp nào?

Ta trưng một bộ mặt khổ đi tìm Phạm Táp, cầu hần ngày mai đưa ta đi, miễn giống ngày đầu tiên trở về còn phải xem người ta không vừa ý đưa. Hần vừa nghe liền vui vẻ, nói ta thế nào đột nhiên động kinh, trước còn tránh không kịp nói không đi. Ta chỉ có thể nói bản thân không nghĩ muốn lập lờ với gian thương. Phạm Táp nói tiếp có thể đưa ta đi, nhưng nơi ấy quá xa, ngồi xe hai bánh của hần tiêu tốn ít nhất ba bốn giờ, mà đó là lúc không đèo ta đi đấy.

Trông mắt ta vừa chuyển, “Không có việc gì, huynh không có bằng lái sao. Muội tìm người mượn xe, nửa ngày là được.” Thời gian trước mẹ Lâm tỷ mua cho nàng F0, nói là xe nhập nguyên chiếc, không cần phải chen chúc xe bus, vừa vặn mượn.

Đến thứ năm, Điều Chính đúng giờ xuất hiện tại địa điểm ước định, nhìn ta cứ nhiên có xe cùng lái xe, hần rất kinh ngạc. Ta hàm hồ nói đây là bằng hữu ta, tiện đường đưa ta đi. Điều Chính gật gật đầu, không

nói lời nào. Hẳn lái xe phía trước dẫn đường, Phạm Táp và ta ở phía sau đi theo. Trên đường cao tốc Diêu chính bắt đầu tăng tốc, nhìn xe phía trước cách chúng ta ngày càng xa, ta bắt đầu kê huyết (máu gà?), “Phạm ca, chạy nhanh chút. Đều bị dẫn trước nhiều như vậy, chạy nhanh chút!”

Hắn một mặt bắt khoái, “Giấy BYD muội còn muốn nhanh đến chỗ nào a? Người ta là A6, 3.0. muội chỉ là F0, so ra tiền kém xa, có thể nhìn đuôi xe người ta đã tốt lắm rồi. Muội xem muội xem, tăng tốc cũng tốc độ thế này, mở ra thực không thoải mái! Muội a, chẳng sợ mượn nhất phú khang (chắc là một loại xe) cũng tốt hơn cái xe này!”

“BYD như thế nào? Build yours Dream, ngụ ý thật tốt a!” Ta cảm giận, “Lại nói bây giờ đang chủ trương tiết kiệm năng lượng, xe tiêu tốn ít nhiên liệu càng tốt, bảo vệ môi trường.”

Nói chuyện đến khi đến khu biệt thự, Diêu Chính bắt đầu chạy chậm, rốt cục có thể gắt gao đuổi kịp. Phạm Táp một bên nhớ kĩ đường một bên chắc chắn thở dài, “Xem hoàn cảnh khu này, có tiền thật tốt a.”

Ta cơ hồ phản xạ không dùng đầu óc nói, “Phạm ca, rõ ràng người lấy phú bà cũng được, cho ta hưởng ít hào quang.” Nói xong mới cảm thấy không đúng, ta hối hận không thể cấp bản thân một bạt tai, thật sự là không mở bình sao biết trong bình có gì. Ta vụng trộm liếc mắt hắn một cái, phát giác sắc mặt hắn chưa biến, thậm chí còn quay đầu nháy mắt với ta, “Đi, nếu ngày nào đó cưới được phú bà, không thể thiếu muội đi theo uống rượu ăn thịt.” Tuy rằng hắn cười, nhưng ta lại cảm thấy xót xa. Có khi xem đậm mạc không có nghĩa là quên, có vài thứ tuy rằng cực lực áp chế, lại vẫn sẽ lơ đãng toát ra. Trùng hợp như vậy, rơi vào đáy mắt.

Đây là lần thứ hai ta đến Lâm gia, áo lực so với lần trước chỉ có tăng không giảm. Bởi vì người bận rộn Lâm Trạ cư nhiên ngồi tại phòng khách chờ ta, thấy ta đến còn mỉm cười nghênh đón. Thiên sát, xem gian thương này tươi cười, chân ta đều nhũn ra.

Làm ta ngạc nhiên là Lâm Trạ cư nhiên nhận thức Phạm Táp, hai người thậm chí còn hàn huyên vài câu. Bất quá đều nói chút chuyện lông gà vò tỏi, khẩu khí cũng gần như nhàn nhạt. Thừa dịp Lâm Trạ rời đi, ta lôi kéo ống tay áo người bên cạnh, “Phạm ca, huynh cũng thật đáng giận nga, nhận thức người Lâm gia cũng không nói uội!” Hắn nhún nhún vai, “Bản thân huynh sao nhớ được, hắn cùng hắn ăn qua một hai bữa cơm, bất quá sơ giao mà thôi.”

Ta trầm mặc, Phạm Táp cùng người như thế cùng ăn cơm, dùng mông cũng biết là vì ai. Không dự đoán được bóng dáng Dịch Tổ sẽ như ảnh đi theo, thường thường liền xuất hiện đột ngột làm cho người ta ngột ngạt. Ta có chút ử rữ, mặt dài ra tràn đầy mất hứng.

Đã đến giờ trị liệu, quản gia dẫn ta cùng bác sĩ tâm lý trị liệu lên lầu ba. Bác sĩ trị liệu đã đổi thành một người họ Bạch, mặt mũi hiền lành. Đến ngoài phòng Lâm Hủ, đầu tiên quản gia gõ cửa, trong phòng không có người đáp lại. Ta trợn trừng mắt, nghĩ rằng lần này không biết chờ đến bao lâu. Nhưng là ta kinh ngạc là, không đợi một lúc lâu, quản gia liền tự mình lấy chìa khóa mở cửa. Thấy ánh mắt ta ngạc nhiên, quản gia mỉm cười làm cái thủ thế ‘thỉnh’, lão bá vào phòng đầu tiên, ta cũng kiên trì vào theo.

Phòng Lâm Hủ rất lớn, trang hoàng theo phong cách lâu đài phương tây. Nghĩ đến người nhà này quen được sủng, từ nhỏ nuôi hắn như tiểu vương tử, thế này mới dưỡng ra bộ dáng nũng nịu, chân nhuyển, nhất gan, rất sợ dọa. Ta bĩu môi, tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống.

Bạch bác sĩ vào liền bắt đầu đông sờ tây sờ, cũng không biết đang tìm cái gì. Ta nhìn ông trong trong ngoài ngoài đi mấy lần, bộ dáng hoang mang, nhịn không được mở miệng, “Ngài đang tìm cái gì?”

“Đối tượng trị liệu a.” Bạch bác sĩ lấy khăn ra lau kính, một bên tới phòng ngủ một bên lầu bầu, “Người lớn như vậy rồi, hắn trốn chỗ nào vậy?”

Ta nhìn khắp nơi, phát hiện gần ban công một góc rèm cửa có một khối, tức thời liền chạy qua mở. Quả nhiên, Lâm Hủ lui một góc trốn ở góc phòng, đột nhiên bị người phát hiện, hất rần hoảng sợ, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, mắt thấy hắn muốn kêu lên, ta một phen nắm rèm cửa nhét đầy miệng hắn thuận tiện giơ nắm tay lên, “Dám lên tiếng thử xem!”

Đáng thương Lâm Hủ thoát nhìn tùy thời sẽ ngắt đi, nước mắt rơi lã chã. Ta cực kì phiền loại nước mắt nam hài tử, một điểm cũng không để ý. Dem hắn ném lên sofa, “Cho ta ngồi xuống.” Lệ vẫn rơi đầy mặt,

Lâm Hủ vẫn ngoan ngoãn ngồi thẳng người, một cử động cũng không dám. Lâu không thấy, Lâm Hủ thoát nhìn so với lần trước có tinh thần hơn, sắc mặt cũng có chút hồng nhuận.

Bạch bác sĩ vào trong phòng, ta chạy nhanh buông tay, thối lui sang một bên, rất chân chó cười, “Bạch bác sĩ, tôi đã tìm được cậu ấy, có thể bắt đầu trị liệu.” Trị liệu sớm xong việc sớm, sớm một chút phóng ta về nhà ăn cơm.

Thời điểm Bạch bác sĩ cùng Lâm Hủ trao đổi ta an vị cách bọn họ không xa nghịch đi động, nghe một già một trẻ nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Lâm Hủ chậm rãi bắt đầu nói nhiều hơn, âm thanh cũng từ từ to hơn, hơn nữa hẳn thường thường quay đầu ngẩng ta. Ta ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hắn, hẳn giống như bị người ột cái tát mạnh đến độ đem đầu xoay sang một bên, lực đạo mạnh đến nỗi ta lo lắng hẳn sẽ sái cổ.

Bạch bác sĩ cùng hắn hàn huyên hơn một giờ sau vẫy vẫy tay muốn ta tham gia, “Hách tiểu thư, cô tới một chút.” Ta đem di động bỏ vào trong túi rồi bước qua, “Chuyện gì vậy?” Bạch bác sĩ cười tủm tỉm người ta ngồi, nói với Lâm Hủ, “Tiểu Hủ, trên đời này không có quỷ. Đêm đó Hách tiểu thư cứu cậu, tình huống cái gì đều rõ ràng. Có phải hay không, Hách tiểu thư?”

Ta thẳng người, đáp rõ ràng, “Phải! Trên thế giới này không thể có quỷ! Không, trên thế giới này tuyệt đối không có quỷ! Trước mặt giai cấp vô sản, đầu trâu mặt ngựa hết thảy đều là mây bay! Trước mặt người lao động đại biểu giai cấp vô sản, nhà tư bản vạn ác đem làm vật hi sinh!” Ta tà liếc mắt một cái Lâm Hủ bị vây trong trạng thái khủng hoảng, “Cậu, biết không?”

Răng nanh Lâm Hủ đánh vào nhau, nhưng hắn không ngại liều mạng gật đầu với ta. Ta quay đầu cười cười với Bạch bác sĩ, “Ngài xem, cậu ta biết.”

“Nhưng... Mà thật sự tôi, thật sự nhìn thấy ruột.” Tiếng Lâm Hủ lí nhí vang lên, nhưng vẫn có thể rõ ràng nghe thấy, “Tôi thật sự nhìn thấy...”

Mặt ta thiêu đỏ, trong lòng cũng có chút áy náy, liền ngồi xổm trước mặt hắn, “Lâm Hủ, trên thế giới này không có quỷ. Nếu có, cũng ở trong lòng người. Buổi tối kia... Ân, thần trí không thanh tỉnh lắm, có thể đem nhánh cây hoặc dây điện nghĩ thành?”

Lâm Hủ môi run lên nửa ngày, “Thật, Thật tôi rõ ràng nhớ được...”

Ta nhẫn nại giải thích, “Ngày đó cậu cảm xúc không tốt, tinh thần không tốt, sợ dĩ đầu óc có điểm không thanh tỉnh, sợ dĩ nghe lầm.”

Lâm Hủ mắt to đen thẳng tắp nhìn ta nửa ngày, hơi chần chừ mở miệng, “Tôi, tôi nhớ lắm?”

Ta nặng nề mà gật đầu, “Cậu khẳng định là nhớ lắm!”

Lâm Hủ cắn môi cúi đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo tràn ngập lo sợ nghi hoặc, cũng có bất lực cùng ủy khuất. Nhìn thật làm cho người ta đau lòng, ta nhìn không được lại an ủi hắn vài câu. Bạch bác sĩ ở một bên gãi gãi cổ, ông cũng không nói, liền như vậy mà nghe, bộ dáng có vẻ rất xấu hổ.

Thời gian trị liệu chấm dứt, đã là hơn bảy giờ tối. Tâm ta giống như tên, cơ hồ là chạy chậm xuống lầu. Kết quả Phạm Táp không còn ở phòng khách, mà ngồi ở phòng ăn chờ ăn cơm.

Này Phạm Táp, về nhà ăn đều chờ không kịp! Trong lòng ta thầm mắng, ngay sau đó cầu nguyện Lâm lão đại cùng Lâm lão nhị không ở trên bàn cơm. Nhưng nhân sinh sợ dĩ tràn ngập bi kịch, chính là người không nghĩ muốn cái gì, hắn liền cố tình cho người cái đó. Trên bàn ăn Lâm Táp ngồi đầu, bên phải Lâm Táp là Lâm Tiễn, Lâm Tiễn ngồi bên cạnh Bạch bác sĩ. Phạm Táp ngồi bên trái Lâm Táp, ta gắt gao ngồi kề bên hắn, mặc dù cách Lâm Táp rất xa, nhưng phi thường thống khổ mặt đối mặt với Lâm Tiễn.

Thật vất vả đợi ăn cơm, ghé bên cạnh ta đột nhiên bị kéo ra. Ta vừa quay đầu thấy, không khỏi sợ hãi.

Lâm Hủ?!

Hiển nhiên sự xuất hiện của tiểu tử này là rất quan trọng, ngay cả Lâm Táp đều hơi hơi thay đổi sắc mặt hạ xuống, Lâm Tiễn càng không cần nói, “Đệ như thế nào xuống dưới?”

Lâm Hủ cúi đầu, rất giống bộ dáng tiểu tức phụ, “Đệ, đệ đã đói bụng.”

Rõ ràng nghe được người đối diện nhẹ nhàng thở ra, “Đã đói bụng thì bảo người đưa đồ ăn lên cho, đồ ăn tối nay khẩu vị có chút nặng, bảo phòng bếp làm đồ ăn vị nhẹ cho đệ.”

Lâm Hủ nhẹ giọng nói, “Không cần, đệ có thể ăn. Đệ muốn ở đây ăn.” Khi nói chuyện hắn còn ngẩng đầu cười cười, chẳng qua là hướng cười rất quý dật — tiểu tử này cư nhiên còn hướng về phía ta cười.

Ngô

Đây là cái tình huống gì?

Làm người đối mặt với bàn ăn cùng một đồng nam nhân tốt, người sẽ lựa chọn dạng gì?

Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ nói miệng có thể dùng bữa, ánh mắt ăn kem. Nhìn xem, một bàn nam nhân này, khí chất có lớn tuổi, hơi hợt có trẻ tuổi. Có phúc hắc, có MAN, có ôn nhu, còn có thể hệ mỹ thiếu niên [Ồi ôi ước gì ta cũng được tham dự vào *nhỏ nước miếng*]

Nhưng lúc này ta lại muốn chạy khỏi đây. Bất đắc dĩ, lần này ta không phải đan thương thất mã đến, ta còn dẫn theo một cái phàm ăn theo. Ở trên bàn ăn, trông không khỏi khó coi. Ta chỉ phải một vẻ hướng miệng ăn này nọ, sớm ăn xong sớm đi. Phạm Tập nhìn tướng ăn của ta có chút xấu hổ, nhưng e ngại người trước khó mà nói, chỉ đá đá chân ta dưới bàn, thuận tiện trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái.

Ta lơ đãng nhếch môi cười với hắn, tiếp tục vui đùa khổ ăn. Lâm gia đồ ăn lần này thật tốt, không biết có phải đồ đầu bếp hay không, cư nhiên chính là món cay Tứ Xuyên. Chẳng qua lúc ăn có chút cổ kỳ, vì ngồi bên cạnh ta Lâm Hủ thuận tay trái, hắn cách ta rất gần, ta động tác lại lớn, thường thường động vào.

Ta liếc mắt Lâm Hủ một cái, đứa nhỏ này thật giống như bị điện giật, đem bản thân ghé dựa kéo ra, lại ngồi xuống, quên không lấy một nụ cười lấy lòng. Mà nụ cười này trong mắt ta, tổng cảm thấy có không phải tư vị. Mà lúc Lâm Hủ đứng lên, Lâm Tiễn ngồi đối diện ta ánh mắt sáng quắc trừng ta, phảng phất như ta làm chuyện đại nghịch bất đạo.

“Hách tiểu thư, tối nay khẩu vị có ngon miệng không?” Lâm Trạ đột nhiên mở miệng, trên mặt ý cười trong suốt. Ta tin tưởng bộ dạng hắn cấp dưới lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vì Điều Chính hai mắt đã đắm đắm. Ta cũng mỉm cười đáp lại, “Thật không sai a, là đã thay đổi.”

Lâm Trạ có chút vừa lòng gật gật đầu, không quên giới thiệu đồ ăn mới, “Thử xem món gà hấp này, hương vị cũng được.”

Ta còn chưa kịp phụ họa một tiếng, chân gà đã bị gấp xuống vào trong bát của ta. Ta theo tập tính muốn quay đầu sang bên Phạm Tập nói lời cảm tạ, không nghĩ tới hắn lại cắn một miếng cánh gà ngơ ngác nhìn ta, chuẩn xác mà nói hắn là nhìn về phía sau ta.

Chân gà kia, là Lâm Hủ gấp.

Đứa nhỏ này, hắn muốn làm gì?

Một chân gà Lâm Hủ này xem chừng ánh mắt, một bàn nam nhân mặt đều biến sắc. Tuy rằng không biết tiểu tử này đánh chủ ý gì, còn ta thật lạnh nhạt hướng hắn gật đầu mỉm cười, nhưng mặt sau không đổi sắc ăn luôn chân gà.

Sớm một chút ăn xong, sớm một chút chạy lấy người a.

Nhưng, mọi việc không như nguyện ý. Ta mới ăn chân gà còn lại xương, Lâm Hủ một bên lại gấp tiếp chân gà bỏ vào bát ta. Lần này chân là còn liền một khối thịt, rất to vĩ đại. Ta thật ăn đã no rồi, vừa rồi nhận chân gà kia cũng là miễn cưỡng ăn. Hiện tại miếng gà này, thật sự bất lực. Vì thế không chút do dự đem nó qua tay, “Phạm ca, cho huynh.”

Ta động tác này thật có thứ tự, thật tự nhiên. Lâm Trạ ngồi chủ vị hơi hơi nhíu mi, về sau lại khôi phục bộ dáng bình thường, Lâm Tiễn ngồi đối diện sắc mặt cũng rất thối, ánh mắt kia hung ác, giống như ta đào mộ tổ tiên hắn lên. Miệng ta còn ăn một viên cá, không chút yếu thế trừng mắt trở lại. Ánh mắt trên bàn cơer đối chạm nhau, bùm bùm một trận ánh lửa vắng khắp nơi.

Dưới bàn Phạm Tập lại đá đá chân, nhẹ nhàng nặng nề mà đè nặng, ta biết hắn muốn cho ta điểm yên tĩnh, nhưng ta thật sự là bất quá tức thôi.

Ngay tại lúc ánh mắt ta giao với Lâm Tiễn cùng chân Phạm Táp đá đá ta, Lâm Hủ đột nhiên liền đứng dậy, thanh âm ần ần, “Ta ăn no, lên lầu trước.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng tiểu tử ngươi đã đi rồi. Nhưng, ngay trước khi hần đi, hần chuyển hướng ta, mặt đột nhiên đỏ, âm thanh ngọt có thể đến độ chảy nước, “Hách tỷ tỷ, vậy tỷ từ từ ăn.”

Hách... Hách tỷ tỷ...

Tiểu tử này, hần là bảo đệ đệ gửi hồn người sống sao...

Chiếc đĩa của ta rơi trên bàn, leng keng thùng thùng.

Lâm Hủ thật ngượng ngùng mặt thật đỏ không áp lực ly khai, đáng giận là hần rời đi thì liền rời đi, trực tiếp khuất mắt, cư nhiên còn dám cẩn thận mỗi bước đi. Từ nhà ăn lên lầu còn không dưới hai mươi lần ngoái cổ lại, hần như thế nào còn bị thêm bệnh sỏi cổ?

Nhìn nhìn lại bàn đầy người, phỏng chừng đều bị cà giết không nhẹ. Ngay cả Lâm Tramh đều xoay người ho nhẹ quá mức, Lâm Tiễn vẻ mặt xanh đen, quả thật phải tỏa sáng. Điều chính hai mắt trừng mở to đến độ lòi cả ra, Bạch bác sĩ lớn tuổi nhất, cũng đã từng gặp qua trường hợp này, phía sau còn có thể tương đối thông dong gấp đồ ăn, bất quá đồ ăn trong bát, ông còn đem hải sâm gấp ra, đem hành ăn [Bạch bác sĩ hồ đồ đến độ ăn nhầm đồ ăn =)]]. Phạm Táp không hình tượng nhất, người này cư nhiên còn ngậm cánh gà, nửa ngày không nhúc nhích. [Bức tranh mỹ nam đồ biến dạng =)]]

Toàn bộ trên bàn cơm lâm vào một trạng thái trầm mặc làm người ta khủng hoảng.

Cuối cùng vẫn là Lâm lão đại mở miệng trước, lặp lại hỏi đồ ăn còn ngon miệng hay không. Lời này tuy rằng cũ kĩ lại không mới, nhưng mọi người cũng không nghĩ trầm mặc trong không khí xấu hổ này, cư nhiên đều ở phía sau trả lời trước. Sau bữa ăn không có món điểm tâm ngọt, ta có chút thất vọng, có phải hay không Lâm Tiễn cố ý trả thù. Bởi vì khi đem toàn bộ đồ ăn đi ta giết mình, Lâm Tiễn đối diện hướng về phía ta hí mị mắt.

Theo lệ thường, ở Lâm gia cơm nước xong đều uống trà. Cùng Lâm gia tam huynh đệ bắt luận người nào ở cùng một chỗ đều đem ta trào tảo công phế. Bất đắc dĩ, ta ra tiện chiêu (chiêu sách hạ tiện) — lúc Lâm Trạ bắt đầu pha trà ta lén lút lút lút đem nhạc chuông điện thoại mở to, giả như có cuộc gọi đến, sau mở ra cố ý nói to, “Thật vậy chẳng? Hảo, hảo, tôi đã biết, tôi lập tức trở về.”

Ngắt điện thoại, ta có chút nói năng lộn xộn nói trong nhà có tình huống khẩn cấp, ta muốn lập tức trở về. Ngay lúc đó nước mắt thiếu chút nước rơi, kĩ thuật diễn đạt như vậy, khán giả cũng kích động hần lên. Kích động nhất chính là Phạm Táp, mông hần như bị hỏa thiêu, “Xảy ra chuyện gì? Ta lập tức về xem ba ta.” Nói xong định gọi điện, ta một phen đề tay hần lại. Ánh mắt bao hàm nhìn hần, âm thanh đều run run, “Đừng, Phạm thúc thúc thân thể cũng không tốt... Việc này, việc này vẫn để muội trở về xử lý đi.” Ta vừa nói một bên ần móng tay cắm vào mu bàn tay hần, giao tình từ lúc cỗi trướng lớn lên, ăn ý cùng giác ngộ vẫn phải có điểm ấy. Phạm Táp lệ nóng hàm chứa chịu đau, âm thanh phát run, “Đã biết, muội cùng huynh trở về.”

Ha người lệ nóng kiếm chừng một đồng người đồng tình, chỉ có Lâm Trạ cùng Lâm Tiễn là ngoại lệ. Một người quá mức khôn khéo, mình bạch giả bộ hồ đồ. Một người khác tâm không đồng tình, ước gì ta không hay ho. Đương nhiên, trừ bỏ bọn họ không tính, chân tình nhân gian vẫn có. Tỷ như Bạch bác sĩ, thật quan tâm hỏi có cần ông trợ giúp hay không, ta đây cõi lòng cảm kích cự tuyệt. Mà điều Chính thật thân thiết hỏi muốn hay không hần lái xe đưa chúng ta trở về, hần nói quan tâm sẽ bị loạn, hơn nữa giấy BYD mở nhanh dễ dàng bay mất.

Điều Chính đúng là người tốt, tâm hần tốt lắm. Bất quá có khi, thật sự hảo tâm cũng làm hỏng việc. Ngay lúc ta dùng hết võ mồm giải thích, Phạm Táp cũng nhận một cuộc gọi. Đối lần này hần sắc mặt đại biến, ta nhìn hần biểu tình nghiêm túc hướng ta vẫy tay, một loại dự cảm bất hảo dưới đáy lòng lan tỏa.

Quả nhiên, bị kích đến.

Thành Nam có án trù giới đã thương người, nghi phạm đang lẫn trốn trong hiện trường, chỉ sợ toàn bộ cảnh sát thành phố đều chạy đến. Vừa rồi tại Sở gọi điện đến, muốn phân công người đến các tuyến đường kiểm tra, mặc kệ người nào đều phải đến, hơn nữa phải lập tức. Ta liền tính đi tính lại dù diễn xiếc thế nào cũng

phải bận tâm đến công tác sứ mệnh của hắn, vì thế cắn răng chứa lệ nóng nhìn theo hắc lái BYD, giống như gió thổi đi.

Không quan hệ, Phạm ca đi rồi, còn có Chính ca. Nhưng khi ta quay đầu tìm Chính ca, quản gia lấy một loại biểu tình đáng tiếc nói cho ta, Điều trợ lý đột nhiên có chút việc, chỉ sợ là không có biện pháp đưa ta. Ta lại không kinh ngạc, trải qua tình huống đột phát vừa rồi, hiện tại mà có một vị ở bên ngoài khiêu vũ ta cũng sẽ không kinh ngạc.

Nhưng là — chú ý, rất nhiều chuyện xuất hiện cùng một lúc mới thành một vở hài kịch — quản gia lại dùng một giọng cực nhẹ nhàng nói Lâm nhị công tử phải về nội thành, có thể đưa ta trở về. Hơn nữa vì mau chóng đưa ta về nhà, hắn còn đem xe bảo bối của hắn ra.

Đứng bên ngoài gara Lâm gia, ta nhìn Lâm Tiễn ngồi trong chiếc xe như con gián bị giẫm lên cười với ta.

Thằng nhãi này mặt đen trắng nha, rất là dữ tợn...

13. Chương 13

Ta lên xe, tay cài dây an toàn. Lâm Tiễn liếc tà, “Cô thật là to gan.” Đến bước này, ta ngược lại không khẩn trương. Dù sao đều ngồi xe hắn, còn giả vờ gì nữa? Ta ngẩng đầu lên, dùng cằm hất hắn, “Phiền toái anh, tôi đang vội.”

Lâm Tiễn cười xuy một tiếng, rõ ràng không đem ta để vào mắt. Người này khinh bỉ người khác thật đáng giận, đáng giận đến nỗi ta không muốn cùng hắn trong một xe, “Nếu Lâm tiên sinh không tính toán đi nhanh như vậy, tôi đây chỉ có thể phiền toái lệnh huynh an bày lái xe đưa tôi trở về.”

Lâm Tiễn một phen đề tay ta đang muốn cởi bỏ dây an toàn, tựa tiểu phi tiểu, “Lái xe là chuyên chức của anh tôi, cũng không đưa đón người ngoài.” Đối mặt với loại khiêu khích này, ta cũng phản kích không chút lưu tình nào, “Nga, kia ngài chính là công cộng oa. Chắc chắn, đúng là nhìn không ra.”

Lâm Tiễn tà liếc ta, tươi cười thật âm hiểm, “Hách tiểu thư, ngồi chắc.”

Xét thấy lần trước đã trải qua thảm họa, ta sớm cài dây an toàn, hai tay gắt gao bám trụ đệm bên người. Chính là lần này ta lại tính sai — ta đã quên người này thay đổi xe, xe này thật sự rất cấp lực, vừa mới mở ga liền phóng đi. Ta gắt gao cắn môi, dùng hết sở hữu tự tôn mới đem miệng ngậm lại, đem tiếng thét chói tai toàn bộ nuốt vào trong bụng. Ta chỉ biết hỗn đản này đưa ta về chính là lấy cớ, hắn muốn chinh ta mới là thật.

Lần này hắn chỉ tốn 20 phút đã đưa ta về đến nhà dưới lầu, ta cũng gần 10 phút mới từ xe hắn xuống được, chân dẫm lên đất vẫn còn nhuyễn, chỉ có thể chống vào cửa xe mới miễn cưỡng đứng được. Lâm Tiễn tựa hồ thấy ta suy yếu biểu hiện phi thường vừa lòng, hắn xuống xe qua gần đây, cầm lấy tay đứng trước mặt ta, chậm rì rì hỏi, “Hách tiểu thư, cô có khỏe không?”

Ta môi run run kỳ quái, vừa rồi trong đầu lướt qua, một trận mắt hoa choáng váng. Nhưng một điểm tôn nghiêm cuối cùng chống đỡ ta đứng, không vì nguyên nhân kinh hách quá độ mà xụi lơ. Muốn nhuyễn, cũng phải chờ tam chỉ nhân đi rồi về sau lại nhuyễn.

Nhưng hắn vẫn như cũ không từ bỏ ý đồ, tâm trạng như thật quan tâm tiến lên, không phiền hà hỏi, “Cô sắc mặt không tốt lắm, muốn tôi đưa cô lên không?”

Hắn lại gần, mùi nước hoa trong xe còn trên người, vừa lên xe ngồi còn cảm thấy sáng khoái, hiện tại ngồi rất không tự vị. Ta hơi nhếch môi, dùng sức xua tay ý bảo hắn tránh ra. Ngay cả hai chân đều run rẩy, ta cũng tuyệt không cần hắn giúp đỡ ta một chút! Mà ta đã quên, Lâm Tiễn người này lấy chinh ta làm vui vẻ, xem ta thống khổ mà vui vẻ. Ta càng không nghĩ muốn cái gì, hắn lại càng muốn cấp cái đó. Ngay lúc ta vẫy tay hắn đuổi đi, hắn lại cười tiện tiện nắm cánh tay của ta đi về phía trước, miệng còn nói cái gì đưa phạt đưa đến tây thiên, đưa người đưa đến triệt để. Chân ta nhuyễn như bông vải, vốn cũng chỉ dựa vào cửa xe chống đỡ. Bị hắn tha như vậy, trọng tâm vừa di chuyển, ta cả người liền bổ nhào vào người hắn. Khoảng cách tiếp xúc càng làm ta hoa mắt choáng váng đầu, hít thở đều là mùi nước hoa nhàn nhạt trên người hắn.

Như vậy... Như vậy như vậy ghê tởm đi?

Nước chua đã ợ lên cổ họng ta cố ý tránh đi, nhưng phản ứng sinh lý còn nhanh hơn phản ứng đầu óc. Ngay khi nhìn thấy hấn hoảng sợ lại mang theo ánh mắt sát ý, ta không khắc chế được há mồm, ‘Oa’ một tiếng phun trên người hấn.

Cho người bị coi thường, cái này rất là vui vẻ...

Phun phun quả nhiên là thoải mái hơn, ta tự giác lau miệng, hướng Lâm Tiễn mặt đã không có chút máu cười cười, “Lâm tiên sinh, anh còn tốt lắm?”

Mặt hấn trắng bệch như tượng thêm nhiều huỳnh quang lẫn giấy vệ sinh, ánh mắt kia còn hung dữ trừng ta.

Ta lấy ta che miệng ho nhẹ một tiếng, thân thiết nói, “Lâm tiên sinh, anh có khỏe không?”

“...” Người này hiển nhiên là phần nộ không nói ra lời.

Mùi vị chua thối từng đợt trên người hấn thổi qua, ta từng bước lui về phía sau, mu bàn tay bịt mũi, “Thực ngưỡng ngừng, ân, tôi vào trong nhà lấy khăn mặt cho anh lau. Hoặc là, anh muốn khăn giấy?” Ta thuận túy xuất phát từ khách khí, hoàn toàn không phải từ áy náy. Rõ ràng chính hấn tăng tốc độ chính ta phiên giang hải đảo, cuối cùng nhân quả báo ứng đổ trên đầu hấn, ông trời có mắt a.

Hấn tuyệt không cảm kích, hung tợn chỉ trích, “Hách Quýnh, cô cố ý.”

“Tôi hiện tại nói không cố ý anh khẳng định không tin, nhưng quả thật là ngoài ý muốn.” Ta lại lui về sang từng bước, lặp lại nói, “Anh muốn khăn mặt hay là khăn giấy?”

Hấn cúi người tay mạnh tay thả lỏng vài thứ, ánh mắt lưu lại trên giấy cùng áo sơ mi mấy lần. Ta đoán hấn rất muốn vứt quần áo xuống dưới, thà rằng cởi trần mặc nội y về nhà. Nhưng dù sao cũng là trường hợp ở công cộng, hấn không dám quăng mặt này. Sắc mặt trắng xanh đỏ đen biến hóa vài lần, hấn rốt cục trả lời ta, “Hai cái đều lấy.”

“Đi, chờ tôi.” Chỉ có thể chờ. Ta tâm tình cực tốt quay đầu bước đi, nhưng là — chú ý, lại là nhưng là, nhưng là lần này không phải chuyện tốt nghênh diện ta là một nữ nhân nhìn thật quen mắt.

“Hách Quýnh, người buổi chiều hôm nay đi đâu vậy?” Hách mẹ khẩu khí trước sau như một khí mười phần, “Quán cũng không mở, đi nơi nào đã —”

Nghĩ ngăn trở Lâm Tiễn đã không còn kịp rồi, trong lòng ta không hiểu khủng hoảng. Loại khủng hoảng này lúc Hách mẹ mở miệng hóa thành một cổ bi thương, “Quýnh a, vị này là?”

Cái loại câu ‘Quýnh a, XXX’ xuất ra, tỏ vẻ rất nhanh ta sẽ gặp bị kịch.

“Con hôm nay cùng Phạm ca đi ra ngoài bàn bạc chuyện này.” Ta hết sức đơn giản hóa mơ hồ giới thiệu, “Đây là bằng hữu Phạm ca, tiện đường đưa con trở về.”

Hách mẹ vừa nghe bằng hữu Phạm ca, tức thời liền ném cho ánh mắt yên tâm, rất chân thành cảm tạ. “Thật sự là phiên toái cậu... Chắc, đây là mùi gì? Nhà ai rác lại vứt lung tung vậy?”

Ta phốc bật cười, Hách mẹ thế này mới chú ý đến Lâm Tiễn tình cảnh xấu hổ. Nàng thật không hổ là mẹ sinh và dưỡng ta, một chút liền đoán được đây là việc tốt của ta. Lúc ấy ánh mắt dao nhỏ liền găm tới đây, nếu không phải Lâm Tiễn ở đây, nàng tám phần đào hố đem chôn sống ta mất.

Vì muốn bù lại sai lầm của ta, Hách mẹ thịnh tình mời Lâm Tiễn vào nhà, tốt nhất là tắm rửa thay quần áo luôn. Tất nhiên thấy Lâm Tiễn tương đương không đồng ý, nhưng hấn không có biện pháp mặc một thân quần áo bẩn lên xe đi về, nếu phong bế trong không gian chật hẹp kia, mùi kia chắc chắn là độc chết người.

Ta vạn phần không tình nguyện đưa hấn vào nhà.

Hách cha đang đánh răng, vừa thấy ta dẫn một xú nam nhân xa lạ trở về, trực tiếp phun cả kem lẫn bọt ra. Khi cha biết chân tướng sự tình, nói thật xin lỗi vừ rồi tắm thấy vòi sen bị hỏng, tạm thời không thể sử dụng.

Ta trước mặt bỗng tối sầm, không phải người này sẽ đến phòng ta tắm rửa đây chứ?

Lâm Tiễn vào phòng ta, kéo cửa phòng tắm đi vào. Một khắc trước lúc cửa khép lại, ta rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn khiêu khích còn khoe miệng thì cười lạnh. Tâm ta đổ mồ hôi lạnh, kém chút nữa khỏi hô hấp luôn. Hách mẹ vừa vặn đứng sau ta, chỉ vào cửa phòng vừa mở gầm nhẹ, “Con đứa nhỏ này, buổi sáng dậy sao không dọn giường? Không khác gì ổ chó, chỉ biết bày ra thôi! Mau dọn dẹp chần gối gọn gàng ẹ!”

Ta cắn chặt răng, vội vàng gấp chăn lại. Dọn đến một lúc, đột nhiên ta lấy lại tinh thần, nhất thời nhảy lên giống điện giật.

Ta sát, trong phòng tắm còn có đồ nội y ta chuẩn bị để tắm xong thay!!!

Không biết kẻ có tiền tắm rửa đều tắm kỹ hay không, hơn một giờ sau Lâm Tiễn mới từ trong phòng tắm đi ra. Bộ quần áo dính mùi lên men kia đã yên vị trong thùng rác, hắn hiện tại đang mặc quần áo Hách mẹ đưa cho.

Bộ quần áo này là Hách cha mấy năm trước mua, lúc ấy lão cha đáng người còn chưa mập như bây giờ. Hách cha đáng người vừa vừa, mà bộ quần áo này Lâm Tiễn mặc trên người rõ ràng nhỏ đi nhiều, tay a chân a đều có chút bó, nếu cử động đều dễ dàng thấy. Cũng may là buổi tối, mặc như vậy đi xuống phòng chửi cũng không có người chú ý tới. Nhưng hắn lại không nghĩ như vậy, bất quá vài chưa đến vài phút ta lại thấy hắn kéo cổ áo không dưới hai mươi lần.

Ngại ngần? Ngại ngần thì cởi luôn quần áo ra khỏi mặc!

Ta ác độc nghĩ, thỉnh linh gặp phải ánh mắt hắn, bùm bùm một trận lửa văng tung tóe khắp nơi, cho đến khi Hách mẹ bừng điểm tâm đến mới yên tĩnh.

Lâm Tiễn vô cùng khách khí với Hách mẹ, loại khách khí này kỳ thật là khách sáo. Nhìn mẹ ta nhiệt tình với Tâm Tiễn, trong lòng ta có chút khó chịu. Bữa ăn khuya nhà họ Hách rất đa dạng, đêm nay là trân châu bánh trôi nhỏ, theo góc độ sức khỏe ẩm thực mà nói thì không phải sự lựa chọn tốt. Nhưng, ăn rất là ngon a!

Ta oán hận nhìn Lâm Tiễn ăn bánh trôi, nghiêng đầu cả răng. Nhất định là hắn có chú ý, chậm rãi ngừng lại, quấy quấy vài cục bánh trôi trong thìa, sau ngẩng đầu nhìn ta, lại cúi đầu nhìn bánh trôi, lại ngẩng đầu nhìn ta, tiếp lại một tiếng cười vang lên.

Thuần khiết như ta, thật lâu sau mới phản ứng người này đang so lớn nhỏ.

Vô sỉ!

Một chén bánh trôi nhỏ kia hắn ăn hơn nửa giờ, tận đến 11h đêm hắn mới đứng dậy cáo từ. Ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, ôn dịch này cuối cùng cũng đã chịu đi. Nhưng là — lại là nhưng là, một buổi tối này xảy ra lắm án mạng — nhưng là ngay lúc Lâm Tiễn một cước bước ra ngưỡng cửa, lại xoay người hỏi, “Hách tiểu thư, nhà cô có việc gấp đã xử lý tốt sao.”

Da đầu ta rơi từng mảng, Hách mẹ một bên đã mở miệng hỏi, “Việc gấp gì?”

“Hách tiểu thư nói trong nhà có việc gấp muốn trở về gấp, cháu mới dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô ấy về nhà.” Hắn cố ý cường điệu ‘Nhanh nhất’, “Ngượng ngùng, cháu thật không biết cô ấy say xe choáng váng lợi hại như vậy, là cháu hảo tâm làm chuyện xấu.”

Tam nhân ca, người còn có thể thổi phồng ta kiêm cho ta mấy cước...

Hách mẹ dùng ánh mắt sắc bén quét qua đây, muốn đem mặt ta ra đâm thủng, “Hách Quýnh, trong nhà có việc gì gấp? Con để người ta phi về gấp, còn ói lên người ta như vậy.”

Ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nếu nói ta gạt người, ta sẽ bị lão mẹ đánh cho tàn phế, bị Lâm Tiễn khinh bỉ. Nếu nói có việc, nhưng có chuyện gì đâu?

Tục ngữ nói người có nhanh trí, làm cho ta nóng nảy một chút liền thốt ra, “Đã đến giờ, tôi về gấp thu đồ ăn a!”

14. Chương 14

Thu đồ ăn là chuyện vô cùng thái quá, rốt cục thì ta chộc lão mẹ giận dữ. Cũng may nàng còn nhớ kĩ tình mẹ con, Lâm Tiến đi rồi mới bắt đầu phát uy. Ta tự biết đuối lý, chỉ đành nghe nàng quở trách, nửa câu cũng không dám cãi. Phạm Táp biến mất vài ngày sau xuất hiện về mặt mỗi một trong quán ta, cũng không nói nhiều, đặt mông an vị lên sofa cạnh tường ngủ. Ta biết ngày đó án mạng rất nghiêm trọng, nghe nói đã định ngày phá án. Nhưng cảnh sát thành thị nhiều như vậy, chẳng lẽ mỗi người đều giống như hần đều một mỗi như vậy?

Buổi sáng khách hàng trong quán không nhiều lắm, nhưng mặc kệ khách lạ hay khách quen cũng đều đi qua đi lại sofa góc tường ngấm vài lần. Tiểu Quý tỷ trên lầu càng trắng trợn, “Quýnh, đây là bạn trai người oa.” Nàng là cái đại cận thị, mang lòng hiếu kỳ lại càng nặng hơn. Thừa dịp ta xem sổ sách nhìn chằm chằm Phạm Táp đang ngủ say, “Thật là soái ca tuần tú rạng rỡ a.”

Ta cười cười, không lắc đầu cũng không gật đầu.

“Tuổi trẻ thật tốt a... Thật hâm mộ...” Tiểu Quý tỷ ôm đồng sách dày cộp trước khi rời đi không quên than thở.

Quay đầu nhìn Phạm Táp đang ngủ say, ta cười khỏ. Tuổi trẻ sẽ già đi, lại chấp nhất kiên trì nếu không chiếm được hay đáp lại, cũng sẽ có một ngày, năng lượng tình yêu tình nguyện sẽ kiên trì được bao lâu? Ngay cả bản thân ta còn không biết.

Phạm Táp ngủ thẳng đến giữa trưa, ta gọi hai suất đậu hủ ma bà đến. Hần thật vừa lòng, một bên miệng nhét cơm một bên mơ hồ không nói rõ cảm ơn. Ta tránh không được hỏi hần sự kiện oanh động non nửa cái giới thành thị này, hần húp canh, “Muội thật đúng là thích hỏi thăm, chính là hai bang phái nhỏ tranh nhau địa bàn. Đều là người trẻ tuổi, huyết khí sôi trào không chịu nổi tức giận. Chết một người, trọng thương mười người. Gần đây an ninh không tốt, muội không có việc gì thì sớm đóng cửa nhanh về nhà.” Ta yên lặng sờ đầu, mỗi khi sự kiện phát sinh thì không khí xã hội cũng bắt đầu đổi, mà vấn đề an ninh xã hội cũng không thoát khỏi quan hệ. Nhưng nếu quá nổi bật, lại bùng nổ ra. Chẳng trách có người nói, làm tốt một chuyện không khó, khó là muốn bắt nó luôn luôn chìm xuống.

“Hách nha đầu, quán gần đây thế nào, còn duy trì được không?”

“Còn được, nhà của muội đem phòng dưới lầu bán, gần nhất đều trang hoàng lại, ảm ỉ chết.” Hần theo thói quen muốn giơ tay lên chộc trán ta, nhưng đột nhiên động tác liền dừng lại, ánh mắt ngưng tụ lại phía sau ta, “Kia có phải hay không...”

Ta xoay người lại, nhất thời sợ hãi.

Lâm Hủ!

Lâm Hủ so với mấy ngày hôm trước gặp trông thần thái tinh ranh hơn. Hần mặc một bộ thể thao màu lam, áo khóa kéo đến đỉnh, nửa gương mặt lập sau cổ áo chỉ để lộ ra một đôi mắt to đen sáng. Nhìn thấy ta xoay người lại đầu của hần liền giơ lên, lộ ra một nụ cười tươi ngượng ngùng. Lúc này đúng giữa trưa, ánh mặt trời chiếu lên người hần lại sáng tạo ra màu vàng hiệu quả xạ tuyến, quả thực muốn chộc mù mắt cầu người đứng chờ qua đường.

“Sao cậu lại tới đây?” Ta vẫn còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, ngay cả đứng dậy cũng quên.

Lâm Hủ nói rất nhẹ, “Đệ đến xem tỷ, còn có quán của tỷ.” Hần tuy bộ dáng ngượng ngùng, nhưng ánh mắt tò mò xem đông xem tây, “Quán này thật... Thật là tốt.”

Ta gật gật đầu, tiểu tử này từ nhỏ được nuông chiều không nói quán ta nhỏ cũng đã tốt lắm rồi, “Cậu làm sao biết nơi này?”

Lâm Hủ chậm rãi đi đến, “Vài ngày nay tỷ chưa đến, đệ có điểm lo lắng, thế nên đến chỗ Diêu thư kí hỏi thăm chút.” Cậu đi đến khu truyện tranh, chỉ một quyển trong đó, “Đệ xem có được không?”

Ta liếc mắt một cái, kém chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Nhìn tiểu tử này, thật sự là người không thể kể về ngoài, ánh mắt độc ác này, chỉ đúng một quyển truyện tranh đam mê kinh điển, tuyệt yêu. Theo tâm mà

nói, ta rất muốn gặt đầu. Nhưng ngẫm lại vạn nhất tiểu tử này bị ta đầu độc, Lâm Trạ thì không cần phải nói, Lâm Tiễn khẳng định sẽ muốn tính mạng của ta.

“Truyện này không thích hợp với cậu, xem bên này đi.” Ta kéo hắn đến khu vô hiệp tu chân, rút ra một quyển, “Quyển này cũng không tệ.”

Phạm Tạt nuốt nốt phần ma bà đậu hủ trộn lẫn cơm, sau đó bắt đầu dọn hộp cơm. Ta biết người này chuẩn bị chạy, chạy nhanh giữ chặt hắn, găm nhẹ, “Huynh đi đâu vậy? Không được đi!” Hắn bắt đầu dĩ bỏ tay, “Đã đến giờ, huynh đi giao ban.” Hắn nhìn Lâm Hủ ở cách đó không xa, hạ giọng, “Đứa nhỏ này trông giống tiểu bạch hổ, thích yên tĩnh, để hắn ngồi ở trong này.” Nói xong không lưu tình bỏ tay ra, chạy xe nhanh như chớp mất hút.

Ta tức giận giương mắt lên nhìn.

Lâm Hủ là tiểu bạch hổ chính thống, nhưng vấn đề là ở chỗ đứng sau tiểu bạch hổ này còn có lão hổ với sư tử!

“Hách tỷ —”

“Đình chỉ, kêu Hách Quýnh là được!” Ta cố nén ghê tởm, “Gọi tôi Hách Quýnh.”

“Hách Quýnh.” Lâm Hủ gọi thử một tiếng. Giọng nói cậu thật hay, nghe qua thật thoải mái. Nhưng ta lòng tràn đầy buồn bực, chỉ cảm thấy Lâm Hủ như ngòi nổ, mặt sau kéo một đồng ngòi nổ với thuốc nổ, không biết khi nào thì bạo phát.

Lâm Hủ chọn mấy quyển sách ngồi vào sofa giữa quán, “Đệ có thể ngồi chỗ này được không?” Tuy rằng cậu hỏi cẩn thận, nhưng tư thái làm việc thông dong mà tiêu sái, không có nửa điểm dong dài dây dưa.

Ta ngay cả mười phần không đồng ý, cũng chỉ gặt đầu, không tránh được tò mò, “Cậu một người tự đến sao?” Lâm Hủ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Trong nhà cậu biết cậu đến nơi này?”

Lâm Hủ trầm mặc một chút, “Đệ nói với quản gia muốn ra ngoài.”

Nếu gà mẹ quản gia kia đã biết, người nhà của cậu hẳn cũng rõ ràng. Bất quá tiểu thiếu gia tinh xảo một người ra ngoài mà không ai đi theo cũng thật khác thường, ta lưu tâm, gọi điện cho Diêu Chính. Không biết người này chạy đi đâu, gọi mấy cuộc đều thuê bao ở ngoài vùng phủ sóng.

Lâm Hủ ngồi trong quán ta cả buổi chiều, mà buổi chiều này lại náo nhiệt chưa từng có. Người ngồi đọc sách trong quán vô cùng nhiều, đến chạng vạng lại thêm mấy trường học phụ cận tan học, quả thật là không có chỗ chen chân.

Ta không ngờ, dùng mộng nghĩ cũng biết loại tình huống khác thường này do đâu mà có. Mắt thấy Lâm Hủ bị bao phủ bởi một đồng ong bướm, không khỏi có chút bất an. Diêu Chính nói Lâm Hủ tính cách hướng nội, hơn nữa từ nhỏ quen nuông chiều, lớn như vậy chưa bao giờ tự một mình ra ngoài. Đương nhiên, lần trước bị người kẻ đơn là ngoại lệ, sau sự kiện kia tính cách cậu càng quái gở, trước lúc ta phối hợp trị liệu tâm lý, cậu căn bản cửa phòng cũng không ra. Một đứa nhỏ như vậy, lại ngồi tại một nơi không quen cả một buổi chiều, có thể thấy được cậu có bao nhiêu dũng khí.

Ta nhìn nhìn thời gian không còn sớm, gọi điện thoại kêu hamburger cùng trà sữa. Kéo Lâm Hủ từ trong đám người ra, có thể bởi vì nhiều người không khí không lưu thông được, sắc mặt cậu có chút hồng hồng. Bên cạnh có nữ hài tử lớn mặt kêu, “Quýnh, không mang theo người như vậy, chỉ chiêu đãi tiểu soái ca không thể được nga.”

“Các người ăn thoáng kem buổi trưa cũng đủ rồi,” ta cười tủm tỉm, “Đứa nhỏ này là thân thích nhà ta, đến bữa cơm cũng không thể bị đói phải không?” Nói xong đem Lâm Hủ ở một bên, lấy hamburger cùng trà sữa đưa cho cậu, “Ăn đi, ăn xong gọi lái xe nhà cậu đến đón.”

Lâm Hủ nhìn nhìn trà sữa cùng hamburger, mi phong thanh tú nhú lên. Ta biết cậu khẳng định là từ nhỏ chưa nếm qua loại đồ ăn này, bất quá đều đã mua, chỉ cần cậu không ý kiến, ta liền làm như không thấy. Hiện tại giá hàng tăng cao, dân sinh như vậy, có ăn là tốt rồi.

Ở Lâm gia ăn cơm chỉ biết Lâm gia nhiều quy củ, cơm phải ăn chậm rãi, một miếng một miếng nhỏ nuốt vào, thế này mới có hương vị. Ăn một miếng cần mấy chục phút mới nuốt xuống, chế thức đã đạt cảnh giới biến thái. Hiện tại xem Lâm Hủ ăn hamburger cùng trà sữa cũng mất 40 phút, ta đều sốt ruột thay cậu.

“Tôi gọi điện thoại cho Diêu trợ lý, anh ấy rất nhanh sẽ tới đón cậu.” Cuối cùng Diêu Chính cũng nghe máy, biết Lâm Hủ chạy đến chỗ ta sợ tới mức tiếng đều thay đổi, “Cậu nói dối tôi, cậu căn bản không nói với quản gia, ngay cả tờ giấy cũng không lưu lại. Hiện tại nhà cậu đều rối loạn hết lên.”

Lâm Hủ vò gói giấy thành một cục ném vào trong thùng rác, nhẹ nhàng hự một tiếng, “Diêu thư kí thật lắm miệng.”

Ta tức giận, “Anh ấy là phụ trách cậu. Đúng rồi, Diêu Chính là trợ lý, không phải thư kí.”

Ngón tay thon dài của Lâm hủ lật trang sách, làm như không chút để ý, “Trước khi ca ca đệ giảng chức anh ta, anh ta đúng là trợ lý tổng tài.”

“Vì sao lại giảng chức anh ấy? Anh ấy công tác sai lầm sao?” Ta rất ngạc nhiên, năng lực công tác của Diêu Chính rất mạnh, nếu không sẽ không mất một số tiền lớn mời đến.

Lâm Hủ âm thành vẫn nhẹ nhàng như cũ, “Ân, ca ca khẳng định nói anh ta thái độ không tốt, gọi điện đến tỷ cũng không chịu tiếp.”

Ta ngây ngẩn cả người. Lần trước từ Lâm gia trở về, ta lại tìm cơ không đi Lâm gia. Chẳng lẽ bởi vì thế nên hần bị giảng chức? Bất quá hai lần ta không đi mà thôi, hần liền từ trợ lý tổng tài giảng xuống thành thư kí, cứ như vậy hần có thể hay không bị sung quân đi tẩy bồn cầu? Nhớ tới trạch nam rửa biển thích xem truyện tranh, quả thật tâm ta không đành lòng. Nhưng, càng làm ta sợ hãi chính là Lâm Hủ trước mắt.

Hần nhắc tới Diêu Chính khi nói chuyện tư thái cực kỳ giống Lâm Trầm, có loại kiêu căng ngạo mạn, loại ngạo mạn này đúng là từ trong khuôn đúc ra, mang theo một loại lãnh đạm xa cách. Nhưng cảm giác này cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bởi vì rất nhanh Lâm Hủ liền ngẩng đầu lên cười với ta, “Tỷ còn có thể tới nhà của đệ đi.”

15. Chương 15

Trong lịch sử máu chảy đầm đìa giáo huấn chúng ta biết, trong thế giới tàn khốc này, thánh mẫu tuyệt đối là chức nghiệp tự chịu diệt vong. Ta đã nhìn thấy nữ nhi sông Nile lớn lên, ẩn tượng về thánh mẫu ngốc khải ngày càng ác liệt. Không có việc gì yêu tìm việc, hại bản thân không nói còn hại người khác. Nói nói, làm nhiều chuyện như vậy có ích lợi gì? Trên trời sẽ vì người làm chuyện tốt mà đặc biệt ban ân quang quẩy cho người sao?

Nhưng lúc này đây, ta lại không có biện pháp khoanh tay đứng nhìn mặc cho Diêu Chính đi tẩy bồn cầu.

Nhân sinh trên đời, dù sao cũng phải làm thánh mẫu vài lần.

Ngồi xe bus đến điểm cuối, ta vẫy tay ngăn một chiếc xe, đọc địa chỉ. Lái xe há mồm ra, “Một trăm, không mặc cả.”

“Từ nơi này đi qua nơi nào mà đòi một trăm? Còn không thể mặc cả? Dựa vào cái gì nha?”

“Nơi đó là khu biệt thự, không có lái, trả lại tiền cho cô.”

“Vậy anh còn phụ trách chở tôi về oa.”

“Kia thế nào thành? Cô ngốc một ngày tôi cũng chỉ làm cô chút ít tiền, tôi không bồi tử.”

Ta thật bất bình, nhưng người đều đã ngồi trên xe lại đi một đoàn rồi cũng không thể quay lại nữa. Lại nói, lái xe kia cũng nói sự thật, biệt thự kia ở vị trí cao, hơn nữa người ở đó đều có xe, quả thật là không sinh ý. Ngẫm lại đều là giai cấp vô sản, ta cũng nhận thức.

Đến cửa khu biệt thự, bảo an nói thế nào cũng không để lái xe chạy xe vào. Từ cửa biệt thự đến Lâm gia, đi ít nhất nửa giờ. Ta không cam tâm tình nguyện đến, lại vừa bị bóp ngoa năm mươi đồng, cơn tức cũng

xong lên, đương trường liền cùng bảo an âm ỉ một trận. Cuối cùng chủ quán bảo an thông qua bộ đàm gọi quản gia Lâm gia, xác định ta là khách thể này mới cho xe đi vào, nhưng hạn định xe trong vòng một giờ phải đi ra. Lái xe vì thể nhân lúc chấy nhà mà đi hôi cửa, lấy thêm của ta hai mươi đồng. Kỳ thực ta có thể cho lái xe Lâm gia đến đón, nhưng lúc trước vài lần ta tìm có không đi làm cho người ta xe trống trở về, chẳng lẽ lần này lại không biết xấu hổ để người ta đến đâu.

Mang theo tâm tình khó chịu, ta lại bước vào đại môn Lâm gia. Quản gia đưa ta đến phòng trà, nói Lâm Hủ đang chơi bóng, vừa nghe được đang gấp rút trở về. Ta nghĩ thầm hẳn có thể đi ra ngoài đánh golf, hẳn là đã khôi phục tám chín phần. Lại nghĩ tới Diêu Chính, ta thuận miệng hỏi, “Lâm tổng có ở đây không?”

Quản gia nói đáng tiếc ngày hôm qua Lâm Trạch đã đi Châu Âu khảo sát, tuần sau mới về. Nhìn biểu tình ta thất vọng, ông quan tâm nói, Hách tiểu thư có chuyện gì muốn tìm Lâm tổng sao? Nếu rất trọng yếu, có thể nhắn lại, tôi sẽ chuyển cáo cho.”

“Cũng không có việc gì.” Ta nắm tay vào làm, trong lòng có chút không yên. Luôn luôn cảm thấy Lâm Trạch là người ổn trọng, không giống như người can quan báo tư thù này, nếu là Lâm Tiễn thì rất có khả năng.

Lâm Hủ cùng Lâm Tiễn cùng nhau trở về.

Phỏng chừng là không quên được thâm cừu bị ta ói lên người, Lâm Tiễn nhìn ta mặt lập tức trở nên thối thối. Còn lại Lâm Hủ cao hứng phần chần chào đón, “Đợi thật lâu.” Ta cứng nhắc xả ra một nụ cười, “Hoàn hảo.” Trà uống đến hai bình, điểm tâm đã ăn ba đĩa. Thật không biết khu biệt thự này rộng lớn đến thế nào, từ hội sở trở về cư nhiên gần một giờ.

“Đệ vừa làm một thứ tốt, mang tỷ đi xem.” Cậu hưng trí rất cao, lôi kéo ta đi lên lầu. Không nghĩ tới tiểu tử này thoát nhìn văn nhược, khí lực thật ra rất lớn.

“Tiểu Hủ, em đi trước tắm rửa đi.” Tiếng Lâm Tiễn truyền tới, “Một thân đầy mồ hôi, dễ cảm mạo.”

Lâm Hủ chân mày thanh tú cau lại, tựa hồ có chút không tình nguyện. Gặp Lâm Tiễn kiên trì, cậu đành phải nới tay ra, không quên nói với ta, “Tỷ ngồi trước đi, đệ rất nhanh trở lại.” Nhìn cậu chạy lên lầu, Lâm Tiễn mới xoay người đối mặt với ta. Người này ở thời Ngụy tuyết đối làm Hán gian, vừa rồi mặt còn đầy tươi cười, hiện tại sắc mặt một bộ đòi nợ, “Nghe quản gia nói cô tìm tôi.”

Ta sững sốt một chút, có chút ngơ ngác đáp lại, “Tôi tìm anh? Anh nghe lầm rồi. Tôi tìm Lâm tổng, không phải Lâm phó tổng.”

Lâm Tiễn mặt càng thối, “Cô tìm anh ấy có chuyện gì? Nghĩ đem mô hình du thuyền đổi thành tiền mặt?”

Dựa vào, người này là con giun trong bụng ta sao? Ta cố nén xúc động muốn ném trứng thối vào đầu hắn, “Đúng vậy, mô hình du thuyền loại này loại nợ không dùng làm gì, vẫn là tiền là tốt. Không biết Lâm phó tổng có quyền lực hay không giúp tôi đổi tiền mặt? Hay chỉ có thể tìm Lâm tổng?” Ta cố ý đem từ ‘Phó’ nói đặc biệt rõ ràng. Ta thực không nghĩ hắn làm chi mà toàn chính ta, là vì ta đá hắn mấy cước hay là vì ta ói lên người hắn? Ngay từ đầu ta cảm giác được rõ ràng hắn đối ta có địch ý cùng bài xích, coi ta như vu bà (phù thủy) không có ý tốt, tùy thời sẽ ăn luôn đệ đệ bảo bối của hắn.

“Quà tạ lễ đã đưa thì không đổi và hoàn trả lại nữa.” Lâm Tiễn lộ ra hàm răng trắng bóng nhe răng nanh ra, “Tìm anh tôi cũng như nhau.”

Thiên tài mới tin hắn!

Ta lười tranh cãi với hắn, tiếp tục ăn đĩa bánh thứ tư. Hách cha từng nói với ta rồi, nếu gặp một người cố ý chọc giận mình, phương pháp tốt nhất là làm như không thấy, mắt diếc tai ngơ.

Giả chết với Lâm Tiễn vẫn hữu hiệu như thế, thấy ta không để ý tới hắn, hắn cũng tự giác thấy không thú vị trở về phòng tắm rửa. Hắn không có ở đây, ta cả thấy không khí tươi mát lên rất nhiều. Nhưng không đợi ta thở phào được mấy hơi, Lâm Hủ liền xuất hiện. Ta thở dài, hai anh em này đang đánh xa luân chiến với ta đi, một cái đi tiếp theo một cái lại xuất hiện.

Tiểu tử này xem ra chiến đấu với tắm rửa, tóc cũng không lau khô, trên tóc còn có bọt nước chảy xuống. Cậu mặc bộ quần áo vàng nhạt, thoát nhìn cực kì thoải mái. Hắn mang theo một loại cảm xúc hưng phấn kéo ta lên phòng hắn, dè dặt cẩn trọng lấy trong ngăn kéo ra một hộp, “Tỷ xem này.”

Trong hộp là một bộ cờ tỷ phú, phi thường tinh xảo chói mắt. Ngô, kỳ thực không thể nói là chói mắt, chính xác ra là có thể hợp kim chọc mù mắt cầu của ta — cứ nhiên còn mạ vàng! Quân mạ vàng cùng trên mặt xúc xắc còn được gắn các hạt đá quý nhỏ, thoát nhìn phi thường xa hoa. Ta mơ hồ nhớ được đã từng xem qua tạp chí xa xỉ phẩm đăng bộ trò chơi mạ vàng này, chẳng những có thể chơi, còn có thể đem linh kiện làm thành vòng cổ hoặc vòng tay, cực kỳ giá trị.

“Hồi nhỏ đệ có một bộ cùng kiểu, không nhớ rõ đánh mất lúc nào. Đây là đệ nhờ đại ca tìm, đệ thật lâu không chơi.” Lâm Hủ hưng trí rất cao nâng máy bay lên, “Tỷ có thể chơi với ta không?”

Nói thật ta không thích quá cái loại trò chơi trí tuệ này, đặc biệt là đối thủ thoát nhìn chỉ số thông minh so với ta cao hơn lại càng không đồng ý. Nhưng xem Lâm Hủ cao hứng như vậy, ta cũng không nỡ trực tiếp cự tuyệt. Nói cũng lạ, không biết là ta vận khí tốt hay là Lâm Hủ cố ý nhường ta, ta liên tục thắng vài trận.

“Thật lâu không chơi, tôi còn nghĩ sẽ thua hoa rơi nước chảy.” Thắng cuộc tâm tình luôn tốt, ta thưởng thức chiếc máy bay nhỏ, tán thưởng từ đáy lòng, “Này thật xinh đẹp.”

Lâm Hủ chậm rãi lại gần, nhẹ giọng nói, “Nếu tỷ thích, liền mang về đi.” Ta bất động thanh sắc đem chiếc máy bay đặt xuống, “Lại nói đùa, thứ này rất quý trọng.”

Lâm Hủ ngồi kề bên ta, “Đây chính là món đồ chơi.”

“Là đồ chơi hoàng kim!” Tiểu hài tử của kẻ có tiền đều không chịu để tâm, vung tay một cái liền tặng loạn đồ, thật sự là phá gia chi tử.

“Bản chất của nó chính là đồ chơi.” Cậu kiên trì cho rằng như vậy, “Giải trí mới là giá trị của nó.”

Đứa nhỏ đơn thuần đều thành linh bất ngờ cố chấp, tuy rằng ta biểu lộ thái độ kiên quyết không nhận, nhưng Lâm Hủ vẫn kiên trì muốn tặng. Đôi mắt tối đen nhìn bộ đồ chơi trở nên lợi hại, trong nháy mắt ta cho rằng hẳn sẽ lập tức đánh đổ.

“Tiểu Hủ, bữa tối đã xong, cùng nhau đi xuống ăn đi.” Tầm mắt hần dời khỏi bộ đồ chơi, lạnh lùng liếc ta một cái rồi nhìn Lâm Hủ, “Đều là đồ đệ thích ăn.”

E sợ Lâm Hủ đem bộ đồ chơi đem lại đây, ta chạy nhanh phụ họa nói, “Vừa vặn, tôi cũng đói bụng, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Lâm Hủ thế này mới không cam nguyện đứng đây, lúc xuống lầu cậu gắt gao kéo ta, như thế ta đột nhiên sẽ chạy trốn.

Bữa tối vẫn như cũ bị đau dạ dày.

Lâm Hủ lần này không có minh mục trường đảm* gấp đồ ăn cho ta, mà là đem đồ ăn cậu cho rằng ta thích ăn đem đến trước mặt ta. Rất nhanh, trước mặt ta là bàn đồ ăn cơ hồ chồng chất thành núi. Hình thành liên minh đối lập là trước mặt Lâm Tiễn, đồ ăn sạch sẽ đến xương gà cũng không thừa lại. Bất quá Lâm Tiễn tựa hồ tuyệt không để ý đệ đệ lấy đồ ăn trước mặt hắn, sắc mặt bình tĩnh ăn xong bát cơm trắng.

*Minh mục trường đảm: liều lĩnh

Bộ đồ chơi kia cuối cùng vẫn để lại tại Lâm Trạch, bởi vì ta hứa hẹn lần sau còn có thể đến chơi, quân cờ mang đến mang đi cũng không tiện. Lâm Hủ tiếp nhận ý kiến này, thật hưng phấn hỏi ta khi nào thì đến.

Nhìn mặt cậu tràn đầy chờ mong, đầu ta rất đau. Trước kia cậu cần trị liệu, ta một tuần đến hai lần. Hiện tại tình trạng của cậu đã ổn định, hẳn là không cần phải một tuần hai lần, vậy để thứ hai đi. Không kịp chờ ta nói, tiếng Lâm Tiễn liền vang lên, “Cuối tuần, năng cuối tuần sẽ lại đến.”

Ta giống như điện giật quay đầu trừng hần, ai đáp ứng hần cuối tuần? Cuối tuần này có chuyện vô cùng trọng yếu! Mà Lâm Hủ lại cao hứng hồng rồi, vẻ mặt đỏ bừng hai mắt lóe sáng nhìn ta, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ. Thấy mi thiếu niên thủy nộn xanh tươi nhìn chăm chú như vậy, muốn nói ra lời cự tuyệt thật là khó khăn. Nhưng với ta mà nói, cuối tuần này quá trọng yếu, chỉ có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Quả nhiên Lâm Hủ nghe ta nói cuối tuần này không rảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp, đầu cúi gằm ngang hàng với mặt bàn. Lâm Tiễn nhìn ta với ánh mắt tràn ngập sát khí, vừa vặn ta nhìn chống lại, giữa không trung ánh lửa bùng bùng nổ vang.

Loại ánh mắt này, chẳng lẽ ta nợ hần sao?

Lâm Tiến vẫn lái xe đưa ta trở về, bất quá lần này hắn đi xe hơi, tốc độ cũng không nhanh. Dọc đường đi hắn đều trầm mặc, chính là ngẫu nhiên sẽ nhìn ta với ánh mắt đầy ý vị ý đồ không rõ. Loại biểu hiện cổ quái này ta tự nhiên cảnh giác, cũng may xe vào nội thành, người đến người đi cũng không sợ.

Xe dừng cách tiểu khu ở một góc không xa, xe chưa dừng hắn ta đã khẩn cấp mở cửa xe nhảy xuống.

“Hách Quýnh, cô chạy cái gì?” Bên kia cửa xe nặng nề mở ra, Lâm Tiến từ đầu xe sang lại đây, chính chính chắn trước mặt ta. Hắn lông mày khẽ nhíu, nói lặp lại, “Cô chạy cái gì.”

“Đã đến giờ, tôi phải về nhà thu đồ ăn.” Ta trợn mắt nói dối, “Lâm tiên sinh còn có chuyện gì?”

Lâm Tiến yên lặng nhìn ta một hồi lâu, đột nhiên bật cười. Nói thật, nhìn hắn quen mặt thôi, lập tức xuất ra nụ cười xán lạn đúng là làm người ta không quen. Bất quá hắn cười lộ lên bộ dáng rất dễ nhìn, không giống Lâm Trạ đầy thâm ý sẽ cảm thấy tùy thời sẽ bị ám toán, cũng không giống như Lâm Hủ thuần khiết như vậy làm cho người ta nghĩ gặp trở ngại. Nếu trước kia chúng ta không có ân oán nhỏ mấy chuyện vụn vặt này, ta rất vui lòng khen hắn một tiếng mỹ nam.

“Cuối tuần này, cô thật sự không thể tới?”

Ta hít sâu một ngụm, trình trọng hồi đáp, “Không thể.”

“Lý do.”

“Cuối tuần làm ăn tốt, tôi phải trông quán.”

Hắn tới gần từng bước, “Nói thật.”

“Tôi đến trông quán, tôi kiếm được tiền.”

“Cô cuối tuần buôn bán được là bao nhiêu? Năm trăm? Một ngàn? Hai ngàn? Chỉ cần có thể đến, cô tổn thất tối có thể đền gấp ba năm lần đưa cho cô, cô sẽ nhận sao?”

Đây đúng là dùng tiền dè người.

Không thể không nói, dè ta quá đau. Hiện tại ra có thể chân chính nghĩ tới lời Phạm Táp, bị người dùng tiền vũ nhục là loại cảm giác gì — thật TMD đúng là tư vị yêu hận xen kẽ nhau! Ta hận hốc mắt đều đỏ, răng cắn lộn cộp đập vào nhau, thậm chí muốn nhảy lên cắn người.

“Hách Quýnh, nói như thế nào chúng ta cũng có vài lần qua lại, tuy rằng đều không khoái trá, mà tôi biết cô là người như thế nào.” Tay Lâm Tiến đặt lên đầu xe, “Tôi cũng hy vọng cô rõ ràng, vừa rồi nếu không phải cô nói dối, tôi sẽ không nói như vậy.”

Ngụ ý là, sở dĩ vì ta nói dối lừa hắn nên hắn mới không thể không nói ra nhưng lời khó nghe vậy? Ngẫm lại cũng phải, bất quá lời nói của hắn thật sự quá xúc phạm ta. Ta nói muốn kiếm tiền, hắn liền trả thù lao ta kiếm, hơn nữa còn cho rất nhiều tiền. Ta lo lắng vài giây, quyết định nói thật, “Cuối tuần này là sinh nhật tôi, tôi muốn cùng bạn bè người nhà tổ chức.” Ta tạm dừng một chút, lại không cam nguyện bổ sung, “Nếu anh không tin, có thể đi tra. Dù sao gốc gác tôi các anh đều biết được nhất thanh nhị sở (rõ ràng) ...”

“Tôi không biết.”

“Lừa quỷ, anh không biết sẽ chạy tới Hoàng Ngọc đường tìm tôi?” Hồn đản này thật sự là nói dối cũng không đổ mặt.

“Đó là đúng dịp.”

“Đúng vậy, thật sự là đúng dịp a, nhiều phòng như vậy, nhiều người như vậy, anh cũng không thể đúng dịp bắt được tôi đi? Anh không biết? Hừ, không cần nói đánh chết tôi cũng không tin, đánh chết anh tôi cũng không tin!”

Lâm Tiến khoe miệng đột nhiên căng thẳng, giống như dè nén ý cười, “Chính xác, nếu không phải tôi tự mình trải qua, tôi cũng không tin loại trùng hợp này. Nhiều phòng như vậy, nhiều người như vậy, nhiều ca khúc lựa chọn như vậy, cô cố tình thể nào muốn hát bài Đội ca? Lại thật khéo, tôi vừa khéo đi qua.”

Mặt ta bỗng đỏ lên, “Tôi, tôi không tin.”

“Tin hay không tùy cô,” hắn nhún nhún vai. “Tôi giải thích với cô nhiều như vậy làm gì? Nếu cô cuối tuần này không rảnh vậy để cuối tuần sau, tuần sau cô nên có thời gian.”

“Tôi nói Lâm tiên sinh, anh quyết định thời điểm đều trước đó không hỏi một chút ý kiến người khác? Ông tồn hỏi tôi một câu ‘Cô tuần sau có rảnh sao?’ cũng không được sao?” Tuy rằng Lâm Trâm cũng thật cường thế không cho cự tuyệt, nhưng ít ra cũng đều sử dụng tình lý, vừa đâm vừa xoa, không giống như hắn trực tiếp bá đạo.

Hắn hơi hơi chần chừ một chút, hỏi, “Hách Quýnh, cô cuối tuần sao có thời gian không?”

“Không có.”

Hắn trừng mắt ta, ta cũng không chút yếu thế trừng trở lại. Ánh mắt hắn sáng ngời hữu thần, ánh mắt ta quần quần tỏa sáng, lực công kích cùng tiêu đốt đều tương xứng. Ta tuy rằng quần, nhưng cứng rắn cấu kính, Lâm Tiên càng không cần phải nói, ai tại đây đều không đồng ánh tròng ánh mắt trong khi giao chiến đến khi bại trận. Nếu không phải xa xa truyền đến một trận chó hoang sủa loạn, nói không chừng chúng ta liền giằng co đến hừng đông.

Nhìn cái bản mặt hắn vòng qua đầu xe chuẩn bị lên xe, ta cố ý tăng thêm ngữ khí lớn tiếng nói, “Lâm tiên sinh đi thông thả, Lâm tiên sinh tái kiến.”

Hắn dừng bước quay đầu nhìn nhìn ta, nhưng lại xoay người trở lại.

Ta vừa sợ lại e ngại lại hối hận, thẳng muốn lấy băng dính dán miệng lại. Cho mày nói nhiều, ày nói nhiều, thật vất vả người phải đi lại ột chiều liền trở lại.

“Hách Quýnh.” Hắn mở miệng nói, “Tuy rằng cô ngẫu nhiên không thành thật với thích đùa giỡn người, nhưng không phải trở ngại tôi chúc cô sinh nhật khoái hoạt.” Hắn tạm dừng một chút, “Nguyện cô có cuối tuần khoái trá.”

Đột nhiên trong lúc đó, ta đối diện trước nam nhân này thần nhiên sinh ra một cỗ cảm thiết mãnh cảm — không hề dấu hiệu cũng không hề lý do. Loại mãnh cảm mạc danh kỳ diệu (kỳ lạ) thúc dục, ta bắt đầu lắp bắp, “Ách, ách, cảm ơn, cảm ơn a.” Sau ta ngẫm lại, cảm thấy chịu thiệt. Tuy rằng người này chúc ta sinh nhật khoái hoạt, làm khó ta còn cảm ơn hắn.

“Bất quá, tôi sau khi trở về sẽ nghiêm cẩn xem xét tư liệu về cô,” hắn hờ hững răng nanh trắng ớn đầy hàn khí căn người, “Lấy đảm bảo cô cuối tuần này sẽ chân chính khoái trá.”

Cái gì, hắn vẫn là hoài nghi!

16. Chương 16

Thứ bảy thời tiết thật đẹp, Hách cha cùng Hách mẹ dậy sớm ra siêu thị mua đồ. Ta ngủ thẳng bảy giờ mới rời giường, đơn giản rửa mặt sau ra ngoài. Sáng sớm cuối tuần người không nhiều lắm, ta vừa đi vừa cắn bánh quẩy, thường thường uống thêm mấy ngụm sữa đậu nành. Nhanh đến khi đến hiệu sách, ta đột nhiên ngừng lại.

Trên thế giới này có rất nhiều rất nhiều người, tuyệt đại đa số người giống ta như người qua đường, chẳng sợ xem xét buổi sáng cũng không thấy ấn tượng. Mà hình thành đối lập chính là phổ người kia, tuy rằng không suất đến độ làm người ta phạm tội, nhưng nhân gia (chỉ người ta, bạn để thế này hay hơn nhá) có cái loại khí thế này — đi đến đâu đều dẫn theo ánh mắt người miên man bất định.

Ngay cả khi cực kì không đồng ý nhìn đối phương, đồng thời cũng không đồng ý đối phương nhìn ta, nhưng chúng ta chỉ cách nhau không đến năm thước trên đường, tránh đi hoặc làm như không thấy hiển nhiên là không có khả năng. Ta chỉ phải kiên trì tiến lên chào hỏi, “Sớm, Lâm tiên sinh.”

Lâm Tiên ngừng đầu nhìn tấm biển Quán Nhiên Tiểu Mạn, nhìn ta liêu liêu khóe miệng, “Đây là tiểu bản sinh ý của cô.” Hắn hai tay dứt túi, ngón út tay phải đeo chìa khóa lộ ra bên ngoài, Logo lóe sáng làm ta hoa mắt, ta ghen tị nhìn xe phía sau hắn có đủ chỗ có thể đem ta cùng quán của ta đóng gói đem vào trong xe.

“Lâm tiên sinh, có thể hay không phiền toái anh đem xe di chuyển ra chút? Đường này tương đối nhỏ, đợi lát nữa người sẽ nhiều làm tắc đường.”

Hắn không cho là đúng, “Không cần, tôi rất nhanh sẽ đi.”

Biểu tình kia, lão bá đạo!

Tay ta nắm thành quyền, bánh quẩy xốp giòn vỡ thành mảnh vụn run lên, “Không biết Lâm tiên sinh đại giá quang lâm, có chuyện gì sao?”

Lâm Tiễn từ trong xe lấy ra một hộp đại hồng đưa cho ta, trên mặt còn ghi chữ màu bạc, thoạt nhìn thật sang trọng. Ta theo bản năng lau tay tiếp nhận, “Đây là cái gì?”

“Lễ vật.”

“Àn?”

“Quà sinh nhật.”

“Hả?”

“Sinh nhật khoái hoạt.”

“Ách...” Ta có chút không biết làm sao, hai tay đang cầm hộp lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, “Này, điều này sao không biết xấu hổ.”

“Không cần khách khí, đây là Tiểu Hủ đưa cho cô, chúc phúc cũng là thay hắn chuyển đạt.” Khóe mắt hắn quét lại đây, “Muốn cảm ơn thì cảm ơn hắn.”

Ta đang cầm hộp cười đến không chịu để tâm, “Kia phiền toái Lâm phó tổng thay tôi chuyển đạt đến Lâm tiểu công tử, cảm ơn lễ vật của cậu, tôi rất thích.”

“Còn không mở ra đã nói thích, cô xác định?”

“Nếu là lễ vật, mặc kệ là cái gì tôi đều thích. Bản chất không quan hệ, chỉ tại tâm ý mà thôi.” Ta thật sự không dự đoán được Lâm Hủ sẽ nhờ người đưa quà sinh nhật, tuy rằng cảm thấy đưa nhỏ chịu sắc thái mười phần lại có chút mặt danh kỳ diệu, nhưng hành vi hắn hôm nay quả thật làm ta cảm giác áy náy, “Cảm ơn.”

Cảm nhận được chân thành của ta, miệng Lâm Tiễn dần dần mềm hẳn, chính ta bắt đầu tán gẫu có chút hay không đều được, bất tri bất giác cũng hàn huyên đến chục phút. Nếu không phải xe hắn chắn đường bị hàng xóm kháng nghị, ta nghĩ chúng ta còn có thể tán gẫu nhiều hơn trong chốc lát.

Đưa hắn đến bên cạnh xe, hắn nhìn phía sau ta, hỏi, “Cô nơi này muốn phá bỏ và rời đi nơi khác?”

Hắn xem mặt tiền cửa hàng ta bên cạnh có bức tường, mặt trên dùng bút lông màu đen viết chữ ‘Phá’. Chỗ tường kia bị dầm mưa dãi nắng sớm loang lổ không chịu nổi, cái chữ kia sau lại viết đè lên, bên cạnh có làm nhạt đi.

“Sách cái quỷ nga,” ta cười ha ha, “Chữ này viết sau mười năm, hàng năm nói sách hàng năm cũng chưa động. Lại nói, ai sẽ có sách thứ hai như nơi này. Này một thời đi qua, nhà cũ mới đều có, sách cũ lâu nhỏ, sách mới bọn họ sẽ không có lãi. Huống chi nơi này còn có nhiều cửa hàng như vậy, cũng không phải là số lượng nhỏ. Tóm lại, trừ phi là đầu bị lừa đá qua đá lại, bằng không không có cái nào phá hủy hiệu sách này.”

Lâm Tiễn mặt không chút thay đổi gật gật đầu, “Tái kiến.”

Cayenne (một dòng xe của Porsche) màu sâm banh tuyệt trần mà đi, một mảnh bụi che khuất thái dương, trước mắt ta nhất thời một mảnh ánh mặt trời xán lạn.

Buổi chiều trước hai tiếng nữa là đóng cửa, ta vòng qua siêu thị mua mấy bình rượu đỏ cùng đồ uống khác về nhà. Hách cha đang ở phòng bếp chiên xào lung tung, mùi thức ăn tràn đầy khắp phòng. Ta nhìn thấy trên bàn ăn bánh mì với tôm, nhất thời nước miếng chảy ròng. Thuận tay lấy một miếng ném thử, thật

thơm thật mỹ vị. Ham muốn một khi đã dấy lên là rất khó dập, ta ăn liên tiếp, hai bàn đồ ăn mất hơn phân nửa.

Hách mẹ vừa thu quần áo tiến vào, nhìn ta nửa nằm nửa sắp trên bàn ăn hét lên một tiếng, ta sợ tới mức kém chút nữa thất khiếu* đổ máu, “Mẹ, làm con sợ muốn chết.”

*Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nàng tiến lên véo lỗ tai ta, “Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn thôi. Người đồ ham ăn, bao nhiêu thứ cũng không đủ iêng người! Người cũng không nhìn vào gương xem, người đều biến thành quả bóng!”

Ta nghẹn về mặt đỏ bừng, ấp úng biện giải nói, “Con vừa mới trở về, thấy đói bụng thôi. Lại nói, bất quá gần đây con bộ dáng thon mượt chút, khoảng cách với hình dạng quả bóng còn rất xa.”

Hách mẹ hung hãn trợn trừng mắt liếc nhìn ta một cái, “Ta xem không kém! Đi, đem quần áo cất vào.”

Ta một bên anh anh khóc nức nở một bên gấp quần áo, không quên ai oán co rúm khịt khịt mũi ngửi mùi thức ăn. Dem quần áo gấp gọn gàng cất vào trong tủ, ta quỳ quỳ sùng sùng chạy đến phòng bếp, làm nũng với Hách cha, “Lão ba, có nem rán không?” “Ba ba, lại xào thịt bò.” “Lão Đậu, lại có thêm tôm chiên sao.” “Cha a, chúng ta mở quán bán đồ ăn đi.”

Hách cha rất thương ta, tuyệt đại đa số đối với ta là hữu cầu tất ứng. Bởi vậy vừa nấu ăn xong cho vào bát cho ta, chỉnh tề lại bàn ăn. Hách mẹ tức giận thẳng đến trừng mắt, “Người ăn nhiều đồ ăn nhiều như vậy, người người đều phá sản!”

Hách cha một bên rửa mặt vừa nói, “Ba còn gọi Lão Phạm đến, Tiểu Phạm nói tan tằm cũng qua đây. Ba tính thế này, bao nhiêu đồ ăn đều vừa vặn. Tiểu Phạm còn nói, muốn đem bánh ngọt đến.”

Từ sau vụ án kia, Phạm Tập càng ngày càng vội, tăng ca sớm như bình thường ăn cơm. Từ lần trước trong quán ta nghỉ ngơi đến giờ, ta cũng chưa gặp lại hắn. Ta chạy nhanh về phòng chiến đấu với tắm rửa, thay đổi một chiếc váy tím nhạt, lại lục tìm một vòng tay thủy tinh. Cuối cùng bôi kem dưỡng da, trang điểm, người nhất thời tinh thần lên rất nhiều.

Trang điểm trước gương quẹo trái quẹo phải, ta nhìn không được mặt dày nghĩ: tuy rằng là bộ mặt người qua đường, nếu được đầu tư, trông cũng rất thanh tú.

Lão Phạm cùng Tiểu Phạm một trước một sau đến, vừa vào cửa liền la hét chúc thọ tinh công khoái hạt. Ta tự nhiên là mặt mày hớn hở nhất nhất ứng theo, tiếp nhận hoa quả cùng bánh ngọt, tiếp đón bọn họ vào ngồi. Lão Hách và Lão Phạm cho tới bây giờ đều ngồi gần nhau, làm bạn rượu. Hách mẹ tự nhiên ngồi cạnh Hách cha, Phạm Tập cũng kề bên cha hắn, mà ta lại ở giữa Hách mẹ và Phạm Tập.

“Hách nha đầu, gần nhất trong quán còn tới đi.” Phạm Tập bóc tôm hỏi, “Thời gian này ca bận rộn, cũng không lo lắng muội, không có chuyện gì đi.” Ta đã uống hai chén nhỏ rượu đế, mặt hồng tai nóng, “Còn không liên loại này, hắc hắc hắc...”

Hai người châu đầu ghé tai, Lão Phạm một bên đột nhiên vỗ bàn kêu la, “Nhìn xem, nhìn xem, hai tiểu tử nha đầu này, đảo mắt cũng lớn như vậy ha ha... Lúc này thời gian cũng trôi qua nhanh, anh nói chúng ta có thể không già đi?” Ta chỉ cần nhìn kĩ liếc mắt một cái cũng biết Lão Phạm uống nhiều, cái vẻ kia say rượu mười phần.

“Đúng vậy, ngẫm lại chúng nó hồi còn nhỏ còn tay trong tay cùng nhau rời nhà trốn đi,” Hách cha cũng uống nhiều, mắt đều mị thành một đường.

Một tia hơi thở không tầm thường đập mặt mà đến, đến nay hai lão nhân này say nói lời tựa hồ thoải lý hữu thoải. Nhìn nhìn lại Hách mẹ một bên, rõ ràng là uống nước trái cây, hẳn là nghe được ra ý tại ngôn ngoại (ý ngay trong lời nói). Nhưng xem biểu tình thái độ nàng, cư nhiên cũng ngậm đồng ý.

Ta đột nhiên giật mình, thật không tự nhiên nhìn về phía Phạm Tập. Hắn đại khái cũng nghe được ra chút ý tứ, nhưng so với ta lạnh nhạt. Vẫn mỉm cười ăn uống. Hai lão nhân hỏi hắn chút gì, hắn cũng tiếp lời, nhưng luôn trả lời đơn giản.

Vẫn là Hách cha thiếu kiên nhẫn, “Tiểu Phạm a, con thành thật nói cho Hách thúc, hiện tại con có bạn gái không. Thâm mê cũng không tính nga.”

Lão Phạm thường thức một bước rống lên, “Ai, tiểu tử này thật sự đơn giản, không cần nói bạn gái, ngay cả Quỷ ảnh tử cũng không thấy.”

“Lão Phạm, không có chuyện gì. Tiểu Phạm điều kiện tốt như vậy, muốn đáng có đáng, muốn tiền đồ có tiền đồ, không quan tâm. Ngược lại Hách Quýnh nhà chúng ta, chút việc nhỏ sẽ không bớt lo.” Hách mẹ càng ngày không ngừng nói ta, “Đến bây giờ cũng chỉ là không có lý tưởng,”

“Làm sao có thể, Hách Quýnh có nhiều lý tưởng, hiện tại cũng làm tiểu lão bản!” Lão Phạm bàn tay to vung lên, rất có khí thế, “Đây là tự lực cánh sinh, tự chủ gây dựng sự nghiệp. Có phát triển, có phát triển...”

Ba lão nhân đồng thời kẻ xướng người họa, cũng hoàn toàn quán triệt tặc xấu phụ mẫu Trung Quốc thân quen: khen đứa nhỏ nhà người khác đồng thời chê đứa nhỏ nhà mình.

Nói thật, ta không biết là ta có kém cỏi như lời bọn họ nói hay không, ta cũng không biết là Phạm Táp có kém cỏi như lời Phạm thúc hay không. Bọn họ bắt quả chỉ là khách khí khiêm nhượng thôi, tuy rằng quá mức khách khí khiêm nhượng thật đối trá, nhưng trường hợp mỗi ta đây, đối trá này đó không thể nghi ngờ sẽ chuyển hóa thành một cỗ động lực. Đương nhiên, trường này đó khẳng định cũng bao gồm loại hiện tại này — đẩy mạnh tiêu thụ thứ phẩm cùng bất lương phẩm cho nhau.

Dùng lời nói bọn họ tổng kết lại: Các con từ nhỏ nhận thức cùng nhau lớn lên đều biết nói đối phương câu kính, lại hiểu rõ bối cảnh hai nhà cũng không khác biệt lắm quả thật là điển hình môn đẳng hộ đối, tuy rằng Phạm Táp mất mẹ nhưng chiếu theo Hách Quýnh hay câu kính thì không bà bà (mẹ chồng) là tốt nhất, mà Phạm Táp mạch kệ là làm con trai hay con rể đều được mẹ vợ đặc biệt thương, sở dĩ các con cùng một chỗ là thiên thời địa lợi hay nhân hòa hoặc là cứng mềm hoặc là điều kiện trong ngoài đều tương đương nhau!

Đỉnh đầu như bị treo lên cây, ta hận không thể ngay tại chỗ đào một cái hố đem bản thân chui vào. Nói may một chút, bọn họ liền tính có tâm ghép đôi, lại còn muốn an bài ngay sinh nhật ta phát lực hay sao? Tốt xấu gì cũng lo lắng tâm tình ta một chút a, này chính ta giáp mặt người ta giống như cầu hôn, nhiều thẹn thùng a! Nhóm lão nhân không hiểu chuyện còn chưa tính, lão thái thể nào dường như cũng xem kịch vui?

Ta gấp đến độ vò đầu bứt tai, tức không dám đập bàn rống ‘Các người im miệng’, cũng không dám nghênh ngang mà đi. Ngay tại thời khắc ta nhân sinh trong độ cực quần, người cùng một chiến hào với ta rốt cục phát huy.

“Ba, Hách thúc Hách di, mọi người từ từ ăn,” hần cười tủm tỉm đứng dậy, tay dứt khoát đặt lê bờ vai ta, “Con cùng Hách Quýnh đi ra bên ngoài một chút.”

Lão nhân lão thái sững sốt một chút, rất nhanh vẫy tay giống như đuổi ruồi bọ, “Đi thôi đi thôi.” Ta đều hoài nghi nếu Hách mẹ không bịt miệng Hách cha, tám phần cha sẽ nói câu tiếp theo, “Bắt người rồi cũng đừng trở lại sớm.”

Nhìn một cái, ta hỗn loạn thật thảm.

Nói là đi ra ngoài một chút, kỳ thực cũng chỉ loanh quanh trong sân tiểu khu. Hai người từ lúc ra đến giờ đều trầm mặc, dưới tình huống như vậy ai cũng không biết nên nói gì. Đi một vòng tiểu khu sau, ta rốt cục không chống cự được mem say tràn lên, ngồi xuống chỗ tập thể hình. Phạm Táp cách ta không xa, ngồi lên đây đu. Ta nhận thức hần vài thập niên, xem tư thế ngồi của hần là biết hần có tâm sự. Quả nhiên, rất nhanh hần lấy ra trong túi bao hút.

“Phạm ca, thiếu đầu lọc.” Lời ta nói bây giờ chỉ là nói mà thôi, hần sẽ không nghe. Nhiều lắm là không hút điều này thì lúc khác hút, này cũng chính là nề tình. Trên thực tế trừ bỏ chúng ta là trúc mã thanh mai ra, không có quan hệ sâu nhập nào khác, cho dù có, cũng chỉ là ta nhất sương tình nguyện. “Vừa rồi ba muội có điểm uống say, hần nói cái gì huynh cũng đừng để trong lòng.” Tiếng ta gần như ngập ngừng, một điểm lo lắng cũng không có, “Muội không biết bọn họ hôm nay lại như thế.”

Hần hút điều thuốc, “Lão nhân gia đến tuổi, nghĩ đến chuyện này đều không sai biệt lắm. Đừng nói Hách thúc, ba huynh hôm nay cũng hồ ngôn loạn ngữ.” Hần nhìn ta, cười phớt, “Hách nha đầu, đừng như vậy.”

Biết không, theo huynh góc độ này nhìn muội, trông giống như con chim cút.”

Nhìn hần ba hoa dường như không có việc gì, ta đột nhiên cảm thấy thật phiền chán, trong lòng như có lửa đốt, đốt cháy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn. Đầu óc đột nhiên trước nay chưa có rõ ràng như vậy, ta tình tường ý thức được có một số việc tranh thủ chưa hần thành công, nhưng nếu không tranh thủ, kia tuyệt đối một chút cơ hội cũng không có.

Ta luôn luôn tiếc nuối, tiếc nuối chưa từng có chính miệng nói với hần muội thích huynh. Ta thích hần, hần chắc là biết, luôn luôn đều biết nói. Mà lập trường hần cho tới bây giờ đều thật minh xác, hần nói, muội muội, cảm ơn. Từ thời điểm kia bắt đầu ta chỉ biết bản thân nhất định sẽ bị kịch, nhưng ta thế nào có thể chết tâm? Không dễ dàng a, mười mấy năm, kiên trì thật không dễ dàng, càng không dễ dàng buông tha cho. Ta làm không được mặt dày mày dạn cần kè hần, giằng co hần, buộc hần. Ta cũng không làm được đem hần quên đi sạch sẽ, tưởng quên giang hồ.

Một người ở trong lòng ẩn dấu rất nhiều năm, đã sớm nhập vào huyết nhục, muốn quên người chỉ có thể oan xuất ra. Không thể dùng dao, chỉ có thể dùng móng tay, một điểm một điểm, chậm rãi chậm rãi đem ra ngoài. Kia có bao nhiêu đau, người có biết? Ta đem ra một chút, đau không chịu nổi. Ta sợ đau, sợ dĩ tồn may mắn, tồn kia có lẽ có tí xíu khả năng. Thậtt giống như mua xổ số mười mấy năm, chờ mong hai mươi triệu rơi xuống lên đầu. Cho dù biết đây là tỷ lệ một phần vạn, mỗi ngày vẫn ôm hy vọng ôm mộng mua xổ số.

Hai chữ số tuy rằng lạnh như băng, nhưng nó tuân theo tỷ lệ, có lẽ nói không chính xác thật sự có thể rơi xuống lên đầu. Nhưng đổi thành người nóng hừng hực, hết thảy sở hữu đều thay đổi. Người có thể tính ra tỷ lệ, đoán trúng dãy số, nhưng người vĩnh viễn cũng không tính ra tình cảm, đoán không ra nhân tâm.

Nếu tính không được đoán không ra, kia chỉ có thể mở miệng hỏi. Canh bạc này cần da mặt dày, bác hạ một chút liêm sỉ, ta nghe thấy tiếng của mình từ lồng ngực phát ra, ông ông tác hưởng,

“Phạm ca, muội thích huynh.”

17. Chương 17

Một câu nói sẽ sinh ra lực ảnh hưởng gì? Tổng thống Mĩ câu nói đầu tiên đem tiểu Nhật Bản ép buộc để hướng lên trời, Soros* câu nói đầu tiên làm mạch đập kinh tế thế giới khẽ nhúc nhích, Micheal Jackson một câu ca từ có thể để fan mê nhạc hưng phấn hét chói tai đến ngất... Ta không phải ngôi sao ca nhạc hay chính khách tài chính đại ngạ, ta chỉ là người dân nhỏ bé trong hơn sáu tỷ người, nói cũng bất quá là một câu khuôn sáo cũ không thể cũ hơn thổ lộ.

*George Soros: Nhà tỷ phú người Mĩ gốc Hungary, ông chủ tập đoàn Hungary. Ông có phương châm khá đặc biệt: trong kinh doanh, việc đúng hay sai không quan trọng, cái quan trọng là nếu đúng sẽ có được bao nhiêu tiền, và nếu sai sẽ mất bao nhiêu tiền. (Chắc ý chỉ câu này.)

Câu thổ lộ này có thể có hai dạng tiêu chuẩn trả lời: ‘Huynh cũng thích muội’ hoặc ‘Thực xin lỗi’. Về phần phi tiêu chuẩn khác tin tưởng thu được từ bọn tỷ muội tốt có thể thay ta bổ sung, rất đa dạng, ta không rảnh để liệt kê ra.

Nhưng mà, ngay tại lúc ta quyết tâm đập nôi chìm thuyền* thổ lộ sau, người bị thổ lộ trầm mặc không đến nửa phút liền cấp ra đáp án, “Đứa ngốc...”

*Đập nôi chìm thuyền: Dựa trên tích của Hạng Vũ trong trận đại chiến Cự Lộc. Vì để quân sĩ dũng mãnh xung trận, Hạng vũ đã ra lệnh phá hủy tất cả thuyền, chỉ để lại lương thực trong 3 ngày. Nhờ thế quân sĩ có dũng khí quyết tâm đánh thắng.

Tốt lắm, cảm ơn, không cần nói lại.

Tâm lý tổ chất của mỡ ta đây tại lúc này thật yếu ớt, như là thời khắc này tâm linh đã bị thương nặng, ta rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn không chế tốt biểu tình bộ mặt, thân thể phối hợp liên quan cũng bị ảnh hưởng. Ta khuôn mặt cứng ngắc, cả ánh mắt bắt đầu nóng lên chuẩn bị phóng. Không có biện pháp

ta xoay quá mức đi tránh ánh mắt hắn, cũng không có biện pháp không chế sục sục mũi cùng âm thanh run run.

Thật sự là mất mặt nha.

Hắn có chút lương ý tay phủ lên mắt ta, che kín, cúi đầu thở dài ở bên ta quanh quẩn không tiêu, “Xin lỗi...”

Ta dưới đáy lòng khàn giọng gào thét: xin lỗi người muội a, thế nào cũng phải bảo ta đưa ngọc sao? Khá vậy không gọi sai, mẹ nó ta chính là ngọc, mẹ nó ta chính là không có biện pháp! Nước mắt, giáp bàn tay hắn cùng khe hở gò má ta ào ào chảy xuống. Liền như vậy có thể nhẫn sao? Liền như vậy không bỏ xuống được? Thế nào cũng phải nói trắng ra như vậy, lại nói cho người cự tuyệt mới hết hy vọng?

Mười năm sau hoa cũng đã đi được đến đây, đi đến đầu mới phát hiện phía trước không có tường cũng không có vực sâu, tức không có biện pháp buồn đầu đâm vào cũng không có biện pháp nhắm mắt nhảy xuống. Đến cùng, chính là hắn ở trong này, sẽ chờ ở trong này nói với ta một tiếng, dừng ở đây.

Nói thật, phạm là hắn ích kỷ một điểm, có thể thừa dịp này cơ hội cho ta chút ngon ngọt, cho ta chút hy vọng, để ta tiếp tục chờ. Nhưng hắn là một người rõ ràng như vậy, rõ ràng biết bản thân muốn cái gì, bản thân có thể cho cái gì. Ở trong lòng hắn còn chưa đem một bóng dáng nữ nhân khác hoàn toàn quên hẳn, hắn quyết không hứa hẹn gì với người khác.

Người xem, ta là đứa ngọc, hãy nhìn ánh mắt người lại không sai đi.

“Hách nha đầu,” tay hắn trượt xuống, “Xem, có sao bằng.”

Ta xoay đầu, hận hắn nói sang chuyện khác, “Đi hắn chó má sao bằng.” Lúc bày tỏ bị cự tuyệt sau nhìn thành hoàng kim ta cũng không dậy nổi hưng phấn. càng đừng nói là tảng đá bị thiêu đốt này.

Hắn đối với ta thô lỗ hoàn toàn lơ đãng, “Nha đầu, hôm nay là sinh muội, có mấy người ngày sinh nhật có thể trùng hợp gặp sao bằng.” Hắn vỗ vỗ bờ vai ta, “Nắm chặt thời gian, mau ước nguyện.”

Bày tỏ thất bại còn ước nguyện, ước cái lông nguyện a!

Ta hung hăng lau mặt, “Không được!”

“Hách Quýnh, đừng như vậy.” Hắn giống hồi còn nhỏ vuốt đầu ta, sau lại gãi gãi cái ót, “Huynh cũng không có làm sai cái gì.”

Đúng vậy, người không có làm sai cái gì, là ta quá nhỏ nhen! Đã có thể tính ta lại hào phóng, cũng không có khả năng bày tỏ bị cự tuyệt sau lập tức tại chỗ mãn huyết trạng thái sống lại thành công, nhưng sau lại HAPPY như tiểu nữ sinh mộng ảo đi quần cái chó má sao bằng ước nguyện.

“... Sao bằng gặp rất khó, Hách nha đầu, ước nguyện đi.” Hắn lại khẩn cầu, “Ước một cái.”

Này cũng quá khó xử người, hắn tự cho hắn là nhũ mẫu, vừa nói nói có thể phát lực đem ta mãn huyết sống lại? Ta trừng mắt nhìn hắn sau một lúc lâu, rốt cục bại trận. Ngắc đảnh nhìn bầu trời đêm, quả nhiên có chút ánh sáng xẹt qua.

Cái gì sao bằng thôi, rõ ràng chính là sao chổi! (Há há há há =]]) Ta tức giận nghĩ, nhưng vẫn thành thành thật thật từ từ nhắm mắt lại ước cái nguyện vọng. Sau mở mắt ra, ta phát hiện hắn lảng lảng nhìn trời ngẩn người. Rốt cuộc nhìn không được, hỏi, “Phạm ca, huynh có phải hay không còn nghĩ đến nàng.”

Hắn không hé răng.

“Huynh một câu nói đuổi muội đi rồi, muội cũng nhận thức.” Ta khẽ cắn môi, một đạo bỏ xuống tâm lý hắn, “Nhưng huynh cũng phải minh bạch, trong lòng nàng không có huynh, hai người căn bản không có khả năng.”

“Huynh biết.” Hắn hơi có chút bất đắc dĩ cười, “Mà huynh không có biện pháp.”

Ta thích huynh, huynh nói xin lỗi, sở dĩ ta không có biện pháp cũng phải hạ nhãn tâm chặt đứt tưởng niệm. Huynh thích nàng, tất cả mọi người nói không có khả năng, huynh lại nói huynh có biện pháp đoạn.

Dựa vào cái gì?

Rất không công bằng!

Hốc mắt ta lại đỏ, không nghĩ rơi lệ, mà là hận nghĩ đánh người. Trên thực tế, ta thật sự đánh, dùng quyền đầu. Oành một chút nện trên mặt hắn, ta như vậy như vậy có cút sưng phồng trên mặt. Bàn tay gắt gao nắm chặt, thời gian rất lâu không thả ra.

“Đi huynh cái thùng cơm thối!” (từ Phạm gần giống từ Phạn, nghĩa là cơm)

Ta vừa rồi ước nguyện hắn ngày mai ngã xuống hầm cầu đi!

Ta oán hận quay đầu bước đi, cả đầu chỉ nghĩ đến một việc: Đánh, dùng sức đánh! Chẳng sợ đánh cho đầy máu cũng phải đem hỗn đản không thông suốt này cấp đánh cho!

Hầm hừ đẩy cửa ra, ta cảm xúc rất kém bắt đầu dùng chân cời giày, “Con đã trở về.”

“Quýnh a, con đã trở lại, Tiểu Phạm đâu?” (Các nàng còn nhớ khung cái câu mami nữ chính nói ‘Quýnh a, xxx’ sẽ ra cái hiện trạng gì rồi đấy :”>) Hách mẹ đón đi lên, không quên nhìn xung quanh bên ngoài, “Người khác đâu?”

“Ngã vào hố rồi.” Cơn giận còn sót lại chưa tiêu, tự nhiên không có sắc mặt gì hay.

Hách mẹ không lưu tình chút nào đánh vào lưng ta một phen, trách mắng, “Nói bậy bạ gì đó! Có khách nhân tới.” Ta tâm tình vô cùng ác liệt, khẩu khí cũng kém đòi mạng, “Khách nhân? Ai a?” Khóe mắt dư quang đảo qua thân ảnh cao lớn phía sau Hách mẹ, nhất thời dưới chân vừa trượt, lại trực tiếp nện quỳ trên mặt đất.

Lâm Tiễn?! (Thảo: muối vừa thấy Quýnh tỷ hồng hạnh xuất tường nha~~ Tiễn ca: hử?? Thế mà không ngăn nàng trèo tường, tội gì? Thảo: ơ ơ, muối chưa nói xong, tường cao quá Quýnh tỷ trèo không nổi)

Ta còn không kịp tiêu hóa sự xuất hiện đột nhiên của hắn mang đến rung động, nhân gia đã đi nhanh tiến lên nâng người ta dậy — trên trời làm chứng, có thể nói lời nói lại hoàn toàn không phải có chuyện như vậy,

“Đừng khách khí, quỳ an liền miễn.”

Hắn nói nhỏ, mà ta lại nghe rành mạch. Nổi giận rất nhiều, đầu óc cũng bắt đầu chuyển đứng lên: buổi tối khuya người này thế nào lại chạy đến nhà của ta? Chẳng lẽ tư liệu xác nhận hôm nay sinh nhật ta không được? Ta không đáng giá tín nhiệm như vậy? Còn có, dựa vào cái gì một người không tín nhiệm ta còn đến nhà ta được nhiệt tình khoản đãi, thậm chí còn có thể ăn bánh ngọt sinh nhật ta!

Ta khiếp sợ cùng kinh ngạc sau phục hồi tinh thần lại, hung tợn trừng mắt hắn, “Anh tới làm gì?”

Hắn tà nghệ nhìn lại, “Tôi đến trả quần áo lẫn trước.”

Ta thập phần hoài nghi hắn có tất yếu vì bộ quần áo cũ của đồng chí Hách cha mà phải đến đây một chuyến, “Lâm tiên sinh, làm người cần thành thực.”

“Àn.”

Ta rốt cục nhìn không được một phen kéo hắn, trực tiếp túm xuống dưới lầu, hung dữ, “Anh rốt cuộc tới làm gì? Chúc tôi sinh nhật khoái hoạt? Cảm ơn, buổi sáng hôm nay anh đã nói qua! Không có việc gì ngài có thể về trước, tối đêm nay tâm tình không được tốt càng không có tâm trí chiêu đãi anh!”

Hắn yên lặng nhìn ta sau một lúc lâu, “Hách Quýnh, cô khóc cái gì.”

Ta lùi về sau rất nhanh, trực tiếp đem bản thân nấp sau bóng đêm, người đột nhiên liền run run bất thành bộ dáng. Ta là người không chịu để nhân tâm, gặp cái gì khó khăn suy sụp đều có thể dùng tinh thần a Q* hồ lộng đi qua. Duy độc tình cảm không được, ở vấn đề tình cảm thế giới tinh thần ta thật yếu ớt, giống như cuốn trứng, nhẹ nhàng niết một chút liền nát.

a Q: nhân vật chính trong bộ truyện ‘A Quy chính chuyện’ của nhà văn Lỗ Tấn

Tối hôm nay thật sự chịu nhiều đả kích, bày tỏ bị cự tuyệt sau lại nhìn thấy oan gia đối đầu thấy ta khóc như diễn viên hí khúc bộ dáng dọa người...

Vỡ vụn có thể giảm đi, trực tiếp phiêu tán như bột phấn mới là chính đạo.

“Cô khóc cái gì.”

“Anh không cần xen vào.” Ta không thể nhìn được nữa rống lên, “Quần áo đã trả rồi, diễn cũng xem xong rồi, anh có thể lăn!”

“Hách Quýnh, cô hung cái gì.”

Ta không chút suy nghĩ liền ngồi xổm xuống, nắm một vốc cát ném vào người hắn, “Anh không cần xen vào! Không cần xen vào!” Ta biết bản thân hiện tại khẳng định giống người đàn bà chanh chua, hơn nữa là người đàn bà chanh chua chắt vệt đến tóc tai bù xù, không hề có đạo lý giận chó đánh mèo.

Bị ta ném cát vào người, Lâm Tiễn tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Ỗ vào vóng dáng cao, hắn một phen liền giữ tay ta, quát khê nói, “Đủ!”

Ta tránh hai lần không tránh ra, ngược lại bị hắn dùng sức nhéo một chút. Ăn một lần đau, hạt cát liền từ khe hở rơi xuống.

“Lâm Tiễn, ngươi không biết xấu hổ, ngươi khi dễ nữ nhân!” (Ày dà, Hách Quýnh đang tức giận nên gọi Lâm Tiễn là người nhá.)

“Là cô động thủ trước.” Trên tay hắn thả lỏng chút, nhưng ngữ khí lại rất nghiêm khắc, “Chẳng lẽ bởi vì cô là nữ, tôi nên bị cô khi dễ?”

Đến lúc như thế này rồi hỗn đản này còn cùng ta giảng đạo lý, thậm chí còn thảo luận khởi nam quyền nữ. Ta tức giận đến trái tim đau, quát, “Ngươi, ngươi cút cho ta. Ta không muốn gặp lại ngươi! Lăn!” Ngược ánh sáng ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ mơ hồ thấy quai hàm hắn cắn thật chặt, hắn đã tức giận.

“Giải thích.”

“Nói ngươi cái đầu!” Ta liều lĩnh thoát khỏi kiềm chế của hắn, phản thủ hung hăng đẩy hắn một phen sau không đã ghiền (==|||), lại cầm dép lê nắm vào người hắn. Hắn tính cái gì? Còn muốn xin lỗi? Nếu không chính hắn coi thường đến nhìn ta, lại làm sao có thể bị ta ném một thân đầy đất cát?

Dép lê bay trên không, lả tả hai tiếng sai một đôi dép lê trụ cột liền uất ở trên người hắn, hoành thất thụ bát. Mặt hắn âm hàn, nếu ánh mắt có thể giết người, ta đã bị chém thành mấy chục khối. Ta chuyển hướng bàn chân to trụ lủi, thô thô thở phì phò, cũng hận không thể ăn hắn giống như ánh mắt hắn trừng ta.

“Tôi lặp lại lần nữa, giải thích!”

“Ta cũng lặp lại lần nữa, ngươi cút cho ta!” Sau khi nói bốn chữ cuối ta khàn cả giọng.

Hắn rốt cục cũng bạo phát, hung dữ muốn tiến lên nắm tay ta. Ta sớm ăn qua mệt, làm sao có thể để hắn đoạt lấy. Ta thân tiểu linh hoạt, đang lẩn trốn trên điểm này vẫn rất có ưu thế. Nhưng ta đã quên một điểm, hoan cảnh! Ta đứng trên khối kết cấu tương đối đặc thù, chẳng những có cát lại còn có cả hố lẩn vỏ chuối.

Cái ót dù sao không sao, ta lui về phía sau liền dẫm lên vỏ chuối. Lâm Tiễn lúc đó đã nắm cổ tay ta, vì thế do trọng lực sức hút của trái đất cùng với trước sau nỗ lực hỗ trợ nhau ngã, một cái cảnh tượng cực kỳ cực kỳ kỳ cực kỳ ác tục xuất hiện.

Ta ngã sấp xuống.

Hắn cũng ngã sấp xuống theo.

Ta bị đè ép.

Hắn liền áp trên người ta.

Bốn mắt tương giao, bốn cánh môi dính vào nhau.

Kia một khắc, chúng ta đều lệ rơi đầy mặt.

Sau chuyện ta cũng không nhớ rõ lắm, có thể lý giải là vì khiếp sợ quá độ sinh ra mất trí nhớ một đoạn ngắn. Dù sao ta dần dần vào nhà, cũng không nhớ rõ cùng người trong nhà nói gì đó, cũng không biết đánh răng rửa mặt thế nào lại lên giường thế nào.

Đêm đó, ta ngủ thật sự kỹ.

Đêm đó, ta mơ một giấc mơ chân thật.

Trong mơ, ta kéo cái đuôi sao chổi kia rít gào: Chết tiệt người cái sao chổi này, ta có thù oán gì với người? Người chính ta như vậy! Bày tỏ bất thành còn chưa tính, vì sao lại muốn tam chỉ nhân kia chạy tới làm rối? Hấn tính cái gì hả?

Ta càng rít gào càng phần nộ, kéo đuôi sao chổi bắt đầy xoay quanh: Chết tiệt, làm rối làm rối còn chưa tính, vì sao còn bắt ta bị kịch đem nộ hôn thiếu nữ cấp cho tam chỉ nhân? Đặc sao, ta rõ ràng ước nguyện nói chúc bản thân có người yêu ta cùng người ta yêu thân thể khỏe mạnh gia đình hạnh phúc mỗi ngày phát đại tài, vì sao sẽ phát sinh loại chuyện này? Vì sao vì sao vì sao????

Ước chùng vòng vo bảy tám trăm vòng sau ta rốt cục nổi lồng tay, sao chổi lưu một chút phi thật xa. Nhưng tiếng của nó lại truyền tới vô cùng rõ ràng:

Người muội, lão tử là vệ tinh nhân tạo, người quản ta hứa cái ước nguyện vô nghĩa a! Liên quan gì ta!

!!!

Ta oa một tiếng khóc tỉnh.

18. Chương 18

Sở dĩ nhân sinh sẽ có lúc bị thương, là vì mặc kệ gặp lại chuyện thương tâm cùng thống khổ, chỉ cần người không còn cách trạch thăng thiên (ở nhà đến chết = =) . Ngày hôm sau mở mắt ra phải tiếp tục cuộc sống, tiếp tục nhìn sắc mặt sếp, tiếp tục ứng phó công tác rườm rà, tiếp tục vì tiền lương mà bôn ba. Từ lúc chào đời tới sau một sinh nhật đầy bi kịch, ta nảy sinh ý nghĩ tạm thời ngừng kinh doanh để nghỉ ngơi hồi phục thuận tiện đi du lịch thả lỏng. Cấp bản thân làm công tốt ở chỗ như vậy, muốn nghỉ lúc nào liền nghỉ lúc ấy. Nhưng nhìn trên màn hình máy thu tiền biểu hiện con số, ta run run buông tha cho ý tưởng xa xỉ này — chỉ còn lại một ít gửi trong ngân hàng, một ngày đi ra ngoại thành hái dâu tây còn không sai biệt lắm.

Buổi chiều ăn cơm Hách mẹ vô tình cố ý hít sâu mấy hơi, thường thường nhìn ta muốn nói lại thôi. Ta biết nàng là người thẳng tính, dứt khoát liền giả vờ cảm giác làm như không thấy, dù sao nàng muốn tự nhiên sẽ nói. Quả nhiên, thấy ta không hề phản ứng. Hách mẹ thở dài biến thành hừ lạnh, mắt dao nhỏ cũng bắn tới đây, Ta vẫn như cũ quán triệt chính sách mặc kệ, trái lại tự gấp đồ ăn mứt canh. Hách mẹ rốt cục chống đỡ không được, chiếc đĩa hướng lên bàn không nặng không nhẹ phóng, “Hách Quýnh, con cái nhau cùng Tiểu Phạm có phải hay không?”

Ta nghiệm mặt ăn đồ ăn, “Không có a.”

“Không có? Không có thì sao thời gian gần đây hấn không đến nhà chúng ta?” Hách mẹ ở phương diện này cảm giác đều thật sâu sắc cho tới bây giờ, “Rốt cuộc ngày đó hai người các con đi ra ngoài nói cái gì? Lúc con trở về mẹ liền cảm thấy là lạ... Các con rốt cuộc như thế nào?”

Ta lập lờ, “Không có gì, liền như vậy.”

Hách mẹ cũng phải là hồ lộng tốt, càng đánh truy mãnh nàng càng cường đại. Cái này luôn tinh thông sử dụng trên người ta cùng Hách ba, nàng phá lệ có nhẫn nại, “Liền như vậy là thế nào? Các con hiện tại rốt cuộc là tình trạng gì?”

“Cái gì cái gì tình trạng? Không phải giống như trước đây.” Vốn đã không muốn nghĩ đến chuyện ngày đó, hiện tại lại không thể không nghe nàng nhắc tới một lần lại một lần, ta bắt đầu không kiên nhẫn, “Mẹ muốn thế nào?”

Hách mẹ thả thìa vào trong bát, đinh đương rung động, “Cái gì bảo mẹ muốn thế nào? Mẹ quan tâm con có sai lầm sao?”

“Này cũng không phải mẹ nên quan tâm.” Ta cũng nhượng đứng lên, “Không có việc gì hỏi cái này làm gì?”

Hách mẹ xôn xao một chút đứng lên, tay trên bàn có chút đẩy mạnh, “Mẹ không quan tâm? Mẹ không quan tâm ai quan tâm? Con đến tuổi mẹ không quan tâm thì mẹ nên quan tâm cái gì? Còn hỏi làm gì? Con là con gái mẹ, mẹ hỏi chút đều không được? Hách Quýnh, con thực không lương tâm!”

Ta buông xuống, nỗ lực loại bỏ Db quá cao của nàng, nhưng cho dù là thế, lời nói đã thương người vẫn phá màng nhĩ chui vào.

“Con nói một chút, con lớn như vậy có vài việc nhỏ làm mẹ hài lòng? Đọc sách thì không xong, công tác cũng không xong, cuối cùng cha mẹ cho tiền con mở tiệm. Tốt lắm, mẹ hỏi con, chính con mở tiệm đến bây giờ buôn bán lời bao nhiêu? Hàng tháng mẹ quản con muốn tiền sinh hoạt sao? Con kiếm tiền nuôi sống bản thân có đủ hay không?” Hách mẹ càng nói càng kích động, thanh âm có điểm khàn, “Hách Quýnh, chính con cần thận suy nghĩ. Nghĩ rõ ràng ẹ, con tính tương lai thế nào. Dù thế nào con không có khả năng dựa vào cửa hàng kia, bản thân một người đều được. Con dù sao cũng phải có bản kế hoạch, bước tiếp theo mình muốn làm gì, đến tuổi mình muốn tính toán cái gì. Con cũng không phiền não, còn liên như thế này sống qua ngày, từ nhỏ liên như thế này, được hay không, hồ một ngày lại một ngày. Mẹ mình bạch nói cho con, mẹ nhìn con loại trạng thái này thật không vừa mắt, phi thường chán ghét! Con nếu không phải con gái mẹ, mẹ phải nhìn cũng sẽ không thể nhìn con dù liếc mắt một cái.”

Ta cắn nhanh môi dưới, cổ nén nước mắt rất cực cũng rất xuống. Dù sao cũng là mẹ ta, nàng rất hiểu ta. Rất hiểu biết, cho nên mỗi lần cãi nhau lời nói đều có thể chọc thủng tâm ta.

“Hách Quýnh, mẹ và ba mỗi năm đều già đi, chờ chúng ta già đi, con còn có thể có cuộc sống như bây giờ sao? Con không biết nấu ăn, sẽ không giặt quần áo, sẽ không rửa bát. Con không thu dọn phòng ngủ, mấy ngày liền không thay quần áo, càng không cần nói thay đổi ga giường. Quần áo phải đi đôi một bộ, không phải xếp lung tung. Lớn như vậy còn phải để mẹ ở phía sau dọn dẹp, mẹ không muốn dọn dẹp cái phòng con ổ lợn kia, hiểu không? Ổ lợn! Con nào có bộ dáng nữ hài tử, chính con nhìn xem chính mình hiện tại. Này vẫn là mẹ cùng ba đi theo con đằng sau dọn dẹp, khi ba mẹ mất, con làm sao bây giờ? Mẹ không tìm được ai trông con, hầu hạ con. Chính con không tính toán, mẹ không cho con tính toán? Con nếu không phải do mẹ sinh ra, mẹ cần như vậy? Mẹ xem mẹ lắm chuyện, thay con nghĩ nhiều việc chu toàn. Tốt lắm, con chê mẹ phiền, ẹ dong dài, chê mẹ hỏi này hỏi nọ. Hách Quýnh, con chẳng những không lương tâm, vẫn là cái đầu heo, đầu heo!”

[Haizz, đoạn này phải công nhân mami nàng nói rất đúng.]

Không thể nhịn được nữa, sớm vượt qua giới hạn vũ nhục, đã là gà trống nhân sâm!

Ta hung hãn lau mặt, oán hận nghĩ: chẳng sợ ta chính là heo, nhưng heo trong lỗ mũi thêm hai căn hành nó cũng có thể trở thành voi. Vì thế, ta thật sự làm một con voi cái kỉnh, ném bát trên mặt đất, quát,

“Ghét bỏ như vậy, tôi lăn là được!”

Phát giận xong, ta giống một đầu xe lửa lao ra cửa, tràn đầy thương tâm cùng uể oải, càng nhiều xót xa.

Ta là thần kinh đại diện nhân (ở đây là đà điểu), ngay cả Hách mẹ oán giận thế nào, trách cứ ta cũng nhiều cũng chỉ vào tai nọ ra tai kia nghe một chút quên đi. Có người nói vô tình, thậm chí là vô tâm. Nhưng càng là như thế này, mới đã thương người càng sâu. Càng để ý, mới bị thương càng nặng.

Ta biết bản thân cho tới bây giờ không phải đứa nhỏ để ba mẹ kiêu ngạo, thành tích bình bình, diện mạo người qua đường, chưa từng gặp qua đại vận, nhưng cũng chưa trải qua đại mi. Là người có thể liếc mắt một cái có thể nhìn thấu nhân sinh quỹ tích nhân chủng bình thường, có lẽ có người có thể nghiệm giống ta, cha mẹ luôn chê người chỗ này không tốt chỗ kia không được, mặc kệ họ nỗ lực thế nào cũng bất quá so với miệng bọn họ mỗ mỗ mỗ. Ở trong mắt bọn họ, luôn so người ngủ trẻ dậy sớm, mỗi lần thi đều được điểm tuyệt đối. Bọn họ tiếc rẻ lời khen, tiếc rẻ cho dù là một chút khẳng định cùng cổ vũ. Bọn họ cảm thấy quá khen ngợi là một loại độc dược mạn tính, đứa nhỏ sẽ ngạo mạn tự đại. Nhưng là bọn họ cho tới bây giờ đều không nghĩ, coi thường quá độ cùng không cho là đúng có bao nhiêu ác độc. Kia giống như thực vật sinh trưởng trong âm u, có gai độc mềm mại cùng dây mây, một điểm lại một điểm triển nở lòng tự tin còn sót lại.

Nhớ lại lúc học trung học, lớp bên cạnh trong đó có một học sinh, Hấn tuy rằng nỗ lực, thậm chí là liều mạng, nhưng thành tích cũng chỉ là trung bình. Hấn không có bạn bè, cũng không phải thầy cô đặc biệt muốn dạy. Mỗi một lớp đều có người như vậy, hấn tồn tại giống như ma xó, yên tĩnh chịu người xem nhẹ. Ai cũng thật không ngờ, liền như vậy một người lựa chọn trước thi cuối kỳ thất cổ tự sát. Có người nói cha mẹ kỳ vọng quá cao bức tử hấn, cũng có người nói chính hấn bức tử bản thân. Nhưng mặc kệ nói thế nào, người cũng đã chết, không thể sống lại.

Cách nhiều năm như vậy, ta đến bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy cả người rét run. Là cái dạng tuyệt vọng đến mức nào đề cao dũng khí, để hấn đem bản thân treo lên dây thừng kia? Không biết vì sao, ta có chút mê muội nghĩ vấn đề này trái tim lại đột nhiên đập nhanh hơn. Rốt cục chống đỡ không nổi, ta ngồi xổm xuống, cuộn tròn ven đường giống như ốc sên, vẫn không nhúc nhích.

Đêm lạnh như nước.

Trên người quần áo mỏng manh không che nổi gió lạnh thấu xương, sau vài cái hắt xì ta rút cục đành chỉ tự ngược, chống đầu gối chậm rãi đứng lên. Nhưng đầu lại trở nên vô cùng trầm trọng, người không có đứng thẳng tựa như cần đại đầu diêm bắt đầu hoảng, sau cự nhiên lại ngã trên mặt đất, Ta rút cục ô ô khóc lên, có đau, có đau, có ủy khuất, có tâm tổn thương, còn có không biết làm sao.

Nói thật, thật mất mặt.

Nhưng, căn bản không chế không xong.

Ta khóc nước mắt giàn giụa, thẳng đến khi khóc huyết thái dương đều co rút đau đớn mới chậm rãi ngừng lại. Nước mắt bắt đầu khô ánh mắt dần dần rõ lên, mới phát hiện không biết từ khi nào trước mặt có một đôi giày hoàn mỹ, hai mũi giày hướng về chính ta.

Ánh sáng đèn đường từ trên cao chiếu xuống, làm nổi bật khuôn mặt đối phương mơ hồ không rõ. Ta theo bản năng xê dịch thân mình, ánh mắt sững sờ hít lại nỗ lực nhìn.

Đó là một nam nhân cực anh tuấn, đôi mắt lợi hại mà lời đời, môi bạc mà bạc tình. Trên mặt hấn tổng mang theo thần sắc ti khinh bỉ, phảng phất cái gì cũng không xem trong mắt, nhưng thật sự hấn đã tâm tham lam bưng bưng. Người xem, hấn nút áo cài đến cúc cuối cùng, nửa phần sống cũng không lưu. Chợt thấy là cẩn thận chú ý, cẩn thận tỉ mỉ. Đáng khinh tường, thậm chí là mang theo một chút sắc thái cấm dục. Nhưng, toàn thân hấn lại tản ra một lực dụ hoặc không thể thành lời, loại dụ hoặc này xen lẫn một dòng tà ác âm u, kiềm hãm diệt cùng tính chất phá hư, làm người ta không rét mà run.

Nam nhân như vậy, làm sao ta có thể quên?

Cái cách thức kinh thiên động địa tiêu chuẩn nộ hôn dài, người khởi xương để ta từ nữ xứng xuống thành người qua đường.

Hứa Thận Hành.

19. Chương 19

Từ Maya tiên đoán nói sau thế vận hội năm 2012 sẽ bị hủy diệt, thế gian liền thoát ra không ít yêu ma quỷ quái. Bọn họ chỉ cần khoát da người hoàn mỹ làm xương làm bấy tai họa nhân gian. Xa, có chân lý giáo chủ cùng bánh xe giáo chủ. Gần, chính là vị Hứa tiên sinh trước mặt ta. Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này ta kinh thán tạo hóa bất công, mọi người đều chờ thượng đế từ từ nhắm mắt vung tay một cái chém là xong, mà người này thì được nhào nhận cẩn thận. Mà càng làm người ta khó chịu là, hấn đã anh tuấn như thế, cần gì phải để cho hấn có tiền? Nếu hấn đã có tiền như vậy, cần gì phải để hấn yêu nghiệt đến điên đảo chúng sinh? Nhưng chính như mọi người biết, rất nhiều người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, phần lớn có chút tâm tư giấu bên trong — giống như vị trước mắt này, thoát nhìn là nam nhân cực đỉnh nha. Ta không nói, các người khẳng định không biết hấn đã cùng bản thân mình chơi với nữ sinh.

Àn, đúng vậy, là chơi. Không phải đụng phải cũng không phải chống lại, mà là làm ~ trên.

Tên thói tha không biết xấu hổ!

Ngay cả ta tận đáy lòng đem tên mặt người dạ thú này thóa mạ rồi tinh rồi mù, nhưng chân chính đối mặt hẳn bản tôn một câu nói cũng không nói nên lời. Ta biết người đáng sợ như thế — ngay cả Dịch Tổ cũng bị hắn đùa giỡn như thế, biến thành thần hình câu thương, ta có thể trên tay hắn chiếm nửa phần ưu việt? Chính là, ta cùng người này bất quá chỉ gặp một lần. Ta sẽ nhớ được hắn nhưng bên trong tình huống này, hẳn nhớ được ta thì rất không bình thường.

“Ngài, ngài có chuyện gì?” Theo bản năng lùi lại mấy bước, nghĩ muốn bảo trì khoảng cách, “Tôi, tôi không biết ngài.”

Nam nhân trước mặt hơi hơi mỉm cười, “Cô nhớ được.”

Ta X, có phải ở trong truyện này chỉ cần là cá nhân đều có thể nhìn ra ta nói dối? [không phải đâu, vì tỷ nói dối thì nói lấp bắp, mắt đảo liên lụy thôi] Lại không thể giả vờ nữa, suy sụp buông hai vai, “Được rồi, tôi nhớ được ngài. Bất quá Hứa tiên sinh, xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì?”

Ánh mắt hắn dừng trên dép lê của ta, “Tôi tưởng cô có lẽ cần trợ giúp.”

“Cám ơn, không cần!” Nhận hẳn trợ giúp không khác gì bảo hổ lột da, người như thế người chẳng sợ ăn của hẳn một viên nho khô, hẳn sẽ đem người cả da lẫn xương nuốt vào trong bụng.

Hắn cũng không bởi vì ta cự tuyệt mà rời đi, vẫn như cũ hơi hơi mỉm cười nhìn ta nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương. Ta thật sự không cách nào hình dung nam nhân này nhìn chăm chăm ta trong lòng bốc lên cái cảm giác khủng bố gì, tựa như con ếch bị độc xà nhắm trúng, không thể động đậy.

Dịch Tổ nàng thế nào có thể nhẫn được?

Nàng làm sao có thể cùng nam nhân đáng sợ như vậy cùng một chỗ dưới mái hiên, thậm chí, cùng chỗ lâu như vậy.

Cả người cảm nhận nhận được hàn ý, ta lại lui về phía sau, đầu lưỡi phát run, “Thật sự, thật sự không cần.”

Hắn mở lòng bàn tay hướng về phía trước, “Trời rất nhanh sẽ mưa.”

Trời lạnh thế này mưa gì, sao trên trời còn lờ lờ tỏa sáng. Ta vừa muốn cười lạnh bác bỏ hắn, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một trận lạnh — thực trời mưa, lại còn hạt mưa rất lớn, giống hạt đậu.

Hắn thu hồi bàn tay, cảm gió lên.

Ta run lợi hại hơn, người này rốt cuộc có phải người không?

Hứa Thận Hành không trực tiếp đưa ta về nhà, mà đưa ta đến một tiệm cháo nhà hàng Quảng Đông. Quán này mở sau lưng khu tài chính, mặt tiền không lớn, tới gần đêm khuya vẫn còn đông khách. Loại này chính là tiệm ăn mở ở phố nhỏ trong ngõ là bí mật kiếm ăn, cũng nhiều khách quen thường đến.

Hứa Thận hành tìm một bàn ngồi xuống, ta cũng lão đại không khách khí ngồi xuống theo. Trong tiệm cháo bốc mùi bốn phía, người đến người đi rất là náo nhiệt. Ta muốn cháo khoai lang ăn sáng, còn có bánh quẩy khô dầu, có tư vị ăn. Tại ban đêm rét lạnh, ăn một bát cháo nóng hầm hập so cái gì đều làm người ta thỏa mãn. Hứa Thận Hành ngồi đối diện hai tay bèn khoát lên bàn, gật gật đầu, “Khẩu vị thật không sai.”

Cắn người miệng mềm, ta miễn cưỡng cười cười, “Tôi thực đói bụng... Ngài không ăn sao?”

Hắn lắc đầu, “Nếu ăn được, tôi đưa cô trở về.”

Ta liếm liếm môi, “Đêm nay cảm ơn a, lần này ngài mời, lần sau đổi tôi mời.”

Hắn hơi nhú mày, “Cô đây đây là lấy cớ hẹn tôi sao?” [Đồ tự kỷ, ta khinh bỉ]

Ta ghen một chút, rất nhanh phản ứng lại nói, “Ngài nghĩ nhiều, giống ngài loại sa hoa này sẽ không để ý.”

Hắn hơi hơi nheo mắt lại, “Cô còn nghèo.”

Ta bĩu môi, nghĩ rằng nếu không phải nói chuyện với người giống như đầu trâu lập tức dồn đến góc tường. Liền tính là vui đùa chút cũng không, một điểm chừng mực cũng không có. Ta quay đầu nhìn phía bên ngoài quán, phía sau mưa bắt đầu nhỏ dần, nhưng vẫn giọt giọt tí tách. Mưa mùa đông tổng mang theo một cỗ hàn khí tận xương, nhưng nửa bát cháo đã ăn, hiện tại thân thể đều nóng rùng rục.

“Phạm tiên sinh gần đây còn tốt?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo. Hắn cũng lơ đãng, chính là dùng thìa nhẹ nhàng khuấy bát cháo trắng trước mặt. Khói trắng lượn lờ bốc lên, mơ hồ biểu tình trên mặt hắn.

Ăn cháo khoai lang xong, ta lại gọi thêm cháo hải sản cùng cháo bát bảo còn không ít ăn sáng, bàn bàn bát bát chất đầy bàn. Hứa Thận Hành đối với ta loại SARS ăn hóa này tương đương dễ dàng tha thứ, nhân gia chẳng những hào phóng tự bản thân nhường bàn ra, thậm chí còn vẫy tay bảo chủ quán liêu mạng đem thêm một bàn lại đây. Sau khi bàn cháo đồ ăn tiêu diệt hơn phân nửa ta rốt cục thỏa mãn thở ra một hơi, vỗ cái bụng chạch lười, “Thật không sai a.”

“Còn muốn sao?” Hứa Thận Hành hai tay gối trên bụng, phi thường nghiêm cẩn đề nghị nói, “Có thể mang về ăn, cách đêm cũng không quan hệ, hâm nóng là được.”

Vừa muốn há mồm nói cảm ơn, một cái ợ no nề liền vang lên. Ta thật ngượng ngùng, “Nhưng ăn không phải trả tiền ngài một chút cũng không phải, lại đi đâu dọa nhiều người nha.”

Hắn cười cười, “Tôi cũng không mời cô ăn miễn phí.”

Nghe thấy lời này ta lập tức đã khởi tinh thần mười phần, sớm biết rằng gian thương này vô sự hiền ân cần khẳng định là có ý đồ. Nhưng ta chỉ là tiểu dân chúng, hắn muốn lợi dụng ta làm gì? Chẳng lẽ là muốn từ ta hỏi thăm chuyện Phạm ca? Nhưng Phạm ca không phải chia tay Dịch Tổ rồi sao? Chẳng lẽ bọn họ lại quay lại? Nghĩ đến loại khả năng này ta nhất thời như bị đâm một châm, đứng lên, “Ngượng ngùng, thời gian quá muộn. Cũng không thể đưa tôi về nhà?”

Hứa Thận Hành yên lặng nhìn ta đột nhiên lãnh hạ khuôn mặt sau một lúc lâu, vừa muốn mở miệng nói tốt liền bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy. Hắn không kiên nhẫn ta tiếp điện thoại, ta mơ hồ nghe thấy đầu dây bên kia tiếng người âm thanh bén nhọn, nhin không được nâng lỗ tai cẩn thận nghe. Người này đối với đối phương vô lễ tuyệt không để ý, thanh âm còn thập phần nóng. Ta chà xát da gà nổi trên cánh tay, lơ đãng liếc mắt hắn một cái. Không biết là nhận được tin tức tốt gì, vẻ mặt hắn thập phần sung sướng thậm chí là vui mừng, sóng mắt lưu chuyển có đại phong tình.

Yêu nghiệt đẹp mắt như vậy ngồi cạnh tuyệt đại đa số người nhất định là cảm thấy cảnh đẹp ý vui, hân không thể đem trông mắt dính trên nhân gia. Nhưng ta đúng là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thậm chí khi hắn mỉm cười hướng ta lại đảo mắt liếc một cái, một khắc kia ta giống như bị sét đánh vậy.

Sinh mệnh trân ái, rời xa nhân vật chính cùng yêu nghiệt. Đây là quy tắc sinh tồn của thế hệ người qua đường Giáp, ta thế nào lại quên?

“Hách tiểu thư —”

“Hách Quýnh?”

Âm thanh này...

Ta thật sự thật sự không muốn quay đầu.

Từ sau sự kiện ô long kia, không cần nói đến nhìn mặt Lâm Tiễn, cứ nghe được từ Lâm ta liền ngực buồn đau*... Được rồi, ta là nữ, không có dẫn loại này này nọ, nhưng là ta cùng loại đau có cùng loại cảm xúc. [Thảo *hóa đá* *vỡ vụn* *thành bụi phiêu tán*: Đau đau... =|||]

*Đau đau: dẫn ý chỉ đồ vật nam tính nơi hạ phúc (theo tên trong y học gọi là thận tinh), đau đau (nghĩa đen + nghĩa bóng) = đau kịch liệt mà không dám nói ra.

“Lâm tổng.” Hứa Thận Hành ngồi đối diện thật tự nhiên trên mặt thay đổi biểu tình đối phó, mỉm cười đứng lên, “Thật khéo.”

Hái cái đại nam nhân phi thường hài hòa có yêu ở trên đỉnh đầu ta bắt tay hàn huyên, ta ăn nốt bát cháo bát bảo đứng dậy. Nhưng lúc ta buông bát cháo xuống sau, phát hiện tình cảnh bản thân thật không ổn.

Lâm Tiễn ngồi xuống.

Đúng vậy, hắn ngồi xuống, hắn thật sự ngồi xuống. Trong quán này có rất nhiều bàn trống cùng nhiều chỗ trống, nhưng người này không biết xấu hổ dám ngồi cạnh bàn cạnh ta, nhưng lại có một loại biểu tình cực khiếp sợ nhìn một đồng bát trước mặt ta. Đợi hắn xem xong hai chồng bát lại nhìn ta, ánh mắt kia hoàn toàn chính là đang nhìn một người bị đố chết.

“Khẩu vị cô thật tốt.” Hắn nhìn chằm chằm mặt ta sau một lúc lâu nói, “Cư nhiên ăn nhiều như vậy.”

Ta bĩu môi, “Không cần anh xen vào.”

Hứa Thận Hành thú vị xoa cằm nhìn, chậm rì rì hỏi, “Hai người nhận thức?” Lâm Tiễn hừ một tiếng xem như trả lời, ta cũng không khách khí, “Oan gia ngõ hẹp.”

Hứa Thận Hành cực nhẹ ‘Nga’ một tiếng, lập tức xem ta trong suốt cùng Lâm Tiễn nói chuyện. Ta nguyên tưởng rằng hai vị thương nhân tràn đầy hơi tiền này sẽ tán gẫu cổ phiếu chứng khoán kỳ hạn giao hạn hoặc là đầu cơ đất phòng ở linh tinh đề tài nghiệp chương, kết quả bọn họ lại hưng trí bừng bừng nói đến đề tài trọng tâm vận động. Hai người cho tới đầu cơ còn có thể tâm cười, phi thường hữu ái.

Ta lại bắt đầu không thoải mái đứng lên, như là có đinh cắm dưới ghế, ngồi ghế dựa trái xoay phải nhéo được một lúc sau ta rốt cục kiềm chế không được nói, “Hứa tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi, tôi nghĩ tôi tự trở về.”

Hứa Thận Hành như lúc này mới nhớ tới, nhìn sau gật đầu nói tôi đưa cô trở về. Ta vui mừng quá đổi, vừa đứng lên liền nghe thấy mõ cá nhân bị ta tận lực xem nhẹ lên tiếng ngắt lời, “Tôi cùng nàng tiện đường, tôi đưa đi.”

Hứa Thận Hành cười nói, “Không quan hệ, vòng không xa.”

Ta liều mạng gật đầu, trong lòng lại đem hắn mắng nở hoa: Cái gì, còn giải thích gì nữa? Trực tiếp chạy lấy người, cùng Lâm Tiễn người như thế này không cần giảng văn minh lễ nhượng!

“Nàng ở trong tiểu khu không dễ tìm, vẫn là tôi đưa đi.” Lâm Tiễn một dạng tôi rất quen thuộc anh không cần lo lắng, “Nàng vừa rồi là vui đùa cùng anh, có phải không, Hách Quýnh.” Thừa dịp ta bị hắn vô sỉ đến trợn mắt há hốc mồm, người này đã tự động đến bên người ta. Chẳng những như thế, hắn cư nhiên còn chuẩn bị khiên cánh tay nhỏ bé của ! Hắn ra tay. hắn ra tay, hắn thực sự khiến a a a!

“Đi thôi.”

Ta là bị tha đi!

Lâm lão nhị, người xuất thân thổ phỉ a!

20. Chương 20

Ngồi trên xe Lâm Tiễn ta tựa như ngồi trên bàn chông, đổi góc độ nào đều không thoải mái. Sau giống như sâu lông ngọ nguậy, rốt cục hắn cũng liếc mắt ta một cái, “Làm gì xoay tới xoay lui? Rút gân?”

Ta tâm đang phiền, thật cay sặc trả lời, “Đúng vậy, mong tôi rút gân. Làm sao!”

Xe chốc phanh lại, bởi vì do tác dụng lực quán tính hơn nữa lại không buộc dây an toàn, đầu ta giống như hỏa tiễn lao thẳng, ầm một tiếng đập lên kính, hồi âm lượn lờ.

“Lâm lão nhị, người mưu sát a!” Ta giận không thể xoa một cục u sưng trên trán rống giận, trước mắt các loại sao bay vòng vòng.

“Lâm lão nhị?” Hắn cư nhiên còn một mặt khó hiểu, “Cô gọi ai vậy?”

“Anh thứ hai, đương nhiên là gọi anh!” Ta thô tục, “Loại thời điểm này nhanh dừng ngay, anh vương bát đản có phải hay không muốn giết người nha!”

Mặt hắn sưng một chút liền xanh đậm xanh đậm, khẩu khí cũng không tốt, “Ai bảo cô không buộc dây an toàn? An toàn bản thân còn không ý thức được còn đổ trên đầu người khác.”

“Xe của anh so với bây giờ còn tiên tiến, tôi ngay cả chiết khấu đều tìm không thấy thì buộc cái vô nghĩa a!”
Ta rút cuộc hét lên, ánh mắt hồng giống cái trán.

Hắn rốt cục chịu thua, bỏ đi khuôn mặt nhả nhặn nguy trang, “Sẽ không thất cô cũng không thể hỏi sao? Miệng để dùng làm chi?”

“Ăn cơm!” So vô sỉ hắn không hơn được ta, quả nhiên, mặt hắn tốc độ từ xanh đậm chuyển thành xanh đen, trừng mắt ta nhìn sau một lúc lâu mới phun ra một câu, “Cô cái ăn hóa.”

Loại đánh giá này ta dễ nghe hơn, đặc biệt thông dong kinh bỉ hắn, “Ăn hóa tổng so với mưu sát còn tốt hơn.”

Quai hàm hắn cắn thật chặt, hung hăng vút cho ta một cái xem thường sau đi xuống xe. Ta cũng nghĩ xuống xe theo, nhưng cửa bên chỗ ta bị khóa cứng, chỉ phải theo bên hắn xuống. Vừa mới chuẩn bị ra hắn đã trở lại, trong tay còn cầm lon coca. Thấy ta chuẩn bị xuống xe nhân gia liếc mắt một cái liền đem ta trừng trở về chỗ ngồi, nhưng không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn bọc lon coca đưa qua, “Uống một chút.”

Ta không chút khách khí tiếp nhận, bỏ khăn ra mở lon coca uống một ngụm, tay nắm chặt khăn mặt cao thấp đẩy đẩy, “Lại đến một quán.”

Lâm Tiễn rốt cục bị ta hành vi ăn hóa làm cho kinh sợ, hắn yên lặng xoay người lái xe đến chỗ vừa mua coca. Ta một bên đem khăn bọc lon coca đặt trên trán, một bên uống coca quán lại trên xe, lại bỏ thêm một câu trọng điểm, “Ai, có kem không?”

Ánh mắt hắn giống như đao dao trên mặt ta một vòng, hận không thể bào một tầng da mặt ta, “Cô cho tôi là đình đương miêu sao?”

“Đình đương miêu?”

“Cái gì cần đều có thể lấy ra từ trong túi.”

“Doraemon a.” Ta giật mình, chợt khinh bỉ, “Anh cứ nhiên xem truyện tranh lậu.”

Hắn nhướn mi, “Hách Quýnh, cô hôm nay thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

Hắn yên lặng nhìn ta, “Cô cảm xúc rất tệ.”

“Tôi cảm xúc đương nhiên rất tệ,” tuyệt đối không thể để người này biết chuyện ta rời nhà trốn đi, rất dọa người! “Đầu bị va thành cục u lớn như vậy, anh còn trông cậy tôi có thể cười sao?”

Hắn ngồi trở lại trên vị trí, cũng không khởi động xe, “Cô cùng Hứa Thận Hành rất quen thuộc?”

Ta thật không nghĩ trả lời hắn vấn đề này, nhưng cũng không biết thế nào lại nói blabla, “Không quen, hơn nữa lần này tôi chỉ thấy hắn có hai lần mà thôi.”

Hắn theo lỗ mũi hừ một tiếng, “Thật ngạc nhiên.”

“Có gì mà ngạc nhiên?”

Hắn liếc ta một cái, “Hắn sẽ đối với một người chỉ gặp qua một lần lại thân thiện như vậy, thật kì lạ.”

Nói thật, liền điểm này ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn mạnh miệng, “Nói không chừng hắn cảm thấy tôi thuận mắt hắn.”

Ngón tay Lâm Tiễn rất có tiết tấu gõ nhẹ trên vô lăng, “Cô nghĩ mình đẹp vậy sao?”

“Ai, tôi nói Lâm lão nhị, nói chuyện với tôi thế nào cũng phải ác độc vậy sao?” Ta cảm giận, “Còn có, tôi cùng hắn cùng chỗ ngại anh chuyện gì? Anh quán tôi nhiều như vậy!”

“Cô làm tôi nguyện ý quán,” Lâm Tiễn thật dùng sức cho ta một cái xem thường, biểu tình trên mặt kia đều không cách nào hình dung, “Nếu không —” hắn đột nhiên đình chỉ không nói thêm lời nào nữa, càng

như thế, trong lòng ta lại càng nặng, “Uy, nói chuyện với tôi nói rõ ràng chút được không? Anh có phải hay không biết chút gì?”

Nhưng cái miệng hắn giống như bị khâu, không nói được một lời. Xe đi tới ngoài tiểu khu, ta cực kì khó chịu xuống xe, mặt thối nói cảm ơn. Lâm Tiểu cũng xuống xe đòi đưa ta đi vào, ta đông cứng cự tuyệt. Tuy rằng nói từ cửa tiểu khu đến dưới lầu bất quá 2 phút đi bộ, nhưng hiện tại chỉ cần nhìn hắn trương ra bộ mặt không hay ho vài giây ta sợ nhanh hơn.

Ta đẩy bụng tâm sự cúi đầu đi, đi tới đi lui liền gặp được người quen.

“Hứa Thận... Hứa tiên sinh?” Người này thể nào lại chạy đến đây?

Thật sự là... Âm hồn bất tán...

Hứa Thận Hành hơi hơi cười, “Có chút lo lắng, sợ dĩ đến nhìn.”

Sợ dĩ... Nói cách khác... Từ đầu tới cuối... Hắn đều đi theo?!

Ta hồi hận ruột gan đứt từng khúc — sớm biết rằng như vậy, còn không bằng bảo tam chỉ nhân đưa đi. Ta kiên trì nói, “Hứa tiên sinh, nhà của tôi ở phía trước. Tự tôi có thể trở về, ngài, ngài liền, liền dừng bước đi. Rất phiền toái ngài.”

“Không phiền toái.” Hắn chấp tay sau lưng không nhanh không chậm cùng ta sóng vai mà đi.

Đêm này thật là khác thường, mặc kệ là người hay việc, đều quỷ dị thần kỳ. Ta tuyệt sẽ không cho rằng Hứa Thận Hành chủ động trợ giúp ta là nghĩ muốn tốt cho ta hoặc xuất phát từ hảo tâm — chê cười, loại tâm đen này đều chính từ người hắn mà ra, người giống như hắn chỉ biết làm chuyện có lợi đối với bản thân.

Đúng vậy, hắn chỉ biết làm chuyện có lợi với bản thân.

Gần nửa phút sau, ta rốt cục đã biết nguyên nhân đêm nay Hứa Thận Hành có biểu hiện khác thường, hắn thiện tâm hắn mỉm cười, hắn cháo nóng hắn bánh quẩy hắn sung sướng hắn phong tình là vì chọc giận một người, không, chuẩn xác mà nói hắn là hai đi.

Ta chưa bao giờ thấy qua Phạm Táp tức giận lớn như vậy, nhìn thấy ta lúc đó mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Không đợi ta lên tiếng, liền thấy hắn rống giận như đầu tàu vọt lên. Một cú đấm hướng Hứa Thận Hành phía sau ta thật ngoạn độc, Hứa Thận Hành thân thủ cũng không chậm, thân hình hắn nhanh chóng tránh được cú đấm, ngay sau đó thân mình khom người khuỷu tay chọc tới hông bên phải đối phương. Không biết hắn dùng bao nhiêu lực, mắt ta thấy người phía trước thân thể đổ xuống.

Ta hét lên một tiếng thân thủ tiếp được hắn, kia một chỗ là vết thương cũ, mặt Phạm Táp đau đến độ có chút vận vẹo. Ta càng đau lòng nước mắt đều chảy ra, hỗn hển hướng Hứa Thận Hành làm như không có việc gì quát, “Người làm gì, người đồ điên!”

“Tôi không đáp trả chẳng lẽ còn chờ bị đánh?” Hứa Thận Hành mặt mang mỉm cười nhưng trong mắt có một loại sắc bén làm cho người ta không rét mà run, ánh mắt hắn dừng ở cách đó không xa, sóng mắt lưu chuyển nhuệ khí bức người, “Em nói đúng không, Tổ Tổ.”

Ta cảm giác được người trong lòng toàn thân đều run rẩy, ánh mắt không tự chủ được theo Hứa Thận Hành nhìn lại, Dịch Tổ tái nhợt đang đứng, nằng cần chặt môi dưới, hai tay gắt gao nắm chặt góc áo. Ngay cả cách chút khoảng cách ta vẫn như cũ có thể cảm giác được trên người nàng phát ra sự sợ hãi, còn có một cổ cảm hận thật sâu. Sau nàng là chiếc xe Phạm Táp quen đi, thân xe cũ nát cùng quần áo ngăn nắp và túi xách sang quý hoàn toàn tương phản.

Ta nắm chặt quần áo Phạm Táp, móng tay đều cắm chặt vào lòng bàn tay, trong lòng truyền đến một trận đau nhức, như có một bàn tay vô hình liền xuyên qua ngực, bể gãy xương sườn, đem một thứ trong lồng ngực gắt gao nắm chặt. Trước mắt hiện ra một trận choáng váng, ta cảm thấy hít thở không thông, mở miệng lại cái gì cũng không thở nổi. Ta trơ mắt nhìn Dịch Tổ đến bên người Hứa Thận Hành, cúi đầu cùng hắn nói gì đó.

Hứa Thận Hành mang theo tươi cười vừa lòng tay luồn qua tóc Dịch Tổ, lại gần sát gương mặt nàng, vô cùng thân thiết phũ xuống, phảng phất như tình nhân nức nở triền miên. Dịch Tổ sắc mặt đã không còn

chút máu, cẩn thận nhìn nàng đã run run đứng không nổi. Trong mắt nàng lệ quang trong suốt, không được quay đầu nhìn về phía này. Phạm Tật luôn luôn giãy giụa suy nghĩ muốn bỏ ta ra, mà ta quyết tâm kéo theo hắn, giống như cối xay. Dịch Tồ rút cuộc nhẫn không được muốn đi tới, Hứa Thận Hành nhanh hơn nàng một bước, không lưu tình nắm tóc nàng kéo về sau. [Đồ bệnh thần kinh, ta muốn tấu hắn một trận!!! Đối xử với con gái như thế!!!!] Nàng hét lên một tiếng, cả người giống như con rối bị hắn xoay trong tay.

Hứa Thận Hành có chút thô bạo liếc mắt ta một cái, trên mặt hắn vẫn như cũ giữ nụ cười, bất quá tươi cười sớm đã vụn vỡ. Ta thấy hắn dần bên tai nàng nói chút gì đó, nữ cường nhân hăng hái như vậy giống cá bị rút xương chống đỡ không được ngã xuống.

Phạm Tật giãy giụa càng kịch liệt, nhưng hiện tại ta càng không thể buông hắn ra. Hắn rốt cục thô bạo đến cực điểm, quay đầu quát ta, “Hách Quýnh, buông ra!”

Ta mím môi, cắn chặt răng một câu cũng không nói nên lời, nước mắt không tiếng động rơi trên mặt. Tay vẫn gắt gao kéo, kiên quyết không tha.

“Buông ra!”

Ta lại nhin không được khóc thành tiếng, nhưng vẫn như cũ một câu không nói nên lời.

Đừng đi, Phạm ca, đừng đi.

Nàng không phải của huynh, vĩnh viễn sẽ không phải của huynh.

21. Chương 21

“Quýnh, ngày mai lễ Noel, người tính toán đi đến đâu chơi?”

Ta gõ bàn phím dừng một chút, “Ngày mai là lễ Noel?”

“Đúng vậy, khẳng định người cùng bạn trai hẹn nhau rồi ha ha.” Khách quen vỗ bờ vai ta, “Nếu ngày mai nghỉ ta liền lấy thêm mấy quyển.”

“Cái gì bạn trai? Người như thế nào mắt chỉ thấy ta có bạn trai,” ta hừ vài tiếng, “Đầu năm nay nam nhân không bằng sức hút của tiền, ngày mai cứ theo lễ thường buôn bán.”

Khách quen hoàn toàn không cảm thấy ta không thích hợp, “Ai, Quýnh, không cần như vậy. Tiền loại này này nợ không thiếu, nam nhân tốt cũng không phải như vậy. Đúng rồi, cảnh sát ca ca đâu, đã lâu không thấy hắn đến.”

Ta đem mấy quyển sách chính nàng thành khối đậu hủ, “Vừa bị bạn gái đá, đại khái ngồi ở góc nào đó trông nấm.” Hứa Thận Hành kia thực sự là đủ độc, nếu ta không kéo lại, chỉ sợ Phạm Tật hiện tại trông nấm cũng không có sức, trực tiếp đến bệnh viện đưa tin.

“Không thể nào! Kia cảnh sát ca ca cư nhiên bị đá? Rất không có thiên lý!” Khách quen MM dậm chân, “Mau, đem số điện thoại đưa ta! Ta muốn thừa dịp mà tranh thủ!”

“...” Nhìn các cô bé hiện tại, thật sự là tích cực hướng về phía trước a.

Thật vất vả đuổi khách nhân đi, ta rút điện thoại gọi cho Năm nam [Nam nhân trông nấm =)]]. Năm nam phỏng chừng là đang ăn cơm, âm thanh hàm hàm hồ hồ. Nghe ta quở trách hắn cũng thật ủy khuất, “Muội thật đúng là làm huynh như tranh giành tình nhân a, lúc ấy nhìn muội đầu thũng giống đầu heo, huynh còn nghĩ muội bị hắn cấp như thế nào a, huynh có thể không tức giận sao? Đánh hắn đều ngại nhẹ.”

Vẫn là ta chọc họa.

“Họ Hứa kia nói hắn xấu xa còn tiện nghi cho hắn, hắn căn bản là không phải cái loại này nợ.” Phạm Tật một bên ngáp một bên quang quác quác quác, “Muội cũng không biết người này có bao nhiêu âm hiểm, chuyên môn sau lưng người ta đâm một nhát. Muội cũng là, hảo hảo làm chỉ mà cùng hắn nói? Đem huynh dọa, muội có phải gạt huynh cùng Hách thúc bọn họ giao đãi?”

Ta ghen ghen, không dám nói cho hẳn đêm đó ta còn ăn không phải trả tiền người ta một chút, chỉ phải hàm hồ qua loa vài câu rồi dập máy. Còn không kịp thở, trên đầu lại áp chế một âm thanh đến,

“A, Quýnh, Mịch thủy X—MAN~”

Ta đầu ‘ông’ một tiếng sừng lên, “Tiểu Mẫn, em tới” Tiểu Mẫn là biểu muội Lâm tỷ, nàng tuy rằng tuổi không lớn, nhưng làm người cùng xứ sự giống Lâm tỷ một loại lão làng. Bất quá, tại mỗi phương diện mà nói nha đầu kia so với Lâm tỷ còn khó hầu hạ, giống như hiện tại lúc này nàng há mồm ra chính là, “A, Quýnh, có truyện tranh người lớn mới không? Không cần có Mosaic!”

Trong quán còn có những người khác, mấy người nghe được quay đầu nhìn nàng, lại quay đầu nhìn ta phản ứng. Ta một miệng ngậm trà phun ra không được nuốt vào cũng không xong, đến mức vẻ mặt đỏ bừng. Nha đầu chết tiệt này cố tình còn gây thơ nói, “Quýnh, chị em nói chị nhập thiên sứ tình ca cùng quan hệ vợ chồng, em tìm nửa ngày rồi không thấy, chị đặt ở đâu? Giấu rồi sao?”

Ta thật sự không nghĩ ra một tiểu nha đầu mới mười sáu tuổi làm sao có thể nhiệt tình tìm tòi như thế, đây là gia tộc di truyền hay di truyền gia tộc? [có khác gì nhau?] Biểu tỷ đã mở ra một cửa hàng đồ chơi tình thú rồi, biểu muội hỗ trợ trông quán rất nhiều lạc thú, lớn nhất chính là truyện tranh người lớn. Nàng hỏi ta có sao? Theo lương tâm mà nói, có, nhưng hiện tại không thể lấy ra, càng không thể bày ra. Nếu như bị bắt, ta phải ngồi vài ngày sau song sắt căn bánh ngô.

“Em đừng nói hươu nói vượn,” ta banh mặt, “Mosaic cái gì, nhà em chồng chất rồi còn đặt bên chị.”

“Chồng chất?” Tiểu Mẫn trừng mắt nhìn, rất là giáo hoạt cú sát, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, “Chị thiếu thành thực, chị em nói chị rõ ràng nhập vào.”

Ta mặt không đổi sắc, “Chị em cận thị khẳng định là thâm sâu, chị rõ ràng nhập thiên sứ hình người cùng người yêu ngọt ngào.”

Tiểu Mẫn cười hắc hắc, ánh mắt gian tặc, “Đừng như vậy, có thứ tốt mọi người cùng nhau chia xẻ. Lần trước chị đi chị em nơi đó cũng không nhìn ngô —”

“Chị em nhờ chị mua thánh đấu sĩ thiên minh vương thiên còn chưa tới, em cùng nàng còn phải chờ vài ngày,” ta một bên bịt miệng nàng một bên quần vài vị khách nhân bên giá sách mỉm cười, “Để tôi đưa nàng vào trong nhà.”

“Trang... Ba... Ba... Nê” Tiểu Mẫn bị ta kéo thẳng mắt tròn trắng, đợi cho khách lạ đi xa không sai biệt lắm mới dùng sức đánh một cái, “Quýnh, em khinh bỉ chị!”

Ta mắt xem mũi, mũi xem tâm, “Mặc kệ em khinh bỉ hay không khinh bỉ chị, chị liền ở trong này!”

“... Quýnh, đem thiên sứ tình ca cho em mượn đi.”

“Tiểu Mẫn, em còn nhỏ.” Ta nói thăm thía, “Loại sách này không thể đọc nhiều, sẽ chịu thiệt.” Tuy rằng nàng ở quán Lâm tỷ xem còn nhiều hơn, nhưng nhân gia là tỷ tỷ dạy muội muội vệ sinh trí thức. Đối thành ta kẻ thứ ba này, chỉ cần một lời nói lầm liên độc hại thế hệ sau thanh thiếu niên trong kì trưởng thành, tội rất nặng.

Nhưng hiện tại hậu nhân đều dị thường hung mãnh, nhân gia hai tay chống nạnh, hất cằm, một trận vương bá khí bộc phát, “Ngày thường không chuẩn bị, thời chiến thiệt thòi lớn. Em cũng chính là lúc chị cùng chị em nơi đó trước nói trên giấy, sau chính thức diễn tập chẳng những phát huy đường sống, còn có thể vì đối phương tiến hành chỉ đạo chính xác, tài năng như vậy cam đoan từng bước một trang bị đúng chỗ.”

“Trang bị đúng chỗ cái gì?”

“Linh bộ kiện hỗ trợ a.” [ừ ừ... “áo mưa” đấy]

“Phốc —”

Mao, sắc chết lão tử!

Thật vất vả đem truyện tranh người lớn đuổi nữ vương đi, ta đang định ngồi xuống thở phào, lại thấy một thân ảnh ở cửa một trận hoảng.

Lâm Hủ!

Sau một thời gian không gặp bảo bối lão yêu, mắt cậu hồng vù vù, có vẻ phi thường đáng yêu. Không biết vì sao tiểu tử này hai tay dùng sau người, đầu liên tiếp nhìn đông nhìn tây. Theo ta xem góc độ này, lỗi tại cậu cùng cổ đều hồng thẩu.

Không bình thường a!

“Lâm Hủ.” Nghe ta gọi hử, cậu tựa hồ càng kích động, chĩnh khuôn mặt hồng giống như thiêu cháy, “Cậu làm sao vậy?” Xem như vậy sau lưng giấu cái gì đó.

Cậu ấp a ấp úng, “Đệ, đệ, đệ vừa rồi, vừa rồi bị...” Đầu cậu cúi càng thấp, ánh mắt trở nên mông lung ngập nước, thật sự là vừa thấy đã thương, “Bị, bị...”

Nghe cậu nửa ngày sống chết bị không ra, ta nhin không được trêu ghẹo nói, “Bị phi lễ!”

“Tỷ làm sao mà biết?”

22. Chương 22

Ta thật sự kinh hãi, vừa muốn đi nhanh tiến lên, nhưng chân trước không phối hợp với chân sau, cả người lập tức ngã nhào ra ngoài, oanh một tiếng nằm sấp trên đất. Lâm Hủ chạy nhanh đến, “Tỷ có khỏe không? A, trên đầu sưng một cái bao thật lớn nga.”

[Thảo: cục u là cái bao, ta không muốn đổi để cho hay]

Đương nhiên, bao trong bao tự nhiên thành vĩ đại bao.

Ta nén nước mắt, ôm đại bao hỏi, “Huyết áp thấp, chậm rãi là được. Đúng rồi, cậu vừa rồi nói cái gì? Cậu bị người phi lễ? Cậ bị ai phi lễ? Phi lễ ở đâu? Chỗ nào bị phi lễ?” Không thể trách ta khẩn trương như vậy, nếu như để Lâm Tiên biết bảo bối đệ đệ trong quá trình chạy tới tìm ta gặp chuyện không may, hử không thể không hủy quán của ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lâm Hủ nhanh chín, “Chính là, chính là vừa rồi, nhanh đến quán tỷ có, có một nữ hài tử...” Mặt cậu loang loáng nước, “Nàng, nàng sờ đệ...”

Không cần nói, 99% là Tiểu Mẫn nữ vương công khẩu! Một tiêu chuẩn soái ca nàng sao không đùa giỡn vài câu, huống chi Lâm Hủ thoát nhìn có chút ngây thơ tuyệt thế tiểu thụ, nàng không tranh thủ ăn đậu hủ thì ta cảm thấy không bình thường. Xem Lâm Hủ bộ dáng nan kham, ta chỉ đành an ủi hử cũng may là bị nữ hài tử sờ, không bị đại thúc đáng khinh sờ.

Lâm Hủ được dỗ dành, rất nhanh đem việc này ném sau đầu, bắt đầu quan tâm ta bị huyết áp thấp, “Ca ca đệ nói huyết áp thấp muốn ăn đồ ngọt,” hử cười rộ lên khoe miệng có một lúm đồng tiền, khuôn mặt trẻ con càng đáng yêu, “Đệ đi mua chút chocolate.”

“Không cần, tôi có rồi.” Ta nhanh lấy trong ngăn tủ thanh chocolate, “Cậu lần này trộm đi ra ngoài? Tôi sợ anh cậu chạy như bay đến chỗ này đòi người.”

“Lần này là lái xe đưa đệ đến, đệ cũng nói với quán gia rồi, đại ca nhị ca đều biết.” Hử ngượng ngừng cười, “Đệ sẽ không trộm ra ngoài.”

Ta đưa cho hử một viên chocolate, “Đúng rồi cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Hủ ánh mắt sáng ngời không nháy mắt, “Ngày mai là lễ Noel, tỷ có bận gì không?”

Thế nào lại nói lễ Noel?

Ta tức giận, “Không có, ngày mai vẫn mở cửa hàng.”

Lâm Hủ vô cùng thất vọng, “Ngày mai là ngày nghỉ, tỷ còn muốn trông quán sao?”

“Muốn, tôi muốn cuộc sống.” Trước mắt cuộc sống của ta có chút quẩn bách, bởi vì cùng mẹ cãi nhau từ tuần trước bắt đầu chuyển đến ở trong quán. Tháng 12 thật rét lạnh, ta ở tận cùng bên trong giá sách dọn

ra một khoảng không gian thêm giường nhỏ đơn giản, đến muộn chỉ phải dựa vào hai túi chườm nóng. Hách cha từng tìm đến vài lần, mỗi lần đều bị ta kiên quyết không khí phách cúi đầu trước Hách mẹ. Hách cha cuối cùng hờn hển rống ta, nói hai mẹ con một người cáu kỉnh, chẳng sợ buồn chui trong chăn khóc đều không đồng ý cúi đầu trước đối phương. Ta cười đến khó xem, bởi vì mỗi đêm ta thật sự đều buồn chui trong chăn khóc.

Lâm Hủ tự nhiên không nhìn ra ta trong lòng có buồn khổ cùng rối rắm, phiền não lớn nhất của cậu bắt quá là ngày mai không có người bồi cậu qua lễ Noel. Hai ca ca chỉ có thể dành thời gian buổi tối bồi cậu, ban ngày đều phải làm việc. Chính cậu cũng không có bạn bè, sợ dĩ nghĩ đến ta đầu tiên. Mục đích tiểu tử này thật cường, hơn nữa không đạt mục đích thì không bỏ qua, xem ta kiên quyết phục vụ vì nhân dân tệ, cậu thương lượng, “Kia, đệ ngày mai có thể đến quán tử cùng trông quán được không?”

Ta nhẩn nại giải thích, “Trông quán thật đơn điệu, cậu có thể ở nhà chơi trò chơi a xem tivi a, hoặc bố trí trò gì đó, hoàn toàn không cần tất yếu đến chỗ tôi lãng phí thời gian.”

“Đệ không biết là lãng phí thời gian,” cậu cười đến thật khoan khoái, “Trông quán có ý tứ, so với một người ở nhà ý tứ hơn.”

Tâm ta như bị đâm, nháy mắt liền đồng tình đối với người cô đơn, ngấm lại bản thân cũng là chúng bạn xa lánh, hai người ở mỗi phương diện này giống nhau. Kết quả tâm liền mềm đi, “Được rồi, cậu nếu nguyện ý đến thì đến, dù sao nơi này còn nhiều ghế.”

Lâm Hủ vừa lòng nhận được câu trả lời thuyết phục cười đến xán lạn, cũng do phúc của cậu, hết thấy buổi chiều khách đến quán giống như mây, hòa tan cảm xúc thâm đậm của ta. Buổi tối lúc tính tiền ta nhìn con số an ủi, mua chút đồ ăn về. Lúc mang đồ ăn về trong quán, đi động trên bàn rung.

Có năm sáu cuộc gọi nhờ, dãy số xa lạ.

Ta một bên ăn một bên ngồi chờ, dài dòng chờ đợi. Ta không gọi, nếu đối phương có việc gấp sẽ gọi lại. Uống ngụm canh cuối cùng, di động vang lên. Ta tiếp điện thoại, đối phương cảm xúc tương đối nôn nóng, nhưng âm thanh coi như là khắc chế,

“Hách Quýnh, cô xuống dưới cho tôi.”

Ta sửng sốt một chút, “Lâm Tiễn?”

“Xuống dưới.”

Hắn khẩu khí mệnh lệnh càng sâu, ta nghe cực kì khó chịu, Ta cũng không phải cấp dưới của hắn, không tất yếu nhìn sắc mặt hắn nghe ngữ khí hắn qua ngày, vì thế cũng tức giận đáp trả, “Có chuyện gì thì nói trong điện thoại, trời lạnh tôi không muốn ra ngoài.” Hơn nữa, căn bản ta cũng không muốn gặp hắn.

“Hách Quýnh, mở ra.”

Ta cáu kỉnh, quát, “Không cần.”

Hắn trầm mặc một chút, nói, “Đi, tôi đây đi lên.”

Ta phản ứng chậm nửa nhịp thì ra hắn muốn tới nhà của ta, đương trường liền thét chói tai. Có thể cái này gọi là quá chậm, người này đã tắt máy. Ta cấp rống rống gọi lại, kết quả hắn một người gọi một người tắt máy. Ta gấp đến độ vò đầu bứt tai, chỉ kém không đập được lửa lại còn bị thiêu trụi. Ngay lúc cảm xúc ta sắp hồng mắt, cái điện thoại đáng chết được kết nối.

“Hách Quýnh, tôi hiện tại đứng trước cửa nhà cô, cô muốn tự mình mở cửa hay là muốn tôi gõ cửa kính động đến ba mẹ cô?”

Ta bị người này vô tình vô sỉ kiêm cố tình gây sự làm cho thể xác và tinh thần mệt mỏi, thanh âm chán nản, “Tôi đây, không cần ra mở cửa. Hơn nữa, tôi thật không đề nghị anh gõ cửa, bởi vì căn bản tôi không ở nhà.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, chợt âm thanh mất thăng bằng vang lên, “Hách Quýnh, cô dám đùa giỡn tôi.”

Ta thở dài một hơi, “Lão huynh, anh căn bản chưa cho tôi thời gian nói chuyện, hiện tại lại có thể hợp tình hợp lý chỉ trích tôi? Hơn nữa tôi vừa gọi cho anh nhiều cuộc như vậy anh cũng không tiếp, hiện tại nói như vậy đúng là không có quan điểm.”

“Vậy còn cô, lúc trước tôi gọi nhiều như vậy cô cũng không tiếp.”

Ta đặt mông ngồi xuống, lấy chút nhẫn nại cùng hần giải thích, “Đó là tôi ra ngoài mua cơm, không mang đi động, Sau gọi đến không phải tôi nhận sao, anh hẳn là có nhìn thấy.”

“... Cô hiện tại ở đâu?”

Ta chần chờ một chút, vẫn là báo cáo chi tiết. Từ nhà ta đến quán đi bộ đại khái hơn 20 phút, lái xe thì nhanh hơn, rất nhanh cửa cuốn trong quán truyền đến tiếng động ào ào. Ta mở cửa nhỏ ra, nhìn thấy Lâm Tiễn đứng ở bên ngoài. Hần như là vừa đi từ bữa tiệc ra, âu phục màu trắng, anh tuấn như chụp trên trang bìa tạp chí. Lần đầu ta phát hiện nam nhân mặc tây trang màu trắng cư nhiên cũng uyên thâm như vậy, suất đến độ bỏ đi. Tay hần khoanh trước ngực, nút thắt kim cương nhỏ vụn bên cổ tay áo, dưới ánh đèn đường mờ nhạt vẫn lờ lờ sáng.

Một trận gió theo mắt lạnh của hần cùng nhau ở cửa nhỏ, ta bị gió thổi đánh cái rùng mình, rằng không chịu nổi đánh cảm cập, “Đã trễ thế này, anh anh anh có chuyện gì?”

Hần tiến gần ta, cùng ta bắt quá một khoảng cách ngắn, cúi đầu, “Hách Quýnh, cô sợ cái gì?”

Ta ngửi trên người hần mùi rượu nhàn nhạt, không tự giác kéo quần áo lên, “Lão huynh, tôi không phải sợ phát run, là đông lạnh. Anh có chuyện nói mau, tôi muốn chuẩn bị ngủ.”

Hần cau mày lại, “Ngủ trong quán?” Ánh mắt hần nhìn ta mặc đồ ngủ đáng vẻ quê mùa tìm tòi, cuối cùng lưu lại trên cổ áo, biểu tình rất là hư ảo.

Ta gật gật đầu, “Anh rốt cuộc có chuyện gì?”

Hần buông tay, “Đi vào nói.”

Thái độ hần kiên quyết, ta cũng thật sự lạnh không chịu nổi nghiêng người để hần tiến vào. Cửa nhỏ phía sau hần ầm một tiếng, ta lui lui bả vai chạy nhanh tìm tấm chắn phủ thêm, sau lại ôm thêm hai túi chườm nóng trên gối, thế này mới có chút thư thái.

Lâm Tiễn đứng giữa quán cao thấp nhìn nhìn, “So với tôi nghĩ lớn hơn.”

Ta co thành một cuộn, “Anh có thể nói, tìm tôi chuyện gì?”

Hần thế này mới cúi đầu nhìn ta, “Tiểu Hủ nói lễ Noel hẹn với cô, có phải hay không?”

Ta gật gật đầu, “Cậu ấy nói muốn đến quán trông cùng tôi.”

“Vì sao muốn Tiểu Hủ đến trông quán cùng?” Hần khí thế bức người.

Ta bắt đắc dĩ xoa tay, “Không phải tôi muốn cậu ấy bồi, là chính Lâm Hủ yêu cầu.” Ta dùng khoe mắt quăng một cái xem thường cho hần, “Cùng anh giống nhau tự đưa lên cửa.”

Lâm Tiễn lỗ tai thính, vừa nghe ta nói nhỏ liền như cột anten, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói anh có thể nhớ được nơi này, thật không dễ dàng.” Ta thu chân, “Anh từ xa chạy đến nơi này chính là hỏi tôi vấn đề này?”

“Ngày mai không có biện pháp ra sao?” Lâm Tiễn lui từng bước, tựa trên bàn, chân càng có vẻ thon dài.

Ta ách nhiên thất tiểu, “Lâm Tiễn, anh không biết anh hơi quá đáng sao? Tôi cũng không phải nợ anh em các anh, dựa vào cái gì coi tôi giống bảo mẫu sai sử tôi? Các anh muốn tôi đi nhà các anh tôi phải đi, các anh muốn tôi dành thời gian bồi đệ đệ anh tôi phải bồi, dựa vào cái gì?” Ta càng nói càng tức giận, “Còn có, tôi cho tới bây giờ cũng không tùy tiện đến nhà anh, đúng không. Vậy anh dựa vào cái gì luôn tùy tiện tiện tiện, liên tiếp đến nhà tôi dù không đón chào? Anh hiểu lễ phép hay không, có biết cái gì kêu riêng tư hay không?”

Hắn yên lặng nhìn ta, cũng không nói. Ta tuy rằng khẩu khí hung hăng, nhưng bị hắn nhìn đến bất ổn, không khỏi nhớ tới nụ hôn ô long lần trước, tức thời đỏ mặt, “Không có việc gì anh đi đi, ngày mai tôi trừ bỏ trông quán không có cái gì khác. Nếu anh tính dùng tiền để chết tôi, tôi cũng sẽ không thể không tiếp tục kinh doanh bởi em trai anh vui đùa.”

Hắn rốt cục đứng lên, khẩu khí thật đậm, “Làm phiền.” Xoay người đi được vài bước lại xoay người lại, “Đêm nay quả thật là tôi đường đột, thật có lỗi.”

Con người của ta quen ăn mềm không ăn cứng, vừa rồi nói có chút độc cũng có chút hối hận, “Cứ như vậy đi, vừa rồi thái độ tôi cũng không tốt. Muộn rồi, tôi thật sự muốn nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Lâm Tiễn dừng trên chiếc giường nhỏ sau ta, im lặng gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn vừa đi ta liền chạy nhanh chui vào ổ chăn, túi chườm nóng trong chăn hồng ấm hồ hồ, ta hít thở thoải mái mà trần trọc, “Thật là thoải mái.” Nhưng không đợi thân thể ấm hoàn toàn, tiếng cửa lại vang rào rào. Ta cảnh giác xoay người mặc thêm áo khoác, cầm lấy một cây gậy cùng dao gọt hoa quả đi ngó ra mắt mèo trên cửa.

Mắt mèo trên cửa là bản thân tự làm, hình vuông 3×3 cm. Mà đầu Lâm Tiễn vừa khéo vừa vặn, tứ tứ phương phương.

Người này sao lại trở lại?

Sắc mặt ta cực kém mở cửa, không đợi ta mở miệng hắn liền nhét túi nọ vào tay ta, “Để trong quán, sẽ ấm áp một chút.” Trong túi to kia là một tấm lông dê, kích cỡ không lớn hẳn là dùng trên xe gì đó.

Ta không biết làm sao.

Hắn thân thể đánh cái hắt xì lớn, đột nhiên ta liền thanh tỉnh, tốc độ rất nhanh đem túi to đưa vào tay hắn, “Anh trước cầm, chờ một chút, chờ đi.” Chạy từ trong quán lấy ra một túi 999, nóng hổi đem đưa hắn.

Hắn cũng không biết làm sao.

“Bị cảm mạo này nọ, dự phòng tốt hơn trị liệu.” Ta lại tiếp nhận túi to, đẩy đẩy, “Này tôi nhận đừng nói cảm ơn, lấy vật đổi vật.”

23. Chương 23

Tuy rằng lấy thuốc đổi đệm lông dê của Lâm Tiễn, nhưng một buổi tối liên tục bị ép buộc mở cửa ta vẫn cảm lạnh. Ngủ đến nửa đêm bắt đầu phát sốt, trần trọc không yên không ngủ được. Đầu choáng váng hoa mắt nghẹt mũi họng đau, người có ý thức không chuyển động phảng phất như quỷ áp giường thật đáng sợ.

Không dám tiếp tục chịu đựng, bệnh nhỏ sẽ dễ thành bệnh nặng đòi luôn mạng người. Ta run run lấy điện thoại gọi về nhà, điện thoại vang hồi lâu rốt cục bị Hách cha tiếp. Nhưng bị kích ở chỗ là cha không nghe được tiếng ta ‘Uy’ liền tưởng trò đùa dai, chẳng những dập máy lại còn được tặng kèm một câu trách móc — đứng ở góc độ tình cảm ta có thể lí giải tâm tình Hách cha, hơn nửa đêm nếu có người gọi điện cho ta ta sẽ trách móc khó nghe hơn. Nhưng ta bệnh tình hiện tại tiêu tán lý trí, ta cũng chỉ muốn sinh tồn a ngao ngao!

Dưới tình huống sắp chết già giữa ta chỉ có thể không ngừng ấn số, đầu dây bên kia vẫn không có người tiếp. Ngay lúc ta sắp ngắt, điện thoại rốt cuộc cũng có người nghe. Lần này không đợi Hách cha mở miệng trước ta dùng chút khí lực cuối cùng rống một tiếng, “Ba, cứu mạng!” Rống xong hai mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, người đã ở bệnh viện. Vừa mở mắt ra liền thấy trần nhà màu trắng, nhìn xuống dưới kia chính là ga trải giường màu trắng còn có nhóm hộ lý hoặc gầy hoặc béo hoặc trẻ hay già đang đi lại. Hách mẹ ngồi bên giường ta, sắc mặt của nàng thật khó nhìn, ánh mắt đỏ giống mắt thỏ. Nhìn thấy ta tỉnh, nàng nhẹ nhàng thở ra đồng thời nâng tay sờ trán ta.

Ta nhìn không được mắt đau mũi sụt sịt, chậm rãi quay mặt qua chỗ khác, nước mắt xôn xao một chút đã rơi xuống. Mặc kệ ta tức giận nàng, hay nàng tự giận mình, chúng ta dù sao cũng là người có huyết thống liên hệ tối chặt chẽ.

Sau ta mới biết được bản thân ngày hôm qua rạng sáng được đưa vào bệnh viện, lúc ấy phát sốt đến 40 độ lại có tình trạng mất nước, khi đó đã bất tỉnh nhân sự. Nói đến kích động, Hách ba khắc chế không được cảm xúc, chĩa vào mũi ta nổi giận, “Mẹ con nói đúng vậy, con lớn như vậy có chút việc cũng không hiểu! Bất quá chỉ là việc nhỏ liền rời nhà, rời nhà cũng không tự chăm sóc tốt bản thân. Chính con nói, con lần này biến thành như vậy có phải tự làm tự chịu hay không? Mẹ con mạnh miệng mềm lòng, vừa nghe nói con phát sốt nằm viện lập tức đến, trên đường nôn nóng còn kém chút nữa bị xe đụng.” Ba thở dài, “Cứ như vậy, con tỉnh cũng không nói lời xin lỗi với mẹ. Hách Quỳnh, con có phải hay không cháy hỏng đầu óc?”

Ta không dám nhìn ba, chính là lắc đầu.

Hách ba vỗ cái ót ta, “Con đứa nhỏ này, chính là không chịu để tâm như vậy. Đúng rồi, ba cùng Tiểu Phạm nói, chờ con xuất viện liền mời bằng hữu của hấn ăn bữa cơm, cảm ơn người ta.”

“Gi? Cảm ơn ai?”

“Chính là bằng hữu tiểu Phạm kia a, lần trước con ói trên người ta đó.” Hách ba tức giận, “Con khi đó cháy thật lợi hại, cũng không biết thế nào liền đem điện thoại gọi cho người ta. Người ở xa lái xe đến, hơn nửa đêm phá cửa quán con —”

“Cái gì? Lâm Tiến đem cửa quán con phá?!” Mông ta như lửa thiêu bật lên, “Cánh cửa thật quý! Kia hiện tại đâu? Cửa hiện tại vẫn bị hư sao? Sách của con làm sao bây giờ? Có người trông quán sao? A a, ba ba thế nào hiện giờ mới nói cho con a! Quán của con a, sách của con a, tiền của con a!”

Hách ba tức giận đến mặt đều xanh, quát, “Con cái đồ không lương tâm, người ta là vì cứu con mới như vậy. Đến lúc người ta gọi cửa, con đều nóng đến độ mau chín, không phá cửa sao được? Cứu mạng của con, đem con đến bệnh viện, đem vào phòng khám gấp cùng tiền thuốc men, vội hơn nửa đêm. Buổi sáng hôm này còn nhìn con, còn con đâu? Con còn nhớ rõ cánh cửa bị phá hư. Con, con đứa nhỏ này thật sự là thật sự là... Thật sự là vô lương tâm!”

Ta tự biết đuối lý, chỉ phải bồi khuôn mặt tươi cười, “Con cũng không phải, không phải đầu óc còn mơ hồ sao.” Nhưng thật kỳ quái, ta rõ ràng gọi điện về nhà, làm sao có thể gọi cho hấn đến đây? Nếu ta gọi đến cho hấn, hấn cũng không tắt tự mình đến, gọi điện cho 110 hay 120 đều có thể.”

Nhưng, hấn đến, còn thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Bị hấn loại này làm cho biểu hiện như vậy, ta phản ứng đủ lang tâm cầu phước.

Ở bệnh viện hai ngày, ta không nhận được niệm tưởng nhân dân tệ, âm ỉ la hét xuất viện. Hách ba mượn đồng sự chiếc xe đến đón ta, Phạm Táp xung phong làm lái xe. Vài ngày liền không gặp hấn gầy đi, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Ngồi trên xe Hách mẹ liên miên quở trách ta đại ý cùng may mắn, Phạm Táp lái xe thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Đề tài trò chuyện đột nhiên chuyển dời đến vấn đề phá bỏ và chuyển dời đi nơi khác, ta thế mới biết ở ngã ba đường kia khả năng cũng bị phá bỏ và rời đi nơi khác, Quần Nhiên Tiểu Mạn lại nằm trong phạm vi di rời. Ta không thể tiếp nhận sự thật này, quán kia không chỉ là nơi ta kiếm tiền, càng là tinh thần ta gửi gắm.

Phạm Táp giải thích chuyện này còn không có chính thức, cho dù thật sự hủy đi, đối với người thuê cũng có bồi thường. Có thể bồi thường thì thế nào? Lấy điều lệ hồ cha phá bỏ và rời đi nơi khác, ta khách thuê có thể thiếu đến đáng thương. Còn có, nếu là mở cửa hàng, ta muốn đi đâu tìm địa chỉ mới? Sinh ý về sau sẽ thế nào? Tương lai sẽ thế nào? Hết thấy đều không biết bao nhiêu.

Ta chán ghét không biết bao nhiêu, tin tưởng cũng không có vài người thích ứng được bao nhiêu. Đến lúc đến cửa hàng sửa sang lại nhìn thương gia phụ cận đều túm lại một chỗ nói chuyện, tường phía sau bọn họ đã bị viết chữ ‘Sách’ đỏ thẫm.

Chuyện tệ nhất quả nhiên đã xảy ra.

Ta nhanh đi đến, bọn họ cũng nhìn thấy ta, đều nhiệt tình vỗ tay, hoan nghênh ta phát sốt cũng đã nằm viện vài ngày đồng doanh chiến hữu. Tay Lâm tỷ nhỏ bé phát huy hết sức lực, tiếng cũng lớn nhất, “Quýnh, người thật sự là suy có thể, lần trước thương ở chân, lần này là cảm mạo nặng thêm phát sốt đến nằm viện. Tuổi còn trẻ thân thể không được a, muốn hay không thử chút trong điểm ta —”

“Ta cái gì cũng không cần!” Ta chạy nhanh ngắt lời nàng, sợ nàng nói cái gì sẽ bị gán ghép.

Lâm tỷ cười hắc hắc, một phen đem ta tha đi qua. Người nhiều chính là hữu lực lượng, tự một chỗ nói chuyện đều đặc biệt đồng dạng. Nguyên lai khu này đã bán cho Dịch Trúc trong quy mô kiến thiết, người Dịch Trúc đã đặt điều kiện tốt với tuyệt đại đa số thương nhân ở đây, nhưng đối với nhóm người thuê vẫn không tỏ thái độ. Các chủ quán cùng nghiệp chủ khu hợp đồng thuê đều vô cùng giống nhau, nhưng mà Dịch Trúc hiện tại đối với người thuê tuyệt không tích cực. Mọi người cũng chưa để trong lòng, vì thế càng thấp thỏm nôn nóng. Nhón chủ quán bảy miệng tám lời nghị luận, có mấy người tương đối cảm tính còn rơi lệ.

Ta nhớ lại một năm mở cửa hàng, trừ bỏ xót xa còn nhiều đau lòng. Quán kia là tâm huyết của ta, có mồ hôi và nước mắt của ta, còn có cha mẹ ta đầu tư. Ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, không thể để tiền cha mẹ vất vả bị máy ủi đất rầm rầm thành một đồng bụi đất.

Nói xong lời cuối cùng, nhóm chủ quán nhất trí quyết định thời gian cùng KFS đàm phán.

Đến giờ ăn cơm chiều, ta đem chuyện quán khả năng bị phá bỏ và rời đi nơi khác nói cho ba mẹ, “Qua hai ngày chúng ta hẹn thương lượng đàm phán, mặc kệ nói thế nào cũng phải cấp cho công trang hoàng một khoản bồi thường. Bản... Bản cũng chưa trở về đâu.” Tiếng ta về sau càng ép thấp, từ trong cổ họng lí nhí không sai biệt lắm.

Thật sự cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Trên bàn cơm trầm mặc một trận, Hách mẹ than một tiếng, “Nói như thế nào liền hủy đi, lần trước Tiểu Phạm nói muốn phá ta còn tưởng rằng chỉ là nói mà thôi. Ai.”

Ta càng sa sút, “Mặc kệ thế nào, bọn họ hủy quán con, trang hoàng trong quán còn có mặt tiền cửa hàng lấy tiền bọn họ. Tuy rằng chúng ta không phải nghiệp chủ, nhưng tổng không thể cứ như vậy phá đi.” Nói lời này kỳ thực là tự mình dối người, bởi vì ta biết nếu có thể lấy được tiền, kia cũng ít đến đáng thương.

“Tốt lắm tốt lắm, sự tình phải đến mới biết. Mặc kệ như thế nào cũng phải có kết quả đúng không?” Hách cha thật lạc quan, “Bình đến tướng chặn nước đến đất ngăn, đoàn kết quần chúng cùng tranh thủ hiệu quả tốt hơn đơn thương thất mã nhiều. Đúng rồi, Quýnh a, con cấp bằng hữu Tiểu Phạm gọi điện đến cảm ơn không?”

Miệng ta đang ăn một miếng cá, ngo ngoác hồi đáp, “Ách, con đã quên.”

“Tuổi trẻ nhanh quên! Như vậy, ba xem rõ ràng thỉnh người ra ngoài ăn một bữa cơm, hảo hảo mà cảm ơn người ta. Còn có a, người ta lúc trước trả tiền thuốc men cũng phải tính rõ ràng.” Hách cha đối với hành vi của ta cực kì bất mãn, “Một điểm đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu, về sau còn làm sao bây giờ.”

24. Chương 24

Trước lúc liên hệ Lâm Tiễn ta vẩn vẩn một ngày củng cố tâm lý, vất óc tìm mưu kế nghĩ ra lời nói cùng mấy lần diễn luyện, ta rốt cục gọi điện cho hắn. Sau vài giây ngắn ngủi, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh khăn khăn.

Ta gặp hắn bắt đầu nói lấp vụn phần cảm tạ, blabla nói thông suốt cùng khen ngợi. Hắn chỉ lẳng lặng nghe, đối đáp một câu, “Vô luận bất luận người nào nhận điện thoại như vậy, đều không thể bỏ mặc.”

Cùng hắn quen lâu như vậy, lần đầu mới nghe qua lời có trình độ. Ta có chút giật mình, “Àn, nói là đúng như vậy, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, lại nói cô cả ba ba đều kêu.”

“...” Ta thật muốn đánh hấn, nhưng e ngại mặt mũi chỉ phải cười ha ha, giả khách khí, “Tiếng anh nghe qua có chút lạ, thân thể không thoải mái sao?”

“999 mặc kệ dùng.”

“Gi?”

“Tôi bị cảm.”

“Dạ?”

“Bị lây bệnh.”

Ta một tay ôm ống nghe, một tay muốn inh một cái tát, ày rồi miệng ày nói nhiều ày dong dài ày không có việc gì tìm hỏi, cái này hỏi ra được nợ!

“Nghiêm trọng sao?”

“Không thoải mái.”

“Sinh bệnh đều không thoải mái.”

“Đặc biệt không thoải mái.”

“Kia, tôi đem thăm lỏng dê đưa cho anh.” Ta thật sự bí. không có gì liền nói, “Đem kia vô cùng tốt, trong quán thật ấm áp.”

“Đó là để dùng trên xe.”

“Anh cũng không cho tôi dùng xong a.”

“Tốt lắm, cô hiện tại đưa đến đây đi.”

Ta hận mình, cái kết cục không có gì để nói chính là như thế này, vừa muốn không nhìn đã bị xoi mắt 100 đồng tiền xe!

“... Đến Kim Hoàng Thịnh Thế, 18A.” Tiếng đầu dây bên kia khàn khàn, “Tôi bảo bảo vệ chỗ đó, đến lúc đó cô trực tiếp đi lên là đến nơi.”

Nhân gia đã nói đến nước này, ta còn có thể thế nào? Cũng may Kim Hoàng trong nội thành, tiền xe có thể giảm chút! Đóng gói tốt thăm lỏng dê gây chuyện, lại đứng gần ngã tư mua một giỏ hoa quả cùng hoa tươi, ta mang mấy thứ này lên xe bus, một đường lắc lư đến Kim Hoàng.

Nhấn chuông cửa hồi lâu Lâm Tiến mới mở cửa, xem ra hấn quả thật là bệnh không nhẹ, cẩn thận nhìn mặt có chút trắng bệch, ngay cả thanh âm đều mệt mỏi. Nguyên lai kế hoạch của ta là đưa đồ xong rồi đi, chính là đều đã đến, như thế nào cũng phải ân cần hỏi thăm hai câu, “Nếu bản thân uống thuốc không đỡ, còn không bằng đến bệnh viện châm cứu, hoặc là truyền nước. Tuy rằng tôi cũng không thích bệnh viện, nhưng ở đó cũng không phải không có biện pháp.”

“Bác sĩ gia đình mỗi ngày đến, nếu cần nằm viện, tôi sẽ đi.” Hấn mở giỏ ra, từ bên trong lấy qua một viên hỏa long, “Cô ăn cái này sao?”

“Ách, đó là mua cho anh.”

“Không thích?”

“Không không, tôi cái gì đều có thể ăn một chút.” Ta khách sáo.

Hấn quay đầu liếc mắt ta một cái, cũng không biết nhớ tới cái gì khoe miệng khê nhếch, “Dích xác, cô đồ gì đều ăn được. Rất nhiều, mỗi người một nửa.”

Ta còn không kịp trả lời, hấn đã vào trong phòng bếp lấy con dao nhỏ bổ trái cây thành hai nửa, đưa tới. Ta thụ sủng nhược kinh, cầm thìa nhỏ múc. Hỏa long quả cũng không quá ngọt, thậm chí nhiều điểm chua. Ta nguyên tưởng rằng hấn sẽ ăn không vào hoặc theo tập quán phê bình vài câu, nào biết hấn cư nhiên một câu cũng chưa nói, một miếng lại một miếng ăn sạch sẽ — đại khái bệnh ngay cả đầu cũng hư. Ta có chút không quen, hỏi thử, “Anh có muốn ăn táo hay không? Táo kia không tẻ, tôi gọt cho anh.”

Hắn sững sốt một chút, nhanh nói, “Không muốn ăn táo, tôi muốn ăn mỳ.”

Sóng điện não ta vẩn vơ một chút, “Gi?”

“Tôi không muốn ăn táo, tôi muốn ăn mỳ.” Sắc mặt hắn không tốt, tinh thần khá tệ, nói so với bình thường nhiều hơn, “Có sợi mỳ thô, còn bỏ thêm rất nhiều các loại sò hến.”

Nam nhân này cho tới bây giờ ở trước mặt ta đều là tây trang giày da không ai bì nổi, mà hiện tại hắn mặc bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt, trên chân đi đôi dép trong nhà, tóc nguyên lai gọn gàng, sáng sủa cũng mềm mại phủ trước trán, che đầy cặp mắt cực hữu thần. Nguyên bản ta cảm thấy hắn cùng Lâm lão đại cùng lão tam hình thần, trầm ổn rất nhiều lại hơi có chút trẻ con. Đương nhiên, này chỉ sợ là bởi vì do sinh bệnh, người sinh bệnh luôn yếu ớt. Cho nên đối với yêu cầu bệnh nhân, nhất định phải hết sức thỏa mãn.

Ta hít sâu một hơi, “Đó là mỳ Odon hải sản. Bất quá anh bộ dạng này ăn hải sản không tốt, đổi món khác, nấu mỳ sợi trứng gà đi.”

Hắn không có ý kiến.

Ta vén tay áo chuẩn bị xuống bếp — trong ngôn tình, một nữ nhân vì một nam nhân rửa tay làm canh, đó là bắt đầu JQ*. Đáng tiếc ngay lúc đó ta hoàn toàn không có ý thức được điểm này, ta lực chú ý chỉ đặt trên tủ lạnh rỗng tuếch. Lâm Tiễn có chút tiếc nuối nhún vai, “Không hay xuống bếp, gọi điện để siêu thị bên dưới đưa tới là được.” Hắn nói như vậy làm ta mới nhớ, kỳ thực hắn hoàn toàn có thể kêu đồ ăn làm sẵn. Ta thật buồn bực đứng bên cạnh nhìn hắn gọi điện thoại mua đồ, vài lần muốn xen vào nói: anh cũng thuận tiện mua suất mỳ đi, nhưng sống chết đều không nói nên lời.

*JQ: jian qiang – gian tình.

Nhân viên siêu thị đưa đồ thật nhanh, không đến 10 phút đã thấy nhấn chuông. Ta nghĩ trước một bước mở cửa, kiểm tra vật phẩm trong danh sách thuận tay tính tiền. Tiếng Lâm Tiễn phía sau truyền đến, “Không cần cô trả hộ, tôi đến.”

Trong lòng ta nghĩ một giỏ hoa quả lẫn hoa tươi đều tặng, cũng không cần chút mỳ sợi trứng gà. Rút một trăm đồng đưa qua, nhân viên đưa hàng cười mỉm nhìn ta, không nhận. Tay Lâm Tiễn từ phía sau đưa tới, ta phản xạ có điều kiện bắt đầu gạt hắn — tin tưởng từng có kinh nghiệm tranh nhau thanh toán người đều. “Không cần khách khí... Ai, tiền ở trong này.”

Nhân viên đưa hàng vẫn như cũ cười đến như gió mùa xuân, nhưng lời nói so với thật lưỡi còn đã thương người, “Cám ơn hân hạnh chiếu cố, tổng cộng là 779 đồng.”

Ta mỉm cười đông cứng — ày rồi miệng, ày tiện tay, ày tranh nhau thanh toán! [Quỳnh nhà ta đang tự trách bản thân mình :-]

25. Chương 25

Ta chưa kịp tiêu hóa lời nói của Diêu Chính có ý tứ gì, liền nghe thấy tiếng Lâm Hủ thất thanh vang lên, “Ca ca, anh làm sao vậy?”

Đích xác, hắn làm sao vậy? Vừa rồi còn cùng ta mặt đối mặt ngồi ăn mỳ, còn nói chút mạc danh kỳ diệu, hiện tại cả người và khuôn mặt đều bỏ nhào trên bàn, một bộ dáng sắp chết?

Hợp lực đem an bài Lâm Tiễn tốt sau, ta rốt cục hỏi Diêu Chính, “Tên kia như thế nào? Giống tình huống bộ dáng rất tệ ai. Nhưng vừa rồi hắn tinh thần còn tốt, còn ăn hoa quả còn muốn ăn mỳ, thế nào đột nhiên lại như vậy?”

Diêu Chính cầm cặp nhiệt độ, liếc ta một cái, “Hắn lúc cảm mạo phát sốt đều như thế, hay vòng vo, lại đột nhiên ngất. Thật là dọa người.”

“Thật là dọa người.”

“Càng dọa người.”

“?”

“Có một lần hấn nóng lợi hại, mơ mơ màng màng lấy nước sôi đi tưới hoa.” Diêu Chính rung đùi đắc ý, “Cây hoa lan tuyệt thế của Lâm tổng, cứ như vậy bị tưới chết, còn không thể phát hỏa.”

“Quần như vậy?”

“Đúng vậy, tựa như mộng du. Cô hỏi hấn, hấn hoàn toàn không ấn tượng.”

Trông mắt ta vừa chuyển, “Kia hấn có phải hay không còn có thể trọn tròn mắt nói mê sáng?”

“Ai biết được.” Diêu Chính nhún nhún vai.

Sở dĩ nói, ta vừa rồi cùng một cái mộng du nhân cùng nhau ăn hoa quả ăn mỳ? Lá gan ta đều thu nhỏ một phần ba, “Tôi xem, tôi nghĩ tôi đi về trước.” Nói là nói như vậy, người cũng không tự giác theo Diêu Chính đi tới cửa phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Bạch bác sỹ đã thu thập ống nghe cùng kim tiêm. Lâm Hủ đang ngồi cạnh giường Lâm Tiễn nói cái gì, nhìn thấy ta cùng Diêu Chính, huynh đệ hai ánh mắt đồng loạt nhìn đến đây. Bất đắc dĩ, ta nhếch miệng cười cười, Lâm Hủ mậm miệng gật đầu mỉm cười, mà Lâm Tiễn lại phi thường không lễ phép xoay người đi.

Nói mê sáng có thể không chấp nhận, nhưng trái cây cùng mỳ sợi tổng không phải ăn không phải trả tiền!

Hỗn đản này!

Khéo léo từ chối hảo ý Diêu Chính, ta ngồi xe bus về nhà. Ở trên xe bus ánh mắt bị nước canh bắn tung tóe đột nhiên ngứa, xoa nhẹ vài cái sau cư nhiên sưng lên. Từ lúc ta đi học lớp bị thương ở chân, ngủ ngủ đến phát sốt nằm viện, ta đi thăm bệnh trở về đột nhiên biến thành độc nhãn long, đã có thể phi thường lạnh nhạt mà đối diện Hách ba cùng Hách mẹ.

“Con gần nhất đại khái phạm vào cái gì đó.” Hách mẹ nói, “Qua vài ngày mẹ đi cầu cái bùa để con đeo.”

Ta tỏ vẻ nói gần đây nhất không hay ho đặc biệt lợi hại, tốt nhất cầu thật nhiều bùa để mang. Hách mẹ một bên mắng ta không hiểu chuyện nói lung tung, một bên đưa cho ta một cái hồng bao cứng, dặn dò nói bùa chưa cầu lấy về tiền trước mang theo tùy thân. Có thể không cần bên người, để tiền trong túi là được.

Ban đêm, ta trần trọc miên man. Câu Lâm Tiễn nói trong lúc mê sáng luôn pháp phồng trong đầu, từ trên xuống dưới trái trái phải phải phía trước phía sau ngang đứng thẳng lẫn đủ hướng. Rõ ràng chính là câu mê sáng, ta lại bị quấy rầy ngủ không yên, lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu chơi trò chơi.

Đang chơi đến lúc cao trào, di động đột nhiên rung, ta trở mắt nhìn trò chơi sắp phá đảo bị cưỡng chế tắt, nhảy đến một tin nhắn.

Nhận được tin mới, chỉ có hai chữ: cảm ơn. Người gửi: Ca ca tiểu thụ.

Ta trừng mắt nhìn màn hình nửa ngày sau, tắt máy, ngủ.

Ngủ là đang ngủ, nhưng chất lượng ngủ không cao. Cả buổi tối đều nằm mơ, hơn nữa trong mơ giống như phim truyền hình nhiều tập, nội dung đại khái là: Ta bắt con thỏ chuẩn bị đem về nhà nuôi, kết quả con thỏ mẹ đến tìm ta đòi con, ta đem con thỏ con đưa cho thỏ mẹ tiếp theo con thỏ đột nhiên biến thân, biến thành một con thỏ mẹ to vĩ đại, uy hiếp muốn ăn ta. Ta sợ tới mức tè ra quần, chỉ có thể nghe theo sai khiến của thỏ mẹ, đi đào rất nhiều rất nhiều cà rốt bồi thường. Ta đào a đào, một đường đào đến chỗ sâu rừng rậm, cà rốt càng đào càng lớn, càng đào càng cổ hết sức. Ngay lúc ta dùng lực bú sữa đào một cà rốt nhan sắc quái dị coi như bị nhiễm phóng xạ, đột nhiên cà rốt rít gào. Ta định hình vừa thấy, cái gì, này không phải cà rốt, này rõ ràng chính là đuôi lão hổ. Ta khóc gào liều mạng chạy, một đường bỏ ra nước mắt cùng mồ hôi. Phía sau, kia chỉ lão hổ đuôi sắc sỡ đuổi theo, ta chạy a chạy, xa xa nhìn thấy con thỏ mẹ to vĩ đại, ta kêu thảm cầu cứu. Con thỏ mẹ phi thường vứt cho ta một câu: thực xin lỗi, vừa rồi lừa người. Kỳ thực, ta chỉ ăn chay.

Sở dĩ nói, con thỏ cùng nhị gia giống nhau, đều không đáng tin cậy.

Cầu người không bằng cầu mình!

Lúc móng vuốt lão hổ kém mấy mm đáp trên bờ vai ta, ta ra sức nhảy — nhảy đến một ngọn núi nhỏ, dùng sức đào một cà rốt thoát nhìn phi thường lớn, toàn thân dùng sức quăng đi. Lão hổ vừa vụng bị đánh, hung hăng ngã trên mặt đất, mặt nó oai nghiêm nằm trên mặt đất hừ hừ. Ta đặc ý nhìn lướt qua vũ khí, HLL quần — này không phải củ cải, này rõ ràng là một lọ 2L giả thành cà rốt sao.

Toàn bộ buổi tối ta đều bị loại cảnh trong mơ xuyên qua, đau đến động kinh. Giấc ngủ không tốt người tự nhiên liền tiêu tụy, ta dậy thật sớm, đến đầu ngõ mua sữa đậu nành cùng bánh bao, phở phạc ỉu xiu mang đi theo đến quán. Thật xa nhìn thấy một đoàn này nọ ngồi xổm trước cửa quán, đến gần cẩn thận xem, nguyên lai là Lâm Hủ.

Không thể không nói, Lâm gia vị tiểu công tử này trời sinh là manh* vật. Muốn nói thế nào người so với người thì chết, hàng so với hàng thì quăng? Đối lại người khác, dùng loại tư thế ngồi xổm trên rương gỗ này đều không tránh được dùng từ ‘Nghèo túng’ ‘Thất vọng’ thậm chí là ‘Đáng khinh’ để hình dung, nhưng Lâm Hủ ngồi trên rương gỗ, mấy từ không thể hình dung nổi liền biến thành “Thật muốn nhéo” ‘Kích manh’ ‘Manh đến bạo’ toàn những từ kinh thần như vậy, thậm chí còn có thể dùng các hành động cụ thể có thể chứng thực như ‘Chết cũng muốn đem về dưỡng a a’ hoặc ‘Đánh bất tỉnh tha đi ngao ngao’.

*Manh: đáng yêu, khả ái khiến cho người ta nhịn không được ôm chặt lấy và thét lên.

Không biết là mệt nhọc hay là không yên lòng, chờ ta đi đến trước mắt cậu mới có phản ứng. Tiểu manh vật kích động trên rương nhảy xuống, nhưng trọng tâm bất ổn, người thuận thế liền ngã về phía trước. Cũng may ta vài ngày trước ở bệnh viện ăn được uống được, có thể chống đỡ được cú ngã kia. Cũng không biết tiểu tử này chờ ở chỗ này đã bao lâu, ngón tay lạnh lẽo.

“Sao cậu lại tới đây?” Ta tinh thần uể oải, khẩu khí cũng không thân thiện, “Chờ đã bao lâu?”

“Không lâu.” Tiếng cậu rất thấp, đầu cũng cúi xuống thấp, “Đệ có chút việc tìm tỷ.”

Ta kéo cửa cuốn, “Chuyện gì?”

Lâm Hủ bộ dáng có chút do dự, nhưng rất nhanh cậu giống như là hạ quyết tâm nói, “Tỷ, tỷ nơi này rất nhanh sẽ bị phá bỏ và rời đi nơi khác.”

Ta nhìn cậu một cái, “Truyền là truyền như vậy, nhưng sự tình còn không có chân chính nói ra. Cậu làm sao biết được?” Từ ngày lễ Noel đó ta sinh bệnh lỡ hẹn cho đến nay, lần đầu tiên ta nhìn thấy Lâm Hủ. Mà tiểu thiếu gia này cũng không rõ nhân gian yên hòa, cậu làm sao mà biết chuyện phá bỏ và rời đi nơi khác?

Lâm Hủ cắn cắn môi, phảng phất như hạ một quyết định thống khổ. Cậu từ trong túi lấy ra một phong thư giấy bạc, “Đây là lấy từ trên bàn của ca ca, cùng chuyện này có liên quan. Thực xin lỗi, Hách Quýnh, thực thực xin lỗi...” Cậu cúi đầu càng thấp, mặt sau âm thanh càng yếu ớt, căn bản không nghe rõ đang nói cái gì.

Ta giống như bị người đánh lén, hai mắt đều đăm đăm. Tinh thần ta có chút hoảng hốt, nhưng ta lại mười phần rõ ràng mình bạch giấy trong túi kia khả năng chứa cái gì. Có một chút manh mối tình tế đột nhiên tại một khắc kia rõ ràng, từng giọt từng giọt hội tụ đến cuối cùng giống sợi vonfam nháy mắt cái sáng trưng.

Lâm Hủ không biết đi lúc nào, đây là lần đầu tiên cậu rời đi yên lặng không một tiếng động. Giấy trong túi là mấy tờ mỏng manh, mặc dù có rất nhiều từ chuyên dụng cùng ký hiệu xa lạ còn có Anh văn ta chán ghét nhất, nhưng phần hợp tác hiệp nghị song phương thì ta biết, hơn nữa, còn đều nhận thức.

Dịch trức, Hứa Thận Hành.

Lâm thị, Lâm Trâm.

Chả trách Lâm Tiễn đối với ta thối mặt, nguyên lai chính là miệng hần lừa ta đá qua cửa cùng huynh đệ KFS. Cũng khó trách Phạm Tật thường thường toát ra thần sắc khó xử cùng khó chịu không hiểu, nguyên lai bọn họ đều biết.

Nhìn chủ quán lục tục mở cửa, trong lòng ta đột nhiên chua xót. Đối mặt với KFS tư bản hùng hậu, chúng ta người thuê trừ bỏ thỏa hiệp còn có biện pháp khác? Lâm Hủ trộm cho ta văn kiện nhưng không có

nói đến phá bỏ và bồi thường rồi đi nơi khác, mà ta lại mười phần minh bạch, bỏ qua Lâm Trâm một bên không nói, Hứa Thận Hành là tuyệt đối thủ đoạn mạnh mẽ thủ đoạn. Không cần nói chúng ta những người đi thuê, liền ngay cả các nghiệp chủ cũng không nhất định từ trên tay hắn chiếm được tiện nghi gì.

Đứng trong góc ta sầm mặt, Lâm tỷ vội xua đi cái ý nghĩ đó. Nàng một bên lấy cốc đá bào một bên văng nước miếng, “Không bồi ta sẽ không chuyển, chẳng lẽ người ở bên trong hắn còn dám phá a!”

Ta lắc đầu thở dài, “Người cho là, bọn họ thật sự dám.”

Lâm tỷ trừng mắt, “Dám! Ta làm công dân, chịu hiến pháp bảo hộ!”

Ta sắc mặt bình tĩnh nói, “Có một mảnh đất thần kỳ như vậy, mà trên mảnh đất đó chỉ có dân chúng, không có công dân.”

Lâm tỷ lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu lại giận dữ nói, “Sớm biết rằng sẽ có ngày phá bỏ và rời đi nơi khác, ta sẽ không đầu tư nhiều tiền như vậy. Như vậy ta tổn thất cũng ít đi, ai, còn đều là nhập khẩu, thật quý a... Quýnh, người nói ta chuyển đi biết chuyển đi đâu giờ? Hàng tháng dùng nhiều tiền điện, tiền thuê nhà cái gì cũng đắt. Rõ ràng người cùng ta chuyển cùng buôn bán, đổ kiếm tiền lời H truyện tranh cùng sách kinh điển, sinh ý nhất định sẽ tốt. Đến lúc đó chúng ta còn có thể trao đổi link tình bạn, thật tốt a.”

“...” Ta so với Lâm tỷ cùng lắm là nhỏ hơn mấy tuổi, lại tổng cảm thấy cùng nàng cách vô cùng một khoảng thật lớn. Đây không phải trình tự giáo dục cùng ý thức giác ngộ vấn đề, đây là đầu óc cùng nếp nhăn não kết cấu cơ bản bất đồng tạo thành sai biệt.

26. Chương 26

Tết âm lịch càng gần, lời đồn đại liên quan đến chuyện phá bỏ và rời đi nơi khác lại càng nhiều. Duyên phổ phô lão bản tập hợp cùng một chỗ vài lần mở cuộc họp, đối với bọn họ tính toán trao đổi điều kiện, ta cũng không ôm mười phần hi vọng. Dùng lời nói của Lâm tỷ, khai giá cao chính là dùng để đánh chiết khấu, có thể lấy được chút ít là chút ít. Nàng tương đối lạc quan, ta thì ủ rũ. Nhưng ủ rũ là ủ rũ, sinh ý vẫn phải làm. Đêm một ngày trước khi sang năm mới đi ra bưu điện lấy đồ, đều là truyện tranh khách quen gửi mua. Ta nhe răng nhếch miệng đem túi nặng trĩu mượn xe máy của Hách mẹ, ngồi chờ ra.

Từ khi thành phố hạn chế dùng xe, xe máy này thật phá hư hoàn cảnh không cho phép người ta chạy. Nhưng ta sinh ở nơi nào thành người nơi đó, tự nhiên là biết rất nhiều đường phụ có thể thông vào trung tâm nội thành, cho nên mới có thể liêu lĩnh đi xe vừa thông suốt. Bất quá tuyến đường phụ cũng không thiếu cảnh sát giao thông, mặc kệ người có phải hay không chạy từ tuyến đường chính sang, nhân gia phạt một cái là một cái. Phạt một lần hai lần là phạt tiền, tình huống tệ nhất là thu giữ xe. Ta tính toán xe này cũng dùng ít nhất mười năm, cũng bị phạt bị thu còn chưa tính, vừa vặn tìm cơ mua xe khác.

Từ bưu điện đến quán một chuyến bất quá đến hai mươi phút, bởi vì chở thêm đồ nên càng đi chậm. Ta cũng không vội vàng, liền thảnh thơi đi. Nhưng rất nhanh ta phát hiện tiếng xe bắt đầu không thích hợp, từ ống xả vang lên tiếng rầm rập oanh. Mấy chiếc xe đi bên cạnh ta đều phi thường chán ghét khinh bỉ quay đầu trừng ta, xem như kẻ thù. Tối tuyệt là một đại thúc, nhân gia hô một tiếng lui bên người ta, cột cho ta một câu: cô nương, cô quảng này nọ.

Ta dùng xe nhìn trên mặt đất, “Tôi quảng gì?”

Kia thân hình to mọng áp chế trên xe càng đi xa, tiếng vang vọng từ xa xa truyền đến, như sấm bên tai, “Đạo đức!”

“...”

Một luồng khói đem ập đến, ta bị nghẹn khụ khụ vài cái, này mới hiểu được thể nào bị người hận — con lừa hồng rồi, phun ra một luồng khói đen trên đường. Hiện nay đang trong bối cảnh xã hội chủ nghĩa khoa học đề xướng tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường hài hòa, loại hành vi này nào có thể tha thứ?

Ta đỏ mặt, nhảy xuống con lừa dắt xe đi bộ. Nhưng chưa được mấy bước liền mệt, bắt đầu dĩ lại cười lên, lần này ta lên ga tương đối chậm, phun ra khói đen cũng ít đi rất nhiều, nhưng vẫn đưa tới không ít oán giận. Ta cứng rắn ăn ừ bản thân, nhanh nhanh, cũng sắp tới quán.

Theo mõng nhỏ đi ra sau lại phải đi qua một tuyến đường chính, ta cẩn thận lại tiểu tâm, hết nhìn đông nhìn tây thật lâu mới dám đi ra. Nhưng là — nhưng là lại tới nữa, nó vừa tới liền không có chuyện tốt — nhưng là ngay lúc ta mới từ hẻm nhỏ đi ra, liền khéo như vậy đụng vào đầu một chiếc xe hơi. Trên đầu xe cắm một biểu tượng con báo nhỏ (xe Jaguar) chấn động vài cái, chao đảo gục đầu xuống, ‘đát’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Xe kia,

Là xe tốt.

Đại khái,

Quý đến chết!

Ngắn ngủi vài giây ta trước sau trái phải vừa xem thông suốt, nghĩ phải đi phía trước chạy hay là lui về sau. Nhưng là đi phía trước, có lẽ có cảnh sát, nhiều sẽ bị phạt chết. Lui về sau, con đường toàn xe qua lại như nước chảy, sẽ bị nghiền chết. Nếu bất động tại chỗ, cũng chỉ có thể chờ chủ xe xuống dưới đánh chết ta.

Ta cúi đầu, chỉ nghe tiếng cửa xe mở ra, ngay sau đó có người đi đến trước mặt ta, “Hách Quýnh.”

Là người quen!

Có thương lượng!

Bi thương mừng rỡ làm mũi ta đau xót, yết hầu cũng cảm thấy nghẹn, thần kinh co rúm bộ mặt cổ xả ra một nụ cười, “Lâm... Phó tổng, hoàn hảo a... ..”

Lâm Tiền thần sắc có chút phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái, nói, “Tôi hoàn hảo, cô thoát nhìn không tốt.”

“Tôi...” Ta nhìn về phía đầu xe hắn, muốn nói lại thôi lúc nhìn thấy cảnh sát mặc đồng phục đi đến hướng này. Chạy là chạy không được, ta thấy chết không sờn đem xe máy dựng xuống, cúi đầu chuẩn bị nhận xử phạt. Chính là không dự đoán được cảnh sát đi lên còn không có hỏi câu nào, một bên Lâm Tiền liền tiếp nhận, đánh giằng hòa nói là người quen, không quan hệ, giải quyết riêng giải quyết riêng.

Cảnh sát thoáng nhìn hiện trường, nói, giải quyết riêng thì giải quyết riêng, nhưng nơi này là khu vực hạn chế, xe máy kia nên bị thu giữ. Ta đỡ dẫn gật gật đầu, mang lên mang đi. Lâm Tiền không hiểu được vì sao so với ta còn sốt ruột, lại cương bức lại lợi dụng sống chết không để người đem xe mang đi. Nhưng cảnh sát ca ca người ta nói phải trở về, phải đi ghi biên bản một chút, đến lúc đó đi vào bãi giữ xe đưa tiền chuộc xe, đây là vấn đề nguyên tắc. Lâm đầu tiên nhìn thấy Lâm Tiền sốt ruột phát hỏa, hung hăng chất vấn, “Anh đem xe đi, để nàng đi một mình trở về a! Hiện tại trực tiếp giao tiền phạt không được sao?”

“Không được, chúng tôi có trình tự, ần theo trình tự. Lại nói, các anh không phải là người quen sao, ngồi xe anh về không được sao?” Cảnh sát giao thông lạnh lùng ứng hắn một câu, quay đầu vung tay lên, “Uy, cô đó. Lại đây đem xe tới chỗ này.”

Lâm Tiền trừng mắt cảnh sát kia nặng nề không ăn sau một lúc lâu, xoay người thân thủ muốn nắm túi của ta. Ta so với hắn nhanh hơn một bước, ôm lấy túi thấp giọng nói, “Không quan hệ, tôi có thể tự mình về. Nơi này cũng có điểm xe bus.” Vừa rồi quá khẩn trương không để ý, hiện tại mới nhớ ra hắn không chỉ là người quen, mà là gian thương muốn phá hoại nơi làm ăn của ta. Nếu hiện tại nhận ân tình của hắn, về sau trên bàn đàm phán mặt đỏ gập nhau, làm thế nào chống đỡ được?

Lâm Tiền lại bất chấp tất cả, nắm lấy cánh tay ta lôi lên xe, “Lên xe.” Ta tránh một chút không tránh ra, nóng nảy, “Tôi nói tự tôi đi về, anh ít quản tôi.”

“Hách Quýnh, hiện tại đang trên đường cái.” Hắn sắc mặt trầm xuống, tiếng nói cũng không đúng vị, “Đừng như vậy.”

“...” Mặt ta đỏ lên, không biết vì sao đột nhiên có chút ủy khuất, “Tôi, tôi...” Bên này rồi rầm muốn nói cái gì đó phản bác hắn, bên kia gương mặt liền nhìn thấy xe máy bị một thím cao lớn thô kệch ngồi lên, oành oành rầm rầm hướng chỗ cảnh sát giao thông đi. Ta hậu tri hậu giác nhắc nhở nói, “Ai, xe kia tình hình xe không tốt lắm, phải tiểu —” từ ‘Tâm’ còn chưa nói ra chợt nghe cách đó không xa cách âm một tiếng.

*Tiểu tâm: cẩn thận, thận trọng

Trước mắt một mảng khói đen.

“Hách Quýnh.”

“Ân.”

“Xe cô bộ phận nhả khí bị rớt.”

“Ân.”

“... Lên xe đi.”

“Ân.”

Ôm túi to ngồi ghế sau, Lâm Tiễn quay đầu nhìn ta, “Về nhà?”

“Trở lại quán.” Ta cúi đầu nhìn túi, nghĩ nghĩ hỏi hần, “Lâm Tiễn, anh chừng nào thì phá quán tôi?”

Nghe được một tiếng thở dài trầm thấp truyền đến, “Lâm Thị cùng Dịch trúc hợp tác bộ phận chỉ bao gồm thiết kế kiến trúc cùng bộ phận thật thể thừa kiến, giai đoạn đầu không xen vào.”

Ta ‘Nga’ một tiếng.

Hần nhìn ta qua gương hậu, “Tìm được mặt tiền cửa hàng mới sao?”

Ta lắc đầu.

“Tôi có thể giúp cô tìm.”

Ta lắc đầu.

“Tuy rằng không biết nhiều lắm, nhưng theo tôi biết, chỗ kia điều kiện tương đối hợp lý.” Hần trái lại nói, “Cô có thể trước tìm một chỗ thuê tạm một chút, dùng được một hai năm, chờ khu buôn bán sầm uất lên...” Hần đành chỉ nói, chỉ sợ cũng là cảm thấy bản thân đang nói lời hoang đường.

“Đi từng bước tính từng bước.” Ta cúi đầu nghịch nghịch ngón tay, hơi chút tự giễu, “Không được việc tôi đi ra chỗ tiểu khu mình mở quán bán trứng luộc trong nước trà.”

“Cô thật đúng lạc quan.”

“Không, là tôi giả lạc quan.” Ta ngẩng đầu nhìn về phía trước, “Nói thực ra, nếu không có cửa hàng, tôi thật không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Trên mặt hần nụ cười tiêu tán, “Sở dĩ đâu, cô rớt cuộc là nghĩ như thế nào?”

“Tôi nghĩ thế nào đều tốt, dù sao sự tình sẽ không dựa vào dự tính của tôi phát triển.” Ta dùng chân cọ cọ thăm xe, “Là tốt hơn so với suy nghĩ của tôi, bản thân có thể thuận lợi ngồi xe trở về xe không bị cảnh sát bắt. Kết quả, anh cũng thấy đấy a.”

Hần trong gương chiếu hậu nhìn ta một cái, “Ai cho cô dám tới tôi.”

“Tôi không phải cố ý.” Cũng không phải đụng đến xe hần, dám dùng xe máy làm rưng biểu tượng con báo trên xe hần, “Đó là ngoài ý muốn.”

Hần hơi hơi mỉm cười, “Tôi biết.”

“...” Biết thì sao, dùng loại khẩu khí này lại có ý tứ gì?

Xe sắp tới ngã ba, đường đột nhiên trở nên chật chội. Ngoài bên ngoài cửa xe đều là sắc mặt lo âu, còn có mấy người tóc tai bù xù. Tâm ta đột nhiên kịch liệt nhảy lên, một cổ dự cảm bất hảo từ đáy lòng bốc lên.

Loại bất an này cũng không yên đang nhìn cách đó không xa một luồng khói đen cùng ánh lửa, thời khắc đó, hóa thành một khối băng hung hăng nện trên ngực.

Người càng ngày càng nhiều, xe bị kẹt ở bên trong, không thể động đậy. Lâm Tiễn xoay người quá mức, thật vội cùng ta nói gì đó. Ta lại cái gì cũng không nghe thấy, run run mở cửa xe. Lúc chân tiếp xúc với mặt đất, nửa phần khí lực cũng không có, lập tức quỵ trên mặt đất.

Vô số chân ở trước mặt lướt qua, bụi đất bổ nhào trên mặt, xoang mũi tràn đầy mùi khói và mùi plastic. Đột nhiên cảm thấy không thở nổi, vừa định đứng lên liền cảm thấy ngực truyền đến một trận đau đốn, đầu óc dần trống rỗng, ngón tay ta gắt gao bám vào xe không để bản thân xui lơ. Nhưng cảm giác choáng váng cùng hoa mắt vẫn tiếp tục, thời gian dài như một thế kỉ vậy.

Có người đỡ ta dậy, vỗ mặt ta có ý để ta tỉnh lại. Cả người ta giống như tượng gỗ, đi như có dây rối gỗ điều khiển. Chính là có một ý trí duy trì ta máy móc đi về phía trước, luôn luôn đi. Có người kéo ta về phía sau, tóm lại. Khí lực rất lớn, làm ta rất đau. Nhưng là không cần, tuyệt không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, khói đặc, cực nóng, còn có người khóc gào. Có người ta quen, có người ta không biết. Bọn họ đều khóc, gào khóc yên lặng rơi lệ. Một mảnh bữa bãi, trang giấy, món đồ chơi, đồ ăn cùng văn phòng phẩm.

Bình tĩnh thế nào?

Để ta bình tĩnh thế nào?

Quán của ta, không có.

Nước mắt nhanh chóng rơi trên mặt, nhưng ánh mắt lại vẫn gắt gao nhìn quán đã hoàn toàn thay đổi, đến cuối cùng, trong cổ họng ta chỉ có thể phát ra vài tiếng khàn khàn,

“Van cầu anh, buông tôi ra. Buông ra...”

27. Chương 27

Lúc còn học tiểu học, ta nuôi một bể cá vàng. Chúng nó thật đẹp. Ta thật yêu chúng nó, sợ chúng nó lạnh chết, nên bể cá rải thêm cát, sợ chúng nó thiếu không khí, nên mua rất nhiều bèo cùng đánh oxy; sợ chúng nó đói, nên ba bữa cấp chúng nó đồ ăn.

Một ngày hai ngày ba ngày, đến ngày thứ tư chúng nó giống như vắn thẩn bị nấu chín trương bụng lên mặt nước — ta uy nhiều lắm, bắt bọn nó đang sống tốt thành chết. Dem chúng nó chôn vào chậu hoa ta khóc không thấy mặt mũi đâu, Hách cha an ủi cá này do chết no, không oan. Hách mẹ lại nói, đứa nhỏ này không có năng lực chịu đựng, rất yếu ớt.

Nhưng, sau khi lớn lên cũng hiểu được, khi đó yếu ớt cùng khả năng chịu đựng mạnh yếu không quan hệ. Thứ âu yếm coi trọng nhất bị cướp đi sau mang đến đau đốn, có mấy người có thể bình tĩnh thừa nhận? Càng yêu, càng để ý, khi nó rời đi, người sẽ càng thống khổ. Cái loại thống khổ này tuyệt không rõ ràng lưu loét, giống như đem con dao khoét lỗ nhỏ, từng chút từng chút một lấy đi da thịt của người, làm cho người huyết nhục mơ hồ, thống khổ.

Từ lúc nuôi cá bị chết sau, ta không nuôi con gì nữa, chẳng sợ đem con chó hoang cũng gửi nuôi nhà người khác. Sợ, sợ lại thừa nhận đột nhiên mất đi một thứ âu yếm nhất lại thống khổ. Không thể gửi gắm nhiều tình cảm trên sống vật, bởi vì cho dù chúng nó có sống lâu, nhưng so với chủ nhân đi trước một bước. Sở dĩ ta khờ hồ hồ nhận định một cửa hàng sách kia sẽ không mất sẽ vĩnh viễn im lặng ở trên giá sách chờ ta, chờ ta mở cửa, chờ đủ loại người đem bọn nó mượn đi, đọc. Chúng nó sẽ không đi lại, sẽ không chạy tán loạn, cũng sẽ không có tự nhiên tiêu vong sinh mạng.

Nhưng, chỉ cần một trận hỏa, cái gì cũng không còn.

Trận hỏa kia thật sự lớn, giằng co thật lâu. Nửa ngoại thành đều nhìn thấy ánh lửa tận trời, hiện trường trong vòng 100m đều đầy khói đen cùng vật bị thiêu đốt.

Nửa thân mình bị ống phun nước bắn đến, ẩm ướt. Ta không chút để ý, hai mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa vẫn như cũ kiêu ngạo.

Trên mặt nước mắt đã khô cạn, hơi hơi đau đốn. Cũng lại khóc không ra nước mắt, ngay cả âm thanh đều không phát ra được. Thân thể cương giống tượng gỗ. Mắt thấy lửa đã chuyển nhỏ, ta muốn nhân cơ hội đi về phía trước. Có thể di chuyển cũng không xong, phía sau có người cứng cỏi đem ta gắt gao trói chặt. Hắn ôm nhanh như vậy, các khớp ngón tay bên sườn ta nắm hằn lên. Cầm hắn gắt gao tựa trên vai ta, chặt

chê trối trụi. Dưới tình huống như vậy, cả người ta đều dán trên người hần. Tuy rằng tinh thần có chút hốt hoảng, nhưng ta còn thấy tư thế này thật ái muội.

Dần dần, lỗ tai chậm rãi khôi phục thính giác. Rất nhiều âm thanh ồn ào vang lên, líu ríu nhàn nhàn toái ngữ. Ta mơ hồ nghe thấy từ ngữ có chút mẫn cảm, đột nhiên sống lưng lạnh cả người. Môi ta run run, trước mắt lại bắt đầu choáng váng hoa mắt. Người phía sau cảm thấy được, tay đặt lên vai ta nhẹ nhàng lay động vài cái. Đồng tử tiêu thất nhìn lại hần, ta há miệng thở dốc, lại nói cái gì cũng không nên lời.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gào khóc thê lương, ngay sau đó một đạo bóng đen sát bên người mà qua, phá tan dây giới tuyến vọt vào trong đám cháy. Trong đám người phát ra tiếng thét chói tai, vội vàng mà lo sợ không yên. Ta bỗng dưng tỉnh táo lại, người vừa rồi vọt vào đám cháy ta rõ ràng nhận thức.

Là Lâm tỷ!

“Chị, chị a,” Tiểu Mẫn cũng phi thường anh dũng phá tan sợi dây giới tuyến, một đường gào khóc mà chuẩn bị theo vào, “Đợi em với, em cùng chị vào, chị a!” Chính là tốc độ nàng dù sao cũng chậm hơn Lâm tỷ, lúc trước nhân viên cứu không kịp phản ứng chỉ có thể trở mắt nhìn Lâm tỷ vọt vào, vây chặn Tiểu Mẫn gào khóc giữ một bên.

“Chị a... Thiêu liên thiêu... Ô... Sẽ không có... Sẽ không có gì cả, dụng cụ cùng sách có cái gì... Lại còn có ô... GV cái gì, mua lại là được... Là đến nơi thôi... .. Làm chi như vậy oa oa ô ô... ..” Tiểu Mẫn đặt mông ngồi dưới đất, oa oa khóc, “Chị có việc gì làm sao bây giờ a... A di dượng lại không ở nhà... Chị a...” Khóc khóc lại giãy dụa đứng lên, có thể là nỉ non làm nàng mất nhiều thể lực, lúc đứng lên còn lảo đảo vài cái. Nàng lảo đảo đi đến một lần nữa kéo dây giới tuyến, hai tay nắm chặt dây, người mất thấy sẽ không đứng nổi.

Ta lại nhịn không được, dùng hết khí lực toàn thân thoát khỏi giam cầm, nghiêng ngã chảo đảo đi đến, “Mẫn.” Tiểu Mẫn quay đầu lại nhìn ta, nước mắt ào ào, “Quýnh... Ô... Quán không có, chị không có, chị em cũng không có... Ô ô... Đều không có, đều không có! Lập tức đều không có ô... Chị em cũng chạy vào... Nàng thể nào liền chạy vào? Em đều không kéo lại được... Ô ô, lửa thật lớn... Vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nàng vừa khóc vừa gặp tai họa quần chúng cũng xót xa rơi lệ, trong lúc nhất thời vang lên tiếng khóc.

Ta cảm thấy cả người đều nóng lên, ngay cả tiếng cũng biến điệu, “Nàng đi vào làm gì? Mẹ nó nàng đi vào làm gì? Nàng muốn chết sao? Muốn chết a!”

“Quán a! Tất cả tài sản của nàng đều ở bên trong a!” Tiểu Mẫn gần như khàn cả giọng, “Lúc trước vừa mở, có tiền mặt cùng sổ tiết kiệm, còn có giấy tờ cùng chứng minh thư... Nàng tân tân khổ khổ vài năm nay... Chị xem nói a, thế nào lại cam tâm nhìn lửa thiêu như vậy... Ô... Thiên sát thiên sát...”

Trên mặt ta vừa nóng vừa lạnh, thần kinh chỗ huyết thái dương không ngừng nhảy lên, như là có cái gì muốn bạo phát ra. Thần sử quỷ sai một loại, chân ta không tự giác địa chấn, đi về phía trước. Có chấp niệm chống đỡ: ta thể nào liền có thể quên đi? Gia sản Lâm tỷ bên trong, nàng chạy vào. Gia sản của ta cũng ở bên trong, ta cũng phải vọt vào — nói thật, đến thời điểm như vậy, người liền dễ dàng vờ ngơ ngẩn.

“Lăn! Cút qua một bên! Không thấy tình trạng gì sao? Vội vàng chịu chết!” Một chiến sỹ phòng cháy khuôn mặt trẻ con hung hăng quát ta, hận không thể đem ống cao áp bắn nước tẩy cái đầu, đem ta cùng Tiểu Mẫn rửa sạch, “Cho ta lui ra ngoài, lui ra ngoài!”

Tay Lâm Tiễn lại quán tới, cổ chấp mang ta sang một bên, trấn an nói, “Hách Quýnh, Hách Quýnh, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.” Hơi thở hần sớm đã hỗn loạn kỳ quái, như là vội vàng muốn chứng minh cái gì, “Hãy nghe tôi nói...”

“Tôi không nghe... Hiện tại tôi không muốn nghe... Bằng hữu tôi còn ở bên trong,” tiếng ta phát run, hướng về tiểu chiến sỹ cầu xin, “Quán nàng ở sâu bên trong... Nàng một người bên trong... Một người đi vào... Cũng không thể được... ..”

Tiểu chiến sỹ trợn mắt hét to nói, ngón tay chỉ vào chóp mũi ta, “Ai để nàng đi vào! Đến lúc này còn gây thêm phiền toái, cho chết cháy!”

“Người —” ta tức giận đến không nói nên lời, chính là muốn cùng hần lý luận, một bên Tiểu Mẫn đã bắt đầu hành động — Nàng một ngụm cắn vào cánh tay tiểu chiến sỹ, cắn cắn chặt.

Tiểu chiến sĩ ‘A’ kêu thảm một tiếng, lập tức dùng sức vung tay. Tiểu Mẫn bị vung gạt sang một bên, hung tợn nghe rằng, “Lão tử cần chết người, cho người nói hưu nói vượn!”

Tiểu chiến sĩ mặt đỏ lên, tay nắm chặt đến độ tuôn ra gân xanh, là người đều nhìn thấy hấn muốn bạo RP (nhân phẩm), Tiểu Mẫn cũng không chút yếu thế cùng hấn giằng co. Dưới tình huống như vậy, Lâm Tiễn chạy nhanh lỏm túm ta, để tránh bị tranh cãi vô vị liên quan.

Ở phía sau, phía sau một đám người truyền đến một trận xô xao, còn có không ít tiếng người kinh hô, “Đi ra, đi ra!” “Lâm Lâm đi ra!” “Lâm Lâm —”

Nghe thấy tỷ tỷ đi ra, Tiểu Mẫn không giằng co cùng tiểu chiến sĩ nữa. Trườn nhanh như mèo, nàng liền chui qua dây giới tuyến. Tiểu chiến sĩ phản ứng không kịp, không bắt lấy nàng, phí công hét to đuổi qua, “Đứng lại, đứng lại cho ta!”

Lâm tỷ so với ta nghĩ tốt hơn, trừ bỏ tóc quần áo có chút đen đúa chật vật, người thì không có gì đáng ngại. Nàng gặp người, một tay kéo một cái rương một tay xua xua đám người, bộ dáng thẳng lợi, “Ta đã trở về!”

Ta vừa khóc lại cười rộ lên, này đồ bảo hóa, này không muốn sống.

May mắn, may mắn không có việc gì.

Ta tránh khỏi Lâm Tiễn, cùng Tiểu Mẫn đi lên kéo Lâm tỷ ra. Hòm kia không lớn, chính là không biết chứa gì bên trong rất nặng.

Cùng nhau kéo hòm ra khỏi dây giới tuyến, Lâm tỷ đặt mông ngồi dưới đất, lòng còn sợ hãi, “Hoàn hảo, hoàn hảo quán ta ở phía sau, còn không có cháy lợi hại như vậy. Cũng may ta phản ứng kịp, đến lúc cháy sang còn thoát ra được.” Nàng nói còn thoải mái, chọc Tiểu Mẫn lại bắt đầu oa oa khóc.

Ta nặng nề đánh nàng một quyền, lau nước mắt, “Người hỗn đản a! Nguy hiểm như vậy còn vọt vào, quả thực chính là muốn chết a!”

Nàng cười khổ một cái, “Không có biện pháp, ta chỉ nghĩ đến tài sản của ta. Ai... Bất quá, bất quá ta đem thùng quan trọng nhất đem ra! Ha ha, có thể thiếu một chút a.”

Ta rất ngạc nhiên thứ gì làm Lâm tỷ liều mạng cũng phải đem ra.

Lâm tỷ dương dương trương trương mắt hắc bạch phân minh, ánh mắt sáng ngời, “Ta đem tiền a sổ con a cùng giấy tờ cùng đồ quý nhất để cùng một chỗ, đây là hòm nhập khẩu a! Người thợ khéo tinh tế, tỉ lệ chính xác... Kia nhiều khối, kia nhiều hòm, kia có biện pháp mở từng cái ra xem. Này cũng chính là ta, có thể lấy được ra!” Nàng một mặt an ủi mở hòm ra, “Lưu trữ, tốt xấu có thể bán lấy tiền kiếm lại chút ít. Người xem — y

a

ngao

đây là cái gì? Đây không phải đồ ta nhập vào! Đồ này không phải ta mua! Oa —————”

Ta nhìn vào, HLL quần ngay tại chỗ.

“Oa a a... vì sao trong quán ta lại có loại này? Vì sao vì sao vì sao?” Lâm tỷ đặt mông ngồi dưới đất, một cước đem hòm đá ngã lăn, trong hòm lăn đầy đất đều là, “Đồ ta nhập vào sao lại biến thành thế này? Ô oa... Này mẹ nó là ai đem hòm của cha đặt trong quán ta? Còn đặt cùng một loại hòm! Là ai là ai?”

Tiểu Mẫn mặt một trận xanh một trận trắng, ấp a ấp úng nói, “Chị... Chị a, kia... Kia hẳn là, là là đơn vị của dương phát phúc lợi lễ mừng năm mới. Cũng, cũng là nhập khẩu, nhập khẩu đều thế.”

“Oa a... Một quá... Ô oa... ..”

28. Chương 28

Từ trận hỏa ngã ba đường sau, ta bệnh nặng một hồi, liên tục sốt nhẹ mấy ngày, cả người đều mờ mịt. Đến khi khá hơn, đã là mừng hai tết.

Mùng hai tết tục xưng là ngày lại mặt, nữ nhi gả ra đều phải trở về nhà mẹ đẻ. Nhà bà ngoại ở Lân thị, lái xe mất một giờ. Làm một nữ nhi hiếu thuận, hàng năm ta đều đi theo nàng về nhà mẹ đẻ thăm viếng. Nhưng tình huống năm nay, ta thật không thể về. Hách ba cùng Hách mẹ trước khi đi chuẩn bị tốt cho ta đồ ăn, giữ ấm trong nôi, lại dặn dò phải uống thuốc đúng giờ. Từ khi gặp chuyện không may sau hai người luôn luôn dè dặt cẩn trọng, lời nói cử chỉ thập phần cố kỵ, rất sợ kích thích đến thần kinh yếu ớt của ta. Hách ba thậm chí lên nói với ta, Quýnh a, không cần lo lắng, đồ cưới của con vẫn phải có, mẹ con còn có nhiều đồ lắm. Ta bả đầu chôn trong ổ chăn, nước mắt ào ào chảy, các loại áy náy xấu hổ lo sợ bất an không yên.

Quán không còn, ta hoàn toàn mất đi nơi làm, còn làm cho cha mẹ thêm nợ. Tuy rằng bọn không cần này nợ, nhưng ta rất dễ ý. Đem sổ tiết kiệm ra bỏ bỏ thêm thêm, người nhất thời bị áp lực — số tiền nợ đã đến con số bội số so với sổ tiết kiệm a uy! Trong khoản thời gian ngắn còn tiền là tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa ta cũng không nghĩ sẽ lo lắng mở loại quán này có chuyện phí tổn đầu vào. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là đi làm, làm cho người ta làm công kiếm tiền lương tương đối đáng tin. Hàng tháng đến giờ phát tiền, đảm bảo tiền lương dù thâm hay hụt, như thế nào cũng có thể dành tiền trả nợ.

Người một khi ý chí kiên định, hành động lập tức sẽ đi kèm theo. Vội vàng ăn mấy ngụm cơm xong lập tức lên mạng, làm một lý lịch hồ sơ, điền đầy đủ rồi đăng lên mạng. Ta học chuyên nghiệp quốc tế tài chính, nhưng bản nhân đối với công tác giao tiếp với con số thực tại là đau đầu. Sở dĩ lúc ta đăng nhiều là lựa chọn văn thư hoặc là loại hình công tác trợ lý. Nghĩ bản thân trước kia làm kinh nghiệm không nhiều lắm, cũng không dám đối với tiền lương có yêu cầu quá cao, bởi vậy đối tượng đều là các công ty nhỏ. Trong công ty nhỏ áp lực cạnh tranh so với công ty lớn ít hơn chút, cơ hội công tác cũng sẽ nhiều hơn. Đợi đến khi gửi xong hồ sơ, đã là ba giờ chiều. Hách ba gọi điện thoại về nói tối nay muốn ở nhà mẹ đẻ Hách mẹ dùng bữa, mỗi lần con rể nữ nhi trở về đều có thể chinh ra một bàn mãn hán toàn tịch, vô cùng tàn nhẫn chúng ta một lần ăn vền vền ba ngày, xong rồi còn đóng gói về nhà, lại ăn hai ngày.

Nghĩ bọn họ hiện tại được ăn, nước miếng ta liền bắt đầu tràn ra. Đáng tiếc năm mới rất nhiều quán nhỏ đều đóng cửa, mà quán không đóng cửa thì lại đông nghẹt. Ta tính toán trước khi hồi phục phải tìm được một việc làm lâm thời. Có lẽ, trước ta có thể đem một ít truyện tranh trân quý đem đi bán, truyện tranh này ta bảo tồn rất tốt, trông vẫn như mới, hơn nữa đa số là những bộ không xuất bản nữa, đem lên mạng bán vẫn được giá.

Đột nhiên ta nhớ tới, nói đến truyện tranh, không phải ta có vụ đặt cọc mua truyện sao, còn là chính bản truyện tranh, vừa vặn hôm cháy đó ra bưu điện lấy. Khi đó ta đặt trên xe máy đi về, bắt quá sau xe bị thu mang đi. Sau ta ngồi xe Lâm Tiễn trở về, truyện tự nhiên để ở trên xe. Truyện đó đều là của khách quen đặt, tiền đặt cọc chỉ có một nửa. Bản thân ta tự bỏ hơn hai nghìn đồng, đây chính là một cọc tiền của ta a!

Nghĩ đến một cọc hơn hai nghìn đồng sẽ về tay, ta kích động giống như đánh huyết gà. Cầm điện thoại ngón tay phát run, đến khi tiếng Lâm Tiễn vang lên, ta ức chế không được tâm tình kích động, thanh âm đều run run, “Lâm... Lâm... Lâm Tiễn.”

“Hách Quýnh.” Tiếng hân trầm thấp không giấu được kinh ngạc, như là không xác định lại gọi một tiếng, “Hách Quýnh.”

“Là, tôi đã thật quẫn, không cần lại luôn luôn quẫn tôi có được không.” Tiếng ta suy yếu, có chút hoài niệm lúc hân gọi ta Hách tiểu thư.

Đối phương trầm mặc một chút, nói, “Tôi không nghĩ tới là cô.”

Đúng vậy, nguyên bản là ta không bao giờ muốn cùng hân liên quan gì nữa. Không từ mà biệt, từ ngã ba một trận đại hỏa đến bây giờ vẫn còn xôn xao. Trên thực tế mỗi khi có một chỗ cũng bị phá bỏ và rời đi nơi khác, sẽ có phát sinh, này cơ hồ đã thành một quy luật cổ quái lại tự nhiên. Mặc dù ngày thứ ba sau trận đại hỏa cảnh sát liền tuyên bố nguyên nhân phát hỏa, là một kẻ lang thang tinh thần có vấn đề ngồi hóa mã vàng trong thùng. Nhưng rất nhiều người đều cho rằng chính là cảnh thái bình giả tạo, chính là vì bình ổn nhiều người tức giận, che giấu cho lợi ích tập đoàn.

Nói thật, ta cũng không quá tin tưởng nguyên nhân phát hỏa sẽ ô long như vậy, hơn nữa ngay tại thời khắc mẫn cảm, nhưng cảnh sát đều ra kết luận, những cái khác chỉ có thể xem như lời đồn đãi, cũng không có

chúng có xác thật, ta có thể chất vấn như thế nào? Liếm liếm môi có chút khô, ta lắp ba lắp bắp nói, “Ách, ách, là như vậy. Ân, ngày đó tôi ngồi xe anh trở về, cảm ơn a. Cảm ơn anh đưa tôi trở về.”

Hắn hô hấp nghe qua rõ ràng trầm xuống rất nhiều, “Cô còn tốt lắm?”

“Tốt, tốt,” ta nhu nhu cái mũi, “Rất tốt.”

“Hách Quýnh.” Lúc hắn gọi tên ta âm thanh trở nên rất nhẹ, “Chuyện đã qua, người so với cái gì đều tốt.”

Ta hấp hấp cái mũi, “Ân, tôi biết.”

“Quán cô, thật sự thật đáng tiếc.” Hắn tiếp tục nói, “Nghe nói cảnh sát đã tìm được nguyên nhân phóng hỏa.”

“Tìm được nguyên nhân hay không đều không quan trọng, tất cả đều không còn.” Ta thật nản lòng ứng phó, “Liền tính đem người gây ra bắn chết một trăm lần, không còn sẽ không còn, không có gì có thể lấy lại.”

“Về sau có tính toán gì không?” Hắn như là ngồi xuống, miệng bỗng trở nên thoải mái, “Còn muốn mở lại quán sao?”

“Làm sao có thể, vốn đã không có.” Ta nín chặt bông trên quần áo, “Trước tìm công việc, nhưng sau nhìn nhìn lại.” Nói đến vốn đã không còn, ta đột nhiên nhớ tới nguyên nhân gọi điện cho hắn, “Cái kia, Lâm tiên sinh, tôi...”

“Đang tốt thế nào đột nhiên đổi tên gọi.” Hắn đánh gãy ta, “Khách khí như vậy, thật không quen. Vẫn là, cô có chuyện gì muốn nhờ tôi?”

Ta thở phào nhẹ nhõm, “Không phải nhờ anh, tôi muốn lấy lại đồ của mình làm chi còn nhờ anh.”

“Cô có cái gì ở chỗ tôi?”

“Truyện tranh a, ngày đó tôi ngồi xe anh, đem truyện tranh đặt ở ghế sau. Vài túi nhìn bắt mắt a, gói thật sự kín.” Ta mới không tin hắn không thấy được, “Này đều là khách quen đặt, đến lúc đó muốn đưa cho người ta. Anh xem, rảnh thì đến đưa tôi.”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, hỏi, “Này đều là truyện tranh gì, đem tên đọc cho tôi.”

Một cổ dự cảm phi thường phi thường bất hảo trong lòng nổi lên, “Anh đưa túi cho tôi là được, muốn tên truyện tranh làm gì? Anh muốn xem a, muốn xem thì nói ra để lần sau tôi giúp anh mua giùm.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu, cách thật lâu mới nghe được tiếng hắn rầu rĩ, “Cô nói cái túi kia, tôi không thấy.”

“Anh không thấy?! Anh lúc ấy còn cùng tôi lấy túi thôi đi!” Ta nổi giận, kia không đơn giản là túi, vẫn là tiền mặt trắng bóng a, “Rõ như ban ngày, cũng không phải cái hộp nhỏ, vài cái túi a, cũng có phân lượng, làm sao có thể không nhìn thấy?”

“Như vậy, tôi lại vào trong xe tìm xem, có lẽ là tôi quên, cũng có thể là lái xe lấy giúp tôi. Tóm lại, nếu không thấy, cô cũng được chủ bồi, không phải sao?” Hắn dừng một chút, “Cô yên tâm, tôi khẳng định sẽ phụ trách tốt.”

Nhân gia đã hào phóng lại bộc trực, ta cũng không tiếp tục nổi giận nữa. Hơn nữa, câu hắn nói cuộc sẽ phụ trách, nghe quẩn thế nào, “Ách, có lẽ, thật sự có thể là anh tìm không kĩ, nếu không nữa thì chính là người khác thay anh cầm. Anh cũng biết, có đôi khi tìm đồ liền là như thế, muốn tìm tìm không thấy, không muốn tìm tự mình lại hiện ra.”

Tiếng cười trong điện thoại vang lên, “Nói như vậy, hiện tại tôi cũng chỉ muốn ngồi chờ tự cái túi tự động hiện ra.”

Ta cắt một tiếng, “Chờ cho chúng nó mọc chân chạy ra chẳng chờ trên đầu anh mọc hoa lan, kia còn tương đối có hi vọng.”

“Nói hươu nói vượn.” Hắn cười mắng, “Hách Quýnh, cô thế nào lại nói nhiều?”

Ta đặt mông ngồi trên sofa, tâm tình thoải mái không hiểu, “Ai, nói nhiều cũng không phải ba hoa. Đúng rồi, ngày đó cảm ơn anh a. Tôi phải nói, cảm ơn anh cản tôi. Nếu không có anh cản, tôi cũng chạy vọt vào. Khi đó mà đi vào thật, hiện tại hậu quả đúng mà khó nói.”

Tiếng hít thở nhợt nhạt từ bên kia truyền tới, lâu dài mà trầm ổn.

“Nói thật, khi đó tôi rất giận,” ta xoay chân, cũng không biết vì sao nói càng thoải mái, trái lại tự nói, “Tôi hận vận khí tôi không tốt, cố tình ngày đó đến bưu điện. Tôi hận thời vận tôi không tốt, ngay cả mở quán đều bị hỏa thiêu. Thật sự không hay ho, thật không may. Nhưng nếu ngẫm lại, nếu ngày đó tôi còn ở trong quán, tôi có thể không gặp nạn được hay sao? Có lẽ có khả năng do mệnh... Nhân sinh a, thật sự phải nói không tốt. Có đôi khi một lựa chọn có thể thay đổi cả đời, có đôi khi, một cái lỡ mất, lại không biết tiếc nuối vẫn là may mắn. Ai, tựa như anh nói, người so với cái gì đều cường. Đúng không?”

Bên kia thời gian trầm mặc so với lúc trước cộng lại đều lâu, thật lâu sau mới nhẹ nhàng vang lên một tiếng, “Đúng.”

Đồng hồ treo trên tường điểm năm giờ, ta mới phát giác cùng hân hân huyền lâu như vậy, “Ai, đến giờ tôi nấu cơm chiều. Kia, nếu anh tìm được túi, liền gọi điện cho tôi, hay nhắn tin cũng được. Tôi sẽ tìm lúc đi chỗ anh lấy, nếu anh không tiện, liền trực tiếp gửi chuyển phát nhanh, chuyển được đến nơi.” Nói được thông suốt, đang chuẩn bị nói tái kiến, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tiếng Lâm Tiễn cũng đồng thời vang lên, “Hách Quýnh, cô đừng vội tắt điện thoại, tôi còn có việc...”

Ta một bên nghe điện thoại đi ra cửa, miệng càng không ngừng, “Àn, tôi nghe, anh còn có chuyện gì, nói đi.” Một bên đi mở cửa.

“Hách Quýnh, cô chuyên tâm chút.”

“Tôi thật chuyện tâm — dặt!” Ta trừng mắt kinh kêu lên một tiếng.

“Hách Quýnh, cô làm sao vậy?”

“... Lâm Tiễn, anh sờ sờ trên đầu mình, có mọc cây hoa lan nào không?”

“... .. Lại nói hươu nói vượn.”

“Không phải a, là túi... Túi tự mình hiện ra... Hiện ra a uy...” Còn thêm một cái, như là khối đậu hủ sắt chính tề a uy!

“?!”

Đang lúc kinh ngạc, mặt sau túi hé ra một khuôn mặt cực tinh xảo, cười tủm tỉm mắt híp lại hình trăng non đáng yêu, ở giữa lộ ra mười phần bốn cợt,

“Hi, chúc mừng năm mới.”

29. Chương 29

“Chúc mừng năm mới.” Lâm Hủ cười tủm tỉm ôm túi chen bên người ta đi vào. Ta nói, Lâm Hủ thật sự là tiểu phế sài điển hình phú nhị đại trung, đơn thuần nói trắng ra vô tâm thành phủ. Sinh trong đại gia đình phú nhị đại này, một loại giàu bất quá tam đại. Nhưng tiểu phế sài này thật may, nhân gia có hai anh trai vô cùng cường đại. Một người ở đỉnh thiên, nắm giữ gia nghiệp khổng lồ, chẳng những không có anh em tranh đoạt gia tài trong nhà cãi cộ khoa trương tạo sự kiện, còn cẩn thận quan tâm hân. Sở dĩ đứa nhỏ này lớn lên như vậy, còn có thể có phần đơn thuần và thẳng thắn.

Bất quá, quá mức thẳng thắn có đôi khi dễ thương người nha.

“Oa, nhà tỷ to như phòng đệ a.” Hân đem túi đặt trên bàn, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, “Vì sao muốn dùng thêm ban công a.”

“Vì gia tăng diện tích sử dụng,” ta đưa hân một lon coca, “Đây là trí tuệ của tiểu thị dân.” Ban công thêm đài phun nước có thể nhìn thấy trời sao vĩ đại, kia đều là một không gian khác của sinh vật.

Mắt Lâm Hủ chớp chớp, gật gật đầu cái hiểu cái không.

“Cậu là đặc biệt đến đưa túi a.” Ta mở túi ra, “Này làm sao có thể ở chỗ cậu?”

“Quản gia phát hiện trên xe ca ca, ông tưởng mua cho đệ, nên đưa đến phòng đệ.” Lâm Hủ có chút ngượng ngùng, “Đệ sớm muốn đưa cho tỷ, chính là lúc trước đệ chọc đại ca tức giận, anh ấy luôn luôn không cho đệ ra ngoài.”

“Cậu làm gì?” Ta rất ngạc nhiên, Lâm Trạ đối với Lâm Hủ yêu thương có thừa có mất đều thấy, vì sao hắt lại tức giận với Lâm Hủ, còn muốn giam lỏng cậu.

Lâm Hủ mặt đỏ hồng, “Ách, ách, chính là văn kiện lần trước. Đệ đưa cho tỷ phần văn kiện kia là lấy từ chỗ ca ca, đệ đem bản gốc cầm đi, anh rất nhanh liền phát hiện. Nên, đại ca rất tức giận.”

Bị đệ đệ mình yêu thương nhất đào góc tường, đổi thành ta ta cũng sinh khí. Bất quá Lâm Hủ cũng thật sự là đủ thiên chân vô tà, cậu thế nào có thể trực tiếp đem bản gốc đi, lấy bản sao hay chụp ảnh không được sao? Thật là đứa nhỏ ngây thơ.

“... Sau lại chợt nghe nhị ca nói quán của tỷ gặp chuyện không may, tỷ còn sinh bệnh,” cậu cắn cắn môi, đầu cúi càng thấp, “Thực xin lỗi, Hách Quýnh, thực thực xin lỗi. Trước đệ luôn luôn nghĩ đến, nhưng là không dám. Đệ sợ đệ không biết nên nói cái gì với tỷ, đệ cũng không biết việc này phát sinh có phải có liên quan cùng các anh không. Thực xin lỗi... Thực thực xin lỗi...”

Ta nhin không được thân thủ xoa xoa tóc của cậu, mềm trơn mịn giống như sữa, “Ai, chuyện này, chuyện này cùng anh cậu không quan hệ. Cảnh sát đều thông báo bắt được thủ phạm, nói là sự kiện ngoài ý muốn.” Trên miệng ta là nói như vậy, nhưng trong đầu vẫn có nghi hoặc. Chẳng qua ta hoài nghi đối tượng càng có khuynh hướng nghiêng về Dịch trúc, có khuynh hướng nghiêng về tên Hứa Thận Hành tính tình cổ quái.

Ánh mắt Lâm Hủ liền sáng lên, “Thật vậy chăng? Thật là như thế?”

Ta gật gật đầu, “Nên cậu không cần nói thực xin lỗi với tôi, cậu không có gì phải xin lỗi tôi. Về phần anh cậu, bọn họ là thương nhân, điều kiện tiên quyết của thương nhân là theo đuổi lợi ích lớn nhất không phải chuyện đáng trách, không có gì đáng chỉ trích.”

Lâm Hủ xuất ra tươi cười, biểu tình thoáng chốc trở nên xán lạn, “Àn. Đệ chỉ biết ca ca sẽ không làm chuyện quá mức. Đúng rồi, quán tỷ không còn, về sau tỷ có tính toán gì không?”

“Tìm việc.” Ta chỉ vào máy tính, “Tôi đều làm xong lý lịch, đăng lên mạng, có thể có được một cơ hội.”

Trông mắt Lâm hủ vừa chuyển, “Đệ nghe Diêu trợ lý nói công ty gần đây luôn luôn tìm người, nếu không tỷ đem lý lịch sơ lược đưa cho đệ, để đưa cho Diêu trợ lý trực tiếp đưa đến bộ phận nhân sự là tới.”

Ta lé mắt nhìn hắt, nói tiểu thiếu gia này thông minh không thôi, động vào ca ca nhà mình cái liền cân não lên, bàn tính hạt châu rào rào vang. Đại khái là từ nhỏ đã quen chiếm tiện nghi, nên loại chuyện đi cửa sau cùng đào góc tường rất là vô cùng thuần thực. Chính là, Lâm thị Cùng Dịch thị giống nhau, cũng không phải nơi ta có thể dính dáng.

“Cám ơn cậu a, bất quá tôi tự mình thử tìm việc trước, nói sau.” Ta nói có lệ, “Đúng rồi, lần này cậu ra ngoài...”

“Lái xe ở phía dưới.” Lâm Hủ phản ứng rất nhanh, “Đệ hôm nay ra ngoài trực tiếp nói với đại ca.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Hủ chỉ uống mấy ngụm coca liền đặt lên bàn trà, có chút dè dặt cẩn trọng, “Hách Quýnh, vừa rồi có phải hay không tỷ tiếp điện thoại nhị ca?”

“Đúng vậy,” ta thuận miệng đáp, “Như thế nào?”

“Anh, anh ấy tìm tỷ có chuyện gì sao?”

“Không phải, không phải hắt tìm tôi, là tôi tìm hắt.” Ta cười cười, “Còn không phải là vì truyện này sao, là tôi tìm hắt hồi túi. Hắt nói hắt nghĩ không ra, cho nên mới tán gẫu hơn vài câu. Đúng dịp, vừa nói xong cậu liền đem đồ tới.”

Lâm Hủ nga một tiếng, liền nhăn mi lại không thềm nhấc nữa. Sau ngời trong chốc lát, cậu đứng dậy cáo từ, nhưng không biết là cố ý hay vô tình nói bản thân bị nhốt trong nhà lâu, khó được ra ngoài, muốn đi dạo gần đây. Ta nghĩ bản thân ở nhà cũng không có việc gì, lại thiếu cậu ân tình, không bằng bồi hấn đi phụ cận chút cũng không sao. Tùy tay lấy một áo khoác lông trắng, đi một đôi giày nhái **, liền như vậy kéo Lâm Hủ ra ngoài.

Đã là buổi tối không sai biệt lắm, trời đã tối hơn phân nửa. Trên đường người đi không nhiều, nhưng mỗi người trên mặt đều vui sướng, trong tay bao lớn bao nhỏ. Ta dứt tay trong áo khoác lông trắng sờ tiền trong đó chậm rãi thông thả bước, không biết thế nào nhớ tới năm kia ở cửa hàng bánh ngọt 99 độ nhìn thấy Lâm Tiễn. Nhớ lại, chỉ cảm thấy thời gian như nước, giây lát lướt qua. Khi đó ta cũng mặc áo khoác trắng này, trên mông còn ẩn cái gì tiền tiền giáo dục đi mua bánh mì. Lâm Tiễn khi đó so với bây giờ ngạo kiều, khẩu khí cũng rợn người đòi mạng. Hiện tại nhớ lại, ta còn nhịn không được cười ra tiếng.

“Hách Quýnh, tỷ cười cái gì?” Lâm Hủ đi song song với ta, lúc này nghiêng đầu nhìn qua, “Suy nghĩ tới chuyện thú vị?”

Ta không hề đề phòng, “Không có gì, chính là nhớ tới nhị ca cậu... Ai, vừa vặn có cậu đây, tôi liền hỏi luôn. Năm kia tôi lần đầu gặp nhị ca cậu hấn còn trắng nõn, lần thứ hai thấy hấn liền biến thành khối than đen, hấn có phải hay không bị nướng qua a.”

“Năm kia,” trên mặt Lâm Hủ hiện lên một tia kinh ngạc, “Tỷ năm kia đã thấy anh ấy?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt rất không thoải mái.” Ta kiên quyết không thừa nhận nguyên nhân lần đó làm ta ô long, “Sau lúc tái kiến, liền vì màu da khác, tôi sau này mới nhớ lại.”

Khẩu khí Lâm Hủ không biết vì sao trở nên có chút đậm, “Nga, đề nhớ được mùa hè năm trước nhị ca một chuyến đi Châu Phi, hình như khảo sát hạng mục gì đó. Đại khái nơi đó mặt trời đặc biệt độc, liền phơi thành như vậy. Anh ấy trở về đến đại ca còn gịạt nẩy mình, những người khác thì càng không cần nói.”

Ta nhịn không được nở nụ cười, “Khó trách.”

Đi tới đi lui liền tới ngã ba, ta không tự giác dừng chân lại, kinh ngạc nhìn một mảnh không đã không sai biệt lắm. Nguyên lai kiến trúc quen thuộc sớm đã biến mất, bảng hiệu đều không có lưu lại. Dưới đèn đường sáng ngời là một mảnh trống rỗng, gió lạnh vù vù thổi qua mặt, cát nổi lên cuộn cuộn, giống như bay vào trong mắt, nên cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ta nhịn không được xoay người đi, cái mũi mấp máy vài cái. Dừng khóc, không thể khóc, hết thấy đều trôi qua. Luôn luôn thương tâm là vô dụng, đi về phía trước, hướng về phía trước đi, tiếp tục cuộc sống, tiếp tục qua ngày bình thường nhưng có ý nghĩa.

Ta còn có thể bắt đầu một lần nữa.

Đứng ở chỗ hiệu sách cũ trong chốc lát, ta cùng Lâm Hủ tiếp tục đi về phía trước. Đi về trước là một chợ đêm có chút danh tiếng, nơi này trừ bỏ bán chút vật đẹp giá thấp vụn vặt bên ngoài còn có tụ hội ăn vặt, mặc dù rườm rà lại no bụng. Bất quá hiện tại là lễ mừng năm mới, nên chợ đêm phố cảnh tối lửa tắt đèn. Nhìn xem, đồng dạng là làm buôn bán, nhóm tiểu thương so với nhóm đại thương tình vị có nhiều. Liền tính là ngày lễ kiếm tiền, nhóm tiểu thương cũng sẽ nghỉ bán ngừng kinh doanh trở về nhà. Mà nhóm đại thương có rất nhiều việc ở phía sau có lẽ còn trên máy bay bay tới bay lui đàm sinh ý, đàm nghiệp vụ.

Bất quá mỗi người đều có kiên trì, tự nhiên cũng có hạnh phúc thôi.

Xem Lâm Hủ hưng trí rất cao, không hề đề cập tới nói phải về nhà, ta cũng không muốn lấy thời gian quá muộn bắt hấn về. Đến Mc Donalds mua hai phần đồ ăn, chúng ta vừa ăn một bên vừa trở về ngã ba kia. Lâm Hủ ngừng lại, thở dài thật lâu, “Hách Quýnh, đệ thích nơi này. Đệ thích quán tỷ, ở nơi đó đọc sách là việc thật hưởng thụ.” Hấn cụp mắt xuống, “Thật đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.”

“Giữ không được a, đáng tiếc cũng vô dụng.” Ta lại không dám nhìn chỗ kia, tùy tiện tìm một ghế dựa ngồi xuống.

“Tỷ có nghĩ mở lại quán?” Lâm Hủ ngồi xuống theo ta, lấy khoai tây chiên ăn.

Ta lắc đầu, “Trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ. Về sau thôi, xem tôi có thể có bao nhiêu tiền.”

Lâm Hủ đột nhiên nổi lên hứng thú, “Kia mở quán muốn bao nhiêu tiền?”

Ta xem xét hần liếc mắt một cái, “Mấy vạn đi, bất quá, trước khi mở quán tôi còn nợ tiền, nên khẳng định muốn làm công trước.”

Bả vai Lâm Hủ sụp xuống, ngay cả tay cầm khoai tây đều không có tinh thần, mệt mỏi thả xuống, “Như vậy a...” Kia bộ dáng ủ rũ cùng chưa ăn no giống con thỏ nhỏ, lỗ tai cụp xuống dưới, nháy mắt thật mạnh.

Ta vừa nâng tay chụp bả vai hần để sốc tinh thần, thành linh một đạo bóng đen cùng một tiếng ** câu hỏi đồng loạt đè ép lên, “Uy, chỗ ngã ba có phải nơi này?”

Đối với tên không lễ phép, ta xưa nay lười ứng phó. Nhưng đáng chết là ta ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, càng đáng chết hơn ta là cái tiêu chuẩn nhan khổng (tộc người ngắm trai đẹp). Thấy thấy soái ca mặc dù không đến mức nói không đi, nhưng là sẽ không nhìn được ánh mắt dừng thêm vài giây.

Trước mắt người hỏi đường thoát nhìn không so với Lâm Hủ lớn hơn là bao, nhưng khí chất cũng không kém. Dáng người cao gọn, gương mặt gầy yếu. Ngũ quan tương đối không bằng Lâm Hủ, nhưng ánh mắt là ta thấy một đôi mắt rất xinh đẹp — không biết hần có phải con lai không, màu mắt thoát nhìn có chút đặc biệt. Tuy rằng cũng là thiếu niên tinh xảo, nhưng dùng lời nói của ta để hình dung, Lâm Hủ là con thỏ nhỏ, mà hần cũng chỉ là tiểu sơn miêu.

Đại khái ta đánh giá lâu, tiểu sơn miêu bắt đầu không kiên nhẫn, “Uy, tôi hỏi cô ngã ba có phải nơi này?”

“Đúng vậy.”

“Không phải nói nơi này rất náo nhiệt sao? Thế nào còn bôi sơn đen trụ lủi?” Người tới vác một ba lô cực lớn ném trên mặt đất, bắt đầu lấy di động ra gọi. Nhưng nhìn hần gọi mấy cuộc đối phương cũng chưa nhắc máy, tiểu sơn miêu phát điên, một phen đem di động ném lên mặt đất, hừ hừ, “Cư nhiên không nhận điện thoại, có bản lĩnh khiến cho tôi cả đời tìm không thấy em.”

Di động liền nện lên chân ta, ta theo bản năng rút chân lại, cả người đều dựa vào Lâm Hủ.

Lâm Hủ nhú mày, “Thỉnh không cần như vậy, sẽ dọa đến người.”

Tiểu sơn miêu nhìn hần, lại nhìn nhìn ta, ánh mắt nheo lại thành một đường. Ta cảm thấy tiểu sơn miêu này giống như nhớ tới cái gì, quả nhiên, hần rất nhanh liền nhìn lại đây, “Uy, nơi này đã từng có hiệu sách lớn?”

“Hiệu sách lớn thì không có, quán cho thuê truyện tranh thì có một gian, bất quá cậu cũng thấy đấy, đều bị thiêu hết.” Ta khó chịu trả lời, “Cái gì đều không có.”

“Thiết, truyện tranh cái gì, bất quá là treo đầu dê bán thịt cho thôi.” Tiểu sơn miêu nghiêng đầu, “Cô ở nơi này sao?”

“Không, tôi ở trong này mở quán.”

“Nga.” Tiểu sơn miêu mắt mèo tinh quang chợt lóe. “Không phải là quán truyện tranh đó đi.”

Ta im lặng, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Tiểu sơn miêu lộ ra nụ cười quỷ dị, đến đây, “Thực là thế này, tôi đến đây chỉ để hỏi thăm cô một chuyện — cô biết Quý Phong đi.”

Quý Phong? Tiểu Quý tử!

“Cậu tìm nàng?”

Tiểu sơn miêu gật gật đầu, “Nàng đâu?”

“Chuyển đi rồi, phòng nàng ở cũng bị đốt, tuy rằng không nghiêm trọng, bất quá tạm thời người không thể ở lại.” Ta nhớ lại, “Hình như là chuyển đến chỗ khác, tôi chỉ biết đến đó.”

“Di động đâu?”

“Tôi, quán tôi bị đốt, dây số đều ghi trong sổ.” Ta vẫn đang nói dối, bởi vì Tiểu Quý tử là khách hàng thân thiết, ta không thể tiết lộ ** của nhân gia, “Tôi không nhớ rõ.”

Tiểu sơn miêu phi thường vừa lòng đứng thẳng dậy, hai tay ôm quyền bễ khớp vang khanh khách, phi thường ôn hòa nói, “Cám ơn, cô đã giúp đỡ tôi đại ân.” Nói xong liền quay người sải bước đi. Nhưng mơ hồ có thể nghe thấy hần lăm bầm lăm bầu, “Xem tìm được tôi không đánh gãy chân của em, tôi gọi em cho tôi chạy!”

Một đạo mồ hôi lạnh theo gò má trượt xuống: tiểu Quý tử, H văn AV xem loạn không quan hệ, thương công mạnh năm qua chịu cái gì cũng vô phương, thích tỷ đệ luyện nữ chưa gả đều là khát vọng của thanh niên người bình thường. Nhưng là, giống loại thanh thiếu niên tính tình không ổn định này, ngàn vạn không thể tùy tiện động vào a.

Một lần vô ý, hậu hoạn vô cùng.

Hơn tám giờ tối ta đưa Lâm Hủ đến đầu ngõ, nơi đó bên cạnh xe Lâm Hủ ngoài ý muốn gắt gao dựa vào chiếc xe nhìn quen. Ta dừng chân lại, do dự đi tiếp hay không. Cửa xe kia liền mở, Lâm Tiễn từ tay lái bước xuống.

Lâm Hủ đi sau ta dừng chân lại, kêu, “Ca ca.”

Lâm Tiễn nhàn nhạt đảo mắt qua một cái, ánh mắt dừng trên mặt ta hơi lưu lại một chút, liền chuyển hướng Lâm Hủ, mỉm cười, “Lạnh hay không?”

Ta theo bản năng tránh người đi, không để chính mình che trước mặt Lâm Hủ. Chính là đột nhiên có cảm giác bị xem nhẹ, loại cảm giác này thật chán ghét.

“Em không lạnh, ca, sao anh lại tới đây.” Khẩu khí Lâm Hủ rất thân thiện, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ta, “Túi đệ đã đưa tới đây.”

“Lâm Tiễn đề đầu hần, miệng thật nuông chiều, “Anh đã biết.”

Lâm Hủ còn muốn nói cái gì đó, Lâm Tiễn đã ôn hòa đánh gãy, “Quá muộn, bên ngoài rất lạnh. Em lên xe trước, anh đã bảo lão Thang mở máy sưởi.”

Lâm Hủ cười cười, “Không, em muốn ngồi xe anh, em thật lâu không ngồi xe anh. Ca, chúng ta cùng nhau về nhà thôi.”

Lâm Tiễn không có ý kiến.

Nói lời tạm biệt sau, ta nhìn theo bọn họ rời đi.

Thật tốt a.

Về sau ta có tiền, ta cũng mua hai chiếc xe, bản thân ngồi một chiếc, sau lại lái một chiếc.

Trở lại trong phòng mới cảm thấy lạnh, ta đun nước ấm ngâm chân. Thật thích phương thức có chút tự ngược này, hai chân ngâm trong nước ấm, cả người cuộn tròn giống tôm, thoải mái hừ hừ. Hơn mười phút sau, nước chậm rãi lạnh, nhưng toàn thân cũng hơi hơi đổ mồ hôi. Ta cảm thấy mỹ mãn đem đổ nước rửa chân, đang chuẩn bị rửa mặt rửa tay, chuông cửa đột đột vang lên.

Nhìn qua mắt mèo nhìn người tới, ta có chút do dự mở cửa, “Anh có việc?”

Ngoài cửa, Lâm Tiễn đứng thẳng, bộ áo màu nâu nhạt trên vạt eo còn lóe màu bạc nhỏ vun sáng rọi, đó là hạt châu nhỏ phản quang. Có lẽ hần có chút vội vàng, ngay cả thủ bộ cũng không tháo xuống. Đèn ngoài sáng rọi, chiếu lên khuôn mặt hần mi mày gian lược có chút phiền chán bất an. Nhưng khẩu khí hần vẫn như cũ trầm ổn, “Tôi có thể vào sao?”

Nói thật, không vừa ý.

Bởi vì ta tính toán vệ sinh sau đi ngủ. Nhưng là vẻ mặt hần nghiêm túc, bộ dạng thật trịnh trọng, ta có dự cảm nếu cự tuyệt hần, hần vẫn như cũ sẽ cố chấp đứng ở chỗ này không hờn không giận nhìn ta. Nên ta tránh người ra, thỉnh hần đi vào.

Hắn bước nhỏ đi vào là cởi găng tay, niết ở trong tay. Cũng không ngồi xuống, liền đứng như vậy, thẳng đứng giống ma-nơ-canh. Ánh mắt hắn trực tiếp, không e dè nhìn ta. Mà ta đâu, cũng mặc váy ngủ đã không biết giặt sạch qua bao nhiêu lần, trên còn in hình tiểu thiên sứ thối kèn. Chân đi bộ dếp trong nhà, nhưng gót chân lại lộ ra bên ngoài.

Không hiểu, cứ nhiên ta có loại cảm giác chật vật.

Trầm mặc sau một hồi, hắn rút cục mở miệng, “Hách Quýnh, lần trước anh đề nghị tuy rằng thật đường đột, nhưng không phải trò đùa. Em, lo lắng tốt lắm sao?”

30. Chương 30

Trong phòng thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng xả nước của toilet. Ta thật hi vọng lúc này đột nhiên sẽ có tiếng điện thoại vang lên đánh vỡ trầm mặc, cho dù là điện thoại quấy rầy cũng tốt, ít nhất có thể làm ta tình cảnh không bị xấu hổ. Thật đáng tiếc, điện thoại không có vang lên. Dài đến năm phút trầm mặc đối diện, ta suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Đầu tiên, tất nhiên là ta khiếp sợ. Vì sao? Ta không phạm bệnh mệnh công chúa Mary Sue*, tự nhiên sẽ không cảm thấy bản thân thiên tư quốc sắc lung lay sinh động, người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở. Trừ bỏ ta bộ dạng nữ không có gì trở ngại, có sở trường khác không?

*Mary Sue: là nhân vật hư cấu, là kiểu nhân vật hoàn hảo. Xinh đẹp, cực kì xinh đẹp, một vẻ đẹp rất đặc biệt, thường có mắt, tóc có màu tím, đỏ.... Rất thông minh đa tài. Tóm lại là toàn năng toàn diện, vô cùng hoàn hảo. Chi tiết mời lên gg bá bá (bạn không thích nhân vật Mary Sue nên miễn cho giải thích chi tiết.)

Ta rất rõ ràng bản thân có mấy cân mấy lạng, từ khi lên sơ trung (cấp 2) đã nhận được một bức thư bày tỏ không ghi tên người giấu trong sách. Tuy rằng trong lòng đã có người thầm mến, nhưng xuất phát từ tâm một tiểu cô nương không thể nói là tâm hư vinh, ta còn thập phần không yên vui mừng đón nhận, hơn nữa âm thầm đoán ai đưa ta tờ giấy. Ý vào bản thân là tổ trưởng, trong một tháng ta kiểm tra sách bài tập nam sinh toàn ban, ngay cả ban trên đều kiểm tra. Cuối cùng phát hiện tờ giấy này là ủy viên văn nghệ đưa cho ủy viên thể dục, nàng quá khấn trương nên giấu nhầm vào sách giáo khoa. Ta thật may mắn, may mắn bản thân lúc ấy không bị hư vinh làm cho hồ đồ lớn tiếng ồn ào khoe khoang. Từ sự kiện ô long đó làm ta hoàn toàn nhận rõ con đường của mình, cũng không dám đối với loại bày tỏ tình hình xảy ra cùng nhân vật phong vân tồn tâm khinh niệm.

Lần trước Lâm Tiễn đề nghị nói thử kết giao, ta không để trong lòng. Cho dù biết là hắn sinh bệnh nóng hồ đồ nói, nhưng câu nói đơn giản vẫn ở trong đầu ta như tiếng sấm đánh trăm lần, quấy rầy ta vài buổi tối ngủ không ngon. Sau hắn lại không nhắc tới chuyện này, ta cũng phai nhạt đi. Nhưng mà hiện tại hắn không chỉ đến tìm tới cửa, còn nhắc lại chuyện xưa — cảm tình hắn lúc trước đều đang chờ đợi đáp án? Ta nên nghĩ hắn tính nhẵn nại tốt hay là giả vờ lạnh nhạt quá mức.

“Hách Quýnh.” Tiếng Lâm Tiễn rất thấp, nhưng nghe qua vẫn thật là cường thế.

Ta cơ hồ phản ứng theo bản năng trả lời, “Tôi chưa nghĩ ra.”

Hắn đi về phía trước từng bước, “Là chưa nghĩ ra, hay là không muốn trả lời.”

Cảm giác quần bách vô hình từ hắn tới gần như thủy triều vọt tới, ngón chân giấu trong dếp lê khấn trương cuộn tròn, ta cố lấy dũng khí, “Nói đúng ra không muốn trả lời, nói thật là tôi không biết trả lời anh thế nào.” Ta hít sâu một ngụm, “Lần trước lúc anh đề nghị việc này, tôi nghĩ anh cháy hỏng đầu óc nên nói tùy tiện. Hơn nữa, hơn nữa sau anh không nhắc đến. Bất quá hiện tại anh nói, tôi cũng cho chuyện này cần xem xét nghiêm cẩn... Lâm Tiễn anh xem a, hai ta... Anh cùng tôi chuyện này có người nào xem sẽ cảm thấy không thích hợp Chẳng sợ tôi là đương sự, tôi cũng cảm thấy không thích hợp — anh xem trọng gì tôi?”

Lâm Tiễn hơi hơi cười rộ lên, “Em luôn luôn tò mò việc này?”

“Không phải tò mò, là nghi hoặc.” Ta khoanh tay lại, “Tổ về phi thường không nghĩ ra.”

“Muốn nói tới khả năng cần nhiều thời gian chút.” Hắn nhìn phải trái, vươn chân dài lên ghé ngồi xuống, hai chân vén lên, ngồi rất tao nhã. Nhìn động tác hắn tự nhiên như vậy, ta hơi hơi thả lỏng chút, cũng ngồi

xuống ghế cùng hấn mặt đối mặt, “Ngô, anh nói đi.”

“Hách Quýnh, trước trả lời vấn đề của anh, em cũng không thể không nói cho anh, em vì sao lại thích tiểu cảnh sát kia?” Hai tay hấn đặt trên gối, ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu, “Hoặc phải nói, em bởi vì sao yêu hấn?”

Ta giống như bị người ột chủy vào đầu, lạnh nhạt đáp, “Này, này quan anh cái rắm.”

Hấn không chút để ý ta thô lỗ vô lễ, tiếp tục nói, “Em xem, em đều thích hấn lâu như vậy, ngay cả nguyên nhân đều không nói nên lời. Hoặc là, cũng là em không muốn trả lời?”

Hấn một người khẳng định là có nguyên nhân, nhưng là muốn nói thích một người là bởi vì sao, mặc cho người hỏi ai, ai cũng vô pháp trả lời.

Ta trương khuôn mặt trắng bệch, gần như oán hận nhìn hấn, “Này không liên quan tới chuyện của anh, anh không có tư cách hỏi.”

“Anh là ví dụ, lấy một ví dụ để thuyết phục em thôi.” Hấn thật thong dong, “Đương nhiên, này không phải nói sang chuyện khác, cũng không phải mượn cơ hội hỏi em. Em hiện tại hỏi anh cái gì, anh khẳng định thành thật trả lời em. Bất quá, em cũng phải minh bạch một chút. Ở mỗi phương diện mà nói, anh kiên trì cùng em kiên trì, không có sai biệt”

Ta cảm thấy ngực một mảnh nóng bỏng, trong lồng ngực đập tán loạn, thật gian nan mới phát ra tiếng, “Lâm Tiễn, đó là chuyện của anh.”

Lâm Tiễn buông hai chân, xê dịch người về phía trước, “Không, anh không cảm thấy như vậy.” Găng tay màu đen quấn quanh ngón tay hấn, tiếng hấn như từ nơi rất xa truyền tới, “Đối với một người có hảo cảm mà không nói, chính là chờ ở một bên để đối phương phát hiện. Như vậy sẽ không cấp đối phương gánh nặng hoặc ảnh hưởng không tốt, thậm chí một chút áp lực cũng không có.”

Ta cúi đầu, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, tiếng đột nhiên liên cầm.

“Chờ đợi, nhưng sau lại trở mặt nhìn người trước mắt trốn, muốn bắt đều không kịp, càng không cần nói đi vấn đề lại.” Hấn tiếp tục tới gần, “Đây là phương thức của em, khắc chế mà bảo thủ, vĩnh viễn cấp bản thân một con đường sống.”

Nam nhân này thật đáng giận, mỗi câu chữ đều độc ác như vậy!

Hấn dựa vào cái gì cùng ta nói điều đó? Ta thích ai, ta nguyện ý chờ ai, ta bị người yên lặng không một tiếng động làm vật hi sinh hay ngồi góc tường trông nắm đều là việc của ta, người khác không có tư cách xen vào. Nhưng là ta không nói nên lời, cổ giống như bị người ta chặn, chỉ có thể mở to mồm thở phì phò.

“Tuy rằng anh cũng sẽ chờ đợi, nhưng không đồng ý chờ lâu.” Tiếng hấn đột nhiên biến gần, “Nếu có thể, hiện tại anh muốn biết đáp án. Hơn nữa, phải khẳng định.”

Chẳng lẽ, đây muốn bá vương ngạnh thượng cung?!

Ta ngẩng đầu lên, vừa mới nhấc đầu đột nhiên phát hiện Lâm Tiễn không biết khi nào cư nhiên gần ta như vậy – chớp mũi cùng chớp mũi cách một khoảng rất gần. Khó trách hấn không ngồi sofa mà ngồi ghế nhựa, không nghĩ đến hấn lại tới gần tới trình độ này!

Quả nhiên là có dự mưu từ trước.

Ta cảnh giác lui ra sau, nhưng hấn cũng thuận thế tiến tới. Vì thế, hai người khoảng cách càng gần. Một cổ mùi hương nhàn nhạt đập vào mặt, hỗn hợp mùi rêu xanh. Đột nhiên trong lúc đó, ta liền nghĩ chạy trốn chết.

Nhưng, ta trốn không thoát. Bất quá trong nháy mắt, tay hấn sờ đến cổ ta. Chỉ thoáng dùng thêm chút sức lực, liền làm ta không thể động đậy.

Thật sự sợ hãi.

Đổi thành người khác, ở trong chính nhà mình bị người khác uy hiếp đến loại trình độ này, có thể không sợ sao? Ta đoán không biết bước tiếp theo hấn sẽ làm gì, là cuồng nhiệt hôn hay là gần gũi khiêu khích hoặc

cứ duy trì tư thế như vậy cho đến khi ta đưa đáp án hần vừa lòng mới thôi — mọi dự đoán đều có thể làm ta huyết áp tăng vọt lên, có khả năng làm cho từng góc trong phòng đều bật kín JQ khoa trương lại giả tạo.

“Lâm Tiễn, kỳ thực tôi không có gì tốt...” Bất đắc dĩ bắt đầu tự mình hại mình, để tránh tình huống miễn khoa trương lại giả tạo phát sinh, “... Rất ủy khuất anh.” Bị hần nhìn chăm chăm như vậy kỳ thật không dễ chịu, nhưng lại là lúc tinh thần ta uể oải tính toán lên giường ngủ. A, mặt ta còn không có rửa, cũng không có bôi kem dưỡng. Khoảng cách gần như vậy, mặc kệ lỗ chân lông hay là đầu đen, nốt rồi hay sẹo, thậm chí lông tơ trên mặt đều có thể thấy nhất thanh nhị sở.

“Nga?”

“Kỳ thực,” mặt hần càng ngày càng gần, mặt ta đều thành chọi gà, “Kỳ thực, tôi luôn cảm thấy anh là người tốt.”

Mặt hần hơi hơi mị lên, khoái trá, “Àn?”

Quả nhiên là nghe không hiểu, nghe không hiểu ta đánh người... “Nên, chuyện đó, liền coi hết luôn. A.”

Hần lui về sau, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ, nhưng cái loại tươi cười này... Không cần ta hình dung, các bạn đều biết, “Cái gì liền gọi quên đi như vậy?”

“Tôi nói đề nghị của anh, kỳ thật căn bản không cần thử, nghĩ cũng biết không có khả năng thành công.” Ta nói được lý thuận thành chương, “... Đúng không, nên không tất yếu lãng phí thời gian.”

Hần chậm rãi nói tay ra, trên mặt dần dần tiêu tán nụ cười, đến cuối căn bản không nhìn ra vui giận. Loại phản ứng này hoàn toàn ta dự kiến, một người nam nhân gặp được sự tình này, có rất ít người sẽ khoan dung rộng lượng vỗ bả vai đối phương nói không có việc gì không có việc gì, mua bán không thành tình nghĩa, làm tình nhân không được thì làm bằng hữu. Hướng chi hần là nam nhân như vậy? Nên, chẳng sợ hần giây tiếp theo độc miệng tổn hại ta không mất không nào ta cũng có thể thản nhiên nhận. Đây liên quan tới tự tôn của nam nhân, ta nguyên bản hần là lưu lại đường sống mới phải.

“Em còn muốn chờ hần?”

“...” Ta xem nhẹ nam nhân này, hần độc ác châm chọc làm ta chịu không nổi, “Không phải. Cùng cái kia không quan hệ, tôi là nói, đây là chuyện của tôi với anh. Đừng đem người khác ra đây, biết không?”

Bất quá trong nháy mắt mà thôi, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, ngay cả tiếng cũng nhiễm châm chọc, “Anh hiểu được.”

Nói là minh bạch, nhưng nghe qua lại không đúng vậy. Ta gà mẹ lặp lại nói, “Thật sự cùng hần không quan hệ, đây chính là vấn đề cá nhân của tôi.”

Thân thể hần ngã ra, ngã đến góc độ nhất định thì dừng lại. Nhưng càng dưới càng khó, ánh mắt đột nhiên dừng ở khoảng cách giữa hai chúng ta, chuyên chú vào đấy. Chợt bộ dạng hần vừa thấy có chút bình thản ẩn nhẫn, nhưng trong không khí lại tràn ngập hương vị giường cung bạt kiếm.

Thình lình trầm mặc làm ta thật không thích ứng, vừa muốn mở miệng ra nhắc lại lập trường liền bị hần vung tay đánh gãy, “Tốt lắm,” tầm mắt hần chuyển qua trên mặt ta, âm thanh trầm thấp nghe không ra uất giận hay trào bỉ (trào phúng + khinh bỉ), “Em không cần giải thích.”

Cái gì kêu không cần giải thích? Không giải thích người minh bạch cái vô nghĩa a! Tên tự cho là đúng.

Không biết như thế nào có chút sốt ruột, ta một cước đá trên mặt đất, “Sát, tôi nói cùng hần không quan hệ chính là không quan hệ!” Hướng Mao gia gia (Mao Trạch Đông) cam đoan, ta Hách Quýnh nói được thì làm được, nói sẽ đem Phạm ca làm huynh đệ liền nhất định làm được!

Hần nhìn ta vài giây, hai tay lập tức chống gối chậm rãi đứng lên, trong phòng mơ hồ còn nghe tiếng thở dài, “Thật sự là ngu ngốc.”

“...”

Hiện tại hần cái loại lười biếng còn muốn như thế nào? Người ta thăm mền mười mấy năm cuối cùng trái cây cũng không kết ra đã thật bị thương, hiện tại đã muốn hoàn toàn buông tay lại bị con tin nghi hoặc.

Chẳng những bị người đánh giá một bộ đã rất khổ sở, cuối cùng còn muốn chụp mũ ngu ngốc — uy, thực chất hẳn châm chọc ta đi, châm chọc ta giống như bánh bao nữ bị chửi đánh nhẹ lại dễ chịu.

Ta nơi nào lớn lên giống bánh bao!

Ai nói ta lớn lên giống bánh bao ta liều mạng với tên đó!

Ta hốt hển đứng lên, “Anh nói ai ngu ngốc a! Anh buổi tối đêm khuya đến nhà của tôi chẳng lẽ vì theo đuổi tôi không xong muốn đáp án sau đối với tôi tiến hành trí lực vũ nhục trong lời nói công kích thân nhân sao. A.”

“Hách Quýnh, em gấp cái gì?” Hẳn một bộ dáng chậm rãi tự tại.

Đều bị người nói trắng ra trách móc ngu ngốc, không một điểm phản ứng không phải người địa cầu, “Lâm Tiễn, đây là nhà của tôi, hiện tại anh đứng ở chỗ này là vì tôi đã thật khách khí. Nhưng anh cũng đừng có quá mức, há mồm ra liến chửi người ngu ngốc anh muốn như thế nào?”

Người nha muốn ăn đòn sao?

Ta tương đối nổi trận lôi đình, Lâm Tiễn vẫn lạnh nhạt. Hẳn cúi đầu chậm rãi đưa tay tìm chìa khóa, về sau xoay người lại. Ta kháng cự lui về sau vài bước, tựa lên tường. Trong tay chính là cửa, tầm mắt ta tập trung trên cửa. Chỉ cần nắm lấy cửa, chỉ cần hẳn có hành động gì, nói tiếng tạm biệt không tiễn hoặc là cấp lão tử lẩn ra xa, hoang đường đêm này có thể chính thức kết thúc. Tay ta không tự chủ sờ soạn tay nắm cửa, cảm giác kim loại lạnh như băng trong lòng bàn tay nóng, người đột nhiên run run một chút. Nhưng mu bàn tay rất nhanh được nhiệt độ sưởi ấm, hơi hơi dùng sức.

“Hách Quýnh, tuy rằng em là cái ngu ngốc, nhưng là cái ngu ngốc tình trường.”

Tự mình chờ đợi nguyên vốn là một chuyện cô đơn, mà im lặng chờ đợi càng như thế. Con người khi còn sống cũng không lâu, đem bỏ lớn thời gian lãng phí chờ đợi một người không thể xác định đáp án, không thể nghi ngờ là ngốc đến mức làm người ta giận sôi. Tựa như Lâm Tiễn nói, không tiếng không cổ họng dùng tới mười mấy năm, cuối cùng có đáp án, làm ười mấy năm ấy bị oanh tạc, gì cũng không lưu lại.

Hẳn trách móc ta ngu ngốc, ta còn thừa nhận. Trên thực tế, khi ta ở trên mạng đặt câu hỏi, lúc quay lại xem thì nhiều câu trả lời là ngốc a xuân nữ nhân ngu ngốc a chờ thành lão Chu nữ, hoặc là thật đáng tiếc thật cảm động trả lời linh tinh. Nhưng, cho tới bây giờ không có ai nói rằng, người thật chung tình. Tình yêu đã bị bắt lạn, trường tình lại bị quên đi. Bởi vì rất nhiều người đều không đồng ý lãng phí thời gian đi chờ đợi, chờ đợi bị nhận, chờ đợi bị cự tuyệt. Không có người sẽ cảm thấy người làm chuyện này có bao nhiêu đáng yêu, đương nhiên càng không đáng giá noi theo — đầu tư để được hồi báo quả thật xa đến chân trời.

Mà ta cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày ta sẽ bị người khẳng định, càng không nghĩ tới người này cư nhiên là Lâm Tiễn.

Quả nhiên hiểu ta nhất, chỉ có oan gia đối đầu với ta sao.

Gắng tay màu đen quen thuộc dọc theo tay ta hướng lên trên, nhẹ nhàng ở cánh tay ta mà dùng sức, cả người liền từ trên tường trượt xuống. Mùi hương cổ nhàn nhạt lẫn mùi rêu xanh vờn xung quanh.

“Ngu ngốc, em như thế nào sẽ không lo lắng anh?”

Ta trợn mắt trừng, trong đầu một mảnh trống rỗng. Nghe được tiếng nói chuyện của đối phương, cũng nghe đến tiếng nói chính mình, nhưng người cứ chết lặng như vậy, căn bản vô phương tập trung tinh thần suy xét. Chỉ biết là Lâm Tiễn sau tựa hồ rất cao hứng, cười rộ lên hé ra ranh năng.

Được rồi, nếu ta đối đầu hài kịch, ta đây nhất định là bi kịch.

31. Chương 31

Ngày nghỉ tết âm lịch đã hết, mọi người khôi phục công tác cuộc sống thường ngày, đến trường, đi làm, mà một nhân viên không nghề nghiệp như ta lúc này có vẻ vô cùng thê lương. Buổi sáng mỗi ngày đều mở mắt

phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, cô linh linh ngốc, lên mạng nói chuyện phiếm, xem tiểu thuyết. Có khi buồn phiền thì đi ra ngoài, nhìn cảnh tượng người đi vội vàng. Ngẫu nhiên có người nhìn ta, có khi sẽ thấy ta nhàn nhả tự tại mà hâm mộ. Nhưng bọn họ đâu biết rằng, ta lại có bao nhiêu hâm mộ bọn họ.

Đến giờ cơm trưa ta cũng không trở về, mà là ở trung tâm thành phố ngồi trên ghế dài trên đường dành riêng cho người đi bộ. Nơi này là khu tài chính có tiếng, tòa cao ốc Lâm Lập. Được trồng thảm cỏ xanh, cách đó không xa có đài phun nước xinh đẹp, trên đài có một bức tượng tiểu nam hài đứng lộ mông cùng JJ biểu tình kiêu ngạo.

Tùy thân lấy trong túi lương khô, mang theo ấm giữ trà, cũng coi như cơm trưa. Ta thích nơi này, thích nhìn mọi người bận rộn, càng thích cái không khí phiêu tán mùi trong này — đều là hương vị tiền a!

Di động vang lên, miệng ta cắn lương khô cũng không nhìn liền tiếp, một chữ ‘Uy’ còn chưa nói ra, tiếng đối phương đã vang lên.

“Đang ăn cơm sao?”

Lâm Tiễn!

Lỗi tai ta ‘ông’ một chút, tiếng lập tức cứng ngắc, “Đúng vậy. Đến giờ cơm.”

“Em giờ đang ở đâu?”

Ta không thoải mái, trừ bỏ ba mẹ hai người truy vấn hành tung ta ra, nhưng trực tiếp phun cho hấn câu quan người chuyện gì lại không giáo dưỡng, vì thế liền hừ hừ nói là ở nhà.

“Ở nhà?” Hấn cười xuy một tiếng, “Hách Quýnh, cũng không cần em gạt người như vậy.”

Bên tai ta nóng lên, “Tôi không lừa anh.”

Đối phương trầm mặc, lại mở miệng tiếng mang theo có chút uy hiếp, “Dám nói lại lần nữa em ở nhà xem?”

Ta chợt dạ, ấp úng đang muốn qua loa tắc trách. Cũng không lưu ý ngẩng đầu lên vừa thấy, nam nhân kia đã đứng ở cách đây hơn hai thước. Nói dối lại bị giáp mặt vạch trần, ta xấu hổ trong nháy mắt mặt đỏ tía tai, chân tay không biết để chỗ nào.

Hấn ngồi xuống cạnh ta, ánh mắt đảo qua móng vuốt ta, hỏi, “Ăn cơm a.”

Trong cổ họng như bị tắc, ta nhanh uống ngụm trà nhuận nhuận, tiếng vẫn cứng ngắc, “Àn.”

“Ở nhà ăn cơm a.” Hấn khẳng định là cố ý, từ ‘ở nhà’ đặc biệt nhấn mạnh.

Bả đầu ta run run, trong lòng lại hận không thể xả hấn thành vài khúc, “Tôi, tôi vừa mới đùa anh thôi.”

Hấn nhấc chân, nghiêng nửa người, một tay chống cằm lên gối nhìn ta, “Là vui đùa thì tốt, nhưng đừng gạt anh.”

“...” Thật sự muốn xả thành tám khúc xong nói lại xả tiếp, “Anh làm sao biết tôi ở đây?”

Miệng hấn thật nhẹ nhàng, “Công ty ngay gần đây, vừa vặn đi ra ăn cơm. Còn em, thế nào đột nhiên chạy tới?”

“Ách, ở nhà nhàn rồi không có việc gì, ra ngoài dạo.” Vẫn là ăn ngay nói thật tương đối tốt, hiện tại nói dối bị phát hiện không biết là bị phát hiện đến lúc nào.

Hấn chỉnh chỉnh thân mình, tươi cười, “Chính là nhàn mới đi dạo a, anh còn tưởng rằng...”

Cho rằng gì?

“Anh còn tưởng rằng em đến thăm anh đâu.”

Nam nhân này tư duy thoát tuyền, phải cách xa một chút.

Ta không dấu vết dịch dịch mông, kéo dài khoảng với hấn, “Thiếu tự kỷ, tôi đều không biết được anh ở nơi này làm gì?” Đã biết về sau sẽ không đến nơi này, ta đến khu ngân hàng phía tây vậy.

“Em vừa rồi nghiêm cẩn nhìn cái gì vậy?” Hấn tùy tay cầm lấy bình trà của ta, buông tay thưởng thức.

Ta thành thật trả lời, “Tôi ở đây nhìn người.”

“Nhìn người?” Hấn khơi lòng mi, lập tức ném cho ta ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, “Em rồi việc.”

Ta có chút tức giận, “Là thật, tôi thật chuyên tâm nhìn.” Xem bọn hấn vội vàng vàng đi tới đi lui, đoán bọn họ tiếp theo phải làm cái gì. Giống như xem bọn họ vội, ta cũng có chút cảm giác gấp gáp. Phảng phất bản thân mình trong bầu không khí bận rộn mà khẩn trương, có cảm giác có người cần.

Lỗ mũi hấn hừ một tiếng, “Còn chuyên tâm nhìn, anh đã đi qua ba lần, cũng không thấy em phát hiện.” Xong rồi vung cho ta cái xem thường, “Em cố ý đi.”

Ta oan.

Hấn thân thủ cầm túi đồ ăn của ta, “Đây là cái gì?”

“Bánh bao a.” Ngày hôm qua mua nhiều bánh bao, hôm nay ra ngoài tùy tay lấy một cái, hấp trong nồi rùng rục, mang theo ăn đỡ đói.

Hấn không biết xấu hổ cầm một miếng ăn, ăn xong rồi đánh giá, “Hương vị rất nhạt.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Nếu không, tôi đi ra Mc Donalds phía trước mua sốt cà chua?”

Hấn hí mắt, thân thủ lại lấy một miếng ra, cắn cắn, “Tốt, nếu có thể lấy gà rán xúng với lại chua ngọt này thì rất tốt.”

“...” Ta hồi hận nhìn hấn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, “Đi, anh chờ.” Đi về trước không đến hai bước đã bị kéo lại.

“Em còn cho là thật sao,” hấn phui phui mảnh vụn trên tay, cười đứng lên, “Chỉ đùa một chút thôi.”

Ta ăn miếng trả miếng, “Là vui đùa thì tốt rồi, nhưng đừng đùa giỡn tôi.”

“Em học thật nhanh.” Hấn cầm tay ta, “Đi, ăn cơm đi.”

“Không cần.” Ta rút rút tay, nhưng không rút được.

Hấn mặt mày ý cười tiêm nhiễm, nhìn không ra tâm tình vô cùng tốt, “Anh thỉnh.”

“Kia sao không biết xấu hổ.” Lão mẹ đã dạy, nữ hài tử miệng rộng ăn tứ phương, phi thường chướng tai gai mắt. Hơn nữa không cần tùy tiện ăn miễn phí, đặc biệt ăn không của nam nhân, bởi vì nói không chừng ăn xong liền bị nam nhân ăn.

Hấn không buông tay, tư thái rất tự nhiên, “Thỉnh bạn gái ăn cơm, có cái gì ngại ngùng.”

“... Ai là bạn gái anh.”

Hấn xoa bóp ngón tay đầy thịt của ta, hé miệng mỉm cười, “Muốn không nhớ đáp ứng khi nào, đợi lát nữa ăn cơm xong anh giúp em hảo hảo nhớ lại.”

Mặc kệ giai cấp công nhân hay lao động trí óc, đều phải ăn no mới có khí lực làm việc. Nên trong thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi hai giờ, nhà ăn gần đây đều trong trạng thái đông nghẹt có thể lý giải. Ta nguyên tưởng rằng Lâm Tiến sẽ ngựa quen đường cũ đưa ta đến phòng ăn cao cấp, ăn bát tét uống rượu đỏ gì đó. Nào biết người này lôi kéo ta đi dạo vài vòng không tìm được chỗ đặt chân, không tìm được vị trí nào. Đi thật sự là mệt mỏi, ta đến chỗ căng thức ăn trà cầm dây số an bài, người nọ bên cạnh liền nói thầm, “Xếp hàng quá lãng phí thời gian.”

“Biết vậy mà, hiện giờ ở đâu mà chả xếp hàng. Hàng phía trước chỉ có sáu người, vừa rồi đi qua quán lẩu còn có ba mươi người đứng xếp hàng.” Ta đem trông mắt trắng chuyển, từ trên xuống dưới quét hấn một lần, “Nếu ngại lãng phí thời gian, tôi liền đi, tôi về nhà nấu cơm anh về phòng ăn mỹ, thế nào?”

Hấn cự tuyệt thật sự nhanh, “Ăn cái loại đó đối với thân thể không tốt.”

Chờ đợi luôn gian nan, mà bụng đói nhìn người khác ăn mà bản thân còn đang đợi, càng thống khổ không cần nói. Ta nhìn quán nướng bên kia đường, qua kính trong suốt là toàn bộ vị quay gà quay vịt nướng đang

quay, còn có móng heo cùng tai heo, đuôi heo sáng bóng hồng nhuận. Vốn không quá đói, vừa thấy màn này, lại đói.

“Ai, thực đói.”

Lâm Tiễn nhìn lướt qua trong quán, “Không thì đi căn tin của công ty, nơi đó đồ ăn cũng không tệ.”

Căn tin là nơi bắt nguồn của bát quái là có thể tùy tiện đi sao? Ta một ngụm phủ quyết cũng không miễn tò mò, “Có căn tin anh còn chạy đến đây tìm cơm ăn?” Hắc không trả lời, chính là bày ra bộ dáng chờ được gọi tên, lại duỗi thân nghiêng đầu xem xét, “Hình như có hai bàn trống.”

Đợi cho đến khi ngồi vào bàn đã là một giờ, ta đói hoa cả mắt, chỉ hi vọng sớm ăn một chút sớm đi một chút. Nhưng trong bàn chỉ có một thực đơn, Lâm Tiễn nhìn đồ ăn trong menu nhìn nửa ngày, bộ dáng do dự. Ta đói hết hoảng, nhịn không được đề nghị, “Trong nhà hàng trà gọi cơm rang cũng được.” Nèn người nhanh chút nhanh chút a! Gọi đồ ăn nhanh cho ta, ta còn muốn ăn nhanh chút. Nhưng phòng bếp còn muốn chuẩn bị nguyên liệu, bàn bưng đồ ăn lên còn khá lâu!

Hắn giương mắt nhìn ta, hỏi, “Thích ăn đồ nướng?”

“Thích.”

“Thích ăn đồ quay?”

“Thích.”

“Thích ăn trứng cá?”

“Hoàn hảo.”

“Thích ăn ...” (bản cv là xe tử mặt, bạn nào biết món gì chỉ giúp tớ với @@)

“Còn đi.”

Hắn gật gật đầu, phục vụ bàn đưa tới hai phần cơm rang cùng canh cùng trứng cá cùng một ít đồ ăn linh tinh vụn vặt gì đó. Thời gian đưa các đồ ăn rất nhanh, trên bàn chớp mắt đầy các món ăn. Ta một bên cảm thán nam nhân chính là ăn nhiều, một bên đem thìa xúc thịt nướng cùng tương ô mai trộn với cơm, không chút khách khí ăn. Đến khi trên bàn ăn còn hơn phân nửa, đã no bảy tám phần. Vì thế bắt đầu ăn chậm trứng cá, nhìn Lâm Tiễn chỉ ăn một nửa, mà trên bàn rất nhiều món vẫn y nguyên. Căn cứ nguyên tắc không lãng phí tài nguyên, ta bắt đầu khuyên, “Ai, anh sao lại không ăn nữa? Cơm cũng còn thừa.”

Hắn đã đem chiếc đũa đặt một bên, chậm rì rì uống nước trà, “Đây đều là cho em, anh đã ăn xong.”

“Cho tôi? Nhiều như vậy ăn hết thế nào?” Nhìn mỳ sợi vẫn còn nguyên cùng một đĩa thịt nướng đã nguội khác, tay ta đang cầm thìa múc trứng cá bắt đầu phát run, “Anh uy trư a.” Nói xong mới cảm thấy không thích hợp, quả nhiên không thể ăn cơm rất no, ăn no rồi đầu óc phản ứng trì độn đi rất nhiều a a.

Hắn cũng không giận, buông chén trà một bộ nghiêm trang nói, “Anh sợ em ăn không đủ no.”

Giả mù sa mưa, rõ ràng là muốn đem ta biến thành trư!

“Em buổi tối khuya khẩu vị còn tốt như vậy, một bàn cháo đều ăn sạch,” ánh mắt hắn dừng trên mặt ta vài giây, cười quỷ dị, “Hiện tại vừa vặn giờ cơm, nhiều món cũng hẳn là.”

“Đừng có giỡn, buổi tối đó tôi cũng không ăn cái gì.” Nhìn biểu tình của hắn, quả thực xem ta như cái ăn hóa, “Còn có, tôi khi nào thì ăn qua một bàn đồ ăn? Nói chuyện rất khoa trương nga.”

Hắn nhú mày, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Ta càng khó chịu, “Anh cười cái gì? Cười cái gì a?”

“Kỳ quái a.” Hắn dựa ra sau, ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu trên bàn, “Hách Quýnh, lúc em cùng anh ăn có lúc nào nói nhiều như vậy? Nhớ lần trước ở tiệm cháo, em im lặng tựa như người câm điếc.”

Lần trước? Chẳng lẽ là lần hòa giải Hứa Thận Hành cùng một chỗ lần đó? Nghĩ đến, tối hôm đó ta ăn rất nhiều, cái đĩa không phải cao, mà chồng chất. Ta có chút ngượng ngùng, “Cùng hắn không quen sao, có cái

gì có thể nói.” Phải biết rằng những chuyện sau đó cùng tên biến thái kia có liên quan, đêm đó đôi chỉ còn da bọc xương ta cũng sẽ không thể ăn của hắn một thước.

“Nhưng thật ra.” Tiếng hắn nghe qua thật nhẹ nhàng, “Được rồi, mấy đồ không ăn để lại đi.”

Ta như trút được gánh nặng, nhưng nhìn mĩ vị trên bàn còn nguyên lại cảm thấy đáng tiếc. Trong lời nói bình thường hắn là muốn gói lại mới đúng, nhưng chủ nhân cũng không nói đóng gói ta thế nào có thể đề cập đến? Ăn uống không phải trả tiền rồi còn muốn lấy không, thật khó coi. Hơn nữa, hơn nữa nói như thế nào cũng là lần đầu tiên cùng nhau ăn cơm [hử??? Thế cái lần ăn mỳ không tính sao?] , còn muốn yêu cầu này hành vi có phải có chút JP*? Trong lúc do dự, ta trở mắt nhìn đồ nướng còn không đụng vào a liền như vậy đưa đi. Uy, chủ quán sẽ không đem nấu lại rồi đưa ra? Mở tiệm cần phúc hậu a, đều là đã trả tiền!

*JP: tụt phạm.

Phục vụ bàn dọn xong đã hơn hai giờ, tay của ta lại còn bị hắn kéo. Đáy lòng có chút kháng cự, nên cố ý đi chậm một chút, hắn cảm thấy nên cũng thả chậm bước đi, ta lại đi càng chậm. Mặc kệ thấy thế nào, ta cuối cùng vẫn ở sau hắn một ít.

Đi đến lúc băng ghế dài trước, hắn rút cục buông lỏng tay ra, “Ngày mai có việc gì không?”

Ta lắc đầu.

Hắn vừa lòng vuốt cằm, “Ngày mai giữa trưa ở nơi này chờ, cùng nhau ăn cơm trưa.”

Để ta, đi nhờ xe đến. Nhưng sau, bồi hắn ăn cơm?!

“Nhưng khả năng ngày mai...”

“Em không vội.”

“... Anh không tìm thấy bạn cùng nhau ăn cơm sao?” Người này nhân duyên nhất định rất kém, ngay cả bạn ăn cơm cũng không có.

“Thế nào, bồi bạn trai ăn cơm thống khổ như vậy?”

Ta bại lui, “Miễn bàn ba từ kia biết không? Không phải là ăn cơm sao. Anh mời khách, tôi sẽ đến.” Dù sao cũng nhàn rồi, còn không cần nấu cơm trưa. Huống hồ, lấy tình huống hiện tại ta thực không cần khách khí với hắn.

Rút cục hắn vừa lòng, nâng vạt áo khoác ta, “Vừa mới bắt đầu em không có thói quen là bình thường, nhưng là dù sao em cũng phải nhớ kỹ hiện tại chúng ta là quan hệ gì. Đừng nghĩ nhiều, dùng thời gian để rồi rầm rất xa xỉ, chỉ có lúc chân chính khoái hoạt mới đáng lãng phí thời gian.” [TV: Tiền ca, khoái hoạt cái gì

Lâm Tiễn: Muốn biết hả? Edit đến gần cuối truyện đi rồi sẽ biết *cười vô sỉ*]

Tay ta không tự giác nắm thật chặt, một cổ dũng khí từ đáy lòng bốc lên. Chân chính khoái hoạt, cái gì mới là chân chính khoái hoạt. Con mèo nhỏ ăn cá, con chó nhỏ ăn xương, bọn tiểu quái thú thiếu đánh đòn mỗi ngày bị Ultraman đánh cho khoan khoái, mấy cái đó đều tính là chân chính khoái hoạt đi. Mà ta cảm thấy có thể yêu một người, hơn nữa cũng được đối phương đáp lại liền là chân chính khoái hoạt, hạnh phúc cực hạn. Loại hạnh phúc này khi cầu mà không được, rõ ràng phải buông tay. Chính là, ta cho tới bây giờ không nghĩ qua, nếu chính tay mình bị người kéo theo không tha, vậy phải làm sao bây giờ? Đó là một loại may mắn khác, một tư vị hạnh phúc khoái hoạt khác sao?

Tuy rằng không quá xác định, nhưng, có thể thử một lần.

Bên tai, hắn cúi đầu thanh âm phát qua, nói rất nhẹ nhàng, “Trên đường cẩn thận, ngày mai gặp.”

32. Chương 32

Ngày hôm sau ta lại thất ước — cũng không phải do cái từ bạn trai quen thuộc kia, cũng không phải do ăn quá nhiều mà bị thương. Mà là lúc ta đang ngủ đột nhiên nhận được điện thoại mỗ nhân sự, nói trên mạng nhìn thấy sơ yếu lý lịch, muốn gọi đến phỏng vấn. Mỗ không làm việc bị làm hỏng rồi, ngay cả điểm tâm

cũng không ăn, mặt cũng không rửa liền lục tất tũ quần áo ra. Ước chừng hơn hai giờ mới chọn ra bộ quần áo cùng túi sách, tiếp theo lên mạng đọc thông tin về công ty kia chuẩn bị sẵn sàng.

Phỏng vấn lúc một giờ chiều, ta ra ngoài trước hai tiếng. Trước khi ra khỏi nhà còn gọi điện cho Lâm Tiễn, điện thoại gọi hồi lâu cũng không có người nhận, dứt khoát nhấn cho cái tin, bảo hẳn tự hẳn đi ăn trưa.

Nhận lời mời của đơn vị ở khu công nghiệp thành Nam, một tòa kiến trúc ba tầng. Tầng thứ nhất là khu gia công, tầng thứ hai là khu hành chính cùng khu nghiệp vụ, tầng thứ ba chính là kho hàng.

Toàn bộ quá trình phỏng vấn so với trước kia đơn giản hơn rất nhiều, thậm chí còn có thể nói là đơn sơ, điền cái bảng, kèm theo bằng cấp được photo, lại nhìn một nhân sự chủ quản thoạt trông khôn khéo hỏi mấy vấn đề, thế là xong. Cùng ta phỏng vấn còn có một nữ hài khác, bắt quá nằng nề điền xong bảng liền ly khai, xem ra không hài lòng với điều kiện làm việc ở đây. Cũng phải, chỗ này cách nội thành rất xa, hơn nữa dân cư lưu động rất nhiều, trị an không tốt lắm.

Nói thật ta cũng không vừa ý nơi này lắm, trừ bỏ xa nhà cùng hoàn cảnh phức tạp bên ngoài, nội dung lời mời nhận cương vị phức tạp, cường độ lao động không nhỏ. Không muốn làm một kẻ thất nghiệp, ta không có tư cách soi mói. Hơn nữa tiền lương nơi này thất thất bát bát cộng lại quá hai ngàn, còn có bảo hiểm gì. Theo lời của Hách mẹ nói, a, cái này không sai a!

Bởi vì nhận lời mời nhân viên có nhấn với ta một cái, lại thật sự nhu cầu cấp bách cần người ngay, chủ quản nhân sự rất nhanh liền thông báo cho ta ngày mai liền đi làm. Đại khái làm quen phạm vi làm việc cùng quá trình công tác sau lại được cấp hai bộ quần áo lao động cùng thẻ nhân viên sổ tay linh tinh thất thất bát bát gì đó. Ép buộc đến năm giờ chiều, chủ quản nhân sự rút cuộc cũng thả người, dặn ngày mai tám giờ đến, không được muộn. Lão bản chán ghét nhất đi muộn cùng nhân viên tiếp thu, đây là thêm một câu cường điệu.

Ta có thể lí giải, đối với loại nghiệp chủ tư doanh mà nói, muộn cùng làm việc không tốt là kẻ trộm tiền lương bọn họ, cùng với kẻ thù hai loại.

Ngồi trên xe bus ta mới lòi điện thoại ra bấm chế độ chuông, trên màn hình chỉ hiện một cuộc gọi nhờ của Lâm Tiễn. Ước chừng là hai giờ trước, tâm tình ta vô cùng tốt, tùy tay gọi lại. Chờ đợi thật lâu, sắp tắt thì mới có người nhắc máy.

Ta thanh thanh yết hầu, cố ý kéo dài tiếng, dùng miệng rất ngạo mạn nói, “Uy, có chuyện gì a?”

Đầu dây bên kia một trận trầm mặc.

Người này tám phần là tức giận, giận ta không bồi hấn ăn cơm, mà ta không gửi tin nhắn giải thích, “Ai, anh không lên tiếng a.”

Đối phương vẫn trầm mặc không nói.

“Anh không nên giữa trưa không đi ăn cơm đi? Tôi đã nói tôi đi phỏng vấn, kêu anh tự mình ăn. Uy, nếu anh đói đau dạ dày đừng đổ lên người tôi a.” Ta một bên đẩy trách nhiệm một bên nhìn dây số, không gọi sai a.

Một tiếng hít thở thật sâu, đối phương rốt cuộc mở miệng, “Hách Quýnh...”

“...Lâm Hủ?”

“Ân, là đệ.”

“...”

“Nhị ca không có ở đây, đệ thấy điện thoại vang thật lâu liền nghe.” Lâm Hủ bình tĩnh, “Tỷ tìm anh ấy có việc?”

“Không, không có việc gì.” Không biết vì sao ta lại chột dạ, vì sao hiểu ý hư sao? Đại khái là không có chuẩn bị sẵn tâm lý tốt dùng thân phận khác đối mặt với Lâm Hủ, “Kỳ thực tôi là — ”

“Tỷ gọi nhầm số thôi,” ngữ khí Lâm Hủ trở nên dồn dập, “Đúng không.”

Ta rất muốn nói là, là ta gọi nhầm rồi, tùy tiện nói hai câu rồi dập máy. Nhưng lời nói nghẹn trong họng không nói ra được, khô ráp chát chúa nghẹn chết ta, “Lâm Hủ, tôi ”

“Thật có lỗi, để có chút việc, có thể tắt máy trước sao?”

Cậu nói rất nhanh, căn bản chưa cho ta thời gian cự tuyệt. Ta há to miệng còn chưa kịp nói tái kiến, đầu dây bên kia cơ hồ vô lỗ dập máy.

Dập máy cũng tốt, đỡ phải ta há mồm cam diếc hoặc lại nói dối. Ta nhẹ nhàng thở ra, đem đầu tựa trên cửa sổ xe, lảo đảo một trận ngủ quên mất, tỉnh lại đã thấy xe đỗ ở điểm cuối. Ta đỡ khóc đỡ cười, cũng không quên gọi điện về nhà báo chiến quả, đầu tiên là nói tìm được công việc, Hách mẹ mừng rỡ hô to gọi nhỏ, nói khuê nữ nhanh về nhà ăn cơm, cho con ăn trứng chiên. Ngay sau đó ta nói, hôm nay quá mệt mỏi, ngủ trên xe, xe chạy đến tận điểm cuối. Lập tức Hách mẹ một trận oán giận, lớn như vậy còn sơ ý, công việc này sao duy trì được, khẳng định tình huống sẽ phát sinh sai lầm. Ta nhẫn nại nghe xong nàng dạy bảo, ngay sau đó tiến hành một phen tự kiểm điểm khắc sâu. Hách mẹ rốt cục vừa lòng, nói con đi chuyển xe quay đầu lại, đồ ăn để phần, như cũ thêm bữa.

Trần ngập phần khởi ngồi xe về nhà, vừa bước vào cửa chợt nghe Hách cha lớn giọng, “Ai ai, đã trở lại đã trở lại. Quýnh a, có khách nhân, tìm con.” Ta vừa đem giày cất vào tủ, ngẩng đầu vừa thấy, kém chút nữa mông ngã ngồi xuống đất, “Sao cậu lại tới đây?”

Lâm Hủ cúi đầu, nhưng lưng lại thẳng tắp. Khó thấy hắn không ngượng ngừng không đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đứng đắn có ba phần giống Lâm Trầm, đôi mắt to mũi nhọn vừa lộ ra, ngay cả tiếng đều bỏ đi do dự cùng chát, “Đệ có việc muốn nói với tỷ.”

Không biết tại sao tâm can ta liền run lên, cố không để ý đến đồ ăn nóng hổi, cố không để ý đến hai vợ chồng Hách gia trần ngập nghi hoặc cùng ánh mắt bát quái, liền kéo Lâm Hủ xuống lầu, vòng vo nửa tiểu khu mới tìm được một băng ghế dài tương đối sạch sẽ, “Có chuyện gì, nói đi.”

Cậu từ trong túi tiền lấy ra chiếc di động, “Đây là của nhị ca.”

Đứa nhỏ này, lấy đồ huynh đệ nhà mình đều thành thói quen a.

Lâm Hủ cúi đầu chậm rãi mở di động, nhẹ giọng nói, “Đệ đều đã biết.”

Đỉnh đầu nhất thời có cảm giác bị kim loại đâm, ta biết đây là sét chuẩn bị đánh, cũng may còn có thể chịu đựng được, vì thế bắt đầu tập quán giả chết, “Cậu biết cái gì?”

“Đệ nhìn thấy.”

“Gì?”

“Video clip, đệ nhìn thấy.” Tiếng hắn cùng cảm xúc bắt đầu sa sút.

Ta kém chút nữa cắn đầu lưỡi, “Nhìn, nhìn, video clip? Video clip gì?”

“Trong di động.” Hắn gập ta bộ dáng này, cũng có chút kỳ quái, “Tỷ không biết?”

“Tôi không biết.” Ta thật sự thật sự không biết! Lâm Tiên hồn đản kia, hắn để cái gì trong di động a! Người này có một điểm thưởng thức hay không. Chẳng lẽ không biết hiện tại nói thế nào, di động so với lựu đạn còn có lực sát thương sao? Hắn thế nào có thể yên tâm lớn mật lại rộng rãi đem di động tùy tiện quăng, cũng không để mật mã linh tinh. Trong di động ta để mấy bộ 18+ đều phải thiết lập mấy tầng mật mã mới mở, hắn khen ngược, chân nhân thú thượng kính đều không cần Mosaic. Nghĩ đến chân nhân thú chờ OX video clip, hô hấp liền dồn dập ợi chút, video clip kia cùng ta có quan hệ gì, có quan hệ gì? Hắn là không có đi, Lâm Tiên cũng ta lui tới bất quá mới vài ngày, hành vi cử chỉ a đều nằm trong quy củ, chỉ giới hạn trong nắm tay, không có tình huống khác a.

Khả năng duy nhất, chính là buổi tối hôm mừng hai tết. Tối hôm đó đầu óc ta rút gân, đoạn trí nhớ sau khi Lâm Tiên đến bái phỏng cũng không nhớ. Chẳng lẽ, hay là... Không không không, tuyệt đối không có khả năng, đêm đó trước khi ta lên giường ngủ vẫn hoàn toàn đóng gói chỉnh tề.

Nhưng là, trước khi biết rõ chân tướng, đối với mọi thứ hết thảy phải duy trì thái độ hoài nghi.

“Tôi có thể xem chút được không?” Bất cứ giá nào, liền tính lỗ tai dài ra cũng không sợ!

Lâm Hủ không vừa ý, biểu tình trên mặt như đang nói ‘Đệ không tin tỷ không biết’. Nhưng cậu vẫn thật nghe lời đưa di động tới, hơn nữa còn cực kỳ kỹ đem chỗ để video clip ra.

Di động Lâm Tiễn là iphone, không biết bao nhiêu ứng dụng lèo lèo, chính là thương vụ có tiếng có miếng cơ. Theo ý ta, điện thoại này vừa xấu vừa cứng nhắc. Nhưng thương vụ chính là thương vụ, video clip này quay chẳng những nét, ghi âm còn cực rõ ràng rành mạch, ngay cả tiếng vang cũng không có. Vì thế, rốt cục ta biết đêm đó đầu óc không chịu sự điều khiển nói cái gì.

Video clip là quay từ dưới lên, ta có thể nhìn thấy bản thân thấy ngu mặc váy ngủ in hình tiểu thiên sứ, một mặt mê mang. Mặt Lâm Tiễn không nhìn rõ, bất quá ta khẳng định bộ dáng hấn lúc đó là lăm la lăm lét + mưu đồ gây rối. Đoạn đối thoại kia như sau:

“Ngu ngốc, em thế nào sẽ không lo lắng anh đâu?”

“Tôi không phải ngu ngốc.” Đây còn không phải ngu ngốc, không phải ngu ngốc vì sao trong lời nói còn trướng ra bộ mặt như thế? Còn có hỏi có đáp!

“Tốt, em không phải ngu ngốc. Kia, em lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?” Cầm miệng cho ta cầm miệng cho ta a a a!!!

“...” Một đoạn này không phải ghi âm có vấn đề, cũng không phải không nghe rõ, mà là màn ảnh chớp lên một chút, góc độ từ dưới hướng lên trên lập tức hướng xuống mặt đất. Ta gấp đến độ đòi mạng, hận không thể chui vào đem tay Lâm Tiễn hướng lại, người nha thật hảo hảo quay a!

Màn hình đến cuối vẫn là quay mặt sàn, nhưng ghi âm vô cùng rõ ràng truyền đến,

“Tốt, chúng ta đây thử kết giao xem.”

Chân tướng rõ ràng trong nháy mắt ta liền cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong não không đếm được bao nhiêu tế bào máu bạo phát, làm não người chết không công.

Cư nhiên là ta đáp ứng.

Ta cư nhiên đáp ứng rồi.

“Vì sao?” Tiếng Lâm Hủ nghe qua thật ủy khuất.

Ta liên tục bạo xuất huyết não: ta không rõ, ta không biết, ta cũng không nghĩ ta thế nào đáp ứng! Máu chốt tuyệt đối ở lúc màn hình hướng xuống đất kia, khi đó hấn rốt cuộc làm gì đối với ta a a a!

“Hách Quýnh,” Lâm Hủ hai tay gắt gao nắm ta, ánh mắt trong suốt, “Nhị ca đệ hấn...”

Ta thẳng đầu nghiêm mặt, xuất huyết não bạo đến dây thần kinh trung ương đều phải run rẩy!

“Anh ấy không thích hợp với tỷ,” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hủ chậm rãi đỏ lên, “Kỳ thức, kỳ thực... Nếu nếu có thể... Khả...”

Ta trừng mắt, dùng sức trừng đến nỗi tròng mắt đều thoát ra khỏi vành mi. Nếu có thể thế nào? Nếu có thể người muốn thế nào? Ta xem như xem minh bạch, hai huynh đệ này tính kế muốn thay phiên đem ta xuất huyết não đều cà giạt đến bạo mới thôi, tổ không tổ tổ không tổ! Bọn họ đây là muốn lòi chết ta a, có một có có một có!

“Tiểu Hủ.”

Một đạo âm thanh lạnh lùng từ cách đó không xa vang lên.

Lướt qua bả vai Lâm Hủ, ta nhìn thấy Lâm Trạh hồi lâu không gặp hướng bên này đi tới. Hấn đi rất chậm, sắc đen tây phục cơ hồ đưa hấn dung nhập vào trong đêm đen.

Đi đến cách chúng ta rất gần mới dừng lại, ánh mắt hấn lạnh nhạt, cảm hơi hơi gợn lên, song chưởng dính sát bên người, tay rút trong túi. Liền như vậy đứng thẳng tắp, giống như chờ phát động vận sức. Bất động thanh sắc, cũng không lộ tài năng. Ta không thích Lâm Trạh, bởi vì hấn là dạng người ta sợ hãi nhất, hấn

không có ánh mắt trong suốt như Lâm Hủ có thể nhìn thấu, cũng không giống Lâm Tiễn trực lai trực khứ. Rất nhiều thời điểm, hẩn ở một bên nhìn, bất động thanh sắc tìm kiếm thời cơ tối thỏa đáng, về sau một kích tất trung.

“Tiểu Hủ, em nên trở về nhà.”

Lâm Trạh miệng thật ôn hòa, nhưng nghe qua đã có chút ý tứ hàm xúc mệnh lệnh, hơn nữa không có thể cự tuyệt. Kỳ thật Lâm Trạh rất có thừa kế gia trưởng cái loại khí thế không giận tự uy này, bởi vì cho dù là Lâm Hủ được nuông chiều từ bé, trước mặt huynh trưởng cũng thật nhu thuận cung kính. Mà từ đầu tới cuối Lâm Trạh cũng rời đi đối với ta nhất lược vuốt cằh, không có biểu tình.

Bọn họ đi rồi ta đứng tại chỗ trong chốc lát, thẳng đến khi gió lạnh sừ sừ trong cổ mới chậm rãi chỉnh lại quần áo trở về. Sau về nhà mới phát hiện bản thân trong tay còn cầm di động của Lâm Tiễn, hiện giờ di động này không khác gì lựu đạn. Tìm đến chỗ để video clip kia, lưu loát đem nó xóa đi. Sau tìm đến số điện thoại của ta, tên dài nhất hiện lên tối trào mắt:

‘Tiểu khản quàng đồ người qua đường Giáp’

Lâm Tiễn, người chờ đó cho ta!

Lời tác giả: Tiểu bạch thổ giấu diếm cũng không thể giấu diếm, bởi vì tiểu bạch thổ rất cẩn thận, hơn nữa Quýnh cũng không nghĩ tới muốn giấu diếm cậu, chính là tâm lý Quýnh còn chưa chuẩn bị, có chút chướng ngại.

Có TX lại nói tiểu bạch thổ cùng Quýnh thân cận là vì hiệu ứng cường giả, ản, là có chút nhân tố như vậy bên trong, giống như hiệu ứng chim mới nở. Tiểu bạch thổ đối với Quýnh, có nhiều một ít ngưỡng vọng cùng sùng bái.

Mà Lâm Tiễn vì hội Ha Mi đưa ra lời kết giao, theo chính lời nói của hẩn có thể nhìn thấy một ít. Hơn nữa đầu sau bọn họ... = =, nói nhiều hết hấp dẫn, hết hấp dẫn.

33. Chương 33

Nhàn nhả một ngày nghỉ rồi trở về làm việc, ngày đầu tiên ta bắt đầu làm việc mệt chết khiếp không ngoài ý muốn — trừ bỏ phải học thuộc lòng bảng giá các nguyên vật liệu, còn phải lập tức bắt đầu tài liệu tính phí tổn cùng thống kê, về phần tài liệu cung ứng thương để kiểm tra nội dung thì làm đến ngày mai. Công việc này đó thật phức tạp, không cẩn thận một chút là liền làm sai. Hết thấy buổi sáng ta chôn mặt trong một đồng giấy A3 gỗ tư liệu, tóc tai bù xù vô cùng thô thảm. Thật vất vả kiểm tra xong các con số, nhóm đồng sự đều ăn trưa xong lục tục trở về chuẩn bị đi làm. Ngô, cái thời gian nghỉ trưa của xí nghiệp tư doanh này chỉ có một giờ, cơm nước xong trở về không sai biệt lắm. Nhưng ta không cần nói ăn cơm, ngay cả nước ảm cũng không uống được mấy ngụm. Trước kia có nghe qua nữ đồng nghiệp có thể sai sử nam đồng nghiệp, hiện tại xem dân doanh xí nghiệp cũng không phải tốt lắm.

Ngẫm lại ta cũng không có nhận thức tiếp đón tân đồng sự cùng ăn cơm gì, cảm giác cô đơn thật khó chịu. Ta theo bản năng lấy di động ra, lúc này sẽ nhận được một hai cuộc gọi hoặc tin nhắn đến, nhưng di động trống không. Thế này ta mới nhớ đến, di động cố định thời gian gọi điện hoặc gửi tin nhắn kia, hiện giờ đã tắt máy, yên tĩnh nằm trong ngăn kéo đầu giường.

Ngày đó ta tăng ca đến bảy giờ xong xuôi việc đi về nhà, trời đã tối mịt. Cũng may nhà xưởng nằm ở một góc khu công nghiệp cách trung tâm một đoạn, phụ cận còn có chợ đêm nhỏ, người lui tới không ít, coi như là náo nhiệt.

Vòng vo hai tuyến xe bus về nhà, đã hơn 8h30. Ăn cơm qua loa, tắm rửa, mệt mỏi đổ lên giường, lăn đi lăn lại nửa ngày lại ngủ không được. Ta đứng lên, cầm máy sấy tóc sấy khô, lại nằm xuống, lăn đi lăn lại, ngủ không được. Lại đứng lên, pha cốc sữa nóng, ồm ộp ồm ộp uống, lại nằm xuống, lăn đi lăn lại, vẫn không ngủ được.

Giống như, thiếu cái gì đó.

Ta đứng lên kéo ngăn kéo, mở di động kia ra, thật âm hiểm bắt đầu mở ra đọc tin nhắn. Nhưng lật đi lật lại mấy chục trang, có hơn nửa là của ta, còn lại chính là từ công ty. Ta chưa từ bỏ ý định, lại bắt đầu xem nhật kí cuộc gọi của hắn. Nhật kí cuộc gọi không có gì, ngược lại danh bạ điện thoại làm ta lẩn ra cười.

Ca, ca bí X, ca trợ X, ca tư X đợi chút này là Lâm Trạ, phía trước thêm mấy từ đều chỉ trợ lý của tiểu cá voi.

Đệ, đệ sư X, đệ tư X, đệ y X đợi chút này là Lâm Hủ, phía trước thêm mấy từ đều là chỉ tiểu bạch thỏ.

Quản kinh X, nhân kinh X, tài chính và kinh tế X, chất kinh X, điều kinh X hẳn là phân công quản ngành quản lý đi.

Ta một bên lẩn một bên cười phun, nhìn đến cái tên điều kinh X kia cười đau ruột. Muốn bảo Lâm Tiễn không phải người có tình thú thật đúng là oan uổng hắn, mỗi ta gặp hắn đều hỉ cảm ngoài dự đoán mọi người a.

Chính là sau khi cười xong, ta lập tức bắt đầu suy xét một vấn đề thật nghiêm túc: Lâm Tiễn là người bạn rạn, người bạn rạn di động rất là trọng yếu. Lâm Hủ trộm lấy ra Lâm Tiễn hẳn là sẽ phát hiện rất nhanh, hơn nữa lấy tính cách hắn tuyệt đối sẽ lập tức đến lấy. Nhưng đã một buổi tối sẽ rất nhanh đến hai buổi tối, hắn thế nào lại không tới lấy?

Thật khác thường.

Bởi vì đơn vị thực hành chế độ ngày nghỉ là theo tuần lớn nhỏ, tuần ta sắp xếp là tuần nhỏ, bởi vậy thứ bảy vẫn phải đi làm. Đợi đến chủ nhật, tích lũy mấy ngày mệt nhọc lập tức bùng nổ, ngủ đến giữa trưa mới bị điện thoại của Diêu Chính đánh thức.

Tiếng Diêu Chính trong điện thoại có vẻ cấp bách, mở miệng ra liền hỏi điện thoại Lâm Tiễn có ở chỗ ta hay không. Ta thừa nhận, nhưng lập tức thanh minh di động đến trong tay ta theo cách phi pháp, muốn tìm cũng phải hỏi qua Lâm Hủ. Chẳng qua thời gian này ta vội, vừa làm việc, cũng không rảnh liên hệ với Lâm Hủ.

Nói lời này ra thật có thứ tự, vừa đáp ra có chút không đúng mấy ngày nay ta bị áp lực lớn không có cách nào ngủ, mỗi ngày đều mở điện thoại Lâm Tiễn ra cười sau đó mới nhanh chóng ngủ. Nhưng tự nhiên không thể nói cho Diêu Chính, hơn nữa ta cũng rất ngạc nhiên, Lâm Tiễn mấy ngày nay cứ nhiên không đả động gì. Diêu Chính thở dài nói, Lâm phó tổng năm nay chắc là phạm thái tuế, trước kia dù mệt nhọc cũng không sao, lần này bắt quá tăng ca mấy buổi tối liền mệt đến xuất huyết dạ dày, mấy ngày nay đều ở bệnh viện. Lúc dưỡng bệnh Lâm Trạ không cho phép bắt luận kẻ nào quấy rầy, cũng không cho phép liên hệ công sự, có việc chờ ‘dưỡng bệnh tốt’ rồi nói.

“Như vậy hiện tại anh ấy đã xuất viện?”

Khẩu khí Diêu Chính thật uể oải, “Không có, còn đang dưỡng. Chính là Lâm phó tổng vừa tính liền âm mưu muốn di động, Lâm tổng lại sống chết không chịu, hai ngày nay hai huynh đệ đều trưng bộ mặt thối ra.”

“Vậy anh hiện tại lấy di động đưa Lâm Tiễn, không sợ Lâm Trạ sao?” Lâm Trạ hẳn là so với Lâm Tiễn càng đáng sợ, “Đảm bảo đủ chết người a.”

“Lâm tổng dù có tức giận tôi bất quá cũng chỉ bắt tôi đi cọ toilet, nhưng Lâm phó tổng sẽ đập máy tính.” Tâm Diêu Chính có lưu luyến, phỏng chừng là ăn qua đau khổ, “Nếu nói này nợ trong tay Lâm tổng thì tôi không dám lấy, bất quá nghe nói ở trong tay cô, cái này dễ làm. Cô hiện tại có rảnh không, tôi đi qua lấy.”

Ta nghĩ nghĩ, “Anh nói cho tôi biết bệnh viện ở đâu, tôi qua đó.” Thừa dịp Lâm Tiễn xuất huyết dạ dày không thể chạy, nắm chắc cơ hội hảo hảo mà ép hỏi hắn một chút, ngày đó quay video clip, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vòng vo mấy tuyến xe bus mới tìm được chỗ bệnh viện tư nhân trong truyền thuyết, bảo vệ cổng cao lớn uy mãnh, ánh mắt sắc bén. Nếu không phải Diêu chính tự mình ra đón, chỉ sợ ta đi vào phí một phen.

Phòng bệnh Lâm Tiễn ở tầng hai, nghe nói là phòng tốt nhất cả tầng, ánh mặt trời sung túc không khí cũng tốt. Diêu Chính nói Lâm Tiễn lúc ấy sống chết cũng không chịu nhập viện, kiên trì muốn ở nhà trị liệu, cuối cùng Lâm Trạ hạ lệnh bảo nhân viên đem hắn vào.

Cuối cùng Diêu Chính tổng kết, “Lâm phó tổng thật sự chán ghét bệnh viện a.”

Ta nhớ tới lần trước hấn phát sốt đến trợn mắt mộng du, nhịn không được châm chọc, “May mắn anh ấy không hay tới, nếu thường nằm viện, chỉ sợ sẽ dọa đến bệnh nhân khác.”

Đang nói chuyện, cửa đã đẩy ra. Bệnh nặng không có trên giường nghỉ ngơi, mà ngồi ở trên ghế gần ban công đọc báo. Sau giữa trưa ánh mặt trời dịu đi, sắc mặt hấn cũng tốt hơn rất nhiều, một chút cũng không nhìn ra từng bị mất máu.

“Đến.” Tầm mắt hấn lướt qua tờ báo dừng trên người ta, “Thật là nhanh.”

Là ngốc tử mới nghe không ra hấn đang châm chọc ta, ta mất hứng, nhưng bởi vì hấn là bệnh nhân, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, “Không có chuyện gì thôi.”

Hấn đem tờ báo đặt sang một bên, “Lại đây ngồi.”

Nhìn thoáng qua bên cạnh, Diêu Chính người này không biết đã trốn từ lúc nào. Ta chỉ phải kiên trì ngồi đối diện hấn, nắm chặt di động trong túi, toàn bộ lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Mấy ngày nay vội cái gì?” Hấn giống như không chút để ý hỏi.

Ta trấn định tinh thần một chút, “Làm việc đi.”

Hấn ngẩng đầu nhìn ta, “Tìm được việc làm?”

“Àn.”

“Làm cái gì?”

Ta nghĩ nghĩ, “Trợ lý.”

“Trợ lý?”

“Là... Trợ lý nghiệp vụ.” Ta lập lờ.

Lông mi hấn khẽ nhếch, mơ hồ có ý cười, “Vô cùng tốt, đã quen chưa?”

“Việc làm thôi, như thế nào thành thói quen được.” Ta chậm chạp, lấy dũng khí đem điện thoại ra, “Em hỏi anh, cái video clip kia là xảy ra chuyện gì?”

Hấn tuyệt không kích động. “Cái gì sao lại thế? Chính là em xem việc kia.”

Nhìn một cái, chẳng những không vô tâm hự, thậm chí còn có chút hợp tình hợp lý. Ta giận không có chỗ để xả, “Cái gì gọi là việc đó hả? Anh thế nào có thể quay bậy?”

“Thói quen nghề nghiệp.”

“Anh đi chết đi, cũng không phải làm nghề tin tức truyền thông cũng không phải khổ bức trên hộ F, quay phim chụp ảnh cái gì, còn thói quen nghề nghiệp!” Ta vỗ cái bàn, “Anh đây là xâm phạm em!”

Hấn sững sốt, chợt thật không biết xấu hổ nói, “Bây giờ còn không khôi phục tốt, chỉ sợ hữu tâm vô lực.”

Ta giận dữ, định cầm cái chén trước mặt hấn vung cho hấn một mặt đầy nước, nhưng cầm chén mới phát hiện bên trong trống rỗng. Nghĩ lại ta lại muốn lấy cái chén ném vào đầu hấn, nhưng sờ sờ cái chén kia cảm thấy chỉ biết đây là đồ sứ thật quý. Thực tập, ta bồi không nổi tiền. Vì thế, ta chỉ cầm lấy chén trà dừng ở giữa không trung chừng mười giây sau, lại nhẹ nhàng đặt xuống.

“Anh đừng có quá mức.”

Ánh mắt hấn không nháy, “Anh không có lừa em.”

“Thiên tài mới tin.”

“Hách Quýnh, em biết là thương nhân đều có thể nói giữ lời.” Hấn có chút bất đắc dĩ, “Đồng lí, đối với người thường mà nói cũng như vậy. Ở thời điểm đó, trí nhớ sẽ bị thiếu hụt. Nhưng sau liền trừng mắt, hỏi, có sao? Tôi đã đáp ứng sao? Anh gạt người đi.”

Hắn học âm điệu có chút chẳng ra cái gì cả, nhưng ta lại nhanh chóng đỡ mặt, “Kia... Có đôi khi, là quên thật.” Đồng cảm hắn dùng chiêu thức ấy, vì phòng ngừa ta lật lọng.

“Kia sau khi xem xong em còn nhớ không?” Hắn vươn tay lấy điện tay, xoay xoay trong tay.

Ta hồi hận, chạy qua đây chất vấn hắn thật sự là một hành vi ngu xuẩn!

“Nếu không, anh sẽ giúp em nhớ lại.” Ngón tay hắn linh hoạt nhấn trên màn hình, “Ân.”

Ta một cái chụp trên tay hắn, “Không cần.” Cái video clip kia sớm bị ta xóa sạch, có thể tìm ra mới có quý.

Đầu của hắn khẽ nhếch, tà nghệ liếc ta, “Hách Quýnh, em khăn trương cái gì?”

“Em có khăn trương đâu.”

“Em làm chuyện xấu.”

“...” “Em động điện thoại của anh, xóa đi. Có phải không?”

Trong cổ họng ta như bị đổ một khối hồ, thật khó khăn biện giải, “Cái kia lưu lại có ích lợi gì? Em cũng xem rồi, nhớ cũng nhớ... Em đều nhớ ra rồi, là em đáp ứng anh, có chuyện tình này em nhất định sẽ thừa nhận. Anh xem, em cũng không phải người lật lọng, em luôn luôn nói chuyện giữ lời.” Tính minh bạch, hôm nay ta đi ngang cũng rơi xuống hố, đi dọc cũng rơi xuống hố.

Người đối diện gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Tuy rằng nói cái kia dùng để dự bị, nhưng tựa như em nói, bản thân nhớ lại so với bằng chứng nào đều tốt, có phải không?”

Lời nói này, cũng có lí.

Ta yên lặng không nói ngồi xổm trước hố, trong lòng có vạn tấn thảo nê mã rít gào mà qua...

“Hách Quýnh.”

“Ân.”

“Anh đói bụng.”

“Em giúp anh rung chuông gọi cơm.”

“Muốn ăn mỳ.”

“...”

“Em xem, nơi này có phòng bếp nhỏ, bên trong có tủ lạnh.”

“...”

Vì thế, bạn gái ở trong hố hự hự bò ra thành nữ đầu bếp.

=====Ta là đại biểu Quýnh nấu mỳ phân cách tuyến=====

“Thế nào không thả trứng gà?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Thế nào không cho sò vào?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Ngay cả một chút nước sôi cũng không có?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Hách Quýnh, em học thuộc cơ a.”

“Câm miệng! Lại dong dài lão tử liền một tát đem ngươi đá ra!”

34. Chương 34

Trên người nhiều hơn cái mắt, trách nhiệm cùng nghĩa vụ liền tăng thêm nhiều.

Trong thời gian Lâm Tiến nằm viện, ta đặc biệt tiều tụy. Cứ cách một ngày ta phải đi bốn tuyến xe đến cái bệnh viện tư nhân đáng chết kia thăm bệnh. Ngày thăm bệnh cũng không phải như bình thường nhìn vài lần, nói vài câu rồi đi. Chẳng những bồi tán gẫu, bồi nấu điểm tâm, còn phải cùng nhau ăn. Tuy rằng chính mình nấu, nhưng vì chiều cổ bệnh nhân, phải nấu nhẹ nhàng. Hơn nữa ở bệnh viện nơi đó, khẩu vị tổng cũng không thể nặng. Thường thường ở bệnh viện ăn xong, về nhà còn phải nấu thêm lấp bụng. Bệnh nhân ăn thật cao hứng, hơn nữa nhân gia ăn xong còn hưng phấn thêm vài lời bình: nước canh a, hỏa hậu a, cứng mềm trình độ vân vân. Cũng không biết hẳn thế nào có thể phô ra như vậy, ngay cả một bát mì sợi cũng có thể soi mói ra một đồng xương voi, có khi nghe hẳn vừa mò mẫm vừa thông suốt, cứ nhiên cũng thật có thể giết thời gian.

Một tuần rất nhanh liền trôi qua, mắt thấy hắc khí sắc dần tốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đà (Thảo: = không hiểu đang tả Quýnh tỷ hay Tiến ca nữa), sắc mặt cũng hồng nhuận, nói chuyện cũng trung khí mười phần. Ta vui mừng a, hỏi có thể xuất viện hay không. Lâm Tiến không nói chuyện, chính là trông mắt thoáng nhìn bên cạnh. Điều Chính liền nói, blala nói ra đạo lý dưỡng sinh thông suốt, nói bệnh bao tử không trị tận gốc hoàn toàn sẽ phát tác trở lại.

Một ngày lại một ngày, ta tha thiết xem xét mong khuôn mặt Lâm Tiến tựa như thịt độc khuẩn đường như chói lọi. Nhìn bản thân mình trong gương, tóc khô héo mặt biến vàng tinh thần uể oải, bộ dáng kia rất giống như bị hắc sơn lão yêu hút khô tinh khí. Làm việc cũng không vực nổi tinh thần, lúc ăn cơm trưa ăn liền ngủ luôn, thiếu chút nữa không chôn mặt vào trong bát canh, buổi tối cấp bệnh nhân gọt táo không cẩn thận còn làm đứt tay. Lâm Tiến một bên quả trách ta một bên muốn đem thuốc nước bằng gạc hỗ trợ băng bó, bất quá kỹ thuật của hẳn cũng thật vụng, một cái vết thương nhỏ bằng thành kẹo que. Sau về nhà ta không thể không tháo ra, lại một lần nữa băng lại.

Ngày hôm sau chợt nghe bệnh nhân yêu cầu muốn xuất viện, nghe nói Lâm Trạ ra nước ngoài kiểm tra một công trình trọng yếu, phải có người trở về tọa trấn. Ta vui mừng quá đổi, chỉ ngóng trông Lâm Trạ có thể đi nhiều một ngày, Lâm Tiến công sự bận rộn liền không phiền đến ta.

Quả nhiên, không có Lâm Trạ, Lâm Tiến vội đòi mạng. Nhưng mỗi ngày vẫn sẽ dành thời gian gọi điện thoại tán gẫu vài câu, buổi tối khuya cũng nhận được tin nhắn của hẳn, nội dung không vượt qua ngày hôm nay ta làm cái gì, đã xảy ra chuyện tình có ý tứ gì. Ngẫu nhiên cũng sẽ vui đùa như oán giận mỗi khách nhân khó chơi, khó giải quyết án tử. Có một lần hẳn còn gửi mấy trích đoạn trên mạng thật hấp dẫn, ta vốn buồn ngủ đuối mắt, bị mấy trích đoạn vi hủ vi huân này kích thích, trả lời câu đố ‘Sáu nam nhân mang theo bình nước khoáng qua sông’. Câu đó này là từ Lâm tỷ xem qua, đáp án cực kỳ vô sỉ đáng khinh, nam nhân bình thường sẽ không nghĩ đến. Quả nhiên, qua thật lâu đối phương cũng không thấy nhắn lại.

Sáng sớm hôm sau ta nhận được tin của hẳn, là rạng sáng 3 giờ 40 phút gửi. Nội dung rất đơn giản, chỉ có bốn chữ, ‘Em lưu manh đùa giỡn.’

Thời gian bận rộn đặc biệt qua mau, đảo mắt đã đến ngày lĩnh lương đầu tiên. Trước kia bản thân làm công không phải là, nhìn gần kéo tiền liền cảm thấy là nhà mình, quen tiêu tiền như nước. Hiện giờ nhìn trước mắt tiền lương trong túi, cảm giác mất mát mãnh liệt cứ ập đến. Nhưng tiền là tiền, xu là xu, tốt xấu cũng là tiền. Giao cho nhà hơn phân nửa, còn có một ít để bản thân tiêu vặt.

Tan tầm về nhà ta cố ý qua một quán ăn mua ít món kho, lúc tính tiền thì Lâm Tiến gọi đến. Đầu dây bên kia vang lên lưỡi biếng, “Ngày mai nghỉ ngơi đi.”

“Làm gì?” Nghe loại thanh âm thoải mái này ta sẽ không thích.

“Muốn đi xem phim không?”

Hiện tại xem phim là chuyện xa xỉ, “Xem phim còn không bằng về nhà xem đĩa thống khoái.” Ta nghĩ thầm nếu đi xem 3D thì ta còn có hứng thú đi quan sát nghiên cứu chút, đương nhiên, tuyệt không đi cùng hẳn là được.

“Đứa ngốc, xem phim cùng xem đĩa làm sao giống nhau?” Hẳn cười mắng, “Vừa vặn có vé, cùng đi đi.”

Ta không quá vui, bởi vì lúc trước buổi tối đi bệnh viện không thấy cha mẹ đã nổi lên nghi ngờ, ta miễn cưỡng đánh ha ha có lệ đi qua. Nói thật ra, trước không ổn định quan hệ với Lâm Tiễn, ta không muốn bại lộ quá sớm. Nghe thấy ta do dự, hắn lại uy hiếp đưa đến rất nhiều chỗ tốt, ta cuối cùng đáp ứng hắn nói có thể đi, liền đi xem phim, xem xong liền tự về nhà. Hắn vẫn không hài lòng, nhưng ta thật kiên trì, cuối cùng sự tình cũng định xuống.

Cuối tuần thời tiết phi thường tốt, ta dậy thật sớm. Vừa dọn phòng xong chợt nghe Hách mẹ kêu, “Quỳnh a, Phạm thúc cùng Tiểu Phạm đến.”

Tâm ta lộp bộp một chút, hô hấp không hiểu có chút gấp gáp. Ta cùng Phạm Táp lần gặp gần đây nhất là sau khi hiệu sách bị thiêu, lần đó cũng là lần duy nhất ta gặp sau khi xung đột với Hứa Thận Hành. Hắn tới thăm ta, hơn nữa vì ta tổn thất làm dăng kí. Hắn gầy hơn rất nhiều, nói chuyện cũng không có tinh thần. Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy cả hai đều có chút gặp nhau vô ngôn ý tứ. Theo lời hắn, ta cảm thấy hắn đối với trận hỏa hoạn này có hiềm nghi. Kỳ thực không riêng gì hắn, ta, còn có các thương hộ cũng dính hỏa hoạn đến bây giờ vẫn hoài nghi. Hoài nghi thật đúng dịp đúng thời gian châm lửa, hoài nghi cái khối kia hiện tại đã được làm nền tốt, bắt đầu quảng cáo khai trương tuyên truyền buôn bán. Chính là quan trên đối với việc này đã ra kết luận, trên cơ bản việc này cũng đã định ra. Tiểu dân chúng dù có hoài nghi, dù có bất mãn, cũng vẫn vô dụng.

Trong phòng khách, Hách ba cùng Phạm thúc đã dọn xong bàn cờ chém giết. Phạm Táp cùng Hách mẹ ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, Hách mẹ thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười ha ha. Trên bàn trà rất nhiều hoa quả cùng điểm tâm, Phạm Táp đang bóc một viên kẹo cho vào miệng. Việc này ta đã quen nhìn, trước mấy tháng còn thường xuyên nhìn thấy. Nhưng, hiện tại nhìn, cũng có loại cảm giác cảnh còn người mất.

Hách mẹ nhìn thấy ta, lập tức ồn ào, “Chậm rì rì, gọi con đã nửa ngày. Đi, rửa hoa quả rồi gọt.”

Ta không vừa ý nhấc tay lên, động động ngón tay, “Con bị thương, rửa hoa quả thôi, không gọt.” Chán ghét gọt hoa quả nhất, lần trước vất vả gọt xong còn bị Lâm Tiễn cười nhạo nói giống như ăn ‘Hình đa diện bất quy tắc’.

“Bị thương cái gì, liền một vết nhỏ dao cắt, đều nửa tháng bằng,” Hách mẹ không chút vạch trần ta nói dối, “Con chính là lười!”

“Kia miệng vết thương còn không có liền, không thể đụng vào nước.” Ta nhỏ giọng biện giải, “Nếu không, con đem chuối đến? Hay là mẹ muốn ăn cam?”

Hách mẹ hung hăng liếc ta một cái, “Đồ lười.”

Ta mếu máo, vừa muốn cãi lại chợt nghe Phạm Táp nói, “Miệng vết thương chưa lành không thể đụng vào nước, dễ dàng nhiễm trùng. Hách nha đầu, đưa vài quả quýt đến.”

Lúc tết đơn vị Hách ba cấp ấy túi quýt đường, thật ngọt. Ta nhặt một gói to ngồi kê bên Hách mẹ, “Năm mới Hách ba được phát, cũng không biết có bị hư hay không.”

Hách mẹ trừng ta một cái, “Ba con đều ăn hết, đây là mới mua, rất ngọt.” Nói xong cầm lấy một quả bóc, không quên tiếp đón, “Đến đến đến, Tiểu Phạm, này cháu thích, thật ngọt!”

Nghe Phạm Táp cùng Hách mẹ trò chuyện câu được câu không, tâm tình ta có chút không yên, thường thường nhìn đồng hồ. Hôm nay ta cùng Lâm Tiễn hẹn xem phim, tuy rằng định là buổi chiều, nhưng xem bộ đáng hiện tại phỏng chừng chiều ta không thoát thân được.

“Nhóc con, nghĩ cái gì vậy?”

Tay Phạm Táp đưa tới, lòng bàn tay chứa một quả quýt nhỏ đã bóc vỏ. Đường gân trắng đều bóc sạch sẽ, toàn bộ tựa như lồng đèn nhỏ mê người.

Ta này mới phát hiện Hách mẹ ngồi bên trong không biết ly khai từ lúc nào, hiện giờ ta cùng Phạm Táp ngồi song song, trước mặt TV chiếu dĩ nhiên là chuyện tình tình thâm tình vũ mệnh mông. Ta lập tức cảnh giác, quay đầu nhìn về phía phòng bếp. Bóng dáng Hách mẹ chớp chớp từ thủy tinh chiếu lên tường, mang theo bộ dáng vài phần nhẹ nhàng. Mà Hách ba cùng Phạm thúc cũng thường quay đầu nhìn về phía này, về sau thu hồi tầm mắt, mang theo ý cười.

Vì thế, ta cũng thu hồi tầm mắt, cười bất đắc dĩ với Phạm Tật một ánh mắt ‘Lại tới nữa’. Hấn cười nhẹ nhàng lắc đầu, lòng bàn tay hướng lên, quả quýt nhỏ lăn vào lòng ta.

“Hách nha đầu, tháng sau huynh sẽ điều đi mỗ thị.” Hấn nói, “Đi hai năm.”

Miệng ta còn ăn quýt, tiếng đều hàm hồ, “Cái gì?”

“Văn kiện đã đưa xuống.” Hấn cúi đầu bóc vỏ, “Ba huynh cũng chưa biết, ca ca nói trước uội, đủ can đảm đi.”

Rất kỳ quái, một khắc kinh ngạc đi qua, cư nhiên ta thật bình tĩnh. Chậm rãi nuốt quýt, ta hỏi, “Là vì nàng sao?”

Hấn trầm mặc một chút, “Không phải.”

Kỳ thực vấn đề này ta hỏi dư thừa, cho tới bây giờ ta sẽ không nghĩ hấn sẽ trả lời ta. Chính là hấn trả lời như vậy, trong lòng chưa chắc nghĩ là vậy. Điểm này hấn rõ ràng, ta cũng rõ ràng. Bất quá, lời nói kế tiếp ta cũng không nghĩ tới.

“Tổ Tổ, nàng rất muốn thoát khỏi người kia. Nhưng là huynh biết, nàng không làm được. Nàng có lẽ không biết, có lẽ đã biết cũng không muốn thừa nhận. Nhưng không thể phủ nhận nàng luôn luôn nỗ lực, chỉ là có chút sự tình, nên huynh, loại cảm tình này nọ thật sự rất khó khống chế. Thật giống như biết phía trước là sa mạc, người sẽ lui từng bước, nhưng bất tri bất giác, lại tiến về phía trước ba bước. Huynh cũng như thế, biết rõ giữa họ có liên hệ chặt chẽ, vẫn vọng tưởng. Nhưng, vọng tưởng sẽ có lúc phải tỉnh.” Hấn đem quả quýt đã bóc vỏ đặt trên bàn, “Lúc nàng nói muốn kết hôn với huynh, huynh chỉ biết nàng đã không chống đỡ nổi nữa.”

Yết hầu ta căng thẳng, hô hấp không nổi.

“Nên, huynh không đáp ứng.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, không khỏi chất vấn, “Vậy huynh làm chi còn muốn chuyển đi?” Đem cái biến thái nam bức khổ nữ là được, làm gì phải ủy khuất mình thương tâm rồi đi nơi này?

“Phía trên mệnh lệnh, đây là chuyện không có biện pháp.” Hấn cười, “Đúng dịp đi, đuổi còn không bằng. Bất quá cũng tốt, xem điều kiện cũng không tính là xấu. Chờ sau hai năm trở về, ca nói không chừng có thể làm chức quan nhỏ đi. Hơn nữa cách cũng không xa, cuối tuần ngồi xe ba giờ là trở về.”

Hấn nói tự nhiên nhẹ nhàng như vậy, ngay cả ta cũng không có biện pháp phân biệt thật hay là giả. Nhưng là, có chuyện ta cần xác định. Nếu không ra khỏi nhà, ta liền không thể xem nổi phim.

Chính là hiện tại đúng lúc Hách mẹ nấu cơm, tiếng xào rán trong bếp không ngừng truyền ra. Ta có thể tưởng tượng đi ra, nếu là hiện tại nói với nàng ta ra ngoài, nàng đem chân ta đánh gãy. Cũng may Phạm Tật biết ta khó xử, nguyện ý giúp ta diễn trò chuẩn êm. Được hấn che giấu, ta thoải mái trang điểm chỉnh tề ra cửa. Lúc hấn đưa ta lên xe bus còn ném cho ta cái nháy mắt, “Đi a, không lỡ hẹn.”

Ta ngượng ngùng, “Mới bắt đầu thôi, chỉ là chút nhỏ nhỏ.”

“Này sinh thế nào, tích tiểu thành đại thành đại thụ che trời.” Hấn vầy vầy, “Xác định rồi tìm thời gian mang đến nhìn, ca thay muội đánh giá.”

Ta cười hi hi gật đầu, trong lòng đã là một mảnh thần nhiên.

Tới rạp chiếu phim đã muộn, phim đã mở màn. Ta cầm chiếc vé hôm kia Diêu Chính đưa tới, nắn nỉ mãi nhân viên mới cho ta vào. Phim bắt đầu không lâu, trước màn ảnh lớn là một mảnh tình chàng ý thiếp, mắt đi mây lại. Ta hít mắt, khom người đi tìm ghế. Hôm nay ghế ngồi rất cao, vị trí không sai biệt lắm đã đây, chỉ có thể dựa vào ánh sáng điện thoại mỏng manh để tìm chỗ ngồi. Tìm lâu không thấy ta có chút sốt ruột, bởi vì cư nhiên Lâm Tiễn không gọi điện thoại thúc giục, chắc chắn là đang phát hỏa.

Thật vất vả tìm thấy chỗ ngồi, ta giống như con tôm cong lưng, cúi đầu khom lưng bồi khuôn mặt tươi cười. Cuối cùng dùng đến chỗ ngồi, ngồi xuống, Vội vàng ta cũng không lo lắng nhìn người bên cạnh, lưỡng trước hấn khẳng định tương một bộ mặt thối, rõ ràng nhắm mắt làm ngơ.

Phim thật đặc sắc, hiệu quả kỹ xảo cùng kỹ năng đặc biệt đồ sộ vô cùng, diễn cảm tình thật sự diễn đúng chỗ. Lúc xem còn xen kẽ trường hợp văn nghệ đấu trên giường, nhìn xem trong rạp không ngừng có người hô nhỏ. Ta cũng hô nhỏ, bởi vì nam chính đáng người thật TMD tốt, cơ bụng có sáu múi! Sáu múi a! Còn múi rõ ràng, kết cấu hữu lực.

Rốt cục người bên cạnh cũng có chút động tác, hắn đưa tới một ly Coke lạnh. Hai mắt ta nhìn chăm chăm màn hình, thuận tay tiếp nhận uống một hớp lớn. Ngay sau đó, người bên cạnh lại đưa một túi bông, ta cũng tiếp nhận, ngồi ăn.

“Như vậy... Em thích?” Tiếng hắn có chút do dự, “Như vậy?”

“Không phải thích, là thưởng thức. Xem dáng người kia chắc chắn chắc —” ta chắc đến một nửa liền phát hiện không thích hợp, tiếng người bên cạnh không đúng! Còn có, Lâm Tiễn không thích loại đồ uống như này! Hơn nữa, hiện tại nhìn, hình dáng cũng không đúng! Lâm Tiễn vóc dáng rất cao, ngồi xuống cũng không hội cùng ta bảo trì một trình độ, huống hồ cho tới bây giờ hắn cũng không đội mũ lưỡi trai. Còn có một điểm quan trọng nhất, tay hắn không non mịn như vậy, cũng sẽ không có động tác xấu hổ.

Ta theo bản năng thân mình co rụt lại, nheo mắt nỗ lực nhìn người bên cạnh. Vừa đúng lúc màn hình xẹt qua điểm sáng, nháy mắt liền chiếu lên khuôn mặt đối phương. Lúc ánh sáng chiếu tới, cũng là lúc ta phun coke ra,

“Là cậu!”

35. Chương 35

Nếu có một ngày ở trên đường đi tới đi lui, phía trước đột nhiên bị chặn đường một con cá voi, người sẽ phản ứng gì?

Ta một tay cầm coke, một tay bóp túi bông, ánh mắt nhìn Lâm Hủ. Đứa nhỏ này hiện tại tựa như sinh vật biển đột nhiên xuất hiện trên lục địa, làm cho thị giác cùng tâm linh người cùng rung động.

“Tôi muốn gặp tỷ.” Hắn rốt cục mở miệng, “Tôi có lời cùng tỷ nói.”

Trên màn hình là một mảnh ánh đao huyết ảnh, đang không ngừng lóe ra kỹ năng biến hóa đặc biệt, ta chỉ cảm thấy đầu to ra, “Có việc cũng không thể nói trong này a, ầm ĩ đòi mạng. Chúng ta ra ngoài đi.” Nói xong chuẩn bị đứng dậy, nhưng tay dễ dàng bị gắt gao nắm lại.

“Không, hiện tại không vội.” Tiếng cậu có chút hoảng, “Chờ xem xong phim lại nói, được không?” Khẩu khí cậu thật sự nhuần, làm người ta không thể cự tuyệt. Thật vất vả chờ xong phim, bên ngoài rạp chiếu chật ních người chờ, ta kéo Lâm Hủ xuyên qua đám người. Không biết có phải hay không ta thấy lỗi, cậu giống như tận lực đi rất chậm. Có khi ta không thể không dừng lại chờ, mà chính cậu lại cúi đầu, hoàn toàn không thấy rõ biểu tình.

Tìm một quán cà phê yên tĩnh ngồi xuống sau, ta trực tiếp hỏi, “Anh cậu đâu?” Lâm Tiễn là người đúng giờ, cho dù không đến được cũng sẽ gọi điện thoại đến. Lâm Hủ bỏ mũ lưỡi trai xuống, ném sang một bên. Cậu nhếch miệng, biểu tình trên mặt có chút không cam nguyện, nhưng lại có chút đắc ý, “Dù sao anh ấy hôm nay không tới được.”

“Cậu đem anh ấy như thế nào?” Ta có thể xác định Lâm Tiễn tám chín phần là bị đen.

Ánh mắt Lâm Hủ có chút lóe lên, “Anh ấy ở nhà. Chính là có việc, không tới được.” Cậu ngẩng đầu nhìn ta, lộ ra một nụ cười giả hoạt, “Điện thoại cũng không lấy được.”

Cậu càng cái dạng này, ta càng kì quái. Rốt cuộc cậu ta cấp anh trai như thế nào? Là trói chặt hay là đánh hôn mê? Thật không thể tưởng tượng được, Lâm Hủ thoát nhìn trắng nõn nhu nhược là vậy, mềm nhũn như con thỏ, nên tâm ngoan thủ lạt cũng thật là đúng chỗ.

“Xem xong phim tỷ muốn đi nơi nào?”

“Về nhà.”

“Nhanh như vậy trở về nhà?” Lâm Hủ bất mãn, “Bình thường hẹn hò trong lời nói xem xong phim sau đi dạo phố, ăn xong bữa tối rồi cùng nhau trở về sao?”

Phải, hẹn hò bình thường là như vậy. Bất quá ta cùng Lâm Tiễn kế hoạch hẹn hò an bày chỉ là xem phim, lại nói tiếp hai người này thật đúng là huynh đệ, ngay cả hành trình hẹn hò đều an bày kinh người tương tự.

“Bởi vì ngày mai tôi phải đi làm, nên hôm nay không thể đi chơi lâu. Cạn kiệt tinh lực, sẽ mệt chết đi.” Tuần này nhà xưởng tiếp một đơn đặt hàng lớn, không bằng đuổi nhanh, ngày mai bắt đầu làm nhân viên văn chức thay phiên đi phân xưởng kiểm tra mã số. “Anh ấy cũng có nhiều việc, gần nhất đặc biệt chiều cổ. Hơn nữa —” di động đột nhiên quang quác vang lên, nhìn lướt qua màn hình, ta lập tức nghe máy, “Ai.”

“Tiểu Hủ ở cùng chỗ với em phải không?” Tiếng Lâm Tiễn trầm ổn giống mọi ngày, nghe không ra vui giận. Nhưng cuối cùng ta cảm thấy không tốt lắm, giống như bình yên trước bão táp, trên mặt bình thản, phía dưới mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, biến hóa kì lạ khó dò.

Ta nói địa chỉ, Lâm Tiễn nhanh chóng dập máy. Lâm Hủ bĩu môi, tựa hồ trách cứ ta không nên bại lộ nhanh như vậy. Ta bưng cốc lên uống một ngụm, “Tiểu Hủ, cậu rút cuộc đem anh cậu cấp như thế nào?”

Không biết nghĩ tới cái gì, bên môi Lâm Hủ hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, ánh mắt đều ánh vui lên, nhưng không chịu trả lời chính diện vấn đề của ta. Thẳng đến khi Diêu Chính tới đón Lâm Hủ, Lâm Tiễn vẫn như cũ không có xuất hiện. Ta giống như trong lòng có con mèo đang gãi, nhưng mặc cho ta hỏi thế nào, cũng vô pháp từ hai miệng người kia nói ra chút gì. Dưới tình huống không cầu được đáp án, cân não tự nhiên là nghĩ tới chỗ oai — Lâm Hủ có phải hay không dùng bình nước khoáng đem đổ lên anh mình?

Cách vài ngày ta mới từ các nơi khác nhau quanh co lòng vòng mới nghe được tình huống đại khái hôm đó: Lâm Hủ thừa dịp Lâm Tiễn đang tắm liền khóa trái hần ở bên trong, sau đó dùng kéo cao su bịt lỗ khóa, tiếp theo chặt đứt dây điện thoại cùng nước — tức thời hỏi người trong cuộc mới biết được, lúc đấy mặt và đầu hần đầy bọt chuẩn bị xối rửa. Cũng không biết Lâm Hủ có cố ý hay không, thế nhưng lại chọn đúng lúc kia cắt nước. Đáng thương Lâm lão nhị thế nào cũng không nghĩ tới bản thân sẽ bị đệ đệ yêu thương nhất làm ột vố, rít gào tê rống tự nhiên không nói vô nghĩa. Nhưng nhà Lâm gia trang hoàng toàn đồ tinh tế, hiệu quả cách âm rất tốt. Lâm Tiễn vền vền bị nhốt gần ba giờ, nếu không phải quần gia lỗ tai thính nghe được chút động tĩnh, chỉ sợ hần bị nhốt đến ngày mai. Hần có lòng lưu luyến mà tỏ vẻ, bản thân thế nào cũng không tưởng tượng được bảo bối đệ đệ cư nhiên sẽ làm cái này.

“Cậu ấy vất vả như vậy nhốt anh, vì thay anh đi xem phim?” Ta ngồi xếp bằng trên ghế phụ bên cạnh tay lái, chộp lấy một túi cánh gà nướng cắn thật sự khoan khoái.

Lâm Tiễn liếc tà một cái, tay vươn qua đây, thật địa chủ ngoắc ngoắc cầm ta, “Em nói đi?”

Ta cắn một ngụm trên mu bàn tay hần, hần nhúu mảy thu tay, “Thực ghê tởm.”

Chán ghét thì đừng động thủ động cước a, ta nhe răng nhếch miệng, “Nói thật.”

Lâm Tiễn dựa vào ghế, “Trước kia Tiểu Hủ có gia sư...”

“Gia sư đó là đại mỹ nữ, nhưng sau em anh thăm mền nàng, kết quả nàng thăm mền anh đúng không?” Kinh điển hào môn khoa trương lại giả tạo, ta hưng phấn, vung móng vuốt phun nước miếng, “Nhưng sau thế nào?”

“... Hách Quýnh, em thật sự là sức tưởng tượng thật phong phú.” Hần có chút nhẫn nại lau mặt, thuận tay gõ đầu ta, “Gia sư kia đã hơn 40 tuổi.”

Ta giương miệng, hơn nửa ngày mới hoàn hồn thở dài, “Các anh hai anh em thật sự là khẩu vị nặng.”

“Hách Quýnh!”

“Ta hắc hắc hắc cười, “Tốt lắm tốt lắm, em không ngắt lời, anh nói đi.”

“Nhà lão sư kia có một nữ nhi, gọi Trác Huỳnh, lớn hơn Tiểu Hủ 5 tuổi.” Lâm Tiễn ngón tay gõ có tiết tấu trên vô lăng, làm như lâm vào hồi ức, “Đó là nữ hài tử rất hoạt bát, mặc kệ nói chuyện hay làm việc đều tùy tiện, hùng hùng hổ hổ. Nàng tính cách thật mạnh mẽ, thường xuyên còn có thể đùa giỡn có chút thông

minh. Đừng nói, còn giống em. Đại khái bởi vì như vậy, nó mới dính em như vậy.” Lâm Tiễn thân thủ ẩn ẩn đầu ta, “Tiểu Hủ thân thể không tốt, từ nước ngoài trở về sau cũng đều ở trong nhà, nên thật ỷ lại Trác Huỳnh. Trác Huỳnh cũng rất thương nó, thường xuyên dẫn nó chuồn êm đi chơi. Có một lần hai người trộm đi ra ngoài, gặp một lũ hải tử choai choai đòi tiền bọn họ, Trác Huỳnh liền cùng chúng nó đánh một trận. Khi đó nàng bắt quá mới gần hai mươi tuổi, kém chút nữa vì việc này bị giam. Từ đó về sau, bọn họ càng như hình với bóng.”

“Đệ đệ anh thật tinh mắt, hiện tại tìm một ngư tử hay bao che khuyết điểm lại dữ dằn cũng tìm không dễ.” Thật không nghĩ tới tiểu bạch thỏ còn có một đoạn ngây thơ ngây ngô chi luyến, “Sau đó thì sao? Trác Huỳnh hiện giờ ở đâu?”

Lâm Tiễn nhìn ta, “Kết hôn.”

“... Kết hôn?”

“Mười chín tuổi, phụng tử thành hôn.” Lâm Tiễn nhìn mặt ta, “Không nghĩ tới đi.”

Nên Plato nói luyện ai là không tiền đồ, mọi người đối với cảm quan theo đuổi luôn cao hơn tinh thần cảnh giới. Lại nói tục trắng ra một chút, so với rối loạn so với đa dạng, hiện tại khẩu vị đại chúng càng có khuynh hướng sắc giới* hoặc tăng mạnh H vực dậy tinh thần.

*Sắc giới: nam x nam.

Ta đột nhiên đồng tình với Lâm Hủ, “Kia Tiểu Hủ thật thương tâm.”

Lâm Tiễn bên môi cười, ánh mắt lại lạc đến kính chiếu hậu, “Lúc đầu nó căn bản không tiếp thu sự thật, luôn luôn cố chấp cho rằng Trác Huỳnh ở nước ngoài du học, chờ cảm bằng vị sẽ trở lại. Sau đại ca tìm Trác Huỳnh, để cho hai người giáp mặt nói chuyện một lần. Không ai biết bọn họ nói những gì, bất quá lúc Trác Huỳnh đi, Tiểu Hủ thật bình tĩnh. Bất quá, từ lúc đó nó càng trở nên hướng nội, cũng càng không nguyện ý ra ngoài. Mãi cho đến —” hần liếc tà tà một cái, “Mãi cho đến lần đó bị em dọa té xỉu, kia là từ lúc Trác Huỳnh rời đi nó lần đầu tiên ra ngoài một mình.”

Nhắc tới chuyện lần đó ta đuối lý, “Em đây cũng không phải cố ý, anh nếu muốn nhớ, cái thời gian địa điểm kia, hơn nữa em anh còn có phản ứng không bình thường... Lại nói, sau em lại thông báo cho anh đó sao?”

Lâm Tiễn hừ một tiếng, “Àn. Nói như vậy em còn phúc hậu. Bất quá, anh thật kỳ quái a. Em xem, tại thời gian lúc ấy, cái loại thời điểm ấy, cái loại trường hợp hạ em còn có thể gặp biến cố mà không sợ hãi nghĩ ra biện pháp thoát thân giả thần giả quỷ... Chắc chắn chắc... Em là kẻ tái phạm đi.”

“Nói hươu nói vượn!” Ta giận tím mặt, “Kẻ tái phạm cái gì, em lớn như vậy còn không vượt đèn đỏ!” Nói xong làm bộ phun lên đầu hần, nhưng hần động tác so với ta nhanh hơn một bước, chỉ động động cổ tay liền đem tay ta chặn đứng, “Đừng nháo, xe dơ không dễ thu thập.”

Hần lại gần, hơi thở nóng hằm hập phất qua bên tai, sau lưng chợt có một dòng điện xẹt qua, lại hình như có một đoàn kiến bò qua, ngứa. Khoảng cách gần như vậy, cảm giác rất nguy hiểm a! Ta vừa ngứa đầu ra sau, nhanh chóng lùi ra, “Tốt, em không động, anh buông tay.”

“Hiện tại không quan hệ, em có thể tùy tiện động.”

“... Dựa vào, em sẽ không động.”

“Không cần khách khí.”

“Ai muốn cùng anh khách khí loại sự tình này, buông tay!” Nam nữ khí lực cách xa kinh người, Lâm Tiễn dùng lực đạo cũng không lớn, nhưng ta chính là sống chết tránh không ra. Dưới tình huống đó, ta nhắc chân đạp hần một cái. Hần không dự đoán được ta sẽ ở trong xe không gian nhỏ hẹp này sử dụng tuyệt kỹ nhắc cao chân, không hề phòng bị bị ta đá thân nhả ra. Nhưng đến mức này hần vẫn không rời lỏng tay, vì thế ta cũng bị kéo ngã.

Tình huống này nhất định nhìn quen mắt, đúng vậy, lần trước kia một cú ngã gục liền mất một nụ hôn. Lần này lại ngã tiếp sao, ta cái gì cũng không mất, ngược lại còn có thu hoạch — trên ốt nổi thêm cái bao, cái mũi cũng bị va chạm chảy máu mũi. Sự tình đến nước này, còn không phải tối bi thương. Làm ta nhịn đau

ôm đầu mở cửa xe xuống thông khí, tối làm ta bị phần một màn đã xảy ra, một đôi tình nhân qua đường một bên ánh mắt gian tà trượt qua ta một bên không lớn không nhỏ nói,

“Nhìn xem a, hiện tại thật sự vật đổi sao dời a. Đây còn chưa tới 12h đêm đâu, bên đường cái liền xe chấn động...”

Ta oan!

“Chính là thôi. Lại xem xe bọn họ kia, cũng có chút nhỏ đi... Xem nữ kia, quả nhiên là va chạm tới mặt mũi bầm dập... Muốn anh nói, như thế nào cũng phải trên CRV*, không gian lớn làm mới thật đa dạng...”

*CRV: Nếu bạn nhớ không nhầm thì đây là một dòng xe ô tô của Honda.

Dựa vào!

Ngụy sự kiện xe chấn động sau, ta chùng một tuần không quan tâm Lâm Tiễn. Hắn cũng tự biết đuối lý, thật thông minh không có tới âm ỉ ta.

Đảo mắt đã tới tháng năm, sau một tuần liên tục mưa, thời tiết dần dần nóng lên. Mùa hạ ngày dài đêm ngắn, đến giữa trưa dễ dàng mệt rũ rời. Nhưng nhà xưởng vẫn chỉ cho gần một giờ nghỉ trưa, có khi không tới. Ta dứt khoát không ăn cơm trưa, liền nằm gục trên bàn ngủ chừng một giờ. Như vậy buổi chiều làm việc còn có tinh thần, bất quá tác dụng phụ thật sự rõ ràng.

“Gầy.” Lâm Tiễn chớp lấy, mắt sáng như đuốc quét từ trên xuống dưới người ta mấy lần, về sau đưa ra kết luận, “Gầy ít nhất 5 cân.”

Ta mừng thầm, không quên phổ cập khoa học, “Tháng năm không giảm béo, tháng sáu sẽ bị thương. Biết?”

“Không hiểu.” Hắn thật khinh thường cười lạnh, “Em không mập, không tắt yếu giảm.”

Ta ném cho hắn cái xem thường, nam nhân nha, vĩnh viễn không rõ. Là tốt so với nữ nhân trong tử quần áo vĩnh viễn thiếu thật giống nhau, nữ nhân bộ dáng phi tiêu chuẩn sẽ ngại bản thân trên người nhiều hơn khối thịt.

Lâm Tiễn không biết ta có gần nửa tháng giữa trưa không ăn cơm, nhưng hắn biết ta ăn rất nhiều. Trước mặt là mỹ thực cường đại, ta vĩnh viễn bại trận một phương. Vì thế liền vài ngày hắn đều mang ta đi ăn tiệc đứng, còn tận lực chọn điểm tâm ngọt cực kì cường đại này.

Căn cứ vào tiêu chí hảo hải tử đồ ăn tuyệt không lãng phí, ta mỗi lần ăn chống tường mà ra, nhiệt lượng cùng mỡ nhanh chóng lấy quan hệ trực tiếp bắt đầu chồng chất. Số mỡ trước nửa tháng không ăn cơm trưa giảm đi không chỉ có giống trống khua chiêng trở lại, còn phiêu hân trên lưng ta. Đang lúc ta soi gương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đồng mỡ thừa kia, điện thoại của thú triệu hồi mỡ liền gọi đến,

“Hách Quýnh, cuối tuần rảnh không?”

“Ăn cơm xem phim chờ tăng mỡ chuyện không bàn nữa!”

Đối phương ha ha nở nụ cười vài tiếng, ngay sau đó dùng một loại ngữ điệu cáo già nói, “Anh nhìn em gầy nhất khuyết thiếu bộ dáng rèn luyện, cuối tuần muốn đi leo núi hay không, chúng ta cũng đi vận động.”

“Leo núi?”

“Ân. Chính là Núi phía thành Đông, thế nào?”

Ta xoa bóp thắt lưng cùng móng lồi se ra, quên đi địa bàn giống trống khua chiêng một trận, rốt cục hạ quyết tâm, “Tốt, cũng nên vận động một chút.”

36. Chương 36

Tối thứ sáu trời đổ mưa, nghe động tĩnh còn không nhỏ. Ta lui đánh trống lớn, gọi điện cho Lâm Tiễn thử thăm dò. Hắn như biết tâm tư của ta, nên trương một miệng ra chính là, “Em có phải muốn hủy hoạt động ngày mai?”

Ta cười cợt hai tiếng, “Hắc hắc hắc, trời mưa lên núi không an toàn nha.”

“Anh xem dự báo, ngày mai trời không mưa.”

“Nhưng đêm này mưa lớn như vậy, ngày mai đi lên núi không dễ dàng.” Ta giảng đạo lý sự thật, “Không phải em không nghĩ đi, an toàn là thứ nhất.”

Hắn trầm ngâm một chút, “Tuy rằng em nói vậy, mà anh nghe thế nào đều là tìm cớ?”

Ta “...”

“Hiện giờ là 10 giờ 27 phút, em đang làm gì?” Hắn hô hấp trở nên nhẹ nhàng, nhả nạt vô cùng tốt chờ ta trả lời, “Nói cho anh, em đang làm gì?”

“Tắm rửa xong, ở trên giường chuẩn bị đi ngủ.” Ta thuận miệng đáp, “Còn anh? Cũng chuẩn bị ngủ?”

“Còn ở công ty.”

“Tăng ca sao?”

“Bởi vì muốn dành thời gian cho ngày mai.”

“...” Ấy vậy tựa như tia laser chiếu lên người ta, “Như vậy a, kia, kia ngày mai vẫn chiếu nguyên kế hoạch đi.”

“Nếu trời mưa to?” Hắn khẳng định là cố ý, người này thế nào lại hư!

Ta khẽ cắn môi, “Bất chấp mưa gió.”

Hắn cười rộ lên, “Tốt lắm, nếu mưa thật anh cũng sẽ không để cho em đi, rất nguy hiểm.”

Đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn, ta dứt khoát ngồi xuống, “Anh còn muốn tăng ca bao lâu?”

“Nhanh thôi, còn nửa giờ nữa thì xong.”

“Nga...” Ta lúng ta lúng túng, cũng không biết nên nói gì tiếp, chỉ phải dặn, “Vậy lúc anh lái xe về chậm một chút, mưa to.”

Hắn ừ một tiếng, dừng lại gọi, “Hách Quýnh.”

“Ân?”

“Anh hơi đói.”

Ta hắc tuyến một chút, “Kia kêu cơm ngoài đi.”

“Muốn ăn mỳ.”

Hắc tuyến bắt đầu sâu hơn, “... Anh xem, em đều lên giường ngủ.” Lời ngầm là: người nhà không thể ép buộc ta như vậy, trời mưa to gió lớn thế này còn bắt ta chạy đến văn phòng người nấu mỳ.

“Anh biết.” Hắn cúi đầu cười, “Nên anh chỉ phải ăn mì ăn liền thôi.”

“...”

“Em nghỉ ngơi đi, sáng mai 5 giờ anh đón em.” Hắn tựa hồ không để ý, “Vẫn là chờ ở nơi cũ?”

Ta rầu rĩ lên tiếng, nghĩ nghĩ lại hỏi hắn, “Lâm Tiễn.”

“Nói.”

“Vừa rồi nếu em kiên trì nói không đi, anh có thể tức giận hay không.” Kỳ thực hỏi cái này có chút dư thừa, ta cũng không biết tại sao mình lại hỏi như thế.

Đối phương trầm mặc một chút, nói, “Sẽ không tức giận, nhưng sẽ mất hứng.”

“Mất hứng?” Tức giận sẽ phun lửa, kia mất hứng sẽ như thế nào? Phun đậu phụ sao?

“Ân. Bất quá anh sẽ thuyết phục em.”

“Nếu thuyết phục không được?”

“Nhất định có thể.”

Ta bĩu môi, không tin, “Tỷ như?”

Đầu dây bên kia rộ lên tiếng cười, “Em xác định muốn nghe?”

“Xác định!”

“Hách Quýnh, em bây giờ còn có mặc vừa quần không?”

“... Anh thật nham hiểm.”

Bị Lâm Tiễn mồm độc chọc đến chỗ đau, ta cả buổi tối không ngủ ngon. Rạng sáng 3 giờ liền tỉnh, trợn mắt nằm trong chốc lát sau lại bò lên. Trời còn chưa sáng, mưa đã ngừng. Mở cửa sổ ra có thể ngửi thấy hơi nước, bí mật sau cơn mưa thảm thực vật có hương vị đặc hữu.

Thức dậy sớm, không cơm ăn.

Ta trong tủ lạnh sờ soạng nửa ngày, chỉ còn một ít cơm thừa cùng đồ ăn thừa, hâm nóng lại ăn. Ăn xong nhìn thời gian còn sớm, liền muốn làm cơm hộp — này không phải nghĩ thể hiện ta có bao nhiêu hiền lành, đây là lo lắng leo núi xong thể lực có lẽ sẽ cạn kiệt. Dem gạo nếp nấu, lấy củ cải trong tủ lạnh làm thành cơm nắm. Lại phủ thêm mấy rong biển, cũng có khuôn có dạng. Trong tủ còn có một ít bánh mì, dứt khoát cắt thành hai nửa nhồi nhân, đổi thành làm bánh mì kẹp. Cứ như vậy, cũng thất thất bát bát nhồi vào một cặp lồng cơm giữ ấm.

Lúc chuẩn ra cửa ba mẹ còn chưa dậy, ta rón ra rón rén đóng cửa lại sau chạy như điên ra đường. Chiếc xe quen thuộc đã sớm đứng bên đường, đèn chiếu ta chói mắt.

Lên xe sau ánh mắt hần dừng lại trên bịch xốp lồng cơm giữ ấm, “Đây là cái gì?”

Ta đem ba lô vứt ra sau, “Ăn.”

“Anh muốn ăn.” Vừa mới dứt lời, cặp lồng cơm đã rơi trong tay hần. Một phen mở lên, hần gật gật đầu, “Thoạt nhìn rất ngon.”

Đương nhiên rất ngon, làm hơn một giờ. Ta một bên dắc ý một bên kinh sợ nhìn hần tiêu diệt cơm nắm cùng bánh kẹp — người này thể nào tham như vậy, sớm biết rằng đem cặp lồng cơm để trong túi, chỉ cầm trong tay hai cánh hoa tói, nhìn hần ăn hay không.

Chờ hần ăn xong, này nọ cũng vui hơn phân nửa. Ta đều vô lực châm chọc, một bên thu hồi cặp lồng cơm một bên hỏi, “Anh chưa ăn điểm tâm a.”

Hần khởi động xe, “Chuẩn xác mà nói là từ tối hôm qua đến giờ, mì ăn liền khó ăn quá.”

Ta có chút tức giận, “Uy, anh có phải muốn nằm viện nữa phải không? Lần trước xuất huyết dạ dày còn chưa đủ?” Mở cặp lồng cơm qua, “Lại ăn thêm một chút.”

Hần nhanh liếc ta một cái, nhếch miệng, “Không có tay.”

Thật đột ngột, lập tức ta nghĩ đến một câu ác trị, “Anh còn có cánh tay trái, vẫn có thể ôm em.” Vì thế, cười phốc ra tiếng. Ánh mắt hần hồ nghi qua đây, ta nắm cơm nắm cho vào miệng hần, chế nhạo nói, “Không có tay? Có miệng là được.”

Đại Cổ sơn ở thành Đông, vùng ngoại ô. Buổi sáng ít người, tốc độ cũng nhanh, bắt quá 20 phút là đến. Dưới Đại Cổ sơn người đã không ít, có lên núi, cũng có xuống núi.

Ta cùng Lâm Tiễn mỗi người theo chỉ dẫn liền bắt đầu leo núi. Nói là leo, nhưng trong thành thị nào có núi chân chính? Ở trong mắt vận động viên leo núi, Đại Cổ sơn có lẽ bắt quá là núi nhỏ mà thôi. Nhưng đối với ta phế sải vận động mà nói, ngay cả ụ đất nhỏ cũng có thể chinh ta. Còn chưa tới giữa sườn núi, người liền nhũn không đi được. Chỉ kém không học Vượng Tài, đem đầu lưỡi nhỏ ra giọt mồ hôi.

Lâm Tiễn đối với ta một loại phế vật thần kinh vận động tổ vẽ xem thể là đủ, ánh mắt hèn mọn, “Thể lực thật kém, em rốt cuộc đã bao lâu không vận động?”

Ta một bên xoay người thở, một bên lắc đầu, “Em chính là... Chính là, chính là đối với leo núi chưa thử qua.” Vươn ngón tay khoa tay múa chân một chút, “Em một loại, một loại chỉ đi thang lầu, một ngày hai bậc... Hai bậc đến bốn bậc.”

Cái này không riêng gì ánh mắt, hần ngay cả khẩu khí đều hèn mọn lên, “Hách Quýnh, anh nhớ không lầm, em ở lầu ba.”

Ta gạt mồ hôi gạt đầu, “Ân, là ở lầu ba.”

Được chứ, nhân gia trực tiếp xoay người, ném một câu, “Thật không biết xấu hổ a.”

Mập mập leo núi thống khổ là đi một đoạn đường phải nghỉ ngơi, trong đó ‘Một đoạn đường’ kia thể trọng mập mập định, nói như vậy thành ngược lại.

Giống ta tiểu mập mập cường độ thấp như vậy, hiện giờ đi hai vòng núi phải nghỉ ngơi một chút. Cũng may hôm qua đổ mưa, thời tiết thật mát mẻ, nên cũng không ra nhiều mồ hôi lắm. Người bồi đẳng cũng tương đối nhẫn nại, tâm tình cũng vô cùng tốt. Lúc ta dừng lại, hần cũng dừng lại. Ta xoay người thở thống khổ nghỉ lần sau có leo núi nữa không, hần liền ngẩng đầu thẳng lưng nhìn về phía xa, giống như đang nói, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, đáng giá lại đến.

Đi một chút ngừng ngừng, ngừng ngừng đi một chút, liền như vậy đi quá sườn núi. Lúc này đã hơn 7 giờ, thái dương bắt đầu lên. Ta hào phóng buộc khăn lên đỉnh đầu, một bên la hét nóng quá nóng quá một bên hết nhìn đông lại nhìn tây. Rốt cục, đến một lương đình, ta lại nhịn không được chạy tới, tìm chỗ sạch sẽ, đặt mông ngồi xuống.

Lâm Tiến không lưu ý ta chuồn êm, đi về phía trước một đoạn ngắn không nghe thấy tiếng ta kị kị oa oa mới quay đầu trở về tìm. Xem ta như là bị rút xương ôm cột lương đình, không nhịn được kinh thán, “Em thật sự là người anh thấy thần kinh vận động kém cỏi nhất, khó sẽ sao béo.” Ta ném cho hần một cái xem thường, một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, “Tùy tiện anh nói thế nào, dù sao, dù sao em muốn nghỉ ngơi một giờ.”

Hần ngồi xuống cạnh ta, đưa chai nước khoáng tiến đến bên miệng ta. Từ từ nhắm mắt uống mấy ngụm, ta lầu bầu nói, “Leo núi nhảy vào hố, chân nhanh chặt đứt.”

“Là em rèn luyện không đủ,” hần thu hồi cái chai, “Càng như thế này, càng phải thường đến.”

Ta ôm chặt cây cột bên người, hung ác trừng hần, “Gì? Còn muốn hay đến? Anh không bằng cho em một đao luôn đi.”

Lâm Tiến chắc một tiếng, “Bất quá leo núi mà thôi, phóng loại ngoan độc này làm chi. Nếu không muốn leo núi, còn có loại vận động khác cũng được.”

“Tỷ như?”

“Chạy marathon gì đó.”

“Này càng chết luôn!” Đến bây giờ ta vẫn đau điểm thể dục phần chạy vẫn thất bại, “Anh vẫn là cho em một đao quên luôn đi.”

“Kia bơi lội thể nào?”

“Nghĩ gạt em mặc áo tắm, không có cửa đâu!”

“Đánh tennis.”

“Vận động rất tiên tiến, sẽ không.”

“Sẽ không có thể học, anh dạy em.”

“Vẫn là không cần.”

“Vì sao?”

“Đánh cái kia, cảm giác giống như tùy lúc sẽ đánh vào mặt.” Này không phải lấy cớ, đây là cảm giác tối trực quan của một kẻ què mùa, “Rất nguy hiểm.”

Biểu tình Lâm Tiến, coi như phiêu đi một chút. Chắc là đối với ta phé sài vận động + đồ lười đã chết tâm, hẳn không bàn vận động với ta, mà là hỏi tình huống công tác của ta gần đây. Ta từ từ nhắm hai mắt, một bên nghe một bên rằm rì trả lời hẳn. Bất tri bất giác, mí mắt ngày càng trầm, thân mình cũng càng ngày càng nặng. Đến sau, liền như vậy ôm cây cột ngủ. Đây một giấc ngủ thật lâu, sau một đĩa nhỏ ồn ào đánh thức ta. Lau miệng, mở hồ hai vệt nước miếng.

Lâm Tiến vẫn ngồi bên cạnh ta, dùng bút di chuyển trên màn hình điện thoại. Thấy ta tỉnh, hẳn tắt di động, cười tủm tỉm, “Ngủ no rồi?” Hẳn hào phóng như vậy, ta liền ngượng ngùng đứng lên, “Em ngủ bao lâu a, sao không gọi em?” Nói là vận động leo núi, kỳ thật cũng có chút tính chất hện hồ. Ngủ trong lúc hện hồ, nghĩ thế cũng đều không lẽ phép.

“Nhìn em ôm cây cột ngủ ngon, không nhẫn tâm gọi.”

Tăng thêm âm quả nhiên vẫn là ở cây cột sao? Ta đứng lên, duỗi tay, “Đi, chúng ta tiếp tục đi.”

Ngủ no rồi tinh thần cũng tốt hơn ngay cả khí lực cũng lớn, đoạn đường kế tiếp là ta lôi kéo Lâm Tiến đi. Phỏng chừng là ta tinh thần rất tốt, mọi người đi thoáng qua đều khen ngợi ta? Ánh mắt. Nhưng Lâm Tiến đi chậm, có điểm kéo dài. Ngẫu nhiên ta phải dùng sức kéo, hẳn mới bằng lòng động. Liền như vậy vừa đi vừa kéo, hai người lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi người rất nhiều, gió cũng rất lớn. Chính ta ở mặt trên không lâu đã đi xuống, lúc xuống núi chúng ta không chọn đường cũ, mà là mượn đường từ sau núi. Phía sau núi đường tương đối quanh co, bất quá cảnh sắc không đồng dạng khi lên núi.

Lâm Tiến nắm tay của ta đi phía trước, thường thường nhắc nhở chú ý bậc thềm. Bất quá tính là vậy, ta còn trượt hai lần. Lần đầu tiên chính là ngã ngồi, lần thứ hai là chân vấp. Cũng may không nghiêm trọng, đi là có thể đi, bất quá Lâm Tiến kiên trì muốn phụ trách dẫn đường. Nên sau thương lượng, ta thật an tâm ghé trên lưng hẳn, từ hẳn mang xuống núi.

Ta thật kích động.

Từ sau khi tốt nghiệp sơ trung (cấp 2), đồng chí Hách ba không công ta nữa. Không phải vì không thương, mà là thất vọng ba không tốt, không đủ sức công ta. Ta nguyên tưởng rằng không còn có cơ hội ở trên không trung ngắm phong cảnh, nào biết nói lần này nhân họa đắc phúc, cư nhiên có thể được người công xuống núi.

Ngẫm lại đều cảm thấy thích méo mó.

Lưng hẳn thật rộng, ghé trên vai thật vững chắc, không có cái loại tùy thời gánh vác không được quay cuồng lo lắng. Ta thật thoải mái hưởng thụ phục vụ đặc biệt, tùy tay còn hái ít hoa dại cỏ dại, kết thành vòng trên tay. Chuẩn bị xuống chân núi đưa cho hẳn, coi như cảm tạ.

Nhanh đến chân núi, ta gặp người quen.

Nói là người quen, không thỏa đáng. Kỳ thực, là đồng nghiệp. Khóa nghiệp vụ vài cô bé cư nhiên cũng kết bạn leo núi, hơn nữa nhân gia không đi đường tầm thường, từ sau sườn núi lên đường, gặp tại ngã rẽ giao nhau. Nguyên bản ta cùng các nàng không giao tiếp nhiều lắm, các nàng đối với ta ấn tượng cũng không sâu. Bất quá ngày đó người xuống núi nhiều như vậy, theo ta một người được công xuống, mục tiêu rất rõ ràng. Hơn nữa ta tọa kỵ rất có hình, mọi người đều nhìn lại đây.

Gặp liền khó tránh khỏi tán gẫu vài câu, tán gẫu sẽ hỏi cái này là người ai ai a. Ta nghĩ thâm cùng các nàng cũng không kiêng dè gì, dứt khoát nói. Tâm bất quái ai cũng có, khó tránh khỏi nhiều hơn vài câu. Cũng may là nàng muốn lên núi, chúng ta xuống núi, nên cũng không chậm trễ nhiều thời gian. Chẳng qua lúc chuẩn bị đi, một tiểu cô nương trong đó nói, “Hách tỷ a, tỷ hôm nay cái bộ dạng này...” Nàng nửa câu sau tỉnh lược chưa nói, lúc ấy ta cho rằng nàng hâm mộ, nói ta hôm nay được đãi ngộ nàng đổ mắt. Nào biết lúc đi qua một tiểu tử mập mập, thanh âm rất lớn thật chói tai, “Mẹ, mẹ, mẹ xem, a đi kia giống như trộm địa lôi.”

Trộm địa lôi?

Đây là hình dung gì?

Nhóm tiểu cô nương khóa nghiệp vụ cười đến run rẩy hết cả người, ta cũng không hiểu ra sao. Hỏi Lâm Tiễn, hắn cũng không trả lời. Thẳng đến khi xuống núi nhìn gương trên xe ta mới biết được nguyên nhân: Lâm Tiễn thừa dịp ta ngủ đem khăn trên đầu ta gấp thành hình tam giác, vòng quanh đầu không tính, lại cho ta ở phía sau đánh cái kết — loại hình ở trong kịch như trộm địa lôi cười con lừa bộ dáng tiểu tức phụ.

Biết chân tướng, ta ngao ngao đập hấn. Hắn phản kháng thật đúng chỗ, lý do cũng thật đầy đủ, “Em không phải sợ nóng sao? Loại này che hết cho em.”

Ta tin? Ta tin mới có quý!

Hắn rõ ràng muốn trả thù ta lúc hẹn hò nhân hạ ngũ!

37. Chương 37

Tiến vào tháng sáu, thời tiết càng nóng bức, người cũng càng ngày càng phiền chán. Bởi vì cắt điện, phân xưởng phải bảo trì trạng thái cung ứng điện. Vì thế, trên văn phòng liền cắt đầu cắt điện. Trừ bỏ văn phòng tổng giám đốc ra, các khu vực khác chỉ cho phép buổi sáng buổi chiều mở điều hòa một giờ. Làm một mùa hè đến chết người, lúc không mở điều hòa ta dường như thành người chết. Chẳng những tinh thần hoảng hốt, ngay cả công tác cũng liên tiếp xuất hiện sai lầm, ghi tội là chuyện nhỏ, trừ tiền lương mới là chuyện lớn. Lén tính tính, tháng ngày ít nhất có mười ngày làm việc không công, vì thế càng uể oải.

Lâm Tiễn cũng trở nên phi thường bận rộn, thường thường đến nửa đêm còn ở văn phòng tăng ca. Cơ hội gặp mặt cũng ít hơn, thậm chí có khi không kịp tán gẫu, chỉ vội vàng nói được mấy câu liền dập máy. Điều Chính nói Lâm đại ca trận này khai thác nghiệp vụ nước ngoài, việc trong nước ném trên người Lâm Tiễn. Nguyên lai ta cho rằng Lâm Tiễn chỉ là cái phó chức hữu danh vô thực, đại đa số quyết định đều do Lâm Trạ. Hiện tại nhìn, ta đã quá coi thường hắn. Chỉ là làm việc liên tục quá nhiều ngày, thân thể khẳng định có vấn đề, càng không cần nói hắn lúc trước còn ở trong viện.

Quả nhiên, hết tháng sáu hắn tổng cộng bị co rút ba lần, trong đó đi viện một lần, phi thường có thể ép buộc. Loại người không muốn sống với tinh thần làm việc chẳng những dọa ngã ta, Lâm Trạ ở xa xôi cũng chỉ lệnh, không cho phép hắn thức đêm công tác. Lâm Trạ xưa nay tác phong nói một không nói hai, bất quá hắn có thể không nghĩ tới, tướng ở bên ngoài, quân lệnh có điều không chịu thi hành. Lâm đại ca không ở nhà, Lâm lão nhị liền làm tộc trưởng, hơn nữa cũng làm một thời gian cảm thấy quen. Lần này ngay cả lời ca ca cũng không lọt vào trong lỗ tai, không nghỉ ngơi được hai ngày lại chạy đến công ty. Điều Chính khuyên không được, lại sợ nói cho Lâm đại ca hai huynh đệ lại nháo cươ. Vì thế, quân sự quật mọ hải quy này lập tức nghĩ đến, chuẩn bị đi chiêu số ta, thổi thổi gió bên tai, coi như đường cong cứu quốc.

Nói thực ra, ta đối với Lâm Tiễn người này lấy phương thức làm việc tương đương tự sát không đồng ý. Khác không nói, liền hướng về phía hắn gọi điện cho ta, đánh đánh đều có thể ngủ — này cũng đủ làm người ta khó chịu. Cũng mặc kệ ta giáo dục thế nào, ngay cả ‘Tăng ca là biểu hiện không đủ năng lực’ đều nói ra, hắn vẫn thờ ơ. Ta bại trận, hoàn toàn nhận thua.

Bất quá nhận thua thì nhận thua, hờn dỗi thì hờn dỗi, quan tâm vẫn không thể thiếu. Không phải nói thức đêm hại gan sao, lý luận trung y là ăn gì bổ nấy. Nếu hại gan, vậy mua gan lợn về nấu canh. Chính là ta không phải người hiền lành gì, hơn nữa trong nhà nấu trộm này nọ thật sự cũng không có phương tiện. Dứt khoát tìm một tiệm cháo, mua canh gan lợn đưa cho hắn đi.

Chủ nhật phố tài chính vắng vẻ, mà phố buôn bán cách vách khí thế ngất trời. Ta mang theo hộp giữ ấm đứng trước tòa nhà Lâm thị quan sát nửa ngày, phát hiện nhân viên Lâm thị nhiều mặt xanh xao, hoặc sắc mặt không tốt. Xem ra thời gian này cũng bận rộn phiền lòng nôn nóng, hư hỏa bay lên. Ngắm lại nhân viên công ty mẹ cũng không tốt lắm, giống ta loại tiểu viên chức trong nhà xưởng nhỏ trong khu công nghiệp, tốt xấu cũng có thời gian nghỉ. Lão bản không thể tìm nhân viên theo dõi, tìm đội giám sát, không làm việc liền báo cho phòng ban. Tình huống tệ nhất chính là, ta mặc kệ, không phải một phần công sao, tỷ nhất có tìm đúng. Nhưng là, đặt trong công ty lớn, đãi ngộ càng tốt, lại càng luyện tiết buông tha. Nên chẳng sợ không có thời gian nghỉ ngơi, chẳng sợ có ngày thân thể sẽ mệt chết, còn là áp lực làm việc, cạn kiệt tinh lực cùng sinh mệnh.

Đến trước tiền sảnh nói tên Diêu Chính, tiểu thư tiếp đón ta bằng ánh mắt sắc như dao mới chỉ cho ta lên, Ta hậu tri hậu giác nhớ tới, Diêu Chính người này coi như là hải kim quy, cũng nhiều người theo đuổi.

Đi theo một đám người vào thang máy, một đoàn tinh anh đồ tây giày da, đột ngột ta có vẻ đặc biệt. Đặc biệt trong tay còn mang theo một hộp giữ ấm có hình lòng đỏ trứng vịt, cùng nhân gia trong tay cầm công văn máy tính so sánh có vẻ phi thường có hơi thở cuộc sống. Đương nhiên rồi, nếu cùng người khác so sánh LV, Gucci, ta càng toát ra một cỗ mười phần nước tương. Cũng may người làm trong này hàm dưỡng đều vô cùng tốt, cho dù là cảm thấy kỳ quái, trên mặt cũng không toát ra nửa phần biểu tình kinh ngạc.

Thang máy đi lên tầng trệt, người ra ngoài không ít, cũng tiến vào một ít. Ta chuyên chú nhìn lên bảng số dịch chuyển, lỡ tai nghe thấy người đằng sau,

“Ai, nói nói, ngày này khi nào mới có thể đến đâu a.”

“Ai biết được, Lâm tổng ngày về còn chưa biết. Anh không biết gần đây Lâm phó tổng càng ngày càng nghiêm trọng? Ngày hôm qua họp, nghe nói thôi. Công trình có trục trặc, văn vận bị phê đầu* hơn hai giờ. Triệu quản lý được phân công, lúc ra ngoài mặt đều trắng xanh.”

*Phê đầu: tập trung những lỗi sai để chịu phạt.

“Tổ hạng mục cũng không tốt là bao, thời gian này đều tăng ca. Trước kia Lâm tổng ở thì tốt, coi như có quy luật, chỉ có đại án tử mới nhanh đuổi tiến độ. Ai biết Lâm phó tổng liều mạng như vậy, mỗi ngày tăng ca đuổi tiến độ. Anh nói, ngài ấy tăng ca, người khác có thể về trước được sao? Bình thường tăng ca còn chưa tính, ngay cả cuối tuần — ai, đã mấy tuần rồi, tôi vẫn chưa được nghỉ ngơi. Hôm nay sinh nhật lão bà, tôi nói phải đi làm, lão bà của tôi nháo, chặc chặc chặc...”

Ta vụng trộm nhìn hai người này, tuổi cũng không nhỏ, nói chuyện tư thái tự nhiên, không giống nhân viên mới vào. Nhân viên lâu năm đã oán giận như vậy, có thể tưởng tượng được tình huống của nhân viên mới. Ta nhìn nhiều người chung quanh vài lần, phát hiện trên mặt bọn họ đều là một mặt đồng ý, thậm chí ào ào mở miệng phụ họa,

“Cũng phải, con tôi cũng ăm ỉ, nói muốn đi khu vui chơi...”

“Phải phải phải, nữ nhi của tôi cũng muốn a.”

“Hôm nay tôi vốn muốn dẫn mẹ đi chơi giải sầu...”

“Bạn gái tôi a...”

“Bạn trai tôi a...”

Nói ra một chuỗi dài.

Ta không khỏi ôm chặt hộp giữ ấm, nghĩ rằng Lâm Tiễn lần này tạo nghiệt lớn. Mỗi ngày đi làm, hắn chẳng nhẽ không thấy mỗi ngày vừa tới công ty có một cỗ oán khí đập vào mặt sao? Hiện tại nhân viên khẩn trương trong cuộc sống, cuối tuần khó được nghỉ ngơi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi ít ỏi vậy cũng bị bức buộc tha, có bao nhiêu oán hận a. Ngắm lại, có lẽ đằng sau lưng, thành viên gia đình tăng theo cấp số nhân — đó đều là lão bà/ con/ nữ nhi/ lão mẹ/ lão ba/ bạn gái & bạn trai tràn ngập oán giận...

A, có khả năng, nói không chừng, bọn họ hiện giờ đang làm con rối đề tên Lâm Tiễn, về sau làm bia ném, một chút một chút lại một chút...

Nếu, nếu, nếu bọn họ biết ta tới thăm cái người công tác cuồng hại bọn họ tăng ca kia, còn đưa cho hắn canh gan lợn...

Ta nơm nớp lo sợ ôm hộp giữ ấm dày vò đợi lên tầng trệt chỗ Diêu Chính, cửa vừa mở ra, cơ hồ ta chạy trốn chết từ thang máy, không khí oán hận cùng một mảnh ong ong sau lưng đã theo cửa khép lại biến mất.

Lúc tìm được Diêu Chính, anh ta đang phát hỏa. Tuy rằng đưa lưng về phía ta, nhưng tiếng chát vẳng lớn kia người nghe chân nhuyển. Quả nhiên nam nhân lúc công tác là tối quyết đoán sao? Ta đối với Diêu Chính ấn tượng chỉ lưu tại trạch nam chỉ thích xem truyện tranh, nhưng thật ra chưa bao giờ thấy anh ta lúc làm việc có bộ dạng gì. Nguyên lai anh ta cũng có thể nói chuyện lớn tiếng như vậy, nguyên lai lúc răn

dạy người khác cũng sẽ không lưu tình chút nào. Chẳng sợ đã có nữ hài tử vì hấn chỉ trích mà tức nỡ, hấn vẫn như cũ không thủ hạ lưu tình.

Ta ở bên ngoài do dự nửa ngày, do dự mà đi hay không đi. Đang cân nhắc đã bị người phát hiện, Diêu Chính ra khỏi phòng họp, khẩu khí không giấu được kinh ngạc, “Sao cô lại tới đây?”

Ta cười cười khô khan, trong đầu đều là bộ dáng Diêu Chính phát uy, vì thế cảm giác khẩn trương của tiểu viên chức khi đối mặt với lãnh đạo lập tức hiện lên, “Tôi đến đưa gan.”

“Đưa cái gì?” Diêu Chính trừng to mắt, chỉ kém không ngoáy lỗ tai, “Cô muốn đưa cái gì?”

Lập tức ta nhận ra sai lầm, cúi đầu ta lúng túng, “Tôi đến đưa gan heo.”

Anh ta nhẹ nhàng thở ra, “Tôi đã nói rồi. Hách Quýnh, cô cũng thật dọa người.”

Ta giật giật khoe miệng, nhìn phía sau lưng Diêu Chính cửa đóng một nửa, bên trong trào ra tiếng thì thầm nghị luận, “Này đưa cho anh, để sau anh chuyển giao cho anh ấy.”

Diêu Chính lấy tay đóng cửa lại, sắc mặt thật thối, “Hách Quýnh, cô chê tôi chuyện này còn không đủ sao. Hiện giờ tôi rất vội ngay cả đi — cũng không rảnh, còn bắt tôi đưa cái này cái kia?”

Xong đời, hải quy dễ dạy đều nói thô tục, xem ra là bị thao luyện đủ độ. Ta dè dặt cẩn trọng, “Nếu không, anh liền ăn đi.” Oán giận cái gì, liền như vậy hóa giải đi. Hóa giải sau, người liền thắng tiên đi.

Diêu Chính ánh mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm ta, “Lại vui đùa, của đại ma vương có thể ăn bấy sao? Không bằng cô cho tôi một phen uống thuốc độc chết luôn đi.” Anh tròn mắt vòng vo chuyển, quay đầu hướng bên trong rống một câu, nghe như thuật ngữ chuyên ngành. Ngay sau đó ta bị kéo đến thang máy, thay ta ấn lên tầng trệt sau, dặn nói, “Chạy nhanh, hầu hạ đại ma vương ăn uống tốt.”

Ta còn chưa kịp nói gì, người đã bị đưa đi, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Lâm Tiễn thấy ta đến không có ngạc nhiên gì, cứng rắn mà nói có cái gì đặc biệt, thì phải nói hấn đối với bình gan lợn kia có chút động dung.

“Em làm?” Tuy rằng khẩu khí hoài nghi, nhưng biểu tình lại chờ mong.

Lương tâm cùng hư vinh đều đánh nhau thật lâu sau, rốt cục lựa chọn dùng mộng đè chết chân tướng, “Àn, nấu lúc tối.”

Hấn cười rộ lên, răng nanh trắng bóng, “Thật sự? Anh phải nếm thử.” Nói xong liền xắn tay áo lên, xốc một ngụm uống, ánh mắt lóe lên tia khen ngợi, “Rất ngon.” Nhanh ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, “Đi a, thực không nhìn ra.” Này khích lệ ta cũng có áp lực, một bên cười gượng một bên hạ quyết tâm về nhà hảo hảo học lão mẹ nấu canh này thế nào.

Văn phòng Lâm Tiễn không tính là lớn, chính là bên trong bài trí rất ít, trừ bỏ bàn công tác cùng tủ văn kiện, chỉ có một bộ sofa cùng một ít cây xanh. Trong TV bày mấy cái đồ cổ thưởng thức đều không có. Trên bàn làm việc bày đầy văn kiện, bàn trà trước mắt ta cũng bày đầy tư liệu, toàn tiếng Anh liếc mắt một cái cũng khiến cho người choáng váng mắt hoa. Trên bàn làm việc để ba máy tính, nhiều như vậy chỉ hấn một người dùng, đối với lực ảnh hưởng từ tia phóng xạ đều liều mạng. Hơn nữa trong tòa nhà Lâu thị nhiệt độ luôn ổn định, rất nhiều cửa sổ đóng, ngóc lâu trong này luôn luôn chút gì đó đè nén. May mắn trong văn phòng không trải thảm, không mùi vị càng quái hơn.

Ta ở bàn làm việc nhìn một vòng, nhìn phía máy tính thêm chút, “Lần sau mang cho anh hai bồn xương rồng đến, hấp thu chút phóng xạ.”

Hấn đang ăn canh, không đồng ý lắc đầu, “Không có chỗ để.”

“Cái gì không có chỗ để, bất quá là một xương rồng cầu nhỏ bằng nắm tay.” Ta vỗ vỗ cái bàn, “Nhìn anh nơi này, ba máy tính, phóng xạ tiểu Nhật Bản còn chưa đến anh là người đầu tiên hưởng thụ.”

Hấn dùng thìa xạo xạo hộp giữ ẩm, cười nói, “Vậy em không bằng cho anh mấy túi muối, như vậy thực tiện hơn.”

“Chắc chắc, chính có anh ngu dân này, mới có gian thương ào ào bán muối.” Ta xao cái bàn, “Lại nói, anh muốn thực phẩm hàm hoàng, không bằng an rong biển. Nếu không, em làm canh rong biển cho anh treo lên?”

“Làm trò.” Hấn cười mắng, “Trong đầu em nghĩ cái chủ ý quái quỷ gì nhiều vậy?”

“Vậy anh muốn rong biển hay là xương rồng cầu?”

“Đều không cần.”

“Xương rồng cầu vô cùng tốt, anh ngắm xem, nếu làm việc mệt mỏi không tinh thần liền lấy tay chọc chọc chút, liền tỉnh ngay. Còn có, nếu anh giận muốn đánh người, cái này coi như hung khí tốt a.”

“Hách Quýnh, em muốn đem anh nơi này chính thành án mạng sao?” Hấn rút giấy ăn lau miệng, “Bồn hoa có thể có, chính là không cần xương rồng cầu.”

Lúc tâm tình Lâm Tiễn tốt rất dễ dàng nhận ý kiến người khác, nhìn hấn hiện tại sáng khoái đáp ứng, ta liền tiến thêm một bước yêu cầu, “Ngày mai rảnh không? Tuần này em được nghỉ nhiều, mời anh xem phim.” Lần trước xem phim không thành, lần này có chút hào phóng, đổi thành ta mời hấn.

Hấn trầm ngâm một chút, “Ngày mai không được, tuần sau đi.”

“Lâm Tiễn, em đều chủ động như vậy.” Ta ngồi xổm trước mặt hấn, “Anh không thể đáp ứng sao? Anh loại này đi làm pháp hội sẽ lấy mạng người.”

“Sẽ sao?”

“Vô nghĩa, chẳng lẽ anh không cảm thấy được bên người có một cỗ oán niệm hóa thành vũng máu đen, cuốn lấy anh không thể động đây sao?” Ta chú ý tới ngón tay hấn không tự giác giật giật, “Tăng ca không phải một chuyện mỗi mình anh, toàn bộ công ty toàn bộ người ở đây đều cùng anh. Bọn họ có lẽ đã làm xong việc của mình, lại bởi vì anh không thể không đến công ty, anh không biết mình quá mức sao?”

“Em xác định?” Hấn thả lỏng ngồi, “Nếu việc đã làm xong, ai cũng đều có thể lớn mật nghỉ ngơi. Nếu mà còn chưa hoàn thành, hoặc là làm không tốt, vậy khác biệt luận.”

Ta nhú mày suy xét lời hấn, chẳng lẽ là ta nhìn rất phiền diện?

Đột nhiên hấn giơ tay sờ tóc ta, “Em a, đem sự tình nghĩ rất đơn giản.”

Đúng vậy, ta chính là cái ý nghĩ đơn giản ngu ngốc nha. Trừ bỏ rong biển cùng xương rồng cầu chê cười, ta cũng không có gì để ra tay. Ta yên lặng uể oải đứng lên, cảm xúc sa sút định thu thập xong tính toán về, nhà tư bản đại gia liền mở miệng sai sử người, “Hôm nay em không có việc gì, liền ở đây giúp anh. Nếu em làm tốt, ngày mai anh đưa em đi xem phim.”

Trùng mắt với hấn một cái, không quên cường điệu, “Là em đưa anh đi.”

“Ai đưa ai đều được,” hấn cầm cốc giấy nhìn ta, “Kia em muốn làm hay không?”

Quét mắt túi văn kiện cùng máy tính, một cỗ khí mãnh liệt không thông đập vào mặt mà đến. Ta hít sâu một ngụm, “Bao bữa ăn trễ sao? Bao ăn điểm tâm bao ăn khuya sao? Bao chê cười giải trí sao?”

Lâm Tiễn nhú mày nhìn ta, biểu tình thật nghiêm túc. Quả nhiên, nam nhân trong lúc làm việc không thể vui đùa. Ta sụp bả vai, vừa muốn mở miệng hỏi hấn ta làm cái gì, hấn đột nhiên vươn tay vuốt gò má ta, cười xấu xa, “Còn bồi tán gẫu bồi ăn nga thân.”

“...” Về sau ai dám nói hấn không có tế bào hài hước ta liền đánh người đó!

Chân chính nhúng tay hỗ trợ mới biết được vì sao nhân viên sốt ruột như lửa đốt mong hội trưởng chém giết chỉ biết nói mát người ngoài nghề, người không biết tình huống quả thật không nên hồ ngôn loạn ngữ. Lúc hỗ trợ sửa sang lại phân loại tư liệu đầu óc ta liền choáng váng, hướng chỉ là người đọc mấy thứ này. Hãy nhìn hấn dịch tài liệu đánh máy như ăn cải trắng, ta vẫn là bội phục đến ngũ thể đầu địa*. Bất quá, cải trắng tuy rằng ăn thoải mái, nhưng ăn nhiều cũng chịu không nổi, ăn trong chốc lát còn phải cho rằng cùng cơ miệng nghỉ ngơi một chút.

*Ngũ thể đầu địa: tứ chi + đầu cắm xuống đất.

Giữa trưa cùng nhau ăn cơm ngoài đưa đến, ta rút cục minh bạch dạ dày Lâm Tiến vì sao đau, “Này cũng quá khó ăn, anh cứ nhiên nuốt trôi?”

“Tiện.” Người chui đầu sau máy tính ần ần nói, “Cầm lấy là ăn luôn.”

“Vậy anh không bằng mua bánh bao.”

“Banh bao không đưa ngoài.”

“Làm cho người ta mang cho anh a!”

“...”

Không nói, chẳng lẽ bởi vì nhân duyên quan hệ quá kém sao?

Ăn xong bữa cơm trưa khó ăn, lại bận việc hai giờ, sửa sang phân loại không sai biệt lắm, ngay cả mấy cái trọng yếu hẳn ghi cũng sửa tốt. Ta đứng lên đuổi thất lưng, mới phát hiện hẳn cứ nhiên gục trên bàn ngủ.

Lén lút đến gần, muốn nhìn hẳn có chảy nước miếng hay không để chụp ảnh lại. Kết quả nhân gia tưởng ngủ rất tốt, tư thế cũng tiêu chuẩn. Bất quá tay còn cầm mấy tờ giấy, còn niêm một cái dây. Đồng tình, đương gia tác chủ thoát nhìn uy phong bát diện, nhưng lúc lén một chết lại hiếm khi có người tư vị rõ ràng. Ta nhẹ nhàng rút mấy tờ giấy ra, tính toán để hẳn ngủ ngon chút. Cũng không dự đoán được vừa mới rút đến một nửa, hẳn động dậy, nhân gia xoay người, đổ bên sườn. Còn thật thuận tay đem cánh tay ta làm gối ôm — đáng thương cánh tay trắng bóng đầy đà của ta a, vừa vịn thành gối ôm, còn làm cái ầm lô nữa.

Tâm tình ra sao? Kịch động?

Khóc không ra nước mắt còn cái gì nữa!

Ta lặng im thật lâu, vẫn không nhẫn tâm đánh thức hẳn. Nhưng đứng lâu mỗi chân, vì thế liền ngồi lên bàn.

Hắn ngủ, ta tỉnh, lại không thể động không thể nói chuyện, nghĩ chơi trò chơi, cũng không dám tùy tiện động mấy tính nhân gia. Nghĩ chơi trên điện thoại, lại không ở bên người. Cả người sờ lần lục lấy ra một viên kẹo đường vị mật đào, ta ai oán ăn kẹo, nhìn hẳn ngủ mặt rồi rầm dầy vò. Ngao ngao, cuối cùng ta cũng ngủ.

Tỉnh lại người đã nằm trên sofa, nam nhân đem ta làm gối thịt người đã tỉnh thần sáng láng kết thúc công tác. Bộ dáng tinh thần kia, như là trộm uống một chén tương hồng ngư vậy. Ta choáng váng ngồi, chờ một lúc mới mở miệng, “Đều đã xong sao?”

Hắn gật gật đầu.

Ta nhìn đồng hồ, 7 giờ 30 phút. Vô cùng tốt, về nhà kịp ăn khuya. Lau lau nước miếng khoe miệng, đeo túi sách, cầm hộp giữ ấm. Hẳn cũng thu thập chỉnh tề theo kịp, thật ga lăng mở cửa, ấn thang máy. Ta theo sau, vào liền dựa vào tường không động dậy.

Tinh thần hẳn vô cùng tốt, khẩu khí cũng thật ôn nhu, “Đói bụng, muốn đi chỗ nào ăn cơm?”

“Đều được.” Ta vô lực trả lời.

Hắn cúi đầu, ấn trán ta, “Chuẩn xác chút.”

Ta ngáp một cái thật dài, “Vậy tiểu Giang Nam cũng được. Ách

~~~”

Di?

Nha!

Hắn mở miệng nói chuyện, miệng tản mát mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào?

Đây là cái chuyện quái quỷ gì vậy?????

... ..

Mẹ, ta sai lầm rồi!!

Ta hẳn là nghe lời mẹ nói, không thể ngủ trước mặt nam nhân!!!

38. Chương 38

Từ lúc tặng canh tình yêu giả mạo sau, Lâm Tiễn quả nhiên thu liễm rất nhiều, lại không ác độc nảy sinh tăng ca nữa. Hắn thả lỏng, người phía dưới áp lực cũng giảm bớt rất nhiều. Điều Chính cảm xúc phi thường lên nói, Quýnh a, cô thật sự là thần tiên. Ta cười nhạt, nghĩ rằng không phải vừa vịn vượt qua đầu thầu gì gì chấm dứt, mỗ mỗ công trình đã nghiệm thu, kia có thể khởi công đại cát sao, quãng thời gian bận rộn đã qua. Ta có công lao cũng không dám nhận, quả thật là trùng hợp. Vài ngày sau, Lâm Trạ có tin từ Châu Âu. Lâm Tiễn rốt cục có thể công thành lui thân, bỏ xuống vị trí tổng giám đốc. Hắn xuống dưới nhân hơn, gọi điện thoại nhiều hơn, mỗi lần tán gẫu ít nhất đến mười phút. Trước kia không có cảm giác gì, liền nói, có gì nói đó. Bất quá hiện tại dù sao đang làm việc, thời gian đi làm vẫn không dám quá kiêu ngạo. Nên không có tiện nghe, ta liền ngắt điện thoại, gửi tin nhắn, bảo hắn giữa trưa gọi lại. Bất quá, giữa trưa quá ngắn, lại ăn cơm trưa, thường xuyên vừa ăn cơm một bên nói chuyện điện thoại. Ta thật khó chịu, bởi vì cái dạng này không đi vệ sinh cũng ngại tiêu hóa. Hắn cũng thật khó chịu, bởi vì ta nói chuyện chẳng những đứt quãng, chung quanh lại âm ỉ. Nhưng không có biện pháp a, ở căng tin tạp âm cỡ nào, bên người cũng nhiều người ngồi, nói chuyện không có biện pháp thôi.

Bất quá, mùa hè tốt ở chỗ trời tối muộn. Ta liền lấy lí do thường tăng ca lấy cớ, tan tầm liền ngồi chuyển xe đặc biệt đi theo Lâm Tiễn hôn ăn hôn uống. Sau lại đến bờ sông tản bộ, tiêu hóa một chút lại về nhà. Loại heo này không quá một tuần, bên hông ta lại phủ thêm một tầng mỡ.

Nhìn con số nhảy trên bàn cân, ta rút kinh nghiệm xương máu, quyết định giữa trưa không ăn cơm. Nhưng giữa trưa không ăn, buổi chiều không có khí lực làm việc. Vì thế cách một ngày, ta liền sửa sách lược, không ăn cơm chiều. Nhưng cứ như vậy, bởi ăn cơm chiều người không thoải mái.

“Bữa sáng ăn nhiều, cơm trưa ăn no, bữa tối ăn thiếu. Đây mới là đạo lý dinh dưỡng,” hắn quét người ta một lượt, “Là ăn thiếu, không phải không ăn.”

“Em đương nhiên biết đạo lý này, nhưng hiện giờ là thời kì phi thường.”

“Thời kì phi thường cái gì.”

“Hình tượng a! Mùa hè hình tượng có bao nhiêu trọng yếu a!” Ta vô cùng đau đớn, nhắc đến bơi lội vĩnh viễn là chỗ đau của ta, “Em cũng không muốn đem bản thân chính thành cá voi lục địa.”

Lâm Tiễn cười ra tiếng, thân thủ liền sờ sờ thắt lưng ta một phen, “Hoàn hảo, không tính nghiêm trọng. Đây là phạm vi bình thường, bình thường.”

“Anh nói bình thường liền chính thường a, biết.” Ta thật khinh thường, giống hắn loại người vóc dáng cao liền béo một chút cũng sẽ bị người ta nói thành khô khan. Nhưng còn ta? Cha mẹ ban cho thân hình bình thường cùng đôi chân ngắn, thoáng chút đi còn có cảm giác rung động ghê người, “Dù sao em quyết định thời gian này không ăn cơm chiều, hạ quyết tâm, ai khuyên vô dụng, nói gì cũng không được!”

Hắn gật gật đầu, “Tốt lắm, em không ăn, anh ăn.” Hắn quả nhiên không cưỡng bách ta ăn cơm chiều nữa, nhưng yêu cầu ta phải cùng hắn, nói cách khác ta mất to mất nhỏ nhìn hắn ăn. Ta không lo lắng đáp ứng — bước đầu tiên giảm béo là phải chống cự đồ ăn dụ hoặc, điểm ấy thử luyện ta vẫn làm được.

Nhưng là, ta sai lầm rồi. Lâm Tiễn rất hiểu biết ta yêu thích cùng uy hiếp, hắn cũng quá rành nhược điểm của ta. Con người của ta, đặc biệt lực khắc chế không đủ a, không đủ! Là tốt rồi mỗi lần đi siêu thị, tự nhủ

hôm nay không mưa gì, lại vung tay quá trớn! Nhưng kết quả cuối cùng là, ta liền tính ngay cả đồ cũng không vung nổi.

Lâm Tiễn thất loạn bát quái đem ta đếm một tư gia tiểu viện thật thanh tĩnh. Đó là một chỗ cực khuất, xe bên ngoài không nhiều lắm, nhưng nhìn biển xe xem ra đều thật... Ân, mọi người biết. Hắn nói nơi này không có thực đơn, mỗi ngày có nguyên liệu gì thì làm món đó, chỉ có khách cực quen mới có phúc qua nơi này hưởng.

Ngồi vào vị trí có ba đĩa nhỏ, cá hấp nướng cùng đậu tằm ướp lạnh. Tiếp theo là hai đồ chay, một món măng xiên nấu, một món củ ấu thiêu. Thoạt nhìn rất phổ thông hơn nữa cũng rất ít, người thấy lại cực kì thơm. Trong đầu kêu gào: người nhà nâng đĩa a! Chỉ thị thô lỗ như vậy, tay không tự chủ đã nâng lên, nhưng nâng đến một nửa lại cố nén ấn xuống. Lâm Tiễn dường như không thấy, cứ một lần lại một lần gấp đồ ăn, chậm rãi nhấm nháp. Hắn ăn có tư vị, ta nhìn đến trào tâm cong phế. Nam nhân này lòng quá cường đại, dưới ánh mắt như thiêu đốt sáng quắc này, hắn mặt không đổi sắc đem ba chiếc đĩa nhỏ cùng bàn đồ ăn, nửa điểm cũng không lưu lại. Ta hi vọng hắn có thể khách khí chút, khuyên ta vài câu, ta cũng tìm một cái cầu thang xuống đài. Nhưng tiếp theo gọi thêm đồ ăn, hắn vẫn không nói một lời, trái lại tự ăn, biểu tình kia trông như ăn rất ngon.

Thảo: Mấy món ăn này tra từ điển Hán Nôm mãi mới chém ra được = =

Ta một bên trừng hắn, một bên liu mạng uống đồ uống miễn phí. Nhưng đáng chết là càng uống nhiều, càng bị thương. Đồ uống kia là nước ô mai ướp lạnh, là món khai vị.

Đói a...

Tha thiết xem xét Lâm Tiễn tiêu diệt xong hai bàn đồ ăn, ta kém chút nữa không khắc chế được bóp cổ hắn. Tự làm vậy là gì, hôm nay xem như hoàn toàn lĩnh ngộ.

Lần thứ hai triệt mâm, Lâm Tiễn cầm giấy ăn xoa xoa tay. Hai tay ta nắm cũng không tự giác xoa xoa, nuốt nuốt nước miếng, nghĩ rằng hắn ăn không sai biệt lắm. Sớm chấm dứt loại tra tấn này cũng tốt, ta cũng sớm một chút về nhà ăn hai quả táo lấp bụng.

Không ngờ nhân viên lại bưng tiếp thức ăn đến, quả nhiên lần này ta vô pháp chống cự dụ hoặc — ni mã là chân giò thiêu phết đường a a! Ánh sáng kia đúng là chọc mù mắt, ngay cả đĩa đựng đều nhiễm kim quang bắn ra bốn phía.

“Nơi này giò thiêu cũng coi như chiêu bài*.” Hắn động đũa một chút, đũa đâm vào phần da sáng lấp lánh, lại động động cổ tay, liền ngay cả dây cuốn thịt cũng kéo xuống. Trên đũa, miếng da hồng hồng cực mềm. Liền như vậy chiến chiến chớp lên, phẳng phất tùy thời sẽ nhỏ xuống.

*Chiêu bài: đứng thứ nhất.

Calorie cao, cholesterol cao, nhiệt lượng cao, dầu cao đường ỡ cao... Cao thủ a, có thể đem giò nấu thành như vậy, nhìn một cái chỉ muốn ăn luôn.

Chậc chậc chậc chậc chậc...

“Muốn thử không?” Hắn mỉm cười đưa đũa. “Rất ngon.”

Chén nhỏ kiên định đưa qua, trầm đĩnh tiệt thiết. “Muốn nữa.”

Nhân, sinh cho x dục, bại cho thêm ăn.

Cuối cùng giò kia vẫn chưa ăn hết, ta cùng Lâm Tiễn hợp lực chỉ tiêu diệt được một nửa, thừa lại thấy tiếc. Ta muốn bảo nhân viên gói lại, chuẩn bị về nhà uy Vương Tài.

Lúc chờ Lâm Tiễn tính tiền, ta đi toilet. Thời điểm đi ra, không cẩn thận đụng phải một phụ nữ có thai. Nhìn đối phương lui lại hai bước, tựa vào tường, ta sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Đây lão nhân đứa nhỏ và phụ nữ có thai là không được đánh, vạn nhất có rủi ro, ta thế nào bồi nhân gia? Tức thời liền cúi đầu khom lưng chịu tội, cũng may phụ nữ kia không cấu kinh nhiều, cũng không trách móc nặng nề lắm. Giúp đỡ nàng ngồi xuống một bên trúc y, ta lại chạy đi rót chén nước ấm.

Nàng tiếp nhận uống hai ngụm, cười nói đã không có việc gì. Ta xen nàng tuổi không còn nhỏ, hẳn xem như sản phụ cao tuổi. Hơn nữa xem cách nói năng cùng trang phục nàng hẳn là xuất thân rất phú quý, không có khả năng đi một người. Đang lúc tò mò, phía sau truyền đến một đạo âm thanh, “Hách Quýnh, em thế nào đến bên này.”

Là Lâm Tiên.

Ta xoay người muốn giải thích rõ ràng tính huống với hẳn, cũng không nghĩ hẳn nhìn người phụ nữ phía sau sắc mặt hơi đổi, mày cũng gắt gao nhíu lại. Trực giác nữ nhân rađa tự động dựng lên, lập tức ta liền cảm thấy hẳn không thích hợp. Đồng thời, ta chú ý tới người kia sắc mặt cũng thay đổi, có chút không được tự nhiên, tiếp theo hơi hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu, thật lâu không thấy.

Lâm Tiên không trả lời, chính là banh mặt gật đầu, liền kéo ta ly khai. Ta cẩn thận mỗi bước đi, nhìn nữ nhân kia im lặng đứng tại chỗ, vẻ mặt xin lỗi. Trong lòng càng kỳ quái, hoài nghi cũng suy đoán tùy theo mà đến — hai người kia tuyệt đối có liên hệ!

Đến trên xe, không đợi ta hỏi, hẳn cũng rất thành thật, “Nàng kia kêu Tô Nặc, là vợ trước ca anh.”

“Gi? Vợ trước? Ca anh?” Đó không phải lão bà Lâm Trạ sao? Ân, coi như hẳn ta là lão nam nhân mị lực, từng có lão bà cũng là bình thường.

Lâm Tiên tựa hồ không muốn nhắc tới, nhưng vẫn nói, “Sáu năm trước đã ly hôn.”

“Em luôn nghĩ ca anh là người đàn ông hoàng kim độc thân đâu...” Ta thì thờ. “Ai ngờ nhân gia sớm thương hải tang điền.”

Lâm Tiên trừng ta một cái, “Anh ấy thương hải tang điền liên quan gì đến em?”

Ta ngượng ngùng, “Cảm khái một chút thôi.”

“Cảm khái? Anh xem em là bát quái.” Hẳn khởi động xe, “Đều viết ở trên mặt.”

Có rõ ràng như vậy? Ta sờ soạng mặt, hắc hắc cười, “Bọn họ sao lại chia tay?” Lấy kinh nghiệm ta duyệt qua vô số ngôn tình, Lâm Trạ lần đầu tiên cưới tám chín phần là buôn bán đám hỏi. Sau khi cưới sống một thời gian phát hiện cả hai không hợp nhau, sau mới hiệp nghị ly hôn. Bất quá tiểu ngôn là tiểu ngôn, ở trong thế giới hiện thực hôn nhân như vậy luôn duy trì, ít nhất bảo trì bên ngoài hoàn chỉnh, lên liền ngoạn các.

“Có người bên ngoài.” Hẳn thẳng thắn.

“Ca anh sao?” Lão hồ li thoát nhìn khôn khéo kia, cư nhiên cũng có thời điểm ăn vụng không chùi miệng sạch sẽ sao?

Lâm Tiên trợn mắt liếc ta một cái, hung tợn, “Đương nhiên không phải.”

Dựa vào, kia Lâm đại ca bị đeo mũ xanh!

Tiền đại tẩu, ngài quá cường đại!

Bát quái làm ta toàn thân máu sôi trào, “Nga nga, nói kỹ một chút được không? Nói một chút đi.”

“Em đang nghĩ cái gì hả,” hẳn hừ một tiếng, “Chuyện nữ nhân kia, anh cũng không muốn nói.”

“Đừng đừng, em hiếm lạ nghe a.”

“Đừng hỏi chuyện người khác,” Lâm Tiên liếc tà ta một cái, “Nếu rảnh không bằng ngấm lại làm nào giảm cân, không phải nói sợ làm cá voi lục địa sao?”

Hẳn nói sang chuyện khác, lại vẫn như cũ không quên tổn hại ta. Cũng may ta đã quen hời quen hẳn ngẫu nhiên độc miệng, còn có thể nói trôi chảy, “Em sửa chủ ý a, cá voi cái gì không quan tâm, em hiện tại lo lắng làm một hàng mẫu thuyền lục địa.” Ta cố ý để sát vào hẳn, nhẹ hàm răng trắng, “Đề chết anh!”

Xe phanh lại một tiếng, hẳn quay đầu nhìn ta, ánh mắt sáng quắc, “Áp thế nào?”

Xem ánh mắt kia chỉ biết hấn tà ác, dứt khoát phá bình phá suất, “Anh quản em áp thế nào? Dù sao có thể đề chết anh là được.”

Hấn trầm ngâm một chút, “Đề chết không bằng cần chết nhanh hơn.”

Vừa mới dứt lời mặt đột nhiên gần lại đây, môi hấn dán lại trên môi ta, đại khái là vừa mới đồng loạt đè bù nguyên lòng trắng trứng, cư nhiên còn dính thật lâu.

Loại chuyện hôn môi này, đã từng thấy. Bất quá kinh nghiệm thực tiễn thiếu đến đáng thương, đáng thương nha. Lấy ngón tay tính, lần trước ngủ bị hấn hôn lên, lần thứ nhất bị hấn áp ngã xuống một cánh môi chạm nhau... Dựa vào a, đối tượng cũng chưa thay đổi, ta này cũng quá không tư cầu tiến tới.

Một bên miên man suy nghĩ một bên nỗ lực tách khỏi hấn, nhưng mũi vị giò heo rất mị lực, nhanh chết a. Đương nhiên, ta cũng không phủ nhận bản thân cũng rất hưởng thụ. Lúc đầu lưỡi đảo qua chỉ có một chút ngứa, nhưng là làm nó vòng quanh lưỡi nhẹ nhàng dao động, lập tức lỗ tai đỏ rần, Ngay sau đó sau gáy thả lỏng, xương bả vai liền sụp xuống. Mà dòng điện mỏng mảnh dọc theo xương sống đi xuống, trực tiếp một chùy vào dây thần kinh, dưới cùng thắt lưng cũng nhuyển.

Cũng không biết bao lâu mới tách ra, ta có chút ảo não nhìn về phía đầu xe, nghĩ vừa rồi mặt trên đèn chiếu vẫn kịp tới. Mỗi lần đều cho hấn chiếm tiện nghi thật sự là càng nghĩ càng khó chịu, kéo khuỷu tay huých huých hấn, “Anh thế nào toàn đánh lên a.”

Hấn đã khôi phục khuôn dạng người lúc trước, tứ bình bát ổn nắm vô lăng nói, “Cái gì kêu toàn đánh lên, này cũng mới lần đầu tiên mà thôi.”

“Cái gì lần đầu tiên? Một anh còn nói được ra, lần trước, lần trước là ở văn phòng anh.” Ta đỏ mặt lên, “Lần đó đưa canh gan lợn, lúc em ngủ. Anh nói, anh không làm?”

Lông mi hấn giật giật, ngữ khí tự nhiên, thái độ bình thản hồi đáp, “Em nói lần đó a.”

“Đúng vậy!” Người nha không dám thừa nhận! “Anh giải thích xem vì sao kẹo vị hoa quả làm thế nào tự miệng em đến miệng anh.”

Hấn mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, “Lần đó a, anh sợ em ngủ bị kẹo nghẹn chết trong văn phòng anh, cho nên mới hảo tâm giúp em lấy ra.”

“Anh, anh thế nào lấy ra?” Lỗ tai khẳng định là thiêu đỏ, bỗng chết người

~“Dùng miệng lấy ra.”

“Anh...” Đối với loại cường đạo nội tâm cường đại nhưng không biết xấu hổ có logic ta không thể nói gì hơn, chỉ có thể yên lặng dưới đáy lòng quất thảo nê mã, một con hai con ba con...

“Lần sau em đừng ăn cái loại kẹo này.” Hấn thân thủ xoa bóp tai ta, “Ngọt như vậy, em cũng không tự béo nha.”

T mãnh

Lâm lão nhị, lão tử cùng người liều mạng

~

39. Chương 39

“Hách Quýnh, rời giường!” Hách mẹ gõ cửa ầm ầm, “Đã đến giờ!” Ta nhắm mắt ôm gối lăn vài cái, không đứng lên. Các vài phần chung Hách mẹ dẫn theo một cái gối ôm vào, vung xuống. Ta chạy trốn chết, không lưu ý liền lăn xuống giường. Thân thể tiếp xúc với sàn phát ra tiếng vang không tính là nhỏ, chọc Vượng Tài đều chạy tới xem náo nhiệt.

Ta vuốt lưng đau, qua nghiêm mặt, “Mẹ, hôm nay cuối tuần a ~ mẹ đây là làm chi?” Trước mặt bỗng tối sầm, người đã bị đánh ngã xuống đất.

“Là chính con nói, về sau buổi sáng mỗi ngày dậy sớm chạy bộ, bảo mẹ gọi con sớm một chút.” Hách mẹ quát lớn, “Tuổi trẻ đến lời mình nói còn không nhớ được, nuôi con có ích lợi gì!”

Ta xoay người một cái, mặt méo, “Mẹ, mẹ không thể vụ nhục con như vậy. Ngao đau quá!” Rất nhẫn tâm, cứ nhiên véo tay ta!

“Nhanh chút đứng lên, có nữ hài tử nằm sắp như vậy sao? Kém một chút hại mình té ngã.” Hách mẹ phi thường tàn nhẫn, “Mau đứng lên cho đi chạy bộ với ba, bảy giờ chạy xong trở về có cơm ăn, sau bảy giờ chỉ có nước cho con uống.”

Vượng Tài thật đồng tình liếm liếm mặt ta, ta ôm nó đầu chó tổ khổ một trận. Đại khái là mấy ngày hôm trước cấp nó một ít chân giò, nó cũng rất có tính nhẫn nại nghe. Nhưng là, nghĩ thấy Hách mẹ ở bên ngoài làm đồ ăn, nó lập tức tát chân chó thí diên diên chạy ra ngoài.

Đầu năm nay, ngay cả cầu cũng thực dụng như vậy.

Ngắn kéo dài kéo một đường chạy về, hơn bảy giờ. Hách mẹ quả nhiên nói được làm được, chỉ cho ta uống một chén nước, nhưng sau lời kéo Hách ba xuất môn đi ăn điểm tâm sáng. Mắt xem xét Vượng Tài đầu chó chôn trong bát thức ăn liếm thật khoan khoái, ta lại ngay cả đồ thừa cũng không có, thương tâm không chịu nổi. Cũng thay ta tuy rằng cha mẹ không thương, Vượng Tài không thương, nhưng tốt xấu còn có cái bạn trai. Tuy rằng hôm nay nhân gia có việc không rảnh theo giúp ta, nhưng vẫn tri kỷ gọi điện tới hỏi thăm, như vậy cân bằng, trong lòng cũng thư thái rất nhiều.

Hai vợ chồng Hách gia gần trưa về, trở về thấy ta còn đang ngủ trưa. Lần này là bị Hách ba và mẹ cùng nhau chửi xuống giường, thậm chí độ Vượng tài cũng không xem nhiều. “Đều mấy giờ còn ngủ, giống như heo, mau đứng lên! Rửa mặt ẹ, thay quần áo, nhanh!”

“Thay quần áo làm chi, lại không ra ngoài.” Ta gãi gãi đầu, nhãn châu chuyển động, lấy lòng nói, “Mẹ, vừa rồi con giúp mẹ nhặt rau, còn rửa xong xuôi hết.”

“Buổi tối không ở nhà, đi ra ngoài ăn.” Hách mẹ một điểm không cảm kích. “Con nhanh đi thay quần áo, mặc đẹp một chút.”

Ta bĩu môi, nghĩ rằng mặc đến mặc đi còn không cứ để như vậy. Lại nói, đi ra ngoài ăn còn phải chỉnh chu a, thiệt! Bất quá, loại ý tưởng này sau khi ta thay bốn bộ quần áo đều bị phủ quyết, hiện tại ta cũng hiểu. Giống ta loại này nam nữ thanh niên độ tuổi cưới, chuyện lạ trịnh trọng cùng cường điệu mặc quần áo đi ra ngoài ăn cơm, khẳng định là chuyện kia —

“Mẹ, không phải mẹ muốn đem con đi?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Hách mẹ mắt đảo đảo lại đây.

“...” Sát, cái này làm sao có thể tốt!

Ta cùng Lâm Tiễn chuyện lui tới còn bị vây trong trạng thái không ổn định, nguyên lai là ta lo lắng không biết có thể cùng hần kết giao bao lâu, nên là ôm tâm tính bình thường. Nhưng va chạm qua mấy tháng, cứ nhiên còn thật thích ứng. Ta người khác còn không có, mặt ngoài công phu làm như vậy, nên trong nhà còn giấu kín, ngay cả Hách mẹ cũng chưa phát giác. Lâm Tiễn nhưng thật ra vô tình giấu diếm, bất quá e ngại Lâm Hủ, hần cũng không phô trương. Nên đến bây giờ mới thôi, chuyện của ta và hần người biết sẽ không vượt quá một bàn tay.

Nhưng hiện tại, ta hối hận.

Ta gì đều nghĩ tới, chính là quên tuổi ta hiện tại cũng nên gả cưới. Không cần nói đến ba mẹ, này lâu trên lầu dưới tam cô lục bà cứu tẩu thập tam di, kia ánh mắt bất quá đều nhìn chăm chăm. Càng không cần nói Hách mẹ có vài tỷ muội có đứa nhỏ tháng trước đưa thiệp mời một người tiếp một người uống rượu mừng, làm nàng bóp tiền mất máu, trông mắt lông mi đều xám ngắt. Kết quả là, nàng có loại an bài này ta cũng không ngoài ý muốn. Bất quá, trong lòng ta rõ ràng, bản thân mình đã có, là hoa đã có chủ a a. Nhưng,

hiện tại nói cho Hách mẹ ta có bạn trai, nàng chỉ có hai phản ứng: người tìm có không đi thôi, muốn chết a; hoặc chính là, người cư nhiên gạt ta có bạn trai, muốn chết a!

Dù sao đều là chết, ta có thể hay không cầu nàng cho ta toàn thây?

Ôm tâm tình mâu thuẫn lại rối rắm, ta thay một bộ chiffon váy thực nữ, đi giày xăng đan vâng lời xuất môn. Ta biết ta hành vi hỗn đản này, từng lúc chuẩn bị xuất môn có xúc động muốn gọi điện cho Lâm Tiền nói tình huống hiện giờ, lại sợ hấn vạn nhất đến đây, đến lúc đó dẫn đến nguy cơ nổ hạt nhân liền thảm. Dù sao loại sự tình thân cận này, bất quá chính là hơi dài, quay đầu cùng bọn họ nói không thấy là được. Chờ thêm vài ngày gió êm sóng lặng sẽ đem chuyện có bạn trai nói ra, như vậy liền giai đại hoan hỉ.

Nơi gặp mặt ở Hỉ Lân các, nhà ăn có đồ ăn nướng gần đây. Nguyên nhân vì thiếp đỏ, nên đặt bàn thật không dễ dàng, xem ra vị này nghe nói là cháu trai bên ngoại của tỷ tỷ của đồng học Hách mẹ cũng là người không yêu vô giúp vui.

Quá trình gặp mặt đơn giản chính là như vậy, giới thiệu qua nhóm đại nhân tìm cơ hội lưu, nhận thức xong đến giờ mai nam quần nữ mắt to tròn mắt nhỏ. Bất quá vận khí ta không xấu, đối tượng xem mặt bộ dạng đoan chính, không tra tấn ánh mắt ta. Hơn nữa nhân gia cũng đủ trực tiếp bộc trực, nói bản thân cũng bị buộc bắt đắc dĩ mới đến. Ta vui mừng quá đổi, trao đổi một chút phát hiện tình huống hai người không sai biệt lắm, đều là bị bắt xem mặt. Bất quá tình huống của hấn so với ta kém chút, bạn gái thân thể phức tạp, trong nhà chướng mắt. Tổng kết lại, hấn cũng là người si tình đại khổ bức a.

Bởi vì đề tài hợp ý, nói chuyện cũng được hơn một giờ. Ta đi toilet một chuyến — hiện tại nhớ lại, ta giống như thường thường đi toilet gặp chuyện. Lần trước đụng vào vợ cũ Lâm Trầm, lần này trực tiếp hất nước lên mặt Hứa Thận Hành. Hứa Thận Hành nhìn ta đầu tiên sững sốt, tiếp theo hơi hơi nhúu mày lau mặt. Ta chưa cho hấn sắc mặt hòa nhã, trực tiếp đi lướt qua người hấn không quên hung hăng ‘Thiệt’ một tiếng.

Thối nam nhân không biết xấu hổ!

Bỏ qua một bên chuyện hấn đánh Phạm ca không nói, hỏa hoạn cửa hàng tuy rằng không có chứng cứ nhưng tung tin vịt người Dịch trúc hòa giải không thoát khỏi có liên quan. Như quả thật hấn can, người kia thật đáng sợ. Hứa Thận Hành xuất hiện quấy nhiễu tâm tình ta, trở lại bàn đã hoàn toàn không có khẩu vị cùng hưng trí, cảm nhảm cốc còn đánh nghiêng, dính lên váy. Ta hoang mang rối loạn lại chạy tới toilet lau được một lúc, lại buộc chỗ bị dính lại, thế này mới không chật vật.

Đi ra cư nhiên lại nhìn thấy Hứa Thận Hành, hấn ở hành lang bên cạnh, nửa thân trên dựa vào tay vịn, ngón tay khê xao lên. Từ ta xem góc độ này, thật là cảnh đẹp ý vui. Chính là, quá mức xinh đẹp gì đó, hơn nửa là không tốt. Tựa như rần màu càng đẹp, độc tính cũng càng mạnh — người thường không thể trêu vào.

Bất quá, ta không nghĩ trêu chọc hấn, không chịu nổi hấn nghĩ trêu chọc ta. Chỉ thấy hấn dập thuốc, thật tiêu sái đi về phía ta. Nói thật, kia một khắc ta rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cái dạng này quá khó coi, nên chỉ phải kiên trì ngênh chiến.

“Ngài có việc?” Ta khẩu khí rất kém, “Không có việc gì xin cho đi.”

Hấn cách ta khoảng một thước ngừng lại, biểu tình tự nhiên, “Hách Quýnh, cô đi xem mắt đi.”

Người muội, người quần trời quần đất quần lão tử xem mặt bất thành? Người là ai a! Tuy rằng trong lòng rít gào rống giận như vậy, hấn không thể phóng một thảo nguyên thảo nê mã giẫm chết hấn, mà ta vẫn như cũ có dũng khí cùng hấn âm ỉ. Xét đến cùng, ta còn thành thật, làm chuyện xấu biết chột dạ.

“Nếu đúng như vậy, vậy cô tốt nhất lập tức rời đi ngay.”

“Dựa vào cái gì a?”

Hứa Thận Hành mỉm cười, “Lâm gia huynh đệ cũng ở trong này.”

Mặt ta xoát một chút trắng, khổng chế không được lắc lắc cổ hết nhìn đông tới nhìn tây. Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì, tam hoa tụ đỉnh loại tình huống khó gặp này cư nhiên xuất hiện a a a

~“Nếu không muốn bị hấn đụng tới,” hấn dừng một chút, biểu tình trên mặt có chút vi diệu, “Kỳ thực đụng cũng tốt, giáp mặt nói rõ ràng.”

Đụng tới cũng tốt? Nam nhân này nhiều tài năng ác độc dùng vân đạm phong thanh miệng nói xong nói như vậy? Hấn chưa thử qua bị nhân tam hoa tự đỉnh đi!

Cảm ơn, chuyện của tôi không nhọc ngài quan tâm, ngài kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi ngồi ở đó luôn đi. Trong lòng ta nghĩ như vậy, nhưng nhận hấn nhân tình này, vẫn đắc đạo một tiếng cảm ơn. Tuy rằng ta rất ngạc nhiên hấn vì sao lại giúp ta, nhưng tình huống trước mắt không làm ta nghĩ nhiều. Hiện tại phải làm là về bàn sớm một chút cùng người giải thích chút, chạy nhanh lấy người.

Nhưng là — lại xuất hiện nhưng là, ta không nên hay ho, mọi người biết — lúc trên đường ta vội vã chạy về bàn, chết tử tế không xong vừa vận dụng phải bạn gái Lâm Trạ cùng đoàn người xuống lầu.

Này thật sự là, nhân sinh nơi nào không gặp lại, gặp lại chỗ thật khoa trương lại giả tạo.

“Hách tiểu thư, thật lâu không thấy.” Trên người Lâm Trạ quần áo thay đổi bộ thường ngày, vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ. Hấn trong tay kéo nữ nhân, tuy rằng không phải loại hình đỉnh đỉnh kinh diễm, mặt mày như họa khá như vậy, mặc bộ sườn xám màu xanh lục gọn gàng làm cho người ta trước mắt sáng ngời. Lại đáp Lâm Trạ vừa thấy, hai người này đều đi T đài.

Đứng bên cạnh Lâm Trạ ôn hòa, Lâm Tiễn sắc mặt đã có chút cổ quái. Đặc biệt khó thấy ta hình tượng trang diễm thực nữ, hấn hơi hơi nhíu mi, giống như đang hỏi ‘Em thế nào mặc thành như vậy?’, bất quá cũng may hấn không mở miệng hỏi, bằng không ta thật không biết trả lời hấn thế nào. Cũng may bọn họ tựa hồ đang vội, bởi vậy cũng không trì hoãn lâu. Lúc Lâm Tiễn lướt qua người ta, thấp giọng nói, “Buổi tối chờ điện thoại của anh.”

Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật đầu như đảo tỏi. Mắt thấy bọn họ đi xa, ta vội vàng chạy tới quây kết hết nợ, lại hồng hộc chạy về bàn. Thân mặc chiffon quả nhân vướng víu, mấy lần hại ta tí ngã. Chạy về bàn cùng đối tượng xem mặt nói có chuyện gấp đi trước, người nợ rất phúc hậu, nói muốn hay không tôi đưa cô đi. Ta đương nhiên không đáp ứng, còn dặn hấn nói chúng ta hai người một trước một sau, ta đi trước, hấn một lúc đi sau. Hấn rất có thân sĩ phong độ đáp ứng. Gặp người biết tình thức thú, ta thấy bút tiền cơm này ăn thật sự đáng giá.

Ở bên ngoài Hỉ Lân các đội taxi lúc đó, xa xa một ngọn đèn chiếu lên mặt ta. Đang muốn mở miệng ra trách móc người này không có đạo đức, xe kia đã đến bên người ta. Nam nhân vừa rồi nói buổi tối chờ điện thoại của hấn đang banh mặt ngồi bên trong, ta cảm thấy rung mình, thấy trước mặt đại họa lâm đầu. Ba bước hai bước đi lên, húc đầu một cái, “Không phải nói buổi tối chờ điện thoại sao?” Thế nào biến thành người ở chỗ này chờ?

“Tại đây chờ em không được hả? Nơi này không cho đỗ xe, đi lên đi.” Ánh mắt hấn quét trên người ta, “Em hôm nay thế nào mặc thành như vậy? Thật không quen. Bất quá, ngẫu nhiên trang diễm như vậy cũng không sai.”

Ta không kịp giải thích cùng hấn, đang muốn mở cửa ngồi lên xe, lập tức rời đi nơi này. Nhưng là — tốt lắm, mọi người cũng biết, cách chỗ ta không xa — ta đang thăm may mắn hoàn hảo là cùng người tách ra, phía sau truyền đến tiếng đối tượng xem mặt kêu to.

Một tiếng lại một tiếng, dường như đòi mạng.

Lý trí nói cho ta biết hiện giờ chỉ có hai con đường, một cái là lập tức mở cửa xe ngồi lên bảo Lâm Tiễn lái xe nhanh một chút, thứ hai là quay đầu cấp đối tượng xem mặt kia một quyền. Hai còn đường này một cái thiếu tâm nhân một cái thiếu đạo đức, cũng không chọn tốt. Vì thế, do dự như vậy, người nợ liền đuổi tới. Khi hấn thời điểm khoát tay lên vai, ta biết cái này trước mắt đường đi đều không có.

“Hách Quýnh, cô... Cô thật đúng khách khí, thế nào đem hóa đơn...” Đối phương thở vù vù, “Không để tôi thỉnh cũng liền... Liền tính, nhưng như thế nào cũng phải AA* đi.”

*AA: tiền ai người này trả, chia đôi.

A cái gì A, người đây là khiếm K a!

Ta khóc không ta nước mắt túm tay nắm cửa xe, “Không cần khách khí.”

“Kia không được, trở về nếu để a di tôi biết, khẳng định sẽ nói,” Người nọ thật đúng là lời bốp tiền ra, bắt đầu điểm tiền, “Mỗi người một nửa không thương lượng.”

Đứa nhỏ a, người có bao nhiêu thiếu tâm nhân a! Nói thêm gì đi nữa chính người phải bị người cấp một nửa đại khai a. Ta mắt xem xét Lâm Tiền sắc mặt từ hồng chuyển trắng lại biến thành đen, cuối cùng là một mảnh xanh mét. Mắt thấy từ chối không xong, mà sự tình cũng đã bạo lộ. Tâm ta nhất hoành, quay đầu bắt lấy tiền, thế này mới đem người đuổi đi.

Lên xe sau ta cảm thấy tất yếu cùng Lâm Tiền giải thích chút, nhưng mắt thấy hấn nổi nóng, ta sốt ruột giải thích không khỏi làm cho người ta ấn tượng loại che dấu bị lật tẩy. Vì thế cố nén bất an cùng áy náy, ta ngồi thật yên tĩnh. Chờ xe đi được một đoạn, Lâm Tiền đột nhiên mở miệng, “Xem mặt a.”

Ta đang lúc khắc sâu giặt mình tình lại, bị hấn một lời như vậy, thật thuận miệng ứng một câu, “Đúng vậy.”

Độ ẩm bên trong xe chợt giảm xuống, “Hách Quýnh, em xem anh là người chết sao?”

Ta giặt mình, vội vàng lấp bắp giải thích vừa thông suốt, cuối cùng nói, “Dù sao cũng đã qua, đối phương cũng nghĩ như vậy. Nên em và hấn thương lượng không sai biệt lắm, bất quá vì trong nhà có giao đãi. Em có kế hoạch, trở về sẽ nói rõ ràng cùng bọn họ. Nhưng sau, ách, tìm thời điểm tốt, em mang anh... Ân, trở về đi dạo.”

Lâm Tiền trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Hiếm lạ.” tuy rằng nghe qua khinh thường, bất quá lấy ta hiểu biết hấn, cái này đại biểu cho hấn đã nghe lọt. Chính là còn có chút không nguôi giận, nên khó tránh khỏi không tốt, “Em còn rất hào phóng a, lần đầu tiên gặp mặt xin mời người ăn cơm. Không phải nói kiến tiền không dễ dàng muốn hảo hảo tiết kiệm sao? Đêm nay ăn bao nhiêu? Ân?”

Ta nhéo nhéo đuôi, nước mắt lưng tròng, “Lão quý nơi này! Kia vài thứ đã nuốt của em hơn tám trăm, còn thêm 15% phí phục vụ, gần một ngàn.”

Khóe miệng của hấn hơi mân, mơ hồ có chút ý cười, “Xứng đáng.”

Uy cái phản ứng này không sai lắm rồi, ta nhẹ nhàng thở ra, “Là xứng đáng, như vậy còn bị bức bắt đắc dĩ sao. Đúng rồi, đêm nay không phải anh nói có xã giao sao? Cùng ca anh?” Xem Lâm Trạ mặc như vậy, không giống như đi đàm công sự.

Hấn gật gật đầu, “Ân, có chút chuyện nhỏ.” Đột nhiên thân thủ cong cong cái ót ta, tự nhĩ. “Bất quá cũng không tính là đại sự, có thể một người giải quyết.” Hấn hành động không đầu không đuôi làm ta kỳ quái, nhưng hấn vô tình nói thêm câu gì đi nữa, ta cũng không hỏi lại. Chính là nhớ tới Hứa Thận Hành, không khỏi nói thêm vài câu. Lâm Tiền cũng cảm thấy ngoài ý muốn, “Đại khái cảm thấy có điểm xin lỗi em đi.”

Ta mới không tin đâu, “Thôi đi, cái loại gian thương này, hấn sẽ đối với em trong lòng xấu hổ? Đại khái là làm nhiều việc xấu, buổi tối ngủ không yên, thế này mới nhớ đến tích đức.”

Lâm Tiền cười nói, “Có lẽ đi. Bất quá hấn cũng nên có điểm tích đức, không vì bản thân, cũng phải vì đứa nhỏ. Dù sao...” Hấn nhìn ta liếc mắt một cái, lại không nói tiếp.

Đứa nhỏ?!

Hứa Thận Hành có con?

Thật sự là rất tiện nghi hấn!

Nhưng, ai là mẹ đứa nhỏ?

Tuy rằng ta tò mò phải chết, nhưng mắt xem xét Lâm Tiền bộ dáng kia sẽ không tiếp tục nói, cũng chỉ nói bừa. Nói thật, đêm nay quá nhiều mạo hiểm tâm kinh hãi đủ phí sức hao tổn tinh thần. Ta hiện tại tối phải làm không phải hỏi thăm bất quá, mà là nên trở về nhà hảo hảo ngủ ngon một giấc.

Sau mấy ngày xem mặt ô long Hách mẹ sắc mặt đều không tốt, ta lo lắng mãi, kết hợp kinh nghiệm bản thân cùng năng trường kỳ đấu tranh, cùng Lâm Tiền giảng đạo lý, để hấn chờ một thời gian. Hấn mặc dù

có chút mất hứng, nhưng cũng biết ta nói có lý, vì thế liền đáp ứng. Bất quá, nhân gia đáp ứng cũng có điều kiện làm việc thêm vài ngày.

“Tìm cuối tuần, chúng ta đi ra ngoài một chút. Đến ngoại ô đập thanh, đi dã ngoại ăn cơm.” Hấn nắm thắt lưng ta, tự họa quy hoạch, “Nếu em có thể xin nghỉ hai ngày, chúng ta phải đi nơi sông nước chơi vài ngày.” Nghĩ nghĩ lại cảm thấy không ổn, tự hành phủ quyết, “Bất quá, bờ biển ánh nắng thật độc. Vẫn là đi Văn trấn đi chơi đi, chằm thủy nghe qua có thể giải nhiệt. Được không?”

Bình thường đều là hấn nói làm liền làm, lão báo đạo một phương, khó được hấn khách khí hỏi ý kiến ta. Ta tính toán một chút, nếu có thể ta tăng ca tích cóp từng tí một thêm thời gian nghỉ, sẽ có ba ngày nghỉ, thêm tuần tới hai ngày cũng đủ chơi. Hơn nữa lần trước xem mặt cũng thật sự làm thương đến hấn, trong lòng có điểm băn khoăn. Vì thế, ta phi thường tích cực hưởng ứng kêu gọi, vỗ ngực đáp ứng nói tuần sau đi chơi. Lâm Tiễn đối với câu trả lời của ta rất vừa lòng, tâm tình sung sướng rất nhiều xoa xoa mái tóc ta vừa mới gội đầu ướt như Vượng Tài.

Khi đó ta chỉ một lòng nghĩ trấn an bồi thường, hoàn toàn xem nhẹ trong mắt hấn chột lóe tinh quang. Nếu như lúc ấy có thể dùng lời nói, ta nhất định sẽ rất quen thuộc ánh mắt kia — tựa như Vượng Tài cực đối nhìn móng giò hầm, kia gọi một cái lục quang lóe lên.

40. Chương 40

Cuối tháng, nhà xưởng đơn đặt hàng đột nhiên bạo tăng. Nhân viên phân xưởng trở nên phi thường khẩn trương, lão bản yêu cầu văn phòng bắt luận là nhân viên nghiệp vụ hay văn chức, đều xuống phân xưởng hỗ trợ đóng gói. Mắt thấy mọi người làm việc khí thế ngất trời, ta thế nào cũng không có can đảm đem việc nghỉ thêm đệ lên — ở phía sau làm loại sự tình này, cùng với thời kì nguyệt Hấn gian có gì khác nhau?

Buổi tối ăn cơm với Lâm Tiễn ta ấp a ắp úng nói giả xin không được, hấn tuy rằng tỏ vẻ mất hứng không rõ ràng, nhưng biểu tình kia tựa như đang nói ‘Lại bị em lừa’. Ta thật bất đắc dĩ, hiện tại ta làm công, bắt người tay ngắn a. Nhưng lại không tốt trước mặt hấn oán giận nhà tư bản nuốt cả mồ hôi và máu — hấn lớn nhỏ cũng không một nhà tư bản phải không? Chỉ phải ôn tồn giải thích, không phải ta nói không giữ lời, thật sự là kế hoạch không thể thay đổi. Ngày cũng quá khéo, đột nhiên nhận được đại đơn đi? Vội người ngã ngựa đổ, buổi tối về nhà ngay cả cơm cũng không có khí lực ăn, kia còn có khí lực đi chơi a. Bất quá ngày kế tiếp, nhà xưởng buôn bán lời nhất tuyệt bút. Năm nay tiền thưởng cuối năm xem ra có nhiều a chờ lúc tiền thưởng tới tay, anh muốn gì em mua — lời này đương nhiên là trường hợp nói, nói thật, hấn nếu muốn cái gì đó, ta còn chưa tới mức mua được. Chẳng qua là nam nhân sao, hồ hết vẫn có tất yếu.

“Vậy em bận tới khi nào?”

“Đại khái đầu tháng sau, anh xem khi đó đi chơi vô cùng tốt, thời tiết sẽ không nóng như vậy.” Ta phỏng chừng đẩy nhanh tiến độ, nói cái thời gian tương đối bảo hiểm, “Hơn nữa lúc ấy không bị tắc xe.”

“Tháng sau a.” Hấn nhần mày, “Thật không khéo, tháng sau có hạng mục anh cần làm.”

Thì đều bề bộn nhiều việc? Dứt khoát sẽ không đi chơi được, nói thật đi chơi cũng liên lụy tới thân. Ở nhà ngủ thoải mái a, ta suy tư nghĩ. Cũng không dám vui mừng trên mặt, nếu hấn biết ta nghĩ thế này, tám phần sẽ bóp chết ta.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt là kem xoài ta thích, viên cầu sắc hoàng kim bên dưới là bánh bích quy, bên cạnh còn có một miếng lê tắm rượu vang đỏ. Ta ăn xong còn không đã nghiền, trông mắt đảo quanh nhìn hấn. Nếu như bình thường hấn khẳng định sẽ đưa ta ăn luôn, nhưng lần này hấn thật rõ ràng đẩy lại đây, “Ăn nhiều một chút, em thật sự gầy.”

Lời này, rất êm tai! Ta một bên lệ nóng doanh tròng nghĩ nam nhân này rốt cục hiểu được lời nói tri kỷ, một bên gió cuốn mây tan đem bàn kem ăn sạch sẽ. Vỗ bụng nhỏ lên xe, thư thư phục phục ngồi về dưới lầu nhà mình. Lúc chuẩn bị lên lầu, hấn đột nhiên gọi ta, ngay sau đó chuyển từ sau xe một gói to. Ta ánh mắt xoát một chút sáng, cư nhiên là bút chì a bút chì, vẫn là bút chì chuyên dụng nga!

Tuy rằng lễ vật là vật chất tục tũn, nhưng một khắc kia từ đáy lòng ta xúc động. Nếu người ở trong lòng một người, lúc nào hẳn đều sẽ vì người nghĩ nhiều một ít. Chẳng sợ chính là nhiều hơn một chút, người cũng sẽ cảm giác được. Mà như vậy, cũng đủ rồi.

“Đây là nhân viên chuyên doanh đề cử.” Tiếng hẳn rất thấp, như là nỉ non, “Nói chất đều thích hợp, cũng không dễ dàng miễn cảm. Nàng còn nói rất nhiều, anh không nhớ rõ. Dù sao bên trong đều có hướng dẫn, em cẩn thận nhìn đi.”

Ta cảm động không thôi, ôm gói to lúng ta lúng túng, “Àn, em trở về lập tức nhìn... Ách, em...” Đang do dự muốn nói cảm ơn hẳn hay không, là người yêu. nói lời cảm tạ cũng quá xa lạ. Bình thường dưới tình huống này, chẳng lẽ giả chim nhỏ nhảy nhót vài cái, sau đến gần thân hẳn một cái sao?

Không được, này cũng quá buồn nôn.

Ngay lúc ta đang rối rắm, nam nhân kia lại mở miệng, “Em hảo hảo đừng làm thế nào ra mắt sương, tăng ca đôi mắt đen thêm lợi hại vậy, giống cú mèo.”

“...”

Có khi, cảm động cùng bạo động, thật là một câu nói khác biệt.

Như ta đoán, đến cuối tháng áp lực đơn đặt hàng cũng đã giảm bớt. Mà ta xin nghỉ thêm vẫn bị đá trở lại, bởi vì ‘Lập tức một tuần nghỉ ba ngày cũng quá quá thôi’, câu nói đầu tiên đã phá hỏng đường. Lâm Tiểu ngay cả tức giận đều lùi, chính là nói, “Muốn thỉnh không dưới cũng không có biện pháp, chờ anh đi công tác sau trở về, lại tìm lúc khác.”

Ta cảm thấy áy náy, tự nhiên mở miệng đáp ứng. Nhưng biến cố luôn một người tiếp một người đến, thật vất vả đẩy nhanh tốc độ thì quản lý nhân sự lại tới tìm ta muốn yêu cầu ta bồi lão bản đi công tác. Nhưng ta không biết tốc độ càng không tinh thông Anh Văn, lão bản tìm ta công tác làm gì? Sau mới biết được, lão bản muốn đi mở đàm bút sinh ý. Nơi kia là quê Hách đồng chí, ta hồi còn nhỏ cũng ở nơi đó một thời gian, cũng coi như nửa dân bản xứ.

Ta thật buồn bực, “Lão bản nếu muốn tìm bồi, đi một mình không phải càng đáng tin?” Cô bé bộ nhân sự cười khanh khách, “Cùng dân bản xứ đàm sinh ý thế nào có thể tìm dân bản xứ theo? Tự nhiên tìm người một nhà, còn phải biết làm thương thuyết. Chị đâu, không cần phải tận lực không phải nói cái gì, kéo dài lỗi dai đứng góc tường nghe là được.”

Nói đơn giản, nha chính là ta là lỗi tai nhỏ a, vẫn là loại giả ngu sung lằng lổ tai nhỏ.

Tuy rằng không cam nguyện, nhưng xem đi công tác được trợ cấp phong phú, ta cũng đơn giản đóng gói chút hành lý, đi theo lão bản công tác. Đồng hành còn có một nữ thư ký cùng một chủ quản tiêu thụ, hai nam hai nữ cũng là phối hợp, an bày nghỉ chân cái gì cũng tiện hơn.

Liên vài ngày tham quan đàm phán sau, ta được lão bản đánh giá rất khá. Tuy rằng ta không có biện pháp giống gián điệp võ nghệ cao cường thám thính tin tức, nhưng ở nhà xưởng đi lang thang nghe được nhóm công nhân trao đổi, cũng có thể thu thập được một ít thông tin hữu dụng. Mà lần này theo chủ quản tiêu thụ cũng có công dụng rất lớn, nhân gia chiến trường là ở trên bàn rượu, phụ trách cùng chủ nhiệm văn phòng khác tiến hành một phen so đo. Thường thường một phen thôi chén hoa trần xuống, đều ôm lấy đầu đối phương kêu huynh gọi đệ.

Được ta thừa nhận, tuy rằng lão bản keo kiệt lại ngốc đầu, nhưng nhân gia làm buôn bán thật có bản lĩnh. Nhìn xem nhân viên này phối trí, nhìn xem tài nguyên được chinh phù hợp hiệu quả: chủ quản uống rượu giao tình, ta làm lỗi tai nhỏ hỏi thăm tin tức, thu thập xong tình báo đến nữ thư ký sửa sang lại, cuối cùng kết hợp phí tổn dự toán ra phương án.

Lần này ưu hóa tài nguyên hàng nhẹ vốn phi thường thành công, trước một ngày về lão bản mời khách, mới chúng ta đến khách sạn tốt nhất nơi đây ăn tiệc đứng, xem như đặc biệt khao thưởng. Tích vài ngày buồn bực rốt cục cũng được mỹ thực an ủi thư thái, ta cảm thấy mỹ mãn vô cùng nhỏ tròn xoe, đi theo lão bản một hàng người chuyển ta tiệc đứng nghe. Đang chuẩn bị ra cửa khách sạn, nghênh diện tới một đoàn người.

Đều mặc một bộ tay trang giày da, đi đường đều chỉnh tề khuôn cách. Không nhận được nhìn thêm vài lần, a, có mấy người bộ dáng suất, đặc biệt là người đi ở bên trong kia, còn nhìn thật quen mắt. Rất là giống... Ta đem cocktail bỏ sang một bên hí mắt nhìn. Ách, người kia nhìn quen mắt cư nhiên không thấy? Lúc đó bọn họ đi thoáng qua ta, ta xoay người quá mức nhìn đi nhìn lại nhiều lần, lại xác định trong đoàn tay trang kia không có ai ta nhận thức.

“Hách Quýnh,” thư ký tha tay của ta, che miệng cười, “Nhìn soái ca nhìn đến mắt đăm đăm a, cẩn thận sái cổ.”

Ta cười hắc hắc, “Không đâu, hoa mắt nhìn lầm người.”

Ngày trở về ta dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong cùng nữ thư ký chuẩn bị đi ăn bữa sáng. Nào biết đi đến nửa đường đã bị lão bản ngăn cản, đầu trực tỏa ánh sáng làm ta quá mắt.

“Tiểu Hách a, hiện tại cô làm cho tôi một nhiệm vụ,” lão bản cười tủm tỉm, “Là như vậy, Hoa Thăng Triệu là lão bằng hữu của tôi, mấy ngày nay cũng ở trong này đàm hạm mục. Có chút không quen, cần cô phối hợp. Tiểu Hách, tôi thấy cô là đứa nhỏ đơn thuần lại đáng tin, trách nhiệm cũng thật cường, cứ như vậy tôi mới dám đề cử cho hân. Cô đây, liền ở chỗ này thêm vài ngày, chờ hân làm xong hạm mục rồi trở về. Công ty bên kia đã an bày rồi. Cô cứ an tâm phối hợp ở trong này công tác cùng Triệu tổng.”

Ta vâng vâng dạ dạ gật đầu, nội tâm một trận tê rùng rít gào: lão bản, lỗ tai nhỏ không phải để ngài bán, muốn bán có thể bán a. Ngài xác định liền như vậy chuyển giao ta đem cho bên kia sao? Ngài xác định sao? Xác định sao? Xác định sao?

Làm lão bản hạnh phúc ở chỗ, có rất nhiều việc hân không cần tự mình xác định. Hân chỉ cần đem việc này giao cho nhân viên đi xác định, về phần nhân viên kia có thể làm hay không, kia lại là một việc khác.

Vì thế, ta lỗ tai nhỏ chỉ có thể kéo rương hành lí, tội nghiệp từ trên tay lão bản chuyển tới trên tay Triệu tổng, lại từ tay Triệu tổng chuyển tới trên tay nữ thư ký. Tuy rằng từ đầu tới cuối hân chỉ nói với ta một câu, nhưng NND* cũng thật tinh hoa,

*NND: con bà nó.

“Cám ơn trời đất, đồ lỗ châu mai cuối cùng cũng đến.”

Nói thực ra, ta nghe đến ba từ ‘Đồ lỗ châu mai’, tâm ta đột nhiên liền nóng lên. Trong nháy mắt coi như bị hoàng đế quang thúc thúc bám vào người, cái kia nhiệt huyết mệnh mông. Bất quá, khi ta vào phòng hành chính nhìn cái người chân chính cùng ta ‘Phối hợp’, lập tức liền minh bạch.

“Thật là anh a.” Ta đem đồ hướng bên cạnh, “Em ngày hôm qua nhìn, nhưng thế nào đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi? Hại em cho rằng mình uống nhiều, hoa mắt.”

Lâm Tiến không một câu vô nghĩa, ngón tay dài kéo ta qua, sau cúi đầu mấp máy mũi giống Vượng Tài trên cổ ta hít vào, một bên ngửi một bên nói thầm, “Tối hôm qua em uống rượu? Bình thường đi ra ngoài không phải rụt rè sao? Nữ sinh uống rượu không hình tượng... Thế nào, vừa ra ngoài lá gan liền lớn?”

Ta bị hân ngửi phía sau lưng ngứa, một bên tránh một bên biện giải, “Là cocktail, không có nặng. Lại nói, đồng sự lão bản cùng một chỗ khó tránh khỏi xã giao. Hơn nữa cũng có bạn gái cùng đi, có chiều cổ thôi. Lại nói...” Cùng người một chỗ làm sao dám uống rượu? Cũng không phải ngốc, lần trước ăn kẹo còn bị dọa, kia còn dám uống rượu?

Hân thả lỏng tay, không hoàn toàn buông ra, “Mắt đều tìm, còn nói không uống bao nhiêu?”

“Em nào có hoa mắt, rõ ràng anh ngay tại đây, nhưng sau anh lại trốn đi.” Ta véo hân một phen, “Nói, anh thế nào chạy đến nơi này?”

Hân rầu rĩ hừ một tiếng, ôm lấy ta trên ghế quý phi ngồi xuống, miễn cưỡng nói, “Sửa hành trình, bất quá thật đúng dịp.”

Bất quá nhẹ nhàng băng quơ một câu, quan hệ trong đó lui tới lại không biết có bao nhiêu phức tạp. Ta vô tâm hỏi hân cùng Triệu tổng, Triệu tổng cùng lão bản ta có quan hệ hoặc lợi ích. Ta chỉ quan tâm hân mượn ta có công dụng gì, hân có kế hoạch cùng tính toán gì.

“Không có tính toán gì, chính là muốn cùng nhau đi chơi.” Cầm hấn đặt trên vai ta, nhẹ nhàng mà xoa, “Em muốn đi chỗ nào?”

Ta nhớ đến hấn trước có nhắc tới Vân trấn, dứt khoát liền thuận theo tâm ý của hấn, “Nơi này cách Vân trấn có xa hay không?”

“Mấy trăm km, xa cũng không xa, chính là không có máy bay tới.”

“Nếu không xa, còn ngồi máy bay làm gì? Ngồi xe lửa đi.” Ta tách ngón tay hấn, “Xe lửa. Anh có ngồi qua sao?” Người này tám phần ngồi ít nhất là khoang thương nhân, rất xa xỉ.

Hấn cho ta một cái xem thường, “Vô nghĩa.”

Ta tính toán chút tiền trong túi, đề nghị nói, “Chúng ta đây liền từ nơi này ngồi xe lửa đi Vân trấn, nhưng sau... Uy ụ anh, anh làm chi

~”

Nói chuyện một nửa đột nhiên bị hấn kéo ngã, ngã còn ngay tại nơi — ngay trên giường hấn. Người giống như bị boong ném lên, chống vó còn bị đè lên, lúc này hấn muốn động cái ta kêu trời không nghe kêu đất không thấu.

Thật vất vả ngồi lên, người khác đã ép tới. Áo sơ mi màu trắng kéo ra, ánh mắt xuống chút nữa có thể nhìn thấy cái kia khu, ân, vẫn là một nút cúc màu sắc tiên nhiễm che mắt... A, mẹ thực xin lỗi, ta tà ác. “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Hấn cười xấu xa cường điệu lời ta nói, “Em nói anh muốn làm gì?”

Ta hai tay ba một tiếng đứng lên, che mũi chết cũng không mở ra. Ni mã, nên nói H vẫn cái gì thật không thể xem nhiều, hấn còn không có động thủ đâu, chỉ nói vài từ ta liền bắt đầu bở não huyết áp cao, máu mũi bắt đầu chảy. Nhưng vấn đề là, H vẫn AV xem nhiều cũng chỉ là xem, muốn bản thân mình thực hành sẽ... Kia lại là một chuyện khác!

Hấn tiếp tục tới gần, chóp mũi đã đụng tới ta, “Hách Quýnh, em chẳng lẽ không phát hiện anh giấu một chuyện trọng yếu không có làm sao?”

Chuyện trọng yếu?!

Sát, là chuyện tà ác đi!

“Ngô cố trụ nê, lao chu tổ bát khẩu nọn củ giọt tai trụ nê giọt.” (ta nói cho người, lão tử không có khả năng làm ở trong này.)

Đặc sao, phàm là trong H vẫn đem nữ chủ/ tiểu thụ mang đến khách sạn OX, cái kia đều là cặn bã nam cùng cặn bã công a!

Ta đem ánh mắt trừng lớn, gắt gao theo dõi hấn: Lâm lão nhị, anh xác định anh muốn thành cặn bã? Anh xác định sao xác định sao?

Hấn yên lặng nhìn ta vài giây, đột nhiên cười ra tiếng, hai ngón tay vuốt lỗ tai ta, “Nhìn em xem, ánh mắt lớn như vậy có ích lợi gì, đến bây giờ cũng chưa phát hiện anh còn không có đóng gói hành lý.”

” ! “

Hấn véo mặt ta, mỉm cười, “Ngoan, mau giúp anh thu thập một chút.”

41. Chương 41

Ta là một người lười, người lười đều không thích quan tâm. Nên nếu ta đi du lịch cho tới bây giờ là theo đoàn, nhưng lần này cùng Lâm Tiễn chuẩn em ra ngoài, cùng đoàn là không có khả năng, chỉ có thể tự giúp mình. May mà hiện tại internet phát triển, tìm tòi đặt vé xe cũng chỉ mất chút thời gian. Lâm Tiễn tìm đến mười phút, từ bên trong lấy ra phần tương đối thực dụng. Năm bắt phần vé xe này, hai người lấy việc công làm việc tư một lớn một nhỏ dưới tình huống thần không biết quỷ không hay lặn ra khỏi khách sạn.

Lo lắng đến muốn chơi tận hứng, nên đi chung đường tận lực phải thoải mái, bởi vậy ta mua giường nằm. Chẳng qua lúc nhận vé, xe lửa không có điều kiện tốt. Lại đúng dịp học sinh sinh viên nghỉ hè, rất nhiều người. Hơn nữa thời gian dừng xe ngắn, cũng không có người hướng dẫn. Lúc lên xe quả thật như đánh giặc, chen đến đòi mạng.

Phía sau có thể rõ ràng nhìn ra người thường cùng tiểu tư khác nhau, ta tận dụng mọi chỗ nào trống để chen. Một chút lại một chút chen đến cửa xe, quay đầu mới gọi tiếng. A, người đó còn đang đứng ở ngoài. Trừ bỏ biểu tình một mặt chán tinh còn trừng to mắt, bộ dáng như một đám chen mua vé xem Avatar vậy.

Đáng thương, khẳng định là sợ hãi.

Ta không phúc hậu muốn cười, dất cổ họng ho vài tiếng, hần thể này mới chú ý tới ta đã tới cửa xe. Nhìn thấy ta kéo dài khoảng cách với hần, có lẽ là cảm giác được áp lực, hần hít một hơi, tìm một chỗ trống chen vào đám đông. Nhưng, hần chen không đúng nơi, phía trước là một sinh viên có cái lưng to lớn, bên trái là hình tượng đại thúc đáng khinh, bên phải là một thím cao lớn thô kệch. Hần mới đi hai bước, thím bắt đầu rít gào, “Chen cái gì mà chen a, không có tổ chức a!” Người trung niên bên trái cũng ồn ào một tiếng, “Người trẻ tuổi, cậu đập vào chân tôi!” Đây tả hữu một kẹp đánh, một rít gào một ồn ào, mắt ta thấy động tác Lâm Tiễn ngừng lại, rõ ràng không biết theo ai.

Hần dừng lại, ta chỉ biết hồng rồi tin tưởng nhóm chen thang máy đều biết, chỉ cần do dự một lát, người liền không thể vào thang máy, không vào được thang máy liền có thể bị muộn, tiếp theo có thể bị trừ tiền. Nên, chen vào thang máy ở một ý nghĩa nào đó, tương đương giựt tiền. Một lần do dự, chẳng sợ chỉ có một lát, người khác chỉ cần chen vào, người phải ngoan ngoãn chờ lần sau.

Quả nhiên, ngay lúc ta vừa muốn lên tiếng chỉ thị hần ‘Mặc kệ, tiếp tục đi lên phía trước đi’, sinh viên phía trước hần bị người đẩy chút, lui về phía sau từng bước, quả núi bao cả đỉnh đầu mắt thấy người cao ngựa lớn Lâm lão nhị trực tiếp bị đẩy ra ngoài. Đại thúc thím bên cạnh nhân cơ hội chiếm vị trí, nhanh chóng xếp thành hàng nhất trận hình phòng thủ, hoàn toàn đem hần bài xích bên ngoài.

Lướt qua biển đầu người, ta nhìn thấy trên mặt Lâm Tiễn tràn đầy bi phần.

Lúc ta không coi vào đâu bị khi dễ a...

Ta nhìn không được, lại sợ hần chen không được. Vì thế lại lùi lại. Nhìn thấy ta giảng nghĩa khí như vậy, trên mặt hần bi phần rút cuộc mất đi chút, “Thế nào chen như vậy?”

“Người nhiều tự nhiên chen.” Ta túm tay hần, chặt chẽ nắm chặt, “Anh cầm đồ cho chắc, đi theo sau em, ần. Bằng anh loại nhả nhận chen này, đến tối cũng không lên được xe.”

Hần không nghĩ nhiều liền vươn ngón tay ra nắm tay ta, nhưng sau cánh tay lại hướng bên trong, đem cánh tay ta ần gần. Ta chậm rãi thở, mắt lạnh nhìn mười giây, xem xét đường chuẩn một cái liền chen vào. Một phen đỡ trái hở phải sau, ta nỗ lực đem thím đáng người phía trước ta to hơn ta hai lần gạt sang. Chân đạp đến cửa xe, cánh tay phía trước sử dụng hết lực, rốt cục đem cái đuôi phía sau kéo lên.

Trong xe vẫn chật chội như cũ, nhưng tình huống đỡ hơn nhiều. Lâm Tiễn lúc này cũng hoãn lại, một bên thở vừa nói, “Vừa rồi nhìn em sưng sốt lâu như vậy, còn nghĩ rằng em cũng không dám chen.”

Ta bỏ tay hần ra, đặc ý, “Cứ đùa, liên trình độ này em còn sợ? Vừa rồi em bắt quá là chờ phục hồi kỹ năng thôi.”

“Nói nhiều.” Hần một bên cười mắng một bên đi dọc hành lang, đi được hai bước dừng lại, cúi đầu thì thào một tiếng.

Ta rướn cổ nhìn thoáng qua, lập tức an ủi nói, “Không có việc gì không có việc gì, là nước tiểu trẻ con, nước tiểu trẻ con.” Nói chưa dứt lời, càng nói mặt hần lại càng xanh thêm vài phần. Ta hợp thời ngậm miệng lại, không thềm nhắc lại. Thời gian tiếp theo, hần ở trong này không thư thái quá. Tuy rằng ta cảm thấy một đại nam nhân cứ rối rắm vì sự tình nước tiểu trẻ con không phải chuyện lớn, nhưng nghĩ đến hần cùng ta thất tha thất thểu ngồi xe lửa cách mạng hữu nghị này, lại cảm thấy hần thực ủy khuất.

Không khí trong xe không tốt, các loại mùi hương kỳ quái đều có. Sau mở cửa sổ, thế này mới tốt hơn chút. Ta cùng hần mặt đối mặt với một người, drap gối đầu còn không có sửa sang lại, nếp nhăn thành một đoàn.

Lâm Tiễn chỉ nhìn thoáng qua liền xô dịch gần cửa, mở cửa sổ liền như vậy ngồi vào chỗ của mình, cứ thế ngồi yên. Có thể do duyên cơ không khí không tốt, cũng có thể là vừa rồi đại chiến chen xe mài mòn thể lực cùng lòng tự trọng của hắn, bằng ta thế nào gọi hắn, hắn cũng chỉ bộ dáng miễn cưỡng, nếu không nữa thì chỉ ứng vài câu.

May mà ở trên xe cũng không thiếu bạn tán gẫu, không lâu sau ta cùng người đối diện tán gẫu khí thế ngất trời. Người đó là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, rất là bư hân. Một người khiêng một thùng táo đi lên xe, hiện tại đang ôm thùng táo ăn cùng ta bát quai. Giường giữa là một nam nhân trẻ tuổi thật nhã nhặn, tự giới thiệu là bác sĩ mổ bệnh viện, mục đích cũng đi Vân trấn. Ta nổi hứng thú, hỏi anh ta có phải hay không cũng đi lữ hành. Mổ bác sĩ mỉm cười lắc đầu, ánh mắt về sau rơi xuống giường giữa phía ta, nói đi bồi bằng hữu.

Bằng hữu bác sĩ là một nam đeo mắt kính trắng nõn, thân hình nhỏ gầy, diện mạo phổ thông. Nhưng người này lời nói không phải loại ít lời, trên cơ bản cậu tỉnh ngủ liền luôn luôn nói chuyện. Mặc dù có chút huyền ảo, nhưng thành linh bất ngờ kiến thức uyên bác, đối với tình hình chính trị đương thời cùng cái nhìn thời sự cũng phi thường độc ngôn. Đến sau lại, liền ngay cả Lâm Tiễn cũng thú vị chống cằm, nghe hắn chậm rãi nói.

Tối Vân trấn đã là buổi tối tám chín giờ, trên xe dưới xe một phen ép buộc làm ta cùng Lâm Tiễn đều mệt, trước tìm khách sạn đã đặt sẵn sau liền đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Du lịch thôi, bảo trì thể lực là điều đầu tiên.

Vân trấn rất đẹp.

Mặc dù trong tờ quảng cáo du lịch giới thiệu gọi ‘Trung Quốc Venice thu nhỏ’, nhưng ta cảm thấy không chuẩn xác. Đồng dạng là thủy thành, nơi này cũng không hoa lệ khinh bỉ, chính là có đậm ý thần nhiên. Hành tẩu bước chậm trên mỗi lát đá từ trong ngõ nhỏ, thời gian trở nên rất chậm, hết thấy đều có vẻ bình tĩnh mà an nhàn.

Ta kéo Lâm Tiễn xuyên qua các ngõ nhỏ, xem dân cư phong cách cổ, xem dòng chảy cầu đá. Có khi sẽ đi một mạch, cũng sẽ đi đến mỗi ngõ nhỏ ở sâu, phát hiện một quán nhỏ rất đặc sắc. Ở trong quán sở đông sở tây một trận, cuối cùng ta nhìn trúng một chiếc khăn hoa sắc sặc sỡ.

“50 đồng.” Chủ quán hét giá không chút nào chùn tay.

“Rất quý, 25!” Ta chém không chút do dự.

“25 không có khả năng, 35 đồng!”

“Nhiều nhất 30 đồng!”

“33!”

“30!”

“Được rồi được rồi, tiểu muội muội, điểm rõ ràng, 32 đồng.”

“Không được, tôi liền ra 30!” Đây là lúc trọng yếu, trả giá nhanh có thể lấy thêm.

Nhưng, thành linh nam nhân bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Đều rõ ràng một điểm, 40 đồng hai cái.”

Xem xét xem xét xem xét xem xét, ai nói nam nhân sẽ không mặc cả, có nam nhân thiên phú mặc cả đỉnh đúng là tâm ngoan thủ lạt. Ta một bên cảm thán một bên nói tiếp, “Đúng là, 40 đồng hai cái cũng không sai biệt lắm, chú xem, này còn nhiều.”

Chủ quán không vừa ý, “Này cũng thái quá, không nên không nên.”

“Kia...” Ta mới mở miệng, tay đã bị Lâm Tiễn nhéo nhéo, quay đầu vừa thấy, hắn nghiêng nửa thân mình, mũi chân hướng ra ngoài. Mặt nhìn về phía xe bên này, cảm hơi hơi nâng lên, khoe mắt dư quang đảo qua quây, miệng ngạo mạn, “Không được liên tĩnh, bên ngoài cũng có bán, có nhiều lựa chọn hơn.” Nói xong túm túm tay, bộ dáng thật không kiên nhẫn, “Đi thôi, không cần lãng phí tinh lực. Quán ban ngày, đi chọn cũng cần thời gian.”

Trong lòng ta vẫn luyến tiếc cái khăn đặc sắc kia, nhưng cũng cảm thấy Lâm Tiền nói rất đúng. Vì thế liền đi theo hắn vài bước, mặt sau tiếng chủ quán liền đuổi tới, “Ai ai, đợi chút, chắc... Vừa mới khai trương, đây hai cái tính 45 đồng đi.”

Ta cảm thấy vui vẻ, đã nghĩ quay đầu trở lại. Nhưng lực đạo trên cánh tay tăng thêm vài phần, làm ta nghe răng nhếch miệng. Chỉ nghe thấy tiếng hắn chậm rì rì thổi qua, “40 đồng.”

Dựa vào, Lâm lão nhị, người chẳng những ngoan (ngoan: độc), còn ngona thật sự đúng chỗ.

“40 thì 40, lại đây lấy đi.”

Ai ai, nên nói tâm ngoan thủ lạt giả chiếm tiện nghi thôi. Trong lòng ta nóng lên, đột nhiên dần dần hòa theo phong trào ép giá, “40 vẫn đắt, 35 đi.”

Lâm Tiền bắt tay của ta uốn éo, mắt đao liền phi tới đây.

Bắt đầu còn cảm thấy mặc danh kì diệu, nhưng rất nhanh ta cũng không kí quái người trực tiếp bị đuổi ra ngoài. Đại khái lão bản đối với ta loại lật lọng này hình thức mặc cả phi thường phần nộ, dứt khoát ngay cả đồ khác cũng không bán.

Rất mất mặt, ta xám xịt cúi đầu, tùy ý Lâm Tiền một đường tóm đi. Đi ra khỏi ngõ ta mới dám lên tiếng, “Em, em vừa rồi có phải hay không rất quá đáng a.”

“Em nói đi?” Hắn bỏ tay ra, biểu tình bất đắc dĩ, “Bản thân ra mức lại phủ định, cái này gọi là nói không giữ lời.”

Mũ chụp rất lớn, ép ta tới đau cổ.

Mặc dù có một đoạn không thoải mái, nhưng hành trình kế tiếp cũng thật thư thái khoan khoái. Vân trấn có món đặc sắc là điểm tâm cùng nhiều nơi ăn vặt, còn có kẹo mạch nha đỉnh đỉnh nổi danh cùng rượu hoa. Ta mua thoải mái, ăn cũng thoải mái. Lâm Tiền đa số đều đứng một bên nhìn, trừ phi ta uy hắn, bằng không hắn cũng không chủ động ném thử.

Đi được một chút rồi ngừng, cãi nhau ầm ĩ cũng qua hai ngày, ý còn chưa hết. Chúng ta trụ ở khách sạn bên ngoài thủy thành Vân trấn, sau lại nghe bên trong thủy thành cũng có du khách ở lại với dân cư ven sông. Lo lắng lúc xuất hành tiện lời cùng bất đồng nơi dừng chân hưởng thụ, không do dự liền trả phòng rồi đi vào. Nếu dân cư đặc sắc, kia giá tự nhiên xa xỉ, nếu như bình thường ta khẳng định sẽ do dự. Nhưng, bên người đi theo một kim trư (con lợn vàng), nhân gia cực lưu loát lấy tiền, đặt phòng.

Mở là hai phòng nhỏ gần nhau ven sông, mở cửa sổ ra là một dòng nước xanh thanh u, lúc nhắm mắt lại cảm thấy dòng nước dưới chân lưu động, nhin không được có chút cảm giác nhộn nhạo. Lúc này Vân trấn còn chưa tới mùa du lịch thịnh vượng, vùng lân cận ven sông sớm tắt hơn nửa đèn đuốc, gần đây có mấy đèn lồng, giống chân trâu ở trên ngọn cây tiem.

Thủy thành ban đêm thật yên tĩnh, đối với người thành thị có thói quen ồn ào náo động mà nói, thực rất yên tĩnh.

Ta ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu vẫn vô pháp ngủ, nhắm mắt lại bên tai là tiếng nước róc rách chảy, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng bọc nước. Không biết là có hòn đá nhỏ dạt vào bên sông, hay là đàn cá né du khách ngoi lên để thở. Tóm lại ta bị những âm thanh thường ngày không chú ý tới quấy nhiễu không ngủ được, lăn lộn lóc từ trên giường đứng lên, lục một ít điểm tâm vừa mua trên đường. Nhớ hiện tại cũng mới hơn 9 giờ, Lâm Tiền khả năng cũng không ngủ, dứt khoát đi tìm hắn.

Gõ cửa thật lâu mới mở, ta thật không kiên nhẫn lấy khuỷu tay chọc hắn một chút, “Làm gì đâu, chờ lâu mới thấy mở cửa.”

Hắn nhìn nhìn, muốn nói lại thôi. Ta giờ mới phát hiện trong phòng hắn lại có người, cẩn thận nhìn còn thấy quen mắt, cư nhiên là bác sĩ bồi bằng hữu đi đến đây. Hắn dựa lưng vào cửa sổ, trong tay cầm một vò rượu, mặt đối diện cửa, giờ phút này hướng ta hơi hơi cười. Trong nháy mắt ta liền đỏ lên, cảm giác cứ như bị người bắt tại giường.

Lâm Tiền chắn trước mặt ta, thấp giọng nói, “Như thế nào?”

Mặt ta cháy lợi hại, lại nhịn không được tò mò nhìn xung quanh, “Hắn thế nào lại trong phòng anh? Hai người trước kia nhận thức?”

“Không phải là ở trên xe lửa nhận thức, hắn cũng ở nơi này, gặp liền nói chuyện phiếm.” Ánh mắt hắn có chút phiêu di, “Em tìm anh có việc?”

Không hiểu còn có chút nhụt chí, ta đem kẹo để vào tay hắn, “Sợ anh buổi tối đói bụng, đem điểm tâm cho anh.”

Hắn hé miệng cười, “Đều là ngọt?”

“Có mặn, có chút thịt.” Ta lại liếc mắt xung quanh, nỗ lực làm bản thân khẩu khí không ra vẻ hiếu kỳ, “Nếu anh bận, em trở về ngủ.” Miệng nói như vậy, nhưng biểu tình lại hoàn toàn khác. Chính là hắn một điểm không có ý tứ giữ lại, liền đứng cạnh cửa nhìn ta.

Không có biện pháp, ta một nữ chưa cưới, như thế nào cũng không thể da mặt dày trước một nam thanh niên chưa cưới ngoài cửa. Huống chi, hiện tại trong phòng nam thanh niên còn có một nam bác sĩ không biết đã cưới vợ chưa.

Này nhất định là một người ban đêm trần trọc không yên, ta giống như bánh rán ở trên giường rán cả buổi cũng không có biện pháp đi vào giấc mơ. Cả đầu hiện lên dấu chấm hỏi, Lâm Tiễn là người xử sự cẩn thận, không dễ dàng giao tiếp với người khác. Bác sĩ kia ở trên xe lửa còn không có nói chuyện với hắn quá hai câu, hắn thế nào lại để người trong phòng? Hơn nữa, hai người này còn cùng một chỗ uống rượu a.

Càng nghĩ càng không thích hợp, càng cân nhắc càng không ngủ được. Dứt khoát rời giường, thông thả bước đến bên cửa sổ, dán lỗ tai lên vách nghe động tĩnh. Được rồi, ta biết hành vi này rất đáng khinh, giống như nghe trộm người ta động phòng, nhưng cái này không chịu nổi tò mò. Đứng một bên cửa sổ nghe cả buổi, trên mặt bị muỗi đốt ba bốn nốt, cũng không nghe ra nguyên do gì. Ta nổi giận, đêm nay nếu không làm rõ ràng, ta không thể ngủ được!

Nửa đêm 12 giờ, rốt cục nghe thấy cách vách truyền đến tiếng ghé dựa bị kéo cùng tiếng mở đóng cửa. Ta chấn động tinh thần, đi dép lê kéo ra ngoài cửa. Thật khéo, bác sĩ kia đã trở lại phòng mình. Mà cửa phòng Lâm Tiễn mới đóng một nửa, ta mất tinh thần, một chân liền chặn vào trong khe cửa. Bá đạo mở ra còn không quên khẽ quát nói, “Không được nhúc nhích!”

42. Chương 42

“Không được nhúc nhích!”

Người ở bên trong quả nhiên bất động, ta nhân cơ hội đập cửa đi vào, tay cầm tay nắm cửa ầm một tiếng đóng lại. Hắn lui từng bước, hiển nhiên rất kinh ngạc nhìn ta. Lúc này hắn đã cởi áo ngoài, đại khái là chuẩn bị đi tắm rửa. Ta cố không để ý tới cô nam quả nữ, chỉ tiết nam nhân không mặc quần áo linh tinh, húc đầu liền hỏi, “Bác sĩ kia, bác sĩ kia rốt cuộc tìm anh nói chuyện a.”

Hắn híp mắt nhìn ta trong chốc lát, chậm rì rì nói, “Hắn tìm anh có chuyện gì, quan em chuyện gì? Hách Quýnh, em đối với hắn rất dễ bụng.” Hắn vươn ngón tay điểm mũi ta một chút, “Em coi chừng một chút, anh hay nhìn lắm.” Biểu tình kia, khẩu khí kia, cư nhiên khác lạ.

Ta một đập bỏ tay hắn, “Anh điên a.” Lúc này mới chú ý tới trong không khí có một cỗ mùi ngọt ngào nhàn nhạt, nhớ tới loại hương vị này là rượu đặc sản ở nơi đây. Ngày đó đi phường rượu, sư phụ làm rượu đã nói, loại rượu này độ cồn cao, tác dụng chậm, thật dễ uống say. Nhìn bộ dáng hắn hiện tại, tuy rằng người không có ngã trái ngã phải, nhưng ánh mắt biểu tình rõ ràng không thích hợp.

Tâm tư ta vừa động, quay đầu mũi chân hướng ra ngoài đang muốn dẹp đường hồi phủ, không nghĩ rằng trên cổ tự nhiên căng thẳng, người đã bị gạt sang. Tất nhiên ta thét chói tai cùng dây giũa, nắm tay đập vào đầu cũng ắt không thể thiếu, lại nghe được tiếng hắn rầu rĩ. Nhưng cánh tay vẫn trên cổ ta, chẳng qua lực đạo phóng nhẹ rất nhiều.

Ta ho cạn vài tiếng, quát, “Anh làm gì?” Vừa vào đúng lúc này, cửa bị người nhẹ nhàng gõ, “Nhĩ hảo, xin hỏi có chuyện gì sao?” — người trong lòng có quỷ cùng người đang làm chuyện xấu đều tương đối chột dạ

chân nhuyễn, giống hiện giờ, người bên ngoài bắt quá một câu nói mà thôi, ta liền bị dọa tới chân tay lạnh cả người toàn thân như nhũn ra. Đối lập với ta khấn trương, Lâm Tiễn không chút nào hoảng loạn, cánh tay hất đi xuống sườn ta, cúi đầu thì thầm nói, “Ừng một tiếng, nói không có việc gì là được.”

Lúc hấn nói chuyện tiếng gõ cửa không ngừng, ta chỉ phải nghe hấn, lấp bắp ứng vài tiếng. Tiếng đập cửa đình chỉ im bật, từ trong phòng ra ngoài đều là một mảnh yên tĩnh.

Quả nhiên là không có việc gì.

Nhưng, thật sự không có việc gì sao?

Hấn ôm ta lui lại, trực tiếp ngồi trở lại ghế tựa. Cầm tựa trên vai ta, vừa đúng hợp với chỗ lõm xuống của xương quai xanh, hơi hơi đau. Một tay hấn ôm thắt lưng ta, một tay xiết chặt tay ta, rất có tính nhấn nạy một ngón một ngón đan vào nhau, thấp giọng nói, “Nhìn xem, giống em loại ngu ngốc này, chọn đúng vào lúc này, đến đây em còn muốn làm gì?”

Oanh một chút mặt liền thiêu chín, đầu như bị một đám ong mật bay quay ong ong vang, lấp bắp, “Em, em có khả năng gì?” Lại nói nam nhân thế nào đều có khí lực lớn hơn nữ nhân rất nhiều, càng không cần nói hấn còn say. Đại khái là do rượu cũng mùi rượu bên ngoài, phía sau lưng tiếp xúc trực tiếp với nơi nóng đòi mặt, giống như thiêu cháy. Ta thật không tự nhiên xê dịch thân thể, không nghĩ tới cánh tay hấn cương một chút, một cổ mùi rượu đậm phất qua gò má, ta lại không dám động đây.

“Lâm Tiễn, anh đừng lộn xộn.”

“... Anh không động.”

“Anh uống bao nhiêu?”

“Hai chén.”

“...”

“Vị rất ngon. Em muốn thử không?”

Ta quay đầu muốn rít gào hấn vài câu, không nghĩ tới vừa mới quay lại đã bị hấn nghiêm nghiêm thực thực đổ một ngụm. Rượu theo trong miệng hấn thô lỗ uly đến miệng ta, dọc theo yết hầu đến thực quản đến ruột, một đường cháy xuống dưới, như một loại bom nguyên tử trong thân thể nổ tung. Mùi rượu thơm ngọt, mơ hồ có chút cay cay. Ấm toát ta sau hấn còn không hài lòng, cầm chai rượu hướng bên miệng ta.

Men say tới hưng mãnh, đầu giống như bị sóng biển đánh vào mặt, người liền có chút hoảng hốt. Ẩn ẩn thấy sự tình sẽ phát triển theo hướng không thể đoán được, lại vô pháp văn hồi.

Nhưng, cho dù là biết, ta cũng không có kháng cự.

Vì sao? Bởi vì rượu ngon trong bụng, sắc nam lại ở phía trước.

Giống ta loại người đúng độ tuổi nữ chưa già, đúng là tuổi không lớn không nhỏ, trước lại mở hiệu sách bắt lương, trong đó lại có khá nhiều sắc nữ động lại ước số đáng khinh. Tâm lý cùng sinh lý bị vây trong giai đoạn cực bông bột tràn đầy trưởng thành, ánh mắt sắc nam ánh lên hình ảnh thực nữ cùng dục nữ, ni mã hài lòng nhất chính là giống như trước mắt vậy, có hình lại có khoản còn dùng bền... Nha, thực xin lỗi mẹ, ta lại tà ác.

Cái gọi là tử sắc tráng nhân đảm (rượu làm cho con người thêm can đảm).

Này liều cùng cẩn thận, khi đã vùng lên liền càng không thể văn hồi. Chất adrenalin tác dụng lên thần kinh trung ương, lại ảnh hưởng đến thần kinh vận động, vừa thông suốt đánh trống reo hò kháng động, đây là tục xưng đánh máu gà châm*. Dưới loại tình huống đánh máu gà châm này, người bình thường sẽ có một căn cân, thật dễ dàng tìm một đường đi đen tối.

*Đánh máu gà châm (đả kê liễu huyết tự đích): Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Ngón tay hấn từ bên ngoài tiến vào quần áo, ta không nhịn xuống chiến ý được.

Cũng không biết hẳn có cố ý hay không, lúc đầu gần như dùng đầu ngón tay trượt nhẹ nhàng trên thắt lưng. Thịt bên hông của ta là nhược điểm, bình thường xoa bóp sẽ ngứa co lại. Nhưng hẳn lực đạo không nặng không nhẹ, chính là ái muội gãi ngứa, lại xoa xoa một vòng. Loại tra tấn này thật đòi mạng, bởi vì cái dạng như có như không này sẽ làm lông và mạch máu khẩn trương co rút lại, đầu dây thần kinh truyền cảm tốc độ nhanh hơn. Không dùng được nửa phút, cơ bắp dọc theo hai bên xương sống chậm rãi cứng lại, ngay sau đó là sau gáy sẽ có hơi hơi chút cảm giác cháy. Về sau là bên tai, giống như bị hung hăng đốt nóng.

Hô hấp sẽ trở nên ngắn ngủi mà cấp bách, ngay cả răng nanh đều nhịn không được mà đập vào nhau.

Hắn nhất định là thật vừa lòng phản ứng như vậy, nhẹ nhàng mà thổi qua mặt ta, môi dọc theo thái dương hoạt động. Hơi thở nóng rực thổi vào tai, phẩn môi mềm mại ấm áp xẹt qua vành tai, lưu lại một lát. Tay ta gắt gao nắm lại, nỗ lực làm chính mình không run lợi hại như vậy. Nhưng, giây tiếp theo, vành tai bị cắn một ngụm không nặng không nhẹ. Đầu quả tim nóng lên, cơ hồ thốt ra tiếng. Rõ ràng là kêu đau nhưng lại mềm yếu vô lực, như loại làm nũng, rất là mất mặt.

Cánh tay hắn hơi hơi dùng sức, vòng vòng thắt lưng ta nửa vòng xong, người đã bị hắn nhéo lại đây. Ta hiện tại không sai biệt lắm ngồi trên đùi hắn, nửa người trên ngửa ra, gối đầu lại dựa vào ghế vịn. Tay hắn vẫn như cũ lưu bên hông ta, có thể cảm giác được độ ấm trên tay hắn, thậm chí có thể cảm giác được các khớp xương rõ ràng trên tay hắn cách một lớp quần áo. Tay để trong ngực hắn chậm rãi thả lỏng, cuối cùng nhẹ nhàng mà lặc tại bên sườn.

Ánh mắt hắn trở nên dị thường sáng ngời, như là hai đám lửa nhỏ. Môi chậm rãi mân lại đây, khóe miệng vẽ lên một đạo độ cong khinh bạc. Cánh tay đặt sau lưng cũng có động tác, ngón tay gợn lên, dọc theo xương sống một đường thẳng xuống. Linh hoạt theo khe hở chui vào, bàn tay liền dán tại cuối xương sống, trụ lại. Đầu ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi trượt đi, kéo dài xuống, cuối cùng lưu lại tại khoảng không gian nhỏ nhỏ hoa động nhẹ nhàng qua lại.

[Thảo *đổ mồ hôi*: Tiếp nước tiếp nước, nguy cơ tăng huyết áp rất cao *ò ề ề e*]

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, cảm giác sở hữu đều trở nên sâu sắc mà rõ ràng. Có thể nghe thấy dưới sàn là dòng nước chảy thông thả, cũng có thể nghe thấy bờ bên kia liễu rủ bị gió thổi phát ra tiếng vang nhỏ vụn. Thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập lẫn nhau, thể nhưng tiết tấu kì dị giống nhau. Lực đạo bên hông chậm rãi bị bắt nhanh, người liền không tự chủ được lại gần nhau.

Ta chưa bao giờ cách hắn gần như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn hắn gần gũi như vậy. Ta thừa nhận, hẳn quả thật rất có phẩm sắc. Mặc kệ xem ở góc độ nào, đều thật thuận mắt ta. Tỷ như ánh mắt sáng ngời mà lớn kia, lại tỷ như đôi môi mỏng manh. Nhiệt tình ướt át mẫn cảm mà mê người.

[Thảo *đổ mồ hôi* *đổ nước miếng*: tiếp tục tiếp nước, chưa là gì đâu!!!]

Không thêm suy xét, ta lại gần liếm hắn một ngụm — ân, kỳ thực là ta muốn làm theo trong sách miêu tả dùng liếm môi câu dẫn gì đó, nhưng rõ ràng thiên phú không đủ, bất chúc không tốt. Hảo hảo một nụ hôn dụ hoặc, thực hành bị ta diễn luyện thành liếm liếm quả đỏ thắm.

Bất quá, không quan hệ. Ta tuy rằng bất chúc thất bại, nhưng môi a đầu lưỡi a cái gì đều tiếp xúc đúng sao, tốt xấu động tác đều đúng chỗ.

Hơn nữa, hiệu quả cũng vô cùng tốt...

Được rồi, kỳ thực hiệu quả này — thực đặc biệt là dựng sào thấy bóng* a!

Dựng sào thấy bóng* a! — này hiện tại đã không phải thành ngữ, nó chính là cái động từ + từ hình dung!

*Dựng sào thấy bóng: dựng cây sào dưới ánh mặt trời, thấy được bóng cây sào thẳng hay nghiêng, ý nói tốt xấu đều phơi ra hết.

Mọi người biết!

Áo không biết từ khi nào đã bị cởi ra, vứt ở bên cạnh, nhẵn nhẵn thành một cục. Hiện tại chúng ta số lượng quần áo bằng nhau, thật tốt để thuyết minh cho nam nữ ngang hàng từ sở hữu hàm nghĩa này.

“... Ngu ngốc” môi hấn trên người ta còn hàm hàm hồ hồ phê bình, “Liên loại công phu này...” Trên miệng nói vậy, động tác lại tuyệt không khách khí. Áo con cùng lúc hai tay ta chậm rãi hoạt động, ngón cái thủ sẵn căn xương sườn từng đoạn từng đoạn hướng lên trên, còn lại bốn ngón tay gắt gao dán lên thắt lưng cũng thông thả thả lỏng, một tắc một tắc cướp bóc đi lên.

Môi hấn cùng ta tách ra một chút, nhẹ nhàng mà một ra hơi sau lại há mồm ra cắn. Lưỡi chậm rãi ma động, răng bóng loáng sát môi dưới của ta, ái muội liêu nhân. Tiếp theo từng bước từng bước lại đi xuống tiềm kiếm, từ dưới cổ họng đến xương quai xanh, một đường đi xuống. Tay từ hai bên sườn chậm rãi trượt lên, nhẹ nhàng mà thừa nâng lên lại cúi đầu mai phục.

Khoái ý xa lạ cứ thế tới rào rạt, tràn ngập đầu — sau ta mới chính thức hiểu biết nói và xem cùng với làm xong hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Chỉ xem, chưa hẳn sẽ nói, sẽ nói chưa hẳn sẽ làm. Giống ta loại ‘Duyệt’ qua H văn xem quen động tác tình thú này nhưng thực tế kinh nghiệm một điểm cũng không có trong người, thảo luận khởi lạt hà cua bạo sao áp cua cái gì đạo lý rõ ràng, cũng thật chính lúc bắt đầu, cũng phải đặng tới nói lấp. Tựa như bây giờ, bị hấp mấy ngụm cắn mấy lần liền bị sợ hãi, ô ô ngao ngao kêu, phi thường không có định lực. Loại thanh âm này hiển nhiên là ảnh hưởng đến hấn, tuy rằng tay cùng miệng không chung, nhưng ánh mắt ta thấy rõ, bên trong rõ ràng viết ‘Thực chiến diễn luyện, hảo hảo học tập’.

Học cái này? Mỗi ngày đều phải nhớ sao?

43. Chương 43

Ta giống như sâu lông nhéo vài cái, lại luồn tay vào mái tóc dắt lại bám vào cánh tay hấn, cuối cùng là đem người tách ra. Hai tay ôm trước ngực che nhiều chỗ nhiều dấu hồng loang lổ, hung dữ, “Không được nhúc nhích.” Hiển nhiên loại không được nhúc nhích này so với lúc trước khuyết thiếu uy lực hấn, hấn căn bản không có nghe vào. Chẳng những không có nghe vào, lại còn thêm kích thích. Nhân gia hai tay lướt qua, vừa chuyển đứng dậy, ta liền trực tiếp bị bế lên giường.

Ta theo bản năng hướng về bên trong mặt dựa vào, nhưng rốt cuộc động tác không đủ nhanh, chân bị hấn một tay đem trụ. Ba ba hai tiếng, dép lê bị vứt đi. Chân ta đập lung tung vài cái, vẫn bị hấn sử dụng lực nhỏ củ cải rút qua. Nhìn ra được hấn cực lực ẩn nhẫn, muốn để bản thân biểu hiện chẳng phải cấp. Nhưng nghĩ là nghĩ, động tác trên tay không có chút chần chờ hàm hồ.

Hấn nửa phủ thân thể, tay trái vòng qua cổ tay quá nửa, khiến cho ta không thể không ngửa nửa thân trên ngẩng đầu đón hấn. Hôn mật mật hạ xuống, ở trên mặt, đến cổ, có vẻ vội vàng mà hoảng loạn. Làn da non mịn ẩn ẩn xuất hiện dấu hôn, lặp lại chậm chạp chậm rãi rõ dần.

Trước mắt ta chớp lên trừ bỏ mặt hấn, còn lại là ngọn đèn trên nóc nhà, chói lọi đến chói mắt. Ta xoay đầu, môi vừa đúng sát vành tai hấn. Thân thể hấn rõ ràng cương lại, tiếp theo liền điên cuồng như áp lại đây. Ngón tay thon dài trên người dao động, rất nhanh liền tìm được mục tiêu kế tiếp.

Quần áo của ta thì nằm trên sàn, quần áo của hấn lại vẫn cô linh linh bị vứt một bên. Nam nữ lại bắt đầu bất bình đẳng a... Ta cực kì bất mãn kháng nghị cũng hành động, rất nhanh, nam nữ lại ngang hàng. (= =, Quýnh a, ta nên làm gì với người đây...) (lời tác giả đây không phải Thảo đâu = =)

Dáng người hấn so với tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều, cơ bắp rắn chắc được phân bố hợp lý. Nay thuyết minh rằng bình thường chú ý rèn luyện bảo dưỡng đầy đủ, lúc mấu chốt cần thành tích.

Ta nhin không được sắc tâm, thừa dịp hấn đứng dậy tắt đèn nhéo đùi hấn một cái — lúc trước nói ta kiến thức rộng rãi, nhưng chỉ có khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến. Ta loại mới này trên tay đặc biệt dễ dàng phạm sai lầm chi tiết này, người nói một chút, ta động liền tiện tay đâu? Thế nào không thể nhẫn được đâu? Để sau không cần nói ăn bớt, quật giêng dầu đều được a.

Liên thử một tay, hậu quả cũng không tính là đùa với lửa, quả thực chỉ là châm ngòi — bên này ta còn đang vui vì được làm trộm, người bên kia đã đem bản thân như trứng gà lộc sờ đến. Không nữa câu dư thừa, vừa ra tay trực tiếp đem ta cấp ném đi.

Cái gọi là ném đi, chính là ý tứ trên mặt chữ.

Lưng, ở phía trên.

Hắn phủ người lên, tóc đảo qua lưng ta, có chút ngứa. Chóp mũi hơi lạnh trượt xuống xương sống rồi cuộc dừng lại, ngay sau đó một trận cắn nhẹ nhàng. Đem mặt chôn trong gối, nhin không được toàn thân run run nhẹ. Ngón tay hắn theo mắt cá chân ma sát lên trên, cái loại tê tê choáng váng cảm giác dời núi lấp biển đánh lại đây. Lúc đầu thân thể còn gắt gao co lại, chậm rãi chậm rãi biến thành một bãi nước.

Ngón tay xảo quyết dừng tới giữa hai chân, thử nhập vào một ít. Ta rồi cuộc nhin không được, trong cổ họng phát ra một chuỗi nức nở. Người cũng xoay lại, hai đùi giống cái kẹp lại đây, đem ngón tay đang gỡ trò xấu xa không thể động đây. Hắn nở nụ cười, dán cơ thể của ta lên trên, giống như thương lượng, “Ngoan, thả lỏng, anh sẽ không hiểu động.” Hắn càng nói vậy, ta càng hoảng hốt đỏ mặt, người trực tiếp liền cứng ngắc. Hắn mất chút khí lực rút tay ra, tiếp theo khuynh thân ép xuống, chóp mũi đụng vào đùi lên mặt ta, mười ngón tay đan vào tay ta, ta chạm vào ngón tay xảo quyết của hắn, trên đó có niêm niêm ướt át.

“Sợ?”

Hắn đối với chuyện này cũng không xa lạ, có ý tứ hàm xúc khích tướng. Bình thường ta sẽ mạnh miệng, nói ai sợ a. Nhưng trước mắt lúc này, tình huống khác nhau rất lớn. Vì thế, ta thừa nhận nói, “Em sợ.”

Ngay lúc này đây, nói sợ không dọa người.

Hắn không dự đoán được ta sẽ thành thật, do dự một lát sau liền thấp giọng dỗ, “Thả lỏng, không có việc gì.”

Ta định phản bác hắn nói người nói không có việc gì liền không có việc gì a, việc này mới lớn quả thật có thể sánh vai với nhân sinh đại sự. Thật trách không được đều nói nam nhân đều dễ dỗ, lúc nói dối vù vù hồ. Nhưng, lời này còn trong họng ta chưa kịp nói, người bên kia đã nhanh chóng hành động.

Hành động này, thật cường thật mãnh.

Cường, cũng là ý tứ trên mặt chữ.

Không dự kiến, trên tay không tránh khỏi bị thương cùng tiếng thét chói tai chấn kinh thảm thiết.

Thấy thấy ta kêu thảm thiết, hắn miễn cưỡng dừng lại, hai mắt nhìn ta, trong ngực phập phồng không chừng, suyễn giống như chạy 800m. Vùi đầu vào gáy ta, thân thể hơi hơi run run, nhưng cơ trên tay gồng lên, vào cũng không thể vào. Nghe ta trách móc, hắn liền dán lên lỗ tai ta dỗ một câu. Nhưng ta đau a, nghe là nghe không vào, chỉ muốn cho hắn lập tức rút ra.

Hắn tự nhiên không đồng ý, vẫn như cũ nửa dỗ nửa lừa, “Rất nhanh, rất nhanh, rất nhanh là tốt rồi.”

Ni mã rất nhanh cái gì a! Rất nhanh cái vô nghĩa a! Người cho rằng đây là tiem a!

Đồ vương bát đần!

Ta thật sự nghĩ không ra, rõ ràng bị thương đổ máu rơi lệ là ta, hắn thế nào có biểu hiện thống khổ như vậy? [Thảo: dục cầu bất mãn a

~~ Lâm Tiễn *phóng dao*]

“Anh nha biểu tình thống khổ này cho ai xem vậy?”

“Đương nhiên chỉ có thể biểu hiện cho em xem,” hắn mỉm cười, thân thể cúi thấp, lui lui ra sau. Tư thế kia có điểm giống con báo chuẩn bị sẵn, rất duyên dáng. Bất quá tư thế duyên dáng tiếp theo làm ta bị ác mộng a ác mộng, kia cự ly ngắn còn công kích dày đặc làm thế nào có thể chống đỡ được?

Chân co lại, nghĩ nhắc một chân đem hắn đá văng, nhưng hắn một tay chặt chẽ cố định trên lưng ta, một tay kia trụ ở chân kia, ngón cái để thật sâu chỗ đầu gối. Hắn công kích giống hắn hôn, dày đặc thâm trầm, không chỗ trốn tránh. Đau đớn chậm rãi tan đi, một loại cảm giác không thể thành lời trong thân thể trào lên. Thân thể ma sát sinh ra rất nhiều mồ hôi cực nóng, ngay cả nơi giao nhau cũng ướt thành một mảnh. Rồi cục ta buông tha chống cự, tay của qua quang qua nách hắn, ôm lấy bờ vai hắn, tư thế này trực tiếp tiếp xúc thân mật không hề giữ lại. Hắn cũng cảm thấy được, gò má sát lại đây, cọ giống như làm nũng.

Càng về sau động tác của hắn càng sắc bén càng hung ác, quả thật như điên. Ta thế nào lại liều mạng cắn răng ăn nhẫn, vẫn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ.

Rất mãnh, sẽ chết người.

Đến lúc cuối cùng, ta đã kiệt sức, một thân mồ hôi đầm đìa.

Hắn một cánh tay vòng qua cổ ta cho ta điểm trụ, lại duỗi thân thủ qua chỗ bị nhiều nếp nhăn lại. Nhìn hắn một mặt cảm thấy mỡ mẫn, lại nhẹ giọng nhỏ nhẹ dỗ, lời nói ra so với hắn còn hay hơn. Nhưng sau một phen ép buộc, ta sớm buồn ngủ đòi mạng. Kia còn có tinh lực gì để nghe lời ngon tiếng ngọt, dù ăn cũng ăn qua, kể tiếp liền thành thật ngủ đi.

Mà ta nhắm mắt lại, lại không thể lập tức đi vào giấc ngủ. Phòng độ ẩm lên cao không nói, cái mùi ái muội mới là nguyên nhân làm cho người ta trần trọc không yên. Hắn cũng cảm thấy được, thật sắc sảo đứng dậy mở cửa sổ. Hơi thở thủy sinh thực vật từ cửa sổ bay vào, tiêu không ít mùi làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh. Ta cọ cọ gối đầu thịt người, mang theo một chút không cam lòng khó chịu, còn có một chút không nói nên lời cùng cảm xúc buồn bã không hiểu nặng nề ngủ.

Trong sách miêu tả về chương trình học yêu vận động sau buổi sáng thế nào? Nghênh đón nữ chủ là bữa sáng tình yêu của nam chủ, vẫn là một lọ được? Là nhẫn kim cương cầu hôn dưới gối, hay là một tấm chi phiếu với con số lớn?

Lúc ngủ ta không lo lắng chuyện này, tỉnh lại sau thấy trống trơn hoàn hồn năm phút sau. Chờ năm phút sau hoàn toàn tỉnh táo lại, này mới phát hiện bên người trống không. Thuộc loại ta thiên sát nam chủ giờ phút này dĩ nhiên áo mũ chỉnh tề đứng bên cửa sổ, hai tay khoanh lại đứng ngắm phong cảnh.

Nhìn thấy ta tỉnh, ánh mắt hắn cũng qua đây, tụ lại trên mặt ta. Dưới ánh mắt không kiêng dè, ta lúc đầu cúi mặt, ngón tay cuốn drap vô vô. Đến lúc sau cũng nghĩ thông suốt, nghĩ rằng dù sao sự tình đều như vậy, cũng là người tình ta nguyện, không phải ngượng ngùng, dứt khoát ngẩng đầu lên thoải mái nhìn thẳng hắn.

Nào biết nói, ta là hào phóng, ta là người tình ta nguyện. Không chịu nổi nhân gia thần kinh sai lệch, tính đàn độn gián đoạn phát tác, mở miệng đó là,

“Hách Quýnh, em cứ nhiên dám cưỡng anh.”

“Ngày... ..”

Kháo, Lâm lão nhị, tổ chức thành đoàn thể đi giết quái cũng chưa mà người không biết xấu hổ!

44. Chương 44

Ta không biết người khác yêu thể nghiệm ngày kế tiếp thế nào, nhưng lấy ta kinh nghiệm xem nhiều truyện tranh thiếu nữ tổng kết, không vượt qua loại hình ngọt ngào loại hình rồi rầm loại hình thống khổ lãng mạn cùng công khẩu vài loại này. Nếu cứng rắn muốn hưởng thiên môn xả ra, thì phải là loại hình thần quái cùng loại hình bạo lực.

Nhưng, nhìn xem tình cảnh hiện tại — một nhân tài mặt người dạ thú bùng một khuôn mặt khổ đại cừu thâm, chính nghĩa từ nghiêm chỉ trích ta bắt hắn cho cưỡng — a, các loại chấn tinh cùng tảo bạo khi nào thì có? Ta há miệng thở dốc muốn tranh cãi, nhưng ta không phải người miệng sắc được tiện nghi còn khỏe mẽ, nên há mồm a a nửa ngày cũng chưa nói ra nguyên do.

Bởi vậy, sau ta lại nhớ tới tình trạng khi đó, đối với bản thân phi thường thất vọng. Người nói ta chấn tinh cái gì đâu? Ta kích động cái gì đâu? Tuy rằng ta nửa đêm chạy đến phòng hắn là không ổn, nhưng tốt xấu là ta toàn tu toàn vĩ vào (quang minh chính đại), lại không tồn tại tà niệm gì... Rõ ràng là chính hắn rượu say loạn X, cứ nhiên còn có thể dứt khoát đem trách nhiệm đổ lên người ta!

A, nam nhân này khẳng định là không muốn chịu trách nhiệm.

A a, nguyên lai nam nhân này chính là cặn bã nam trong truyền thuyết a.

A a a, rốt cục ta cũng gặp được cặn bã nam chỉ tồn tại trong tri âm thể cùng chân trời vông!

Ta càng nghĩ càng ghen khuấy, hận không thể đem dao bổ dưa hấu lao ra đem cầm thú nhân cơ hội trốn cắt thành các khối lập phương 2×2 cm. Nhưng, nghĩ là nghĩ, hiện tại ta còn không mặc gì, lột chăn ra ta là một viên bánh trôi trắng bóng, không cần nói lực công kích, ngay cả năng lực tự vệ đều là số âm. Ngắm tìm hồi lâu mới phát hiện quần áo thành nhiều nếp nhăn bị cởi bỏ, cách ta có chút xa, ở gần cạnh cửa sổ. Hít sâu một hơi, ta cuốn chăn xuống giường, chống thắt lưng bay nhanh đến bên cửa sổ đem quần áo lại. Quần áo trong tay, tâm cuối cùng cũng buông xuống. Nhưng không đợi thở được một hơi, tiếng cầm thú liền từ phía sau truyền đến,

“Hách Quýnh.”

A, cặn bã nam đã trở lại!

Ta giận từ trong lòng phát ra, ác độc hướng đến. Bá một chút đứng lên, cũng không quản trong tay cầm quần áo, một mực đánh lên người hắn. Hắn cũng không giận, cúi người nhặt lấy đi tới. Ta lui hai bước, tựa vào cạnh cửa sổ, “Không cần lại đây.”

Hắn quả nhiên ngừng lại, lông mi đầu tiên khẽ nhếch, chợt nhấn chặt lại, “... Hách Quýnh, em đây lộ cánh tay trước cửa sổ. Em muốn làm gì?”

Ta sưng sốt vài giây, thẳng đến khi nghe được đằng sau có tiếng cười truyền đến, thế này mới bắt tri bất giác hét lên một tiếng ngồi xuống. Hắn đi nhanh đóng cửa sổ ầm một tiếng, xoay người đem quần áo lấy từ phòng ta ném lên giường, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn không cho anh trở lại giường.”

Khi đó ta hoảng loạn, nghe lời hắn đến bên giường hai bước. Ngẫm lại không đứng, lại vòng vo hướng cửa dựa vào, còn không có ai đến cạnh cửa người đã bị hắn nắm bả vai, người bị mang theo vòng vo đến nửa vòng, lại nhớ tới trên giường.

Hắn nửa nằm trên người ta, dùng sức đè nặng, mày nhíu lại chặt chẽ, “Cứ như vậy bọc em còn muốn chạy chỗ nào?”

Ta tránh hai lần, tránh không được. Nhìn hắn gần trong gang tấc, nhìn không được lửa giận, vươn móng vuốt liền hướng đến mặt hắn nhéo. Nhắc tới làn da đen nam nhân thực sự là chiếm tiện nghi, ta nhéo đến tay đều đau, trên mặt hắn cũng bắt quá mơ hồ mấy dấu đỏ. Này nếu đổi thành làn da trắng trên mặt tiểu bạch kiểm, kia khẳng định là đủ màu đủ dạng nở hoa rồi.

“Nói ra, người nói cho ta!” Ta gầm nhẹ, “Thế nào? Còn muốn ta cưỡng tiếp người một lần!”

Hắn sưng sốt một chút, về sau rốt cuộc nhìn không được vùi đầu bên gáy ta cười, “Anh bắt quá đùa em, em còn ghi thù. Bắt quá, anh muốn nằm xuống, em dám cưỡng sao?”

Ta cổ nửa ngày dưng khí, rốt cục luyện không thành hắn da mặt dày, chỉ có thể phần nộ nói, “Ta còn thật không dám.”

Hắn buồn cười đến lợi hại hơn, trong ngực một trận phập phồng. Ta nghe không thoải mái, thân thủ vẫy vẫy hắn, “Người xuống dưới, nặng chết đi.” Thân hình cao lớn nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, người liền xoay đến một bên, nhưng một cánh tay còn khoát bên hông ta, không vội buông tay ra. Ta nhìn không được, quay đầu trào phúng hắn, “Lâm nhị công tử, bị người cưỡng cảm giác thế nào?”

Hắn cánh tay kia nâng đầu, chuyên chú nhìn ta đáp, “Vô cùng tốt, em tương ngộ không sai, ít nhất không cướp chân.” Ta chán nản, giống như sâu lông nhéo vài cái, ý đồ đem hắn đạp ra. Nào biết càng xoay hắn càng ôm chặt, sau cả người sát lại nhau, “Đừng nhúc nhích.”

Ta quyết đoán bắt động.

Không phải ta sợ hắn, không thể không nghe hắn. Mà là nếu động xuống, chỉ sợ mỡ phần cứng kia độ ẩm rất ở cửa sổ thông khí. Thực đến lúc đó, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Thấy ta không động đây, hắn hơi hơi thả lỏng chút, tay áp ở bên hông ta di chuyển lên trên, đầu ngón tay lay động như có như không, “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ta lẩn lờng lỏc ngồi lên, đỏ mặt, “Anh cầm miệng cho em!” Tuy rằng nói bị người nghênh diện một bộ mặt đen rất phần nộ, bất quá ta tốt xấu là người mới, như thế nào cũng không có biện pháp thoải mái cùng hắn thảo luận chi tiết tới qua cùng tình huống gì không thoải mái cái gì.

“Anh không hỏi qua nữa.” Hắn cũng ngồi dậy, thân thủ phải phải drap giường, khoe miệng hàm chứa nụ cười, “Dù sao ngô —”

Ta thân thủ che miệng hắn, cả người đều thiêu đỏ, “Lại dong dài một câu, em liền cắt anh!” Ước chừng là mọi nam nhân đều sợ bị người sửa chữa phần cứng, nên uy hiếp này thành công, hắn quả nhiên ngậm miệng lại.

Chính là, trải qua một buổi tối như vậy, có rất nhiều việc đã yên lặng thay đổi. Đối với tương lai, cũng có ảnh hưởng sâu xa. Nhưng ngay lúc đó ta chưa ý thức được điểm này, ta khi đó nhớ chính là sự tình đã muốn phát sinh vô pháp tiêu đi cũng vô pháp quay đầu lại, không cần phải luôn luôn rối rắm cấp bản thân không thoải mái. Hơn nữa, rượu say loạn X đối tượng là bạn trai chính quy, không có một đem tình loạn thất bát tao đáng khinh nam cái gì, này coi như là... May mắn... Thôi.

Đúng là một loại mâu thuẫn mà lại có chút tinh thần a Q, ta cùng Lâm Tiễn vẫn hài hòa như cũ tại Vân trấn.

Vân trấn cũng không lớn, cho dù là đoàn du lịch cưỡi ngựa xem hoa cũng chỉ dùng một hai ngày có thể đi hết. Cũng thật chính ở đây một thời gian, lại thật tình thích nơi đó an bình yên tĩnh. Thích tránh đi đám người, chọn một ít đường hẻo lánh ngõ nhỏ đi. Một cái ngõ nhỏ tinh tế luôn luôn hẹp hẹp, hoặc liếc mắt một cái vọng đến đỉnh, hoặc là khúc khúc chiết chiết vừa thông suốt đường. Dừng tới gần ngõ nhỏ có thể chỉ đủ một người qua, Lâm Tiễn thói quen đi lên trước, nắm tay ta phía sau. Có khi nghênh diện người, lưng đều phải dán sát vách tường nghiêng người đi qua. Tập quán tính ngẩng đầu lên, sẽ phát hiện trên đỉnh đầu dài xanh bị buộc trên tường bị đè ép thành, phía trên tường một khoảng cách một từng từng thanh thanh màu vàng không rõ cây gì đan xen lẫn lộn nhau, đem bầu trời phân cách thành những chỗ không đồng nhất.

Thời gian đầy đủ làm chúng ta có thể nhàn nhã tự tại chậm rãi bước thong thả, thậm chí có khi sẽ ở một buổi sáng làm đồ thủ công tiêu hao một buổi sáng. Cuộc sống yên ổn thản nhiên thanh thản cũng thả lỏng thật là dưỡng nhân. Đồng dạng, tâm tình con người phần nào sẽ tĩnh lặng, tổng có một số việc sẽ nghĩ thông thấu. Nhưng, đôi khi, phiền não cũng sẽ tùy theo mà đến.

Ta không biết Lâm Tiễn tính toán ở trong này đến khi nào, ta rất muốn hỏi hắn, ngày về khi nào, hỏi trình an bài thế nào. Có thể khi mở miệng, lại dừng lại trên cổ họng. Ta nghĩ ta luyến tiếc, luyến tiếc trạng thái cuộc sống hiện giờ, luyến tiếc yên tĩnh thản nhiên như vậy, cũng luyến tiếc buông bàn tay ta càng ngày càng ỷ lại.

Mới đầu, ta cho rằng ỷ lại như vậy xuất phát từ sự nữ tính thật đáng buồn tính ý thức sở hữu — ước chừng là có quan hệ thân mật mới có bản năng ỷ ỏi. Có thể ngấm lại một ít, sẽ phát hiện ỷ lại như vậy còn xen lẫn càng nhiều cảm xúc không thể nói rõ.

Khi đó ta còn không minh bạch, tính ra yêu không có khả năng giống đen trắng phân biệt rõ ràng, mặc kệ là hợp lại mà yêu hay là yêu người mới hợp lại, tính trước tính sau luôn có chữ yêu. Chẳng sợ nó bắt đầu còn là mầm nhỏ yếu ớt mà nảy sinh, nhưng tổng sẽ có lúc lơ đãng bắt đầu lặng yên phát sinh, im hơi lặng tiếng.

“Hách Quýnh, nhìn qua.” Lâm Tiễn nhắc tay, “Này giống em không?”

Trong tay hắn cầm cái con ếch gỗ, đầu tròn thân tròn, miệng a lão đại, bộ dáng rất là vui mừng.

Ta mí mắt cũng chưa nâng, tùy tay liền hướng bên cạnh cửa hàng một cái vỏ sò to làm thành con cua, nói, “Này giống anh không?”

Hắn nhấp hé miệng, “Đó là con cua sao? Bộ dạng sao lại thũng như vậy?”

“Đây là bánh mì cua, đương nhiên sẽ sưng lên.” Ta chọc chọc mắt cua, “Xem ánh mắt này, ai, nhìn cẩn thận thật sự là giống nhau như đúc.”

“Quả thật là nói hươu nói vượn.” Hắn đi tới, đối với con cua phải nhìn trái nhìn, “Nơi nào giống?”

“Nhạ, liền lúc anh tức giận, nếu soi gương, có phải giống đúc nhau hay không?” Ta chọc càng con của đến mắt nó, xoa xoa kéo cái càng, “Liền bộ dáng hung dữ, chặc chặc chặc.”

“Lòng dạ hẹp hòi, trên mặt viết mắt xem tay bất động. Đương nhiên làm hỏng rồi mua cho em trở về.”

Ta lơ đãng, “Viết đều viết vậy thôi, vỏ sò cũng không phải yếu ớt gì. Em không phải đang kiểm tra nhẹ nhàng sao.” Nói xong lại điểm điểm mắt con của, “Xem đôi mắt này, thật có cảm xúc.” Một bên điểm một bên nhìn hần đặc ý cười — hiển nhiên là đặc ý quá mức, mắt con của thật sự bị ta điểm đến rơi xuống, ba đất một tiếng rơi trên mặt đất, còn lăn một vòng nhanh như chớp.

“... Rốt thật nha.”

“Cho em tiện tay, sớm nói mắt xem tay bất động.” Trên mặt Lâm Tiền có vui sướng khi người gặp họa, “Cái này hỏng rồi đi.”

Ta phá lệ không tranh cãi, cũng không cãi lại, chính là đem chính mình cùng con của ẩn sau Lâm Tiền, chân tay luống cuống muốn đem mắt con của giấu lại. Nhưng bằng ta nỗ lực thế nào, con mắt bị trổng kia cũng không giấu được. Ta gấp đến độ mồ hôi đầm đìa, nhỏ giọng năn nỉ hần, “Ai, giúp đỡ một chút.”

Lâm Tiền phớt ta liếc mắt một cái, chợt nghiêng người, “Mắt bị chọc hỏng rồi, nhìn không tới.”

Ta chán nản, “Anh cái lòng dạ hẹp hòi!” Không có biện pháp, đều phải mua. May mắn lão bản tương đối dễ nói chuyện, cuối cùng cho cái giá thích hợp. Ta tìm một hộp giấy nhỏ, cho vào bên trong ít bột biển sau mới đem con của thả vào. Tính toán đầy hộp, Lâm Tiền cầm con ếch thả vào, “Này cũng cùng nhau để.” Ếch bị xem thường a, miệng rộng hướng ta khờ a a ha ha. Dứt khoát đem một ít bột biển bỏ vào miệng nó, ếch miệng đầy bột biển thoát nhìn có chút ngốc có chút khờ, nhưng lại càng thấy vui, nhìn liền nhìn không được muốn cười.

Nhân viên cửa hàng mở cửa, Lâm Tiền đi phía trước, ta ôm hộp giấy đi sau. Cũng không đi được hai bước liền thấy hần ngừng lại, trên mặt có chút trì trệ.

Theo ánh mắt hần nhìn, ta nhìn thấy một bóng người quen mắt, kia là bằng hữu thầy thuốc, mắt kính nam. Bên cạnh anh ta là một nữ nhân thân hình nhỏ gầy trang điểm mộc mạc. Hai người tuy là song song đi tới, nhưng liếc mắt một cái liền có thể thấy bên ngoài nhìn ra bọn họ bất đồng. Mắt kính nam trang phục tuy đơn giản, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy từng chi tiết tinh xảo. Nữ nhân kia quần áo lại chân chính mộc mạc, cổ áo cùng cổ tay áo có thể nhìn thấy rõ dấu vết giặt qua nhiều lần, — người người như vậy đi cùng chỗ tự nhiên sẽ khiến cho ta chú ý cùng quan sát, tuy rằng không mang theo ác ý, đã có mười phần tìm tòi nghiên cứu cùng tò mò.

Mắt kính nam luôn luôn nửa cúi đầu, ta thấy rõ ràng sắc mặt hần có chút tiêu tụy, khóe miệng thậm chí có chút hương vị đau khổ, này cùng hần ở trên xe lửa lưu lại cho ta ấn tượng đại tướng kính đình. Tay hần gắt gao nắm chặt nữ nhân kia, cổ chấp mà cường ngạnh. Ngay cả ta ánh mắt dù không được tốt, đều có thể nhìn thấy đầu ngón tay hần dùng sức mà nổi lên vết trắng xanh.

Mười đầu ngón tay đan vào nhau, rõ ràng là người yêu.

Cái nữ nhân kia mặt mày gian mang theo chút nhất gan cùng bất đắc dĩ, bên gò má mơ hồ có chút ảm ý. Ta rõ ràng có thể cảm giác được nàng do dự cùng chần chờ, nhưng miệng nàng lại cổ tươi cười, đã có loại kì dị. Làm như an ủi, lại làm như giải thoát.

Khi bọn họ đến gần, ta kém chút nữa muốn lên tiếng chào hỏi, nhưng Lâm Tiền lại đột nhiên vươn tay kéo thắt lưng ta, đem ta sang đường bên cạnh, nhẹ nhàng mà làm ra động tác chó có lên tiếng.

Có lẽ là hai người ngênh diện mà đến đều có tâm sự, căn bản không có chú ý tới chúng ta. Bất quá vài giây mà thôi, bọn họ liền đi qua chúng ta. Mơ hồ nghe thấy người bên cạnh thở dài — được ta thừa nhận giữa nam nữ có quan hệ thân mật sau, hai người ở chung tổng sẽ có một cổ khí tràng kỳ dị đến, ngôn ngữ trao đổi trở nên thiếu, ánh mắt dễ hiểu hơn. Có khi lướt qua tầm mắt đối phương, khả năng trong lòng liền đoán được tám chín phần. Dùng văn nhả từ trang 13* để hình dung là mất đi mây lại, chính là ‘Lòng có linh tê một điểm thông’. Nói thông tục, thì phải là ‘Chống lại ám hiệu’. Mà hiện tại, nghe thấy hần thở dài một tiếng, ta liền cảm thấy hần nhất định là biết chút gì đó.

45. Chương 45

“Mắt kính thụ này nếu cùng người chạy aizz, bác sĩ công làm sao bây giờ?”

Lâm Tiễn nắm tay ta dùng sức nhéo nhéo, phóng đao lại đây, “Em nói cái gì?”

Nam nhân bình thường đều sẽ không thích đề tài trọng tâm liên quan tới công và thụ, ta lập tức phản ứng lại, che dấu nói, “Em nói, mắt kính không phải cùng bác sĩ cùng nhau du lịch sao? Sao nào lại tự mình được động, đem bác sĩ bỏ mặc, rất không phúc hậu.”

Hắn đem tay của ta đưa về phía trước, trực tiếp gần với cánh tay, cầm đi về phía trước, “Em hẹn hò sẽ mang theo bằng hữu sao?”

“Hẹn hò?”

“Hách Quýnh, em giả vờ.” Long mi hần hơi hơi nhướn lên, “Nhìn không ra?”

Aiz, quả nhiên trên đời này thẳng nam tương đối nhiều, hủ nữ bình thường thật đúng chỉ có thể YY một chút, “Thấy thì đã thấy, bắt quá, anh không biết là giữa bọn họ có không khí quý dị sao?” Không chỉ không có không khí vui sướng cùng hưng phấn, cảm động cùng ngọt ngào cũng không nhìn ra nửa điểm, liền vừa rồi như vậy, thậm chí ta cảm giác được một cổ đau thương.

Lân này Lâm Tiễn không nói chuyện, hần quay đầu nhìn phương hướng mắt kính nam đi vài giây. Ta chưa bao giờ thấy hần đối với nam nhân xa lạ chú ý như vậy, hơn nữa trên mặt hần lại hiện ra cảm khái, loại tình huống này rất khác thường. Ta rất muốn bóp cổ hần làm hần ngoan ngoãn đem hết thấy đều nói ra, nhưng nhìn hần trương cái mặt có tiếng cũng có miếng ra, ta thế nào cũng không hạ thủ được.

Buổi sáng dành chút thời gian đi dạo vài quán dân tộc, đến giữa trưa mặt trời chiếu thẳng, người cũng không có tinh thần, khẩu vị cũng kém. Ta tìm quán trà nhỏ ven sông, kéo Lâm Tiễn ngồi xuống. Phía sau quán trà người cũng không nhiều lắm, sinh ý thật nhẹ.

“Em không ăn cơm trưa?”

“Thời nóng thế này, không có khẩu vị, uống chút trà đi.” Ta đem bát trà đầy đưa cho hần, “Nơi này có bánh phục linh, nếu không?” Mặc kệ hần có trả lời hay không, trực tiếp dứt một miếng qua đây.

Hần không né tránh được, chỉ phải há mồm ra.

“Thứ này chẳng những điền bụng, đối với thân thể cũng có lợi,” ta đem bánh còn thừa ba miếng hai miếng cắn sạch sẽ, lại lấy từ trong gói to ra, “Còn muốn không?”

Hần uống trà, từ chối cho ý kiến.

Mấy miếng bánh cùng trà, kỳ thực đã no, trông mắt ta nhanh như chớp xoay xoay, nghĩ muốn làm thế nào bắt Lâm Tiễn mở miệng, nghe một chút bát quái. Có lẽ là ta biểu hiện rất rõ ràng, nhân gia chậm rì rì uống xong trà, đem bát trà đẩy bên cạnh, mở miệng, “Hách Quýnh, em muốn nghe cái gì?”

“Nghe chuyện xưa của tiểu mắt kính và bác sĩ.” Chiến thuật quanh co cho tới bây giờ ta vẫn không am hiểu, vẫn là trực lai trực khứ tương đối sáng khoái.

Hần nhìn ta, ngón tay nâng lên xoay nhẹ miệng bát trà, “Việc này cũng bác sĩ không có quan hệ.”

“Em đây muốn nghe chuyện mắt kính huynh.”

“Mắt kính huynh?”

“Em còn thật bát quái.” Hần chậm chậm ngón tay, bọt nước nhỏ vẩy ra mọi nơi, “Kỳ thực đó là muốn khuôn sáo cũ chuyện xưa, em cũng muốn nghe?”

Hai tay ta nắm quyền nện trên bàn, kiên định, “Muốn!”

“Năm đó cùng tiểu tử hiện tại y cảm về quê, muốn tìm lại bạn gái mối tình đầu,” hần chậm rãi đưa tay, đem tay ta niết trong tay, lại nhẹ nhàng gõ gõ bàn, “Thật là một chuyện tục tũn, không phải sao?”

Quả nhiên là tục khí khoa trương lại giả tạo vô cùng, nhưng sự tình tuyệt không chỉ có thế, “Nếu chính là chuyện tục tăng như vậy, anh không có loại vẻ mặt này.”

Động tác trên tay hắn dừng lại một chút, “Anh có cái biểu tình gì?”

Ta nhún nhún vai, ăn ngay nói thật, “Cảm khái, lại bộ dáng thật cảm động.”

Hắn giống như giật mình ngẩng đầu lên, chợt mỉm cười, “Em luôn luôn quan tâm anh.”

“Không phải quan tâm, là quan sát.”

Hắn cười ra một tiếng, “Quan tâm liền quan tâm, còn quan sát.”

Ta lười cùng hắn đùa giỡn, “Nói tiếp đi, kia mắt kính huynh lần này trở về là cùng mối tình đầu của hắn nói lại sao?”

“Không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Nàng đã kết hôn, cũng có đứa nhỏ.”

“A, rất vô tình!” Cùng trong tiểu thuyết hoàn toàn không giống a, chẳng lẽ không phải si ngốc chờ đợi tình nhân áo gấm về nhà, lại có cái kết cục giai đại hoan hỉ sao? “Nàng thế nào không đợi?”

“Hắn đi sau nhường nàng chờ hắn, nàng đợi chừng 5 năm. Bất quá, em có biết, một sinh viên từ nông thôn, ở thành phố lớn đã nghiêng ngã chao đảo, đến bên ngoài tình huống càng tệ hơn.” Lâm Tiễn đôi mắt buông xuống, “Anh với em liên tính tưởng tượng cũng không ra cảnh ngộ hắn lúc đó.”

Ta mơ hồ nhớ lại, mắt kính từng đề cập qua hắn hiện tại ở Macao làm bác sĩ, có một phòng khám tư nhân. Đây xem như thành tựu không nhỏ, chính là lần gặp lại này hắn rút cuộc trả giá bao nhiêu, thật sự chỉ có chính hắn biết.

“Kia 5 năm bọn họ không liên lạc được, gần như là chặt đứt. Nhịn không được, có rất nhiều chuyện nhịn không được. Ở quê nhà phải đối mặt với gia đình cùng áp lực xã hội, nàng không trụ nổi.” Tiếng Lâm Tiễn trở nên có chút đậm đặc, “Hách Quýnh, lấy ánh mắt em xem, nàng làm thế có đúng hay không?”

Ta không nghĩ chuyện xưa khoa trương lại giả tạo này khúc giữa lại còn có khúc chiết, đặt trong ngôn tình hoàn toàn chính là cái kết cục BE (Bad Ending) ta hận nhất, gặp loại nữ chủ kiên trì không xong nam chủ có việc chạy trước, ta liền tính đóng sách lại còn phải ghi hận mấy tháng, nhắc đến phải trách móc vài tiếng. Cũng thật ở trong hiện thực gặp chuyện như vậy, ta ngược lại không có biện pháp nhanh như vậy ý ân cừ, “Em, em... Em cảm thấy em không có tư cách nói nàng đúng hay sai. Nhưng theo anh nói, em có thể lí giải lựa chọn của nàng. Dù sao không phải mỗi một nữ nhân đều có tính nhẫn nại cùng đủ tin tưởng, hướng chỉ còn có một chút tình huống ngoài ý muốn, em nhớ năm đó nàng đã bị áp lực rất lớn. Nhưng khi đã lựa chọn cố nhiên là vì không thể không nê hà, nhưng một khi đã quyết định, phải có dũng khí gánh vác hậu quả. Em nghĩ mắt kính huynh sẽ tha thứ cho nàng, nhận giải thích của nàng. Hơn nữa... Hơn nữa em xem hai người, giống như hài hòa.” Hòa giải nói là dễ nghe, người mù đều có thể cảm thấy bọn họ dư tình chưa xong, không biết bọn họ có thể mượn cơ hội này lại hừng hực bốc cháy lên hay không.

“Em không phải muốn biết bằng hữu hắn đêm đó tới tìm anh là vì cái gì?” Lâm Tiễn ngón tay gõ lên mặt bàn, nói, “Hắn hỏi anh một vấn đề.”

Ánh mắt ta sáng lên, “Vấn đề gì?”

“Nếu bằng hữu hắn muốn mang nữ nhân kia đi, hắn có nên thành toàn hay không, muốn hỗ trợ hay không?”

“... Đây, đây là cướp rõ ràng đi.”

“Nếu quả có tình yêu, kia liền không xem như cướp.” Lâm Tiễn nhìn gần ta, “Hách Quýnh, đổi lại hỏi em, em cảm thấy nên hỗ trợ hay không? Có nên thành toàn hay không?”

Ta vẻ mặt vui đùa, cố hạ tâm tình, “Lâm Tiễn, thấy rất kì quái. Trước anh không biết bác sĩ kia đi, hắn vì sao lại tìm anh tán gẫu loại sự tình này? Nếu thật sự bằng hữu, sẽ không đem chuyện riêng tư nói ra với người khác làm tiêu khiển đi.”

Lâm Tiền gật đầu, “Không riêng gì em, anh cũng rất ngạc nhiên. Bất quá, lúc trước anh thật không biết hẳn. Về phần hẳn vì sao tìm anh tán gẫu, anh cũng không hiểu nhiều lắm. Anh nghĩ, đại khái hẳn cũng thật mơ hồ, quyết định không xong, cho nên muốn tìm một người xa lạ nói ra hết, nghe chút ý kiến đề nghị. Có lẽ, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.”

Trong lòng ta tuy rằng vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng có chút tin tưởng. Bởi vì ông trời liền phô ra một cánh rừng vĩ đại, loại chim gì không có? Liền ngày ấy đi chơi, cũng không chừng ta ngã tư đường hỏi đường bói toán sao?

“Tốt lắm, em muốn biết đều đã biết, hiện tại cũng làm người tốt, cấp cái đề nghị.” Hẳn nói tay của ta ra, dựa lưng vào, “Là muốn thành toàn bọn họ khổ luyện, hay là cứ mang nuôi tiếc mà sống.”

Đó là một lựa chọn rất khó, ta có chút hối hận nghe xong bất quá. Nhưng hiện tại nghe cũng đã nghe, chỉ có thể kiên trì trả lời, “Em cảm thấy vẫn là để cho họ cứ sống như vậy là tốt.”

“Vì sao? Anh nghĩ em sẽ lựa chọn tình yêu. Em có nghĩ tới hay không, nếu bọn họ cứ thế mà sống, bọn họ sẽ không khoái hoạt, cả đời tiếc nuối.”

“Không.” Ta phản bác hẳn, “Anh không phải bọn họ, anh sẽ không chân chính hiểu biết nơi rồi rắm ở chỗ nào. Không phải tình yêu sắp sửa bị bóp chết, cũng không phải phô thiên cái địa hối hận cùng tiếc nuối, mà là bọn họ đều vì lựa chọn của bản thân mình trả giá đại giới. Mắt kính huynh nếu không phải khi đó vì lòng tự trọng chất dứt liên hệ với nàng, kết quả hôm nay sẽ khác. Đồng dạng, hẳn cũng sẽ ý thức được, nếu không lúc ấy không làm ra quyết định như vậy, hẳn cũng không có ngày hôm nay.”

“Kia hiện giờ hẳn đã trở lại, hẳn muốn nói lại tình yêu. Mặc kệ xem ở góc độ nào, ít nhất hẳn không có phản bội đoạn tình cảm này, hẳn luôn luôn chờ.”

“Kia thì thế nào? Hẳn lại si chờ thế nào, thời gian cũng không thể quay lại. Bất quá, em nghĩ hiện tại hẳn ít nhất cũng lí giải được người khác lúc ấy ôm cái dạng tâm tình gì giãy giụa chờ đợi. Nàng tình trạng ngay lúc đó khẳng định so với hẳn tệ hại hơn, hẳn ít nhất rõ ràng tình huống của nàng, biết bản thân sẽ có loại lực cản gì. Nhanh lúc ấy lại thế nào, trong lòng đợi người yêu không biết bao giờ trở lại, ngày qua ngày nhớ, một ngày lại một ngày... Lòng tự trọng của nam nhân thật sự ngạo mạn, chỉ không nó không muốn bị người nhìn thấy, nó sẽ làm hẳn trốn đi. Chẳng sợ điều kiện tiên quyết là vì quyết chí tự cường, cũng không có một cái công đạo liên biến mất, thật không thể nào nói nổi. Không biết khi nào chất dứt chờ đợi thật đáng sợ, so với cái càng đáng sợ hơn là, người người chờ kia đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt người. Mặc kệ người có cố hết sức hỏi thăm thế nào, đều không nghe được tin tức của hẳn, thậm chí không biết hẳn sống chết.” Ta có chút kích động, “Hẳn dựa vào cái gì mà giãy vò như vậy?”

Hắn yên lặng nhìn ta hồi lâu, chậm rãi mở miệng, “Em cũng là như thế này đi, ôm tâm tình như vậy, đi chờ một người.”

Nói tới người khác lập tức chuyển đề tài lên người ta, ta nhất thời không phản ứng, cứng đờ sau mơi như là bị rút đi khí lực, nửa nằm sắp trên bàn, “Anh đột nhiên nói tới làm gì? Lúc này đây làm em...”

Hắn không để ý ta, giống như lầm bầm lầu bầu, “Chính là em so với nư nhân kia có tình nhẫn nại hơn, 5 năm, 10 năm, 15 năm, em luôn luôn kiên trì. Bất quá, đối với em nói, so với chờ đợi, càng đáng sợ hơn là không biết tin tức. Mà anh cảm thấy, so với không biết tin tức càng đáng sợ hơn là hẳn ngay tại trước mắt em, nhưng em lại không dám tiến về phía trước, thậm chí còn phải tro bước nhìn hẳn từng bước đi về phía người khác.”

Bên ngoài không biết từ lúc nào mưa, còn không nhỏ, rào rào rào rào. Vị trí chúng ta ngồi ven bờ sông, hiên quán trà dù lớn thế nào cũng không đủ che, bởi vậy lúc mưa càng thêm to, trên bàn cũng bị bắn tung tóe một ít.

Ta thân thủ lau bàn, lại theo bản năng lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện trên mặt một mảnh ẩm ướt.

“Lâm Tiền, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Hắn nhếch môi có một chút buông lỏng, “Hách Quýnh, em còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở nơi nào?”

“KTV.”

“Không phải.”

Ta có chút phiền chán, “Cửa hàng bánh ngọt.”

“Không phải.”

“Lâm Tiễn, em hiện tại không có tâm tình cùng anh ngồi đoán.”

“Ồ Thu Thủy các.”

“Thu Thủy các?” Tên này thực quen thuộc, hình như là chỗ ăn cơm, ta nỗ lực ngẫm lại, “Đó là... Dịch Tổ cùng Hứa Thận Hành...” Chính là ta cùng Phạm ca đều là vật hy sinh, theo nam chủ nữ xứng giáng thành người qua đường Giáp lần đó, “Lần đó anh đã ở đó?”

“Anh ở cách vách.”

“... Anh rình coi!”

“Không có, là mọi người nói quá to, anh bắt đắc dĩ nghe được một ít. Chuẩn xác mà nói, anh đối với em không nhìn thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.” Hắn mười ngón tay giao nhau, “Khi đi anh nghĩ, đầu năm nay còn có đứa ngốc như vậy, chỉ dám ở xa xem không dám lại gần, một phát chờ mười năm sau, thật xuẩn, thật khờ. Sau lại gặp mặt, cảm thấy em còn choáng váng, chữ trên móng còn dám đi nghênh ngang nơi nơi mất mặt.”

Ta cái này không chỉ sắp chết, ngay cả móng đều lạnh, “Anh, anh từ lúc đó liền bắt đầu giám thị em?”

“Không có.”

“Nói dối, nhất định có!” Đây biến thái cùng rình coi a, a a, ta thất thân cấp ột người biến thái trăm nghìn kể a a!

“Nếu có, khi đó em phần quỷ dọa Tiểu Hủ, anh có thể tới bắt em, làm gì phải chờ đến gặp mặt sao?”

Ta nghĩ nghĩ, cũng phải.

“Bất quá anh tò mò, ít nhất anh gặp mấy chuyện như vậy, liền chưa thấy qua em còn ngây ngốc cố chấp. Anh luôn luôn nhìn, nhìn em sẽ ngốc tới khi nào, ngốc đến trình độ nào. Lại kiên trì như thế, nếu đối phương luôn luôn không nóng, lâu dài cũng sẽ lãnh đạm đi. Em lúc đấy muốn từ bỏ, thậm chí nói muốn giúp bọn hắn chiếu cố. Anh đã nghĩ, em đại khái là đã thấy, không vờ ngơ ngẩn. Thật sự, em chờ như vậy, anh đều cảm thấy mệt, không đáng giá.”

“Ngày đó, Hứa Thận Hành đối với người kia ra tay anh đã ở đó. Anh không đi xa, anh nhìn em. Một chút liền xem minh bạch, một người còn ngốc hơn, bất quá chưa ngốc so với em. Em không phải đã thấy ra? Em buồn ở trong lòng, trực tiếp tính toán tự mình hy sinh. Hách Quýnh, em nói cho anh, có yêu như vậy sao? Có yêu như vậy sao? Em rốt cuộc có bao nhiêu xuẩn, có bao nhiêu ngốc làm ra chuyện tình như vậy. Anh thậm chí, thậm chí không dám đồng tình em.”

“Mỗi... Mỗi người đều có một cách yêu, không đồng dạng như vậy.” Ta ngập ngừng.

“Nếu tình yêu của em, là thành toàn. Kia vì sao vừa rồi em lại trả lời như vậy?” Hắn tính toán không dễ dàng buông tha ta, “Đối với bản thân cùng đối với người khác không giống với sao? Vẫn là đối với bản thân mình đặc biệt tàn nhẫn chút?”

Ta há mồm, nhưng sau một trận mới đáp, “Không phải. Tình huống không giống vậy, anh xem, bọn họ lưỡng tình tương duyệt. Em đâu, hoàn toàn là đơn phương. Loại sự tình này, không thể nói người chờ lâu, trả giá hơn mượn gì đó đi yêu cầu người khác. Người ta không có nghĩa vụ này...”

“Nhưng hắn biết.” Trên mặt Lâm Tiễn hiện lên một tia khinh bỉ, “Hắn không phải không biết.”

“Đúng, hắn biết. Nhưng thái độ hắn luôn minh xác, là em tử triển lạn đả* đi!” Ta có chút nôn nóng, “Lâm Tiễn, anh hôm nay làm sao? Đơn thuần thảo luận chuyện người khác, làm gì xả đến trên người em? Anh muốn thử cái gì? Anh có biết chút gì? Anh muốn xác định cái gì?”

* Tử triển lạn đả: Quân mãi không bỏ, đánh hoài không chết.

“Anh muốn xác minh chuyện, bất quá em lại không rõ ràng.” Hấn nghiêm khắc, “Em đừng có giả bộ.”

“Em không rõ ràng lắm, em không biết!” Ta cũng bất tri bất giác đứng dậy, đối với hấn lên án ta đối với người nào đó dư tình chưa xong rất là bi phần. Chuyện kia thật sự đã trôi qua sao? Ta đều biểu hiện kiên định quyết tâm như vậy, còn cùng hấn trải qua... Hấn còn ở chỗ này rồi rắm cái gì?

Ta cảm thấy thật ủy khuất, rất ủy khuất, “Lâm Tiễn, em thật ngốc. Trước kia anh nói em là tình trường ngu ngốc, em nghĩ anh đang chê em.”

Hấn sắc mặt vi trệ, chợt khoe mắt đuôi lông mày không còn nhíu lại, chậm rãi trở nên nhu hòa, “Kia đương nhiên là khen em, nhưng là càng đến bây giờ, anh càng lo lắng. Em ở bên cạnh anh, mà anh không dám nghĩ tâm tư của em thực để nơi nào? Cho dù em thuộc về anh, anh vẫn sẽ bất an. Anh không biết, anh không xác định, tâm em có thực ở trong này hay không.”

“Về đối với người yêu, anh sẽ càng chuyên chú càng quan tâm, không có lý do khác. Anh muốn biết, em có biết chuyện này, em vì bọn họ đưa đề nghị thế nào. Mà bọn họ, cuối cùng sẽ đưa ra cái quyết định gì. Là nghe theo thiết tình bản thân, vì yêu bỏ lại hết thảy rời xa thiên nhai. Hay là đem chôn chặt dưới đáy lòng, tiếp tục cuộc sống hiện tại. Anh muốn biết em sẽ lựa chọn thế nào, có loại lý do gì. Anh càng muốn biết là, em chân chính đối diện với chính em sao?”

“Anh biết em không phải người thích trốn tránh, có thể có khi em sẽ qua loa cho xong, được chăng hay chớ. Đến bây giờ anh đã thật để ý, lại tiếp tục đi xuống, anh sẽ càng ngày càng để ý.”

“Anh không nghĩ bức em, nhưng anh cũng có quyền yêu cầu bản thân được đối đãi công bằng, chẳng sợ anh bắt đầu cũng không sáng rọi.”

“Hách Quýnh, anh yêu em. Còn em?”

46. Chương 46

Mưa rào rào rào rào rơi, không chỉ có trạng thái không ngừng, ngược lại càng rơi xuống càng lớn. Không khí khô nóng đã sớm tản đi, nước mưa rơi chảy xuống sông, làm quấy đảo sắc lục. Trên mặt đất thành những vũng nước mưa, trở nên nhuận ẩm mà xộp, tia nhiệt khí cuối cùng cũng bị rút tắt. Bầu trời u ám mà âm trầm, ở khe hở đám mây đen ngẫu nhiên còn xẹt qua tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm.

Nghe thấy một người vừa chạy vọt vào trong cửa hàng đang trêu đùa thiếu nam thiếu nữ, nói hoàn hảo chạy đến kịp, không phải bị sét đánh đến không chết cũng phải tiêu. Đích xác, bọn họ vận khí thật tốt, chạy đến nhanh nên không bị sét đánh. Mà ta đâu, chính là ngồi ở ngay trong này cũng đã bị sét đánh đến nội tiêu, đừng nói chạy, đi đều không đi nổi.

Không nghĩ tới 3 từ làm cho người ta cảm động say mê vạn phần không thôi trên sách và tivi, khi áp dụng vào hiện thực trực tiếp đối mặt lại có một hiệu quả làm người ta mao tủng (nổi da gà). Nhưng mao tủng là mao tủng, nữ nhân bình thường nghe thổ lộ trực tiếp thế, không nói đến cảm động gì, trong lòng nổi lên một trận vui sướng nho nhỏ cùng kinh hãi a! Chính là, nhiều vui sướng nho nhỏ ngưng tụ lại cũng chống không lại liếc hần một cái sợ hãi. Phải biết rằng, có thể làm một vùng biển sợ hãi trừ bỏ cá voi, cũng chỉ có bá chủ biển cả cá mập trắng khổng lồ. Hiện giờ, cá mập trắng khổng lồ an vị trước mặt ta, biểu tình nghiêm túc chờ ta trả lời.

Ta biết có rất nhiều chuyện phải cùng hấn giải thích rõ ràng, bởi vì hấn dù sao không phải con giun trong bụng ta, hấn còn không có thuật đọc tâm. Hấn chỉ có phán đoán bản thân cùng phân tích, cho nên mới bất an cùng nghi hoặc. Hấn muốn chính là một câu trả lời, mà ta cũng phải cấp.

Huống chi, câu trả lời này với ta mà nói cũng không khó, không cần suy xét lâu, càng không cần rối rắm.

Nhưng, ngay cả vài lần định nói đến miệng, lại nuốt trở về. Không phải là ta nghĩ muốn trêu chọc người, hoàn toàn là cân não chuyển qua. Nhín thấy ta bộ dáng ấp úng, cá mập trắng khổng lồ thấp vọng tràn đầy khuôn mặt. Ta có chút hoảng, có chút sợ. Bất quá trong lúc đó, từ nhỏ đến lớn xem phim truyền hình cùng

truyện tranh thiếu nữ trong đó các loại hiểu lầm người cuối cùng làm cho nam nữ chủ trời nam đất bắc chết già không gặp lại nhau một đoạn ngắn như thác đổ vào trong đầu.

Tuy rằng hiện tại lưu hành nói người giải thích hay không giải thích, chân tướng là ở chỗ này, không đi bất động. Nhưng ngồi trước mặt là một nam nhân chân dài, không giải thích rõ ràng hẳn sẽ chạy!

Mắt thấy mặt Lâm Tiễn đã đen như mây bên ngoài, càng không cần nói ngón tay đầu năm thật chặt. Xuống chút nữa xem xét xem xét, a, mũi chân hẳn đã hướng ra cửa, vô cùng có khả năng giầy tiếp theo liền đập bàn chạy lấy người còn không tính tiền.

Trong lúc nhất thời nhiệt huyết xông lên đầu, ta cơ hồ là dùng tóc, hơn phân nửa người nằm sấp trên bàn. Hai tay gắt gao nắm tay hẳn, hô hấp đều dồn dập, “Lâm Tiễn, anh, anh hãy nghe me nói, em... Em...” Ánh mắt ta gắt gao nhìn chăm chăm hẳn, có thể nhìn ra được hẳn kinh ngạc rất nhiều, lại có một chút biểu tình chờ mong. Nhưng là ta rất không tốt, thời điểm mấu chốt không phải tung vòng cổ là đập vòng cổ. Điều ‘em em em’ đã nửa ngày, còn không nghe từ tiếp theo.

Thật không phải nhử, mà là lựa chọn có khó khăn a! Ta chết cũng không có biện pháp cùng hẳn nói ra ba từ kinh điển kia, chẳng sợ thêm từ ‘cũng’ vào. Có thể nói cách khác lại có vẻ không đủ phân lượng, không có thành ý, hẳn vô cùng có khả năng dưới cơn thịnh nộ phẩy tay áo bỏ đi. Ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mắt thấy vẻ mặt hẳn từ chờ mong trực tiếp chuyển thành ‘Quả nhiên ngọc nữ tử này không thương ta’. Ta thật không muốn làm hẳn thất vọng, đồng dạng, ta cũng phải đối được với bản thân.

“Em, em đồng ý anh nửa câu đầu!”

“Àn?”

“Chính là trước câu ‘Còn em?’ đó.” Nói như vậy đủ trắng ra rồi, nghĩ không ra biện pháp nào. Sát, ta chính là kì quái không muốn nói ra ba chữ kia thế nào!

Lâm Tiễn lông mi lại nhướn lên, mắt hưng sau dựa vào, đưa tay đến, “Hách Quýnh, nói em yêu anh, liền khó như vậy?”

Ta run lấy bầy, “Em thích truyền thống chút, hiểu trong lòng mà không nói là tốt rồi.” Ni mã lão tử làm sao dám nói cho hẳn, ta vừa nghe hẳn nói ba chữ này toàn thân ta tựa như bị điện giật. Nếu hẳn lại gần chút, dùng cái miệng ái ái muội muội nói nhỏ với ta, chỉ sợ ta sẽ trực tiếp nằm trên mặt đất.

“Hiểu trong lòng mà không nói?” Hẳn nhú mày, “Em xác định?”

Ta nặng nề mà gật đầu, “Xác định.”

Biểu tình trên mặt hẳn rất cục có chút buông lỏng, tay nắm cũng thả xuống, “Chứng minh đâu?”

“Chứng minh?”

“Em không nói thẳng, ít nhất làm chút gì tỏ vẻ đi.” Miệng hẳn lóe lên tia狡 hoạt, “Như vậy mới có thể tin.”

Ni mã không cần được một tác lại muốn tiến một thước a! Ni mã ta ngay cả dũng khí nói cũng không có người nha còn muốn ta làm! Ni mã rốt cuộc muốn ta làm cái gì a! Ni mã cứ nhiên còn có thể cười quỷ dị như vậy a! Ni mã có phải hay không muốn ta hôn môi a! Ni mã có phải hay không còn phải kiêm có kỹ thuật nhất định yêu cầu nụ hôn dài a! Ni mã không phải là muốn chờ ta chủ động qua, tại hiện trường biểu diễn chuyên nghiệp tiêu chuẩn cách thức nụ hôn sâu đi!

Ta trong lòng một trận rít gào tào bạo, cũng không dám rít gào ra. Ta chỉ phải cùng hẳn nói, làm sao, anh yêu cầu em tám chín phần là không làm được. Nếu không, em đi.

Cá mập trắng khổng lồ khoan dung đồng ý.

Ta khẽ cắn môi, nghĩ rằng biểu hiện quyết tâm vẫn là ba chữ có lực nhất kia. Huống chi trong lòng ta thực sự nghĩ như vậy, không đạo lí nói không nên lời. Nhưng, ngay khi ta quyết tâm kiên định như thế, lại không chịu nổi tinh thần khẩn trương cùng thần kinh giật giật, một cái vô ý, rõ ràng một câu ba chữ kia liền bị ta kéo dài,

“Anh thấy em muốn cho anh vào sổ hộ khẩu nhà em loại hành vi này, có phải hay không thật luẩn quẩn trong lòng?”

Đột nhiên trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn, tiếng ù ù thanh thanh liên miên coi như một tòa đại sơn bàn muốn áp chế đến. Đáng quý là, dưới tình huống như vậy ta cùng Lâm Tiến cư nhiên cũng chưa động.

Chén trà trong tay hắn không biết đồ lúc nào, nước trà bên trong trào quá non nửa cái bàn, giọt giọt chảy xuống. Ta ra vẻ trấn định thân thủ cầm chén trà của hắn, lại cho chút nước trà vào. Hắn như là hoảng thần, một đôi mắt chỉ yên lặng ngưng trên tay ta. Trong chốc lát, lại chậm rãi từ tay ta chuyển lên mặt ta. Ta bị hắn nhìn chột dạ thân nhuyển ra, cổ che dấu giống như cầm chén trà của mình giả bộ đang uống trà.

“Hách Quýnh,” hắn rót cục mở miệng, thanh âm kia nghe qua phẳng phất đã bị kinh hách, “Em đây là muốn anh ở rể sao?”

“Phốc...” Nước trà từ trong miệng ta cùng lỗ mũi đồng thời phun ra, đáng thương ta chặt vật như vậy còn phải làm một cái vẻ xua tay giải thích cầu tha thứ, “Không dám, không dám! Ngần vạn đừng!”

Hắn nheo mắt lại, “Em vừa rồi rõ ràng nói như vậy.”

Ta lệ rơi đầy mặt, “Là em nói sai rồi, em không phải cái ý tứ kia. Anh nhanh quên đi, em vừa rồi đầu lưỡi bị rút gân nói sai nói...”

“Ý của em là không nhận lời vừa nói ra?”

“Không phải...” Ta cấu trên đùi một phen mới miễn cưỡng trấn định, “Em, ý từ của em là, vừa rồi là em nói sai. Cái bản hộ khẩu cái gì anh đừng để trong lòng, nào có cho anh đạo lý ở rể. Rất không hợp logic, đúng hay không? Có phải hay không? Ha ha a...”

“Vẫn là không tự nhận?”

“... Em nhận.”

“Thì phải là muốn anh nhập hộ khẩu nhà em?”

“Ách, cái kia...”

“Hách Quýnh, em thật sự thật luẩn quẩn trong lòng. Ân? Thật muốn làm anh vào chưa?”

“Không đúng không đúng!”

“Như vậy, đổi em vào nhà của anh, thế nào?”

“...” Ta hai tay ôm đầu, mặt nhào vào trên bàn giống như giẻ lau trên bàn.

“Vẫn là không muốn nhận thức! Ân?”

Nam nhân nha, càng được một tác lại muốn tiến một thước, lại càng ngày vô lại. Ta nhin không được ngăn đầu quát, “Sát, anh ngay cả trẻ con đều nhập ngoại tịch, trong còn có bản hộ khẩu loại gian khổ này nọ sao? Anh nha có sao? Có sao?” Ít nhiều trước kia cùng Lâm Hủ nói chuyện đã biết không ít bát quái Lâm gia, sau vừa vặn đổ lên miệng hắn. Phỏng chừng hắn cũng không lo lắng đến một tầng này, nghe ta rống xong sau sững sốt một phần chung sau mới cảm giận trả lời, “Không có.”

Cảm tạ chính phủ Thiên triều! Cảm tạ các trung tâm quản lý cấp hộ tịch! Cảm tạ phòng làm việc nhân dân ngã tư đường!

Ta không dấu dắc ý, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, “Chính vậy, anh đều không hộ khẩu, còn bắt em đến chỗ nào?” Hắn nheo mắt lại, một bên nhẹ nhàng gạt đầu một bên âm hiểm nói, “Hách Quýnh, anh việc này còn không xong.”

Có liên quan tới một đoạn tranh chấp hộ khẩu cuối cùng đi tố cáo, mà bên ngoài mưa to cuối cùng sau hai ba giờ cuối cùng có dấu hiệu giảm nhỏ. Nhưng loại dấu hiệu giảm nhỏ này thật hù người, bởi vì dân bản xứ bàn cách vách đều nói loại mưa này đều mưa mấy ngày, hơn nữa là một trận to một trận nhỏ.

Ta nguyên tính toán mượn ô của lão bản nương về, nhưng nhân gia phi thường bắt đưa hai trăm đồng tiền thế chấp. Ta trốn mắt trừng đem cái ô rách tung tóe dù giấy vẽ cả buổi, thế nào cũng không thấy nó có giá

trị hai trăm đồng, mà Lâm Tiến cũng không phải cái loại nhà giàu mới nhiều tiền mà tùy tiện vung. Nhân gia nói, xảo trá cùng người nhân cơ hội cháy nhà hôi của kỳ thực chính là tính chất đồng nhất. Lão bản nương bị hấn nói lời này gương mặt bị nghẹn xanh mét, dứt khoát đem cái ô ném một bên nói không mượn. Nhìn lão bản nương trương cái khuôn mặt, trong lòng ta hết giận. Thừa dịp mưa đang nhỏ đi nhiều, ta đề nghị nói có thể chạy chậm về, dù sao nơi này cách nhà trọ cũng bất quá nửa con phố.

Một đường chạy đi đều thuận tiện, đá lát đường tuy rằng trơn ẩm, nhưng hai người cùng chạy cũng không dễ dàng ngã sấp xuống. Duy nhất không thuận là lúc chuẩn bị tới nơi, mưa đột nhiên lớn. Ta một bên chạy trời chết một bên oa oa kêu, không chạy hai bước đã bị hấn giữ chặt, một bóng che lại.

“Ngao, cuồng bại lộ.”

“Câm miệng.”

“Tuy rằng tối, nhưng đáng người cũng không tệ chắc chắn.”

“...”

“Có thể sờ một chút sao?”

“Hách Quýnh!”

“Ngao ngao!”

Một đường cãi nhau âm ỉ, đợi bên ngoài nhà trọ, người cũng bị ướt không sai biệt lắm. Ta thần kinh tương đối thô, lại mặc thêm quần áo tối màu, còn có thể hi hi ha ha đùa hấn. Hấn thăm chút, quần áo đều ẩm rồi tinh rồi mù. Hơn nữa nhân gia đen, nên thích mặc đồ trắng, nhưng quần áo màu trắng bị dính nước sau hiệu quả thật trong suốt. Lúc này vừa vặn là lúc ăn cơm chiều, người lui tới đều tránh không được nhìn thêm vài phần. Hấn đại khái cũng cảm thấy không được tự nhiên, trực tiếp muốn trốn về phòng.

Nhưng là — ân, lại tới nữa, — lúc trước đi chơi hấn đem chìa khóa phòng để trong túi tiền ta. Vừa rồi chạy một mạch, đem túi tiền ta bị tung ra, bên trong trượt đi. Càng không hay ho là trước tiên sánh là người quản sự chìa khóa đã ra ngoài, ngày mai mới trở về. Cái này lại không dám hưng tai nhạc họa, ta cũng học Lâm Tiến hai tay khoanh trước ngực, tội nghiệp kẻ bên hấn, “Lam sao bây giờ?” Hấn phỏng chừng là bị ta tức giận đến nói không ra lời, liền đem một đôi mắt to hung tron tròng ta, đem ta trừng tự động bị héo thành một cục, ngoan ngoan đứng trên mặt đất không dám nói lời nào.

Lâm Tiến đến tiền sảnh nói hồi lâu, thẳng đến khi cái kính đập bàn, đối phương mới đồng ý tìm người mở khóa. Ta phía sau đã bày biện ra mặt xanh môi trắng như cương thi, bộ dáng Lâm Tiến cũng không tốt hơn. Chờ người mở khóa đến, ta run rẩy đi qua. Không đi hai bước chân liền nhuyển, may ở bên cạnh có nam nhân rắn chắc, thời điểm máu chốt đều có tác dụng chống đỡ.

“Thực phế sài.”

“Oa, anh thật giỏi, anh làm sao thấy được em là phế sài.”

“Hách Quýnh, em thật sự là...” Hấn chán nản, “Anh thật sự là —”

“Thế nào?” Đây khuôn mặt rồi rầm nhỏ nhẩn nha, thật sự càng xem càng thuận mắt, ta bất chấp bản thân sẽ bị cảm mạo phát sốt, đùa giỡn hấn, “Muốn thế nào a?”

Ngay tại lúc hấn hận không thể tróc ta lột da ta xem, ta đột nhiên cảm giác sau lưng có một cỗ hàn phong thổi qua, ngay sau đó một tiếng làm cho da đầu ta rơi rụng.

“Ca ca... Hách, Hách Quýnh?”

Cơ hồ đồng nhất một khắc, ta cùng Lâm Tiến nhất tề quay đầu.

Cách hai ba thước Lâm Hủ đứng trên bậc, tựa hồ cũng bị mưa ướt thấm, trên người không mấy chỗ khô. Tóc ẩm thành một mảng, ngón tay trắng non mềm còn đang nhỏ nước. Lúc này, hấn đang tron đôi mắt nâu nguyên nhân vì khiếp sợ mà mở to, môi cũng có chút run run.

Không biết là dọa, hay là đông lạnh.

Đây là một thời khắc quá mức xấu hổ. Ta đôi tay còn sờ sảng trên cánh tay Lâm Tiễn, chỉ có thể nửa mở miệng, “À a...” Không biết làm sao. Nếu mà so sánh, nam nhân bị sờ sảng kia tâm lý phòng tuyến mạnh hơn. Chỉ thấy hắn tự nhiên mỉm cười, thuận với tình hình nói,

“Tiểu Hủ, ăn cơm chiều chưa?”

47. Chương 47

Một đôi tổ hợp không thỏa đáng ở một địa điểm thời gian không thích hợp, gặp một người vốn không nên xuất hiện. Một loạt trùng hợp cộng lại, liền hợp thành một khay cốc chén (bị kịch).

Lâm Hủ sắc mặt trắng bệch, giống như mộc nhân vẫn không nhúc nhích. Mà đối với câu hỏi của Lâm Tiễn, cậu càng như không nghe thấy. Một đôi mắt nhìn trên ta cùng Lâm Tiễn trên mặt di đến dờ đi, ngay sau gương mặt hắn đỏ lên, môi dưới cũng cắn.

Nói thật, không cần nói ta, chỉ sợ ngay cả Lâm Tiễn cũng không nghĩ tới chỗ này gặp cậu. Ta dám đánh đổ Lâm Tiễn lần này lấy việc công làm việc tư đi du lịch người biết được chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà hắn đến Vân trấn hành trình cũng là lâm thời đặt ra, như vậy tính ra người biết đến chỗ hắn đi liền càng thiếu đến đáng thương, mà những người này khẳng định không bao hàm Lâm Hủ.

Kia, sao cậu làm sao biết chỗ này mà tìm?

Ta hơi bất an nhìn thoáng qua Lâm Tiễn, chỉ thấy sắc mặt hắn không thay đổi, nhẹ nhàng mà xoa bóp tay của ta lại nói ta. Tiễn lên sờ sờ tóc ẩm của đệ đệ, mười phần ca ca tốt, “Thế nào ướt như vậy, em sẽ sinh bệnh.” Vừa nói một bên còn kéo hắn tới cầu thang, ta chạy nhanh bên cạnh né né, làm ột đôi huynh đệ cung nhường đường ra.

Định bước đi, Lâm Hủ vừa đi lên hai bước, đột nhiên giống như điện giật bỏ tay Lâm Tiễn ra, ba một tiếng. Động tác này biên độ lớn một chút, làm cho người khác chú ý. May mà Lâm Tiễn đối với đệ đệ này cưng chiều quen, gần hơi hơi ngạc nhiên.

Gương mặt Lâm Hủ lúc này đã từ hồng chuyển thành xanh mét, ta chơi bây giờ chưa gặp biểu tình cậu như vậy, hoàn toàn thay đổi thành người khác. Kia khi hắn hỗn tạp phần nộ cùng ánh mắt nghi hoặc quét đến đây, ta theo bản năng nép sát tường càng nhanh chút.

Rất kỳ quái, kỳ thực ta căn bản không cần chột dạ. Nhưng là, lúc ánh mắt hắn dừng trên mặt ta, gương mặt ta đột nhiên liền thiêu đốt. Ánh mắt Lâm Hủ tựa hồ oán trách cùng chất vấn, phảng phất như ta lừa hắn. Cảm xúc nan kham từ đáy lòng dâng lên, ta dứt khoát cúi đầu.

Thấy ta do dự, Lâm Hủ có vẻ tích cực chủ động. Hắn từng bước đi lên, nắm tay ta liền đi lên lầu, vừa đi một bên hỏi, “Tỷ ở tại lầu mấy? phòng bao nhiêu?” Hành động đột ngột của hắn thật sự là đem ta dọa choáng váng, há mồm liền đem sổ phòng nói cho hắn. Thật không biết cánh tay Lâm Hủ lấy đâu ra khí lực lớn như vậy, ta thế nhưng bị hắn kéo lên vài bậc. Bất quá, lúc đi đến chân nghỉ cầu thang, ta chỉ cảm thấy tay kia đột nhiên trầm xuống, người liền bị trụ lại, không đi được.

Đệ đệ trên bậc thang, ca ca dưới cầu thang. Ta vừa đứng ngay chân nghỉ cầu thang, ngay góc chỗ ngoặt tựa như khẩu súng ngắm ta.

Thời gian đọng lại vài giây sau, Lâm Hủ đột nhiên phát lực, trên tay dùng sức kéo. Ta không hề phòng bị bị hắn kéo một phen, nhưng tay kia vẫn bị Lâm Tiễn nắm, người trên người dưới hỗ trợ lực lẫn nhau, ngực đồng một tiếng đụng vào góc trên tay vịn.

Đau quá!

Trước chọc đến người lại bị ép đến bẹp dí, cuối cùng đầu liền phế...

Đầu người bị phế a!

Trường hợp giằng co kì dị này quả nhiên đưa tới không ít người ghé mắt, làm một người qua đường Giáp yên lặng vô danh hai mươi mấy năm qua, da mặt ta tỏ vẻ áp lực so với bị phế còn muốn lớn. May mà Lâm

Tiền lớn tuổi hơn chút, thấy phía sau cùng đệ đệ đầu nguừ sẽ chỉ làm người vây xem chế giễu, bởi vậy hắn rất nhanh liền buông lỏng tay ra.

Hắn buông lỏng tay, Lâm Hủ giống như đầu tàu mã lực oanh ầm ầm dẫn ta lên lầu. Ta thân bất do kỷ bị tha lên lầu, thợ mở khóa đã sớm chờ ở cửa phòng, xa xa nhìn thấy ta liền không kiên nhẫn, "Là gian kia?"

Ta không chút suy nghĩ liền chỉ chỉ phòng Lâm Tiền — tha thứ ta đi, này thật sự là phản ứng bản năng, bởi vì ta nguyên bản trong cây vào phí mở khóa của Lâm Tiền, nên cửa phòng hắn nên mở trước. Thợ khóa không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, công cụ một cái dùi làm vài cái liền đem khóa mở. Cửa phòng mở ra, đối diện cửa cái giá áp rõ ràng treo quần áo Lâm Tiền. Ta chẳng sợ thần kinh lại trì độn cũng vô pháp xem nhẹ trên tay đột nhiên đau đớn, lại uốn éo đầu xem tiểu bạch thổ, chắc chắn, ánh mắt kia đều bị màu cà rốt nhuộm hồng. Ta lúc này mới cảm thấy không ổn, chạy nhanh gọi thợ khóa lại nói còn có một gian, phòng ta.

"Còn có một gian?" Thợ khóa nhìn ta, nhìn nhìn Lâm Hủ, "Kia lại thêm một trăm."

"Cái gì? Lại một trăm?" Ta bấp chập đang trong trạng thái cà rốt bị thỏ gặm, tiểu thị dân bị ai thiên tính phát tác, "Mở hai cái khóa muốn hai trăm?" Kỳ thực cấp năm mươi đều tính là nhiều, nhưng nhân gia muốn bắt chẹt du khách sao, căn bản không ặc cả. Hơn nữa Lâm Tiền đứng sau ta liên tiếp hất xì, tâm ta mềm nhũn, nghĩ đến lúc này người tự nhiên trọng yếu hơn tiền rất nhiều, liền từ bỏ.

Thợ khóa tuy rằng hắc tâm, nhưng nghiệp vụ trình độ vẫn là không sai. Giá đã thảo thuận, trên tay rào rào đem khóa một phòng khác cũng biết mở. Ta một biên sai khiến Lâm Tiền lấy tiền, một bên không dấu vết ngăn Lâm Hủ vài lần. Thấy sắc mặt cậu hơi hoãn, đang muốn thở một hơi dài, tiếng hắn ầm ầm liền vang lên, "Hai người ở cách vách a."

Ta cùng Lâm Tiền thật ăn ý nhìn thoáng qua, trăm miệng một lời, "Khi đến còn thừa hai phòng này." Đây là lời nói thật, ta cùng Lâm Tiền đến đây lâu hai còn thừa hai gian phòng này. Hơn nữa tính ở gần có chuyện gì dễ xử lý, đương nhiên ta khi đó không nghĩ tới gần đây còn có phương diện tiện lợi bị ăn, thật đúng là tiện nghi người nào đó.

Ánh mắt Lâm Hủ lướt qua ca ca cùng ta lưu vài vòng, mắt hững 'Nga' một tiếng. Loại thời khắc xấu hổ ta dứt khoát chạy nhanh, trước đi vào phòng để cho hai anh em có không gian nói chuyện. Cũng không nghĩ chân ta trước vừa mới tiến vào phòng, sau lưng Lâm Hủ cũng đi vào, oa nhi này còn thói quen tùy tay đóng cửa. Ta không kịp mở miệng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Tiền mang khuôn mặt kinh ngạc nháy mắt biến mất sau cánh cửa.

Nhìn cậu đứng gần như vậy, cái mũi sẽ không bị bóp méo đi.

Cửa vừa đóng lại, Lâm Hủ liền không có khí thế vừa rồi. Cúi đầu yên lặng đem ba lô ném lên sàn, nhưng sau liền đứng tại chỗ, bộ dáng có chút không biết làm sao. Ta so với cậu cũng không biết làm sao, vốn là muốn chuẩn bị vừa vào phòng liền tắm rửa. Nhưng Lâm Hủ giống cột điện tử đứng ở trong này, dù ta da mặt có dày thế nào cũng không có biện pháp thoải mái cầm nội y khăn tắm vào phòng tắm. Làm ta ấp a ấp úng nói ta muốn đi tắm rửa, cậu như bị điện giật giật mình, xấu hổ hướng bên cạnh dựa vào, cẩn thận nhìn ngay cả lỗ tai đều hồng.

Lỗ tai ta cũng đỏ.

Cậu đây là không tính toán đi sao? Là muốn thủ vệ... Hay là dòm ngó?

Ta nghẹn lại nghẹn, rốt cuộc không nhìn xuống, "Cái kia, cậu. cậu có thể hay không đi thay quần áo a. Ướt như vậy, sẽ cảm mạo."

Cậu nhìn chính mình, thanh âm nhẹ nhàng, "Không quan hệ, chờ tẩy tã xong, ta lại..."

=

48. Chương 48

Lâm Trạh bỏ trốn. Trong cuộc đời ta nghe được bát quái rung động nhất, đại khái đó là tin này.

Ta luôn luôn cảm thấy Lâm Trạh cùng Hứa Thậh Hành là cùng một loại người, bọn họ thông minh bình tĩnh tự tin lại cường đại, cũng sẽ không chủ động thoái nhượng cùng thỏa hiệp. Bọn họ có thể tươi cười hàm chứa không chút để ý, xem đủ loại kiểu dáng nữ nhân vì chính mình điên cuồng. Bọn họ hưởng thụ tình yêu mang đến đầy đủ thù lao, lại trước giờ không tin nó. Người như vậy, là tuyệt sẽ không vì tình yêu bỏ ra hi sinh gì. Nhưng là, hiện tại Lâm Hủ lại nói cho ta, Lâm Trạh bỏ trốn. Đi sạch sẽ hoàn toàn, không chút dong dưa dây dài nào. Nhưng biến chuyển làm ta rung động qua đi lại sinh ra cảm giác tò mò mãnh liệt — rốt cuộc là dạng nữ nhân nào có thể làm Lâm Trạh yêu đến loại trình độ này.

Đáng tiếc Lâm Hủ đối với việc này hiểu biết gần như giới hạn trong phong thư huynh trưởng lưu lại, đối với nữ nhân kia cậu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là Lâm Trạh cùng nàng dây dưa vài năm. Cái khác, cậu liền hoàn toàn không biết gì cả. Lâm Hủ không biết rõ chân tướng không quan hệ, không phải có một Lâm lão nhị sao, hần hần là biết.

“Hiện tại đại ca không có tin tức còn chưa lộ ra, chỉ có Diêu trợ lí cùng Chu quản lí vài người biết, mấy ngày nay chuyện trong tập đoàn đều bọn họ xử lí.” Tiếng Lâm Hủ tiết lộ hần đang bất an, “Trong khoản thời gian ngắn là có thể, nhưng lâu dài luôn không thỏa đáng.”

Ta nhìn nhìn Lâm Tiển, mày hần nhanh nhú lại, tựa hồ không nghe qua. Ta cảm thấy hần có tâm sự, nhưng lại không thể làm hần chột dạ tâm sự. Cách trong chốc lát, hần rốt cục mở miệng nói, “Được rồi, ngày mai chúng ta liền khởi hành trở về.” Lại nhìn về phía ta, dường như trưng cầu ý kiến, “Có thể chứ?”

Ta gật đầu giống gà mổ thóc, ca ca cũng không thấy, nào có tâm tư du sơn ngoạn thủy? Đương nhiên chạy nhanh trước về càng tốt, thu thập cục diện rồi rảh. Ngày kế, chúng ta liền thu thập xong tính toán đường về. Tính toán hồi trình ngồi máy bay, sân bay cách Vân trấn một thành thị khá xa. Đến lúc chọn phương tiện nào đến thành thị đó, chúng ta ý kiến khác nhau. Ta có khuynh hướng ngồi xe lửa, bởi vì ngày mưa liên tiếp tình hình giao thông không tốt. Mà Lâm Tiển vốn định đi xe tải, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn. Còn lại Lâm Hủ yên tĩnh ngồi một bên không phát biểu ý kiến, ta cảm thấy cậu tương đối có khả năng đồng ý lựa chọn anh cậu.

Sau một phe tranh chấp, vẫn là đại gia có tiền thắng lợi. Bất quá, nhất thời thắng lợi không có nghĩa là thắng lợi vĩnh cửu. Quả nhiên liền như ta nói, loại thời tiết mưa này xe tải đều không đồng ý đi đường dài. Lâm Tiển gọi một vơg điện thoại thật vất vả gọi được một xe, lái xe há miệng liền báo cái giá trên trời. Không cần nói ta hô to gọi nhỏ, ngay cả Lâm Tiển cũng nhăn mày lại, nhưng hần vẫn đáp ứng. Nhưng xe không mở bao lâu, lái xe nhận được điện thoại nói trong nhà gặp chuyện không may, cấp bao nhiêu tiền cũng không đi. Lâm Tiển nhất thời giận tím mặt, đem ta cùng Lâm Hủ sợ quá mức. Cuối cùng lái xe một bên chịu nhận lỗi, một bên đem chúng ta đưa đến nhà ga.

Lâm Tiển xuống xe cơn giận còn sót chưa tiêu, la hét muốn trách cứ. Ta nhịn không được đẩy hần một phen, “Được rồi, ai không có tam tai ngũ nan. Người ta cũng không lấy tiền của anh sao? Không cần dùng dằng với người ta.” Hần đang nổi nóng. cũng không để ý ta, mang theo hành lý liền vào đại sảnh nhà chờ. Nhưng Lâm Hủ một bên nhỏ giọng nói, “Tỷ đừng nóng giận, nhị ca sốt ruột mới có thể như vậy.”

Ta trừng mắt bóng dáng Lâm Tiển hồi lâu mới thán ra một hơi, “Tôi biết.”

Nguyên lai cho rằng không phải mùa du lịch thịnh vượng lại mưa to xe lửa sẽ không chen, nhưng đến nhà chờ xe ta mới biết bản thân sai lầm hoàn toàn, kia quả thực chính là người tới tập nập a.

“Không thể nào, cũng không phải xuân vận cũng không phải tuần hoàng kim, lại càng không phải đợt nghỉ hè sinh viện, như thế nào nhiều vậy?” Ta lảm bảm nói, “Chắc là mình hoa mắt đi.”

Sự thật là ta cũng không có hoa mắt, từ đám đông theo một đường chém giết thật vất vả mới mua được vé xe lửa như Lâm Tiển nói, chúng ta vận khí thật quá tốt. Khó được một lần xa nhà, chẳng lẽ ngồi một lần xe lửa, cư nhiên thật khéo đi trùng với mỗi đơn vị đoàn du lịch của lão niên về hưu hồi trình + mỗi hương trấn xí nghiệp liên hợp tập hợp tập thể trung chuyển. Một xe lửa tràn đầy, không cần nói giường mềm, có thể thắng giá mua được vé ghế ngồi cứng phải cười trộm.

Lúc chen lên xe, tự nhiên không cần phải nói. Bất quá, Lâm Tiễn tốt xấu có một lần kinh nghiệm chen, lần này lão luyện rất nhiều. Lâm Hủ còn kém, nhìn thấy cậu trong đám đông bị chen mất trọn trắng. Lâm Tiễn một tay kéo ta, một tay che chỗ đệ đệ, ý vào ưu thế bản thân ột đường chém giết chen lên xe.

Lên xe sau lại vẫn như cũ không thoải mái, chúng ta còn phải trong đám người tìm được vị trí ngồi. Nhìn mãi không ra người ngồi người đứng, biểu tình Lâm Hủ gần như khóc, “Chúng ta, chúng ta thế nào cũng phải chen bọn họ sao?”

Ta hít sâu một ngụm, “Nếu không như thế, chúng ta phải một đường trở về. Cậu đừng sợ, coi như đang chơi quét mìn. Liền tính mà chen phải, nói lời xin lỗi là được.” Lại vì hấn thêm dũng khí, liền chỉ vào Lâm Tiễn nói, “Cậu hỏi anh cậu, hấn đến lúc đó cũng như vậy.”

“Thật vậy chẳng?” Hai mắt Lâm Hủ sáng lấp lánh nhìn anh trai.

Lâm Tiễn mặt cứng ngắc, ngay sau đó thật oán trách nhìn ta liếc mắt một cái, như đang nói ‘Em là kẻ lừa đảo’. Nhưng, tốt xấu hấn không vạch trần ta, còn theo gậy tre hướng lên trên đi vài cái, “Đúng vậy. Đi cẩn thận một chút, không có việc gì.”

Lâm Hủ thế này mới khoan tâm.

Ba người tay dắt tay, dè dặt cẩn trọng chen đầu người địa lôi. May mắn chỗ ngồi cách không xa, rất nhanh tìm được. Bất quá, chúng tìm được chỗ đã có người ngồi, ba huynh đệ giản dị dân công. Chính là tay họ một chia bia một đầu vịt, hiện tại nhìn thấy chính chủ đến cũng tự giác đứng lên.

Ở trên xe lửa sự tình nào cũng có, ta cũng không để trong lòng. Nhưng Lâm Tiễn thì thật mất hứng, bởi vì trên vị trí đã một mảnh bữa bãi, xác hạt dưa vỏ lon còn có cái bột phấn gì đó phơ lên một bàn. Ta nhìn thấy sắc mặt hấn ần ần biến thành màu đen. Mà sắc mặt Lâm Hủ ần ần màu xanh, cảm thán một tiếng, chỉ phải xắn tay áo chủ động thu thập.

Ni mã, lần sau không cùng huynh đệ hấn đi chơi. Cho dù đi du lịch, ni mã ta cũng không ngồi xe lửa.

Thu thập thỏa đáng, hầu hạ hai vị thiếu gia ngồi xuống. Ta cho rằng có thể thở một hơi, có thể hoãn vừa chậm. Nhưng là — suất bàn, trong du lịch hồi trình xuất hiện không vui vẻ nhất — ngồi xuống không được bao lâu, Lâm Hủ nói khát, muốn uống nước. Phòng uống nước cách không xa, nhưng phi thường khó đi. Đang lúc khó xử, xe đẩy đồ ăn vặt trong truyền thuyết bài trừ muôn vàn khó khăn đi đến đây. Sắc mặt Lâm Tiễn cuối cùng đẹp mắt hơn, chọn thứ tốt chuẩn bị bỏ tiền, hấn đột nhiên tiếp tờ giấy hóa đơn dừng lại, này nhất định là hơn mười giây. Ta lúc này đã bóc hộp khoai chiên, nhìn hấn sắc mặt xanh trắng ở trên người sờ tới sờ lui, trong lòng lộp bộp.

Hồng rồi, xem bộ dáng này, không phải là...

“Anh không tìm thấy bóp tiền?”

“... Phải.”

A a a a a —————

Quả nhiên thừa dịp loạn bị người móc a a a a a —————

Chết rồi a!

Không có tiền đòi thợ luôn a !

Ta khoai tây chiên đều ăn a a !

Lâm Hủ ngay cả nước khoáng đều mở a a!

“Không quan hệ, đệ có mang tiền.” Lâm Hủ đem nước khoáng đặt trên bàn, cười tủm tỉm sờ vào trong túi, “Đệ — a!”

Ta nhìn cậu đột nhiên cũng biến sắc, một cổ tuyệt vọng đập vào mặt.

“Ca, chúng ta đụng tới tên móc túi!”

Nên nói, tiểu thiếu gia vĩnh viễn là chỉ vọng không lên, ngay cả thần kinh phản ứng đều so với người khác đều chậm. Nhưng là tiểu thiếu gia phản ứng chậm, không có nghĩa là người khác phản ứng chậm, tỷ như đại thúc bán đồ ăn vặt kia. Đại thúc từ đám người trùng trùng giết qua bao nhiêu người, sắc mặt đã khó xem, lại còn như vậy, càng không kiên nhẫn.

“Các người hiện tại là thế nào? Không có tiền sao? Đồ đều đã ăn hiện tại không có tiền! Một phân tiền cũng không không có sao?”

“Chúng ta là gặp chút khó khăn, đi ra ngoài, a nhưng,” ta chạy nhanh kéo Lâm Tiễn ngồi xuống, một bên kéo bọn họ lấy túi ra, “Ngài xin chờ chút, tôi lấy túi ra.” Trước có thấy Lâm Tiễn tùy tay đem tiền lẻ vứt trong túi, ông trời phù hộ bên trong có đủ tiền.

Tin tốt, trong túi có tiền!

Tin xấu, đều là tiền lẻ!

Tin tốt, tiền lẻ thiệt nhiều!

Tin xấu, vẫn không đủ!

“Còn thiếu hai đồng...” Ta cầm tiền mặt, gần như lấy lòng, “Chú xem... Cũng không thể giảm bớt...” Trên xe lửa gì đó đều đặc biệt quý, phí tổn sớm đủ rồi. Nhưng đại thúc lập tức rút gào muốn nói giảm cái gì, hắt bán đồ cho tới bây giờ không giảm giá, không có tiền cũng đừng ăn a.

Tuy rằng ta rất phẫn nộ, nhưng phía sau cũng phải khắc chế. Mà ta nhẫn được, Lâm gia huynh đệ chưa hẳn. Không cần nói sắc mặt Lâm Tiễn đều đen thui trước mặt ta chuẩn bị bạo phát, ngay cả Lâm Hủ cũng tức giận đến mặt trắng bệch. Mắt thấy sự tình sẽ không khống chế được hỏa tính đụng địa cầu, ta dứt khoát đem tâm bạo phát, “Hảo hảo hảo, tôi trả cho chú, cho chú đi được rồi. Dem miệng ngậm lại đừng ồn ào!” Lời vừa nói ra, đại thúc qua nhiên yên tĩnh. Lâm Tiễn cùng Lâm Hủ ánh mắt cũng nhìn qua đây, ánh mắt Lâm Tiễn đặc biệt phức tạp. Lâm Hủ kia đứa nhỏ vẫn như cũ bảo trì bản sắc châm chọc nhất quán của cậu tại lúc này, “Hách Quýnh, tỷ không móc sao?”

=

49. Chương 49

Một đường ép buộc, tốt xấu tại giữa trưa đã đến. Ta kế hoạch ngồi xe buýt đến sân bay, hãy nhìn Lâm Hủ tinh thần trạng thái không tốt. Rõ ràng ngoan ngoãn gọi xe đến, cũng may nhà ga cách sân bay không xa, hơn một trăm đồng.

Vào đại sảnh ta liền đến quầy bán vé. Vé là Lâm Tiễn đặt trên mạng, tiền đã thanh toán, ta nghĩ trừ bỏ Lâm gia huynh đệ giấy chứng nhận không bị móc là chuyện may mắn duy nhất. Bằng không ngay tại lúc này, ta đi chỗ nào kiếm tiền mua vé máy bay.

Lâm Hủ từ lúc lên xe lửa tinh thần không tốt lắm, đều đại sảnh sắc mặt càng trắng bệch. Lâm Tiễn trong chốc lát đều phải sờ sờ trán cậu, ta nhìn hắn giống lão gà mái mẹ có chút buồn cười, “Àn, xem cậu như vậy đại khái là mệt, nghỉ ngơi trong chốc lát chậm rãi là tốt rồi.”

“Đúng vậy, đệ không sao.” Lâm Hủ có chút kháng cự tránh tay hắn, “Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Lâm Tiễn vẫn như cũ không quá yên tâm, “Thật sự không có chỗ nào không thoải mái?”

Lâm Hủ tránh tay hắn, lãnh đạm hiềm thấy, “Không có.”

Nhìn Lâm Tiễn tay dừng giữa không trung, ta chạy nhanh hòa giải, “Hai người có đói bụng không? Cách lúc lên máy bay còn có chút thời, chúng ta muốn đi ăn chút gì không?”

Lâm Tiễn nhìn đồng hồ, “Cũng tốt. Tiểu Hủ, em muốn ăn cái gì?”

Lâm Hủ xoay người, hồ hững.

Tuy rằng không biết Lâm Hủ nháo cái gì kỳ quái, nhìn cậu thái độ kia ta cũng mất hứng. Tiểu thiếu gia cho dù muốn phát giận cũng phải tiến hành đúng trường hợp, huống chi làm ca ca đều phải tư thái vậy, người còn đùa giỡn cái gì? Đứt khoát đem cậu kéo đến, “Tiểu tử kia đùa giỡn cái gì? Còn đến phải ăn cơm, đi một chút đi.” Cậu tuy rằng bưng khuôn mặt không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên.

Sân bay thứ gì cũng quý, ngay mì ăn liền cùng nước khoáng đều bán hơn mười hai mươi mấy đồng, nhưng cũng may mặc thức thức (Mc Donalds) là cả nước thống nhất. Ta quá đói bụng, một khối hamburger không mấy miếng đã đi xuống bụng. Lâm Tiễn tuy rằng ăn chậm, nhưng đem phần ăn ăn sạch sẽ, chỉ có Lâm Hủ thừa lại hơn phân nửa.

“Có phải ăn không quen?” Hảo ca ca thật là ứng chiếu chu toàn, “Hay là coke rất lạnh?”

“Cậu làm sao có thể ăn không quen? Trước kia trong quán em ngay cả hamburger không chính hãng đều ăn. Hiện tại không khẩu vị đại khái là lẫn lộn đường xa mệt mỏi, ăn không hết đồ ngay gì đó.” Khụ, nên nói tiểu thiếu gia chính là khó hầu hạ.

Lâm Hủ hơi có chút ai oán nhìn ta, cúi đầu không nói.

“Nếu như thế sao không nói sớm? Ăn chút đồ gì nhẹ có thể đi.”

“Em muốn ăn cháo hoặc chút mì nước.”

Tiểu thiếu gia mở miệng, làm ca ca tự nhiên là nhẹ nhàng thở ra, hai lời chưa nói kéo cậu đến chỗ bán đồ ăn gọi bát mì. Cũng may hẳn gọi đồ có xem sắc mặt của ta, gọi bát tiện nghi nhất. Lâm Hủ ăn mì, ta cùng Lâm Tiễn chỉ có thể ngồi uống trà, nhàm chán nhìn xung quanh.

Lúc lơ đãng, ta đột nhiên nhìn thấy mấy gương mặt có chút quen mắt. Là thầy thuốc và bằng hữu hẳn, bên cạnh bằng hữu hẳn còn có một nữ nhân. Bọn họ đứng xa, lại cách không ít người, nên nhìn không rõ gương mặt nữ nhân kia. Tim ta không biết vì sao đập nhanh hơn, thể nhưng lại tự giác đứng lên, như mê muội đuổi theo, trong đám người nỗ lực tìm kiếm bóng dáng bọn họ. Có loại hoảng loạn giống ruồi bọ không đầu chưa từng có đánh thẳng về trước, muốn tìm một đường đột phá.

“Em đang làm gì?” Lâm Tiễn không biết đuổi tới khi nào, đứng sau ta, “Làm chi đột nhiên chạy.”

“Ta liếm liếm môi, yết hầu có chút khô, “Em nhìn thấy bọn họ.”

“Bọn họ?”

“Thầy thuốc kia, còn có bằng hữu hẳn.”

Lâm Tiễn nheo mắt lại, ánh mắt theo ta định ở cách đó không xa, “Xem ra bọn họ cũng chấm dứt lữ trình.”

Bất quá xoay người một cái, ta thấy rõ bộ dáng nữ nhân kia, quả nhiên là nàng.

“Nhìn biểu tình em, giống như thất vọng.”

Ta yên lặng nhìn đoàn người qua cửa kiểm soát, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương, “Em nghĩ không rõ, trải qua so với bây giờ còn trọng yếu sao?”

“Em không phải nàng, nên mọi người có sự lựa chọn khác nhau.” Tay hẳn quần tới, “Huống chi...”

“Huống chi cái gì?”

“Còn chưa có nhìn hết, em đừng vội kết luận.”

Ta có chút hứng thú tới gần hàng rào, “Đều đã qua cửa kiểm soát, liên tính lão công nàng đuổi theo, hoa cúc đồ ăn cũng lạnh.”

“Lúc người lựa chọn, người khác không thể làm gì. Nếu nàng còn muốn chạy, cho dù người nhà nàng mang đứa nhỏ đuổi theo, nàng vẫn sẽ đi. Đồng dạng, nếu nàng kiên trì muốn lưu lại, người đó cũng vô pháp miễn cưỡng nàng.” Hẳn xoa bóp tay ta, “Nghiêm cẩn chút, nếu đã biết quá trình cùng bắt đầu, sẽ trước sau vẹn toàn, đen kết cục xem xong mới tốt.”

“Làm chi? Đã END còn muốn xem? Chứ không phải còn có bản dài hơn?” Ta tức giận, “Trở về đi, đệ đệ anh đại khái ăn xong rồi.”

“Hách Quýnh, nhẫn nại chút.” Hấn đứng bất động, “Làm việc không cần bỏ giữa chừng, xem sự tình cũng là như thế. Nhìn đến một nửa liền có kết luận, là không chịu trách nhiệm.”

“Lại thấy thế nào cũng là chuyện người khác, nói trắng ra cùng em không có quan hệ gì.” Ta mạnh miệng nói, “Xem đi, đều nhanh rồi khỏi, còn... Ách, thế nào rồi khỏi? Nàng không đi theo, bọn họ...”

“Người có thể sau này xem, nhưng phải hướng phía trước.” Tiếng hấn rất nhẹ, nhưng những câu lọt vào tai, “Nam nhân kia có lẽ tới chân thành, tình cảm tuy rằng còn, nhưng lại xa xa chống không lại hiện tại. Cùng với ngược dòng một phần cảm tình xa so sánh, bắt lấy hiện tại bản thân có sẽ càng an tâm hơn. Tuy rằng nữ nhân so với nam nhân cảm tính rất nhiều, nhưng hiện tại lựa chọn luôn phải cụ thể.”

“Em đồng ý anh nói nữ nhân thật cảm tính, nhưng không đồng ý phải cụ thể cách nói này. Nàng nếu nghĩ tốt, đi theo nam nhân kia phải nhận được nhiều cái hiện giờ không có. Anh cũng nhìn thấy, nàng hiện giờ cũng không thập phần dư dả. Nhưng nàng vẫn lưu lại,” ta phiết cho hấn một cái xem thường, “Nên, em càng có khuynh hướng: nữ nhân so với nam nhân đến cũng có ý thức trách nhiệm với gia đình.”

Hấn tà liếc mắt ta một cái, “Em lời này có ý gì?”

“Nam nhân không tính đến là hiện tượng phổ biến, em không có tài tận lực cường điệu đâu.”

“Nếu nói phổ biến, cũng có trường hợp đặc biệt? Tỷ như —”

Nhìn thấy bóng dáng nữ nhân kia biến mất tại đại sảnh, ta thu hồi ánh mắt, quay đầu đánh gãy hấn, “Tỷ như anh trai anh, giống hấn thoát nhìn có trách nhiệm, ai — bất quá đâu, hấn vừa rồi cùng người bỏ trốn.”

“Anh ấy hiện giờ độc thân.”

“Nam nhân độc thân liền không cha mẹ huynh đệ! Cũng chưa giao đãi liền cùng người chạy, thật sự không đáng tin cậy.”

“Như vậy còn anh?”

“...”

“Anh cũng không cùng người bỏ trốn.”

“Phải quan sát.”

“Đều như vậy em còn muốn quan sát?”

“Cái gì kêu đều như vậy?” Ta bỏ tay hấn ra, găm nhẹ, “Anh đem miệng bịt kín lại cho em chút.”

Hấn cũng không tức giận, khoe miệng còn vương một tia cười xấu xa, “Muốn anh cầm miệng, kia xem em cho anh cái ưu việt gì.”

Ta một hơi không thuận lại đây, kém chút nữa không bò qua, “Anh, anh đừng quá đáng. Quả thực là được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Hấn thật tự nhiên kéo tay ta, “Em nói cái gì đều được, tóm lại phí bịt miệng là không thiếu được.”

Ta trừng hấn nửa ngày, cắn giận, “Anh đồ vô lại.”

Quay lại nhà Lâm Hủ đã ăn xong, ngồi yên tĩnh trên vị trí chờ. Nhìn thấy ta cùng Lâm Tiễn dắt tay nhau đồng loạt đi vào, hấn mày nhăn xoắn lại.

Lòng ta bằng phẳng, cảm thấy đến bây giờ không cần che giấu cái gì, hơn nữa đối với Lâm Hủ, ta cũng thật sự không cần cố ý dấu. Mà Lâm Tiễn vẫn như cũ nhất quán thông dong tự nhiên, phẳng phát vừa rồi đùa giỡn lưu manh là người khác. Ta một bên trong lòng mắng hấn lão hồ ly vô lại, một bên giả vờ cùng hấn như không có việc gì. Chính là trên đời sẽ có chuyện không toại nguyện, người càng muốn lạnh nhạt, thường thường sẽ xảy ra sự cố.

Lúc tính tiền, ta lạnh nhạt lập tức hóa thành mây bay phiêu tán mọi nơi, “Thế nào nhiều như vậy? Chúng ta không chỉ ăn một bát mì sao? Đây thêm đến năm mươi bảy đồng là cái gì?”

Bồi bàn nho nhã lễ độ, “Là trà phí cùng phục vụ phí.”

“Nhưng các anh trước đó không có nói ra a? Lại nói, một người trà phí mười lăm đồng?! Các anh không bằng đến đánh cướp oa!”

“Thật xin lỗi, đây là quy định chúng tôi. Trên thực đơn có đánh dấu, ở trong này.”

Quả nhiên là có một hàng chữ dưới thực đơn, bất quá nhỏ như con kiến.”

“Tổng cộng là một trăm mười bảy đồng tám, cảm ơn.” Tính tiền có nề nếp.

Lâm Hủ không biết làm sao ngập ngừng nói, “Đúng, thật xin lỗi. Sớm biết rằng đệ, đệ không ăn mì.”

“Đây cùng cậu không quan hệ.” Ta vung tay lên, “Là lỗi gian thương.” Cũng là ta sơ sẩy, trên sân bay tiêu phí chính là không thể nói lý. Mà lúc này nên làm cái gì bây giờ? Lại là không được, chẳng lẽ ta phải...

Ta lăm la lăm lét nhìn Lâm gia huynh đệ, phát hiện hai người này cư nhiên ánh mắt nhất trí nhìn chằm chằm giày ta! Sát, chẳng lẽ bọn họ cho rằng giày ta còn cất giấu tiền sao? Liên tính là giấu tiền, bọn họ cũng mơ tưởng ta trước công chúng lại cởi giày lấy ra một lần nữa.

Nhưng, dưới ánh mắt tìm tòi nghiêm cứu xích lửa của bọn họ, ta thực tại lại khó nén xuống. Quên đi, dù sao trước đã đánh mất mặt một lần. Rõ ràng cần rằng một cái, hạ quyết tâm, “Hai người ở chỗ này chờ.” Lần này không thể đào gốc gác.

Ta biến mất mấy phút đồng hồ sau lại xuất hiện trước mặt bọn họ đem tiền ra tính, Lâm Hủ không chút nào che giấu cậu kinh thán cùng ca ngợi, “Hách Quýnh, tỷ có vẻ giống Doraemon có túi bảo bối, tùy thời có thể cấp cứu nha.”

Trên mặt ta cười hì hì, trong lòng lại nhìn bàn trà — chút vốn ban đầu cuối cùng đều lấy ra, có cái gì ngoài ý muốn ta cũng thật chịu không nổi.

“Nhưng là, lần này tiền tỷ giấu ở đâu a?” Lâm Hủ không thay đổi bản sắc tò mò, “Vẫn là trong giày sao?”

Ta một bên cười ha ha có lệ, một bên chỉ vào màn nói thời gian không sai biệt lắm. Như vậy một tá xóa, Lâm Hủ cuối cùng không truy vấn. Nhưng Lâm Tiến có chút dăm chiêu đem ta từ đầu đến cuối đánh giá sau, ánh mắt định trên nơi nào đó, trên mặt trời lên ẩn ẩn ý cười.

Tươi cười này thật sự là đáng đánh đòn a đáng đánh đòn!

Tìm cơ đem Lâm Hủ ngồi sau, ta tiến lên véo hấn một phen, gằm nhẹ nói, “Anh nhìn cái gì vậy!”

Ánh mắt hấn không e dè quét tới quét lui, khẩu khí càng mười phần ám muội ngả ngớn, “Anh đang nhìn Doraemon trăm túi bảo bối.”

Máu xông lên đầu một chút, ta theo bản năng che ngực, trừng hấn, “Thối lưu manh.”

“Còn có gói to dự phòng khác sao? Không thể lấy anh có thể giúp nha.”

“...Anh đi tìm chết đi!”

50. Chương 50

Trên xe dưới xe còn có ở sân bay sau một phen ép buộc, tốt xấu là đi máy bay. Đi về bảy quá mấy giờ, về tới nơi cũng đã hơn mười hai giờ đêm. Người tới đón đã chờ lâu, trừ bỏ lái xe còn có hai người âu phục chỉnh trang.

Lâm Tiến cùng hai người kia ngồi một chiếc hải hơn bốn vòng, ta cùng Lâm Hủ bị an bày đến một chiếc khác dán nhãn chó cồ sờ ta. Xe rộng rãi mà thoải mái, bên trong xe độ ẩm vừa vặn. Không biết có phải hay không xuất phát từ suy tính chiều cồ Lâm Hủ, trong xe còn chuẩn bị nước trái cây cùng một ít điểm tâm. Ta bóc ra liền ăn, thuận tiện cũng bóc cho Lâm Hủ một ít.

Lâm Hủ từ lúc lên máy bay sau liền luôn luôn trầm mặc không nói, hiện tại cũng một bộ dáng ồm ỷ. Điểm tâm cũng chỉ cầm trong tay đổi tới đổi lui, bộ dáng không yên lòng. Ta tưởng hẳn đại khái là về đến nơi liền nhớ tới Lâm Trạ, trong lòng không dễ chịu, Lâm Trạ đối với Lâm Hủ mà nói là một loại cực kỳ uy nghiêm tồn tại, Lâm Hủ đối với Lâm Tiên đùa giỡn cấu kỉnh thậm chí là hờ hững, nhưng cậu không đối với Lâm Trạ như vậy. Có lẽ trong lòng Lâm Hủ, Lâm Trạ đã sớm thay thế vị trí cha đã mất. Nhưng hiện giờ, uy nghiêm này tồn tại lại bay theo người. Đối với cậu mà nói, không thể nghi ngờ là một loại tàn nhẫn lại phản bội. Ta có thể tưởng tượng ra cậu ngay lúc đó khủng hoảng vô thức, người tín nhiệm ỷ lại nhất đột nhiên tiêu thất, đây là một sự kiện bao nhiêu khủng bố.

Đêm đó Lâm Hủ đưa ta về nhà.

Lâm Tiên nửa đường liền rẽ sang đường khác, có lẽ là công ty, cũng có lẽ là chủ trách. Hẳn đại khái có rất nhiều chuyện rất vội, vội chân không chạm đất, hai mắt sinh hoa. Mà ta đâu, đơn vị cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Nhìn xem, nhìn xem, lấy việc công làm chuyện tư mượn cơ hội du lịch cái gì bất quá đều là thoải mái nhất thời, chờ trở về, lượng công việc cùng áp lực cũng tăng gấp đôi.

Lúc xuống xe Lâm Hủ cũng xuống theo, ta ngăn cậu lại, nói thời gian không còn sớm, cậu cũng sớm trở về nghỉ ngơi. Hẳn lại thành linh bất ngờ kiên trì, không đưa đến nhà không được.

“Không. Để thấy tỷ đi vào, như vậy mới được.” Thanh âm hẳn rất nhẹ, nhưng lại có một cỗ cường ngạnh ở bên trong, vô pháp cự tuyệt.

Ta còn muốn giãy giụa một chút, “Không quan hệ, trong tiểu khu rất an toàn, không có việc gì.”

Cậu không nói tiếp, chính là yên lặng nhìn ta. Ta chưa từng lường trước sẽ bị một đôi mắt nhìn đến ngưỡng ngừng, có cảm giác không có chỗ nào trốn tránh cậu nhìn chăm chú, rất là chặt vật.

“Để thăm nghĩ đưa tỷ, chỉ lúc này đây, cũng không được sao?”

Cậu nói lời này miệng bình thản, không có nửa điểm khẩn cầu hoặc ý tứ thỉnh cầu. Nhưng ta nghe qua cũng cảm thấy giống đâm vào, chọn lúc ta không phòng bị liền chọc lại. Trong lúc hoảng hốt, liền chỉ có thể gật gật đầu.

Cửa tiểu khu cách nhà của ta còn có một đoạn, ta bắt đầu sải bước, nỗ lực muốn rút ngắn thời gian hành trình. Nhưng là mặc cho ta đi mau, cậu lại luôn ở phía sau không nhanh không chậm đi theo, bộ pháp thông dong mà tao nhã. Chút bất tri bất giác, ta tốc độ cũng phóng chậm lại, cuối cùng cùng hẳn đi song song.

Ánh trăng trong sáng chiếu, bóng hai người in lên mặt đất, chậm rãi kéo dài. Song song đi về phía trước, giữa hai bóng đen thường xa hoặc thu nhỏ lại. Ngẫu nhiên bởi vì góc độ khác nhau sẽ trùng nhau, nhưng rất nhanh lại tách ra.

Đi đến ngoài hiên, ta mở cửa ngoài hiên, “Đến đây là được rồi, cậu nhanh trở về xe đi. Sớm một chút về nhà nghỉ ngơi.”

“Không.” Cậu cố chấp môi mấp mí, lại nói, “Để đưa tới cửa.”

Ta biết cậu tiểu thiếu gia lại phát tác cấu kỉnh, bắt đầu trấn an, “Từ nơi này đến nhà của tôi bất quá mấy tầng thang lầu, không có việc gì. Cậu nhanh trở về đi.”

Cậu vẫn không nhúc nhích, chính là bả đầu chậm rãi cúi xuống, ánh mắt định trên nơi nào đó lại không di động. Cậu là đứa nhỏ bốc đồng, có khi có thể hờ hững. Nhưng đôi khi cậu cố chấp ngoài dự đoán mọi người, như bây giờ, nếu ta không mở miệng nói cái gì hoặc là làm chút gì, cậu vô cùng có khả năng liền đứng yên lặng đến hùng dũng.

Không có biện pháp, ta chỉ có thể yên lặng xoay người lên lầu, cậu mở mắt theo đuôi phía sau. Đến góc thang tầng thứ nhất, cậu bỗng đi nhanh, đụng bên người ta. Ta bị cậu chắn bị vậy, theo bản năng dừng bước. Đèn cầu thang quá chói mắt, chiếu xuống dưới cũng không hề giữ lại. Nhưng như vậy trong nháy mắt, ta phát hiện rất khó thấy rõ gương mặt cậu.

Chần chờ một lát, tay ta liền bị cậu nắm giữ. Xuất phát từ sinh lý phản ứng, tay ta không chịu được giật mình. Cậu quay đầu liếc mắt ta một cái, tay thoảng rời lỏng ra chút, nhưng rất nhanh lại gắt gao nắm chặt.

Cậu xoay người quá mức, đi phía trước hai bậc, mà ta còn ngây ngốc bất động tại chỗ.

Đèn cầu thang chỉ chiếu một phần, nên nửa cầu thang vẫn là một mảnh tối đen. Nửa trên cậu đều mơ hồ trong bóng đêm, chính là cặp mắt kia vẫn sáng ngời trong suốt. Thời gian phẳng phất giao nhau, toàn bộ hình ảnh giống như định rồi cách.

Ta tưởng cậu nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại sợ hãi cậu nói cái gì đó. Ở Vân trấn, cậu có lẽ đã biết. Không, có lẽ là trước nữa, tâm cậu sớm đã hiểu rõ. Nhưng cậu luôn yên tĩnh ngốc, vì thế ta thường làm cái gì cũng không biết. Lâm Tiểu đã từng nói qua, ta cùng gia sư trước của Lâm Hủ gần giống nhau, nên ta nghĩ hẳn đối với ta tín nhiệm cùng ý lại, thậm chí còn là cái loại hồ kính là nguyên như thế. Ta cho tới bây giờ cũng chỉ đem cậu thành đứa nhỏ không lớn, thường thường quan tâm một chút. Nhưng, cũng chỉ có thể.

“Cùng nhị ca ở một chỗ, tỷ khoát hoạt sao?” Tiếng cậu rất nhẹ, lại vô cùng rõ ràng. Cậu lui xuống từng bước, cách ta gần chút, “Ta nhìn ra được, cùng tỷ một chỗ anh ấy thật cao hứng.”

Ta há miệng thở dốc, thật muốn nói ra, nhưng nỗ lực nửa ngày lại nửa chữ cũng không nói nên lời.

“Ta cũng rất muốn cùng anh ấy, nhưng là không được.” Cậu kính tự nói, “Từ khi bắt đầu đến giờ, ta luôn không có cơ hội, không có. Ta biết tỷ sẽ thích ta, nhưng cũng không phải như ta thích tỷ. Chẳng sợ ta nghĩ thử nỗ lực một chút, lại cũng không có khả năng, bởi vì tỷ căn bản sẽ không tin tưởng.”

“Tỷ luôn luôn xem ta là đứa nhỏ, nên tỷ sẽ không minh bạch ta có bao nhiêu nghiêm cẩn.”

Cậu trương khuôn mặt tinh xảo kỳ quái hơn nữa còn nói những lời này, không hề nghi ngờ đem ta đả động không thành hình người, thiên ngôn vạn ngữ trên đầu lưỡi lăn lộn nửa ngày, cuối cùng chỉ một cậu, ‘Thực xin lỗi.’

Lâm Hủ hé miệng cười cười, “Ta là muốn trả lời không quan hệ, đó là lừa gạt tỷ. Kỳ thực, khi ta biết hai người đi ra, ta rất không cao hứng. Phi thường, mất hứng!” Cậu lại lui từng bước, liền đứng cùng với ta.

“Kia, cái kia tôi cũng không nghĩ tới. Kỳ thực, kỳ thực tôi cũng là ngoài ý muốn. Tôi...” Ta lại, bắt đầu là thật ngoài ý muốn, về sau cũng rất hưởng thụ. Nếu bản thân đều nhận rồi, cũng đừng đem trách nhiệm đổ lên đầu Lâm lão nhị không hay ho.

Nhìn thấy ta tựa hồ sốt ruột giải thích, biểu tình nghiêm túc trên mặt cậu chậm rãi rút đi, một chút bướng bỉnh trên mặt, “Này ta biết. Nhưng, ta còn muốn trả thù.”

“Trả thù?!” Ta chợt nghe, nhất thời hết hồn.

Xong đời, tiểu thiếu gia muốn luẩn quẩn trong lòng, cậu muốn trả thù xã hội thể nào?

“Tỷ đừng khẩn trương,” cậu lộ ra tươi cười có chút quen, rất ấm áp, “Ta bắt quá là cho hai người lữ trình chấm dứt trước thời hạn thôi.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, “Nhưng cậu cũng không phải tận lực a, dù sao trong nhà có chuyện như vậy... Thật sự là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Lâm Hủ ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái, “Chuyện dự kiến bên trong, không coi là ngoài ý muốn đi.”

Không đợi ta phản ứng lại truy vấn, Lâm Hủ đã xoay người tiếp tục hướng lên trên. Xem ra, cậu không nghĩ lại nói thêm. Ta ngay cả tò mò, cũng không dám tiếp tục hỏi.

Đưa đến cửa, cậu còn không có đi, “Mở cửa, đệ nhìn tỷ đi vào.”

Ta yên lặng lấy chìa khóa mở cửa, cũng không biết có phải hay không bởi vì trong lòng bàn tay đổ mồ hôi hoặc tinh thần có chút khẩn trương, ta tra vài lần đều không mở. Cuối cùng cậu thân thủ hỗ trợ, thế này mới mở cửa.

“Tôi đi vào, cậu cũng... Trên đường cẩn thận.” Ta nhẹ giọng nói, “Ngủ ngon.”

Cậu một tay còn khoát lên cửa, nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Chính là, lúc ta chuẩn bị nghiêng người đi vào, cậu đột nhiên bắt cánh tay ta. Ta lắp bắp kinh hãi, người còn chưa kịp phản ứng liền bị cậu dẫn ra từng

bước. Cửa cũng không nặng không nhẹ đóng lại, tiếng kim loại thanh thúy va chạm nhau trong đêm khuya đột ngột phá lệ.

Cánh tay Lâm Hủ nhìn tinh tế, nhưng lại rất có lực. Kỳ thực cậu so với ta cao hơn rất nhiều, lúc này ta lại không hề không ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu cực thong thả cúi đầu, thật nghiêm cẩn nhìn ta, “Tỷ thương anh ấy sao?”

Bất quá vài ngày trước, cũng đúng có một nam nhân dùng vẻ mặt này như cậu nhìn ta, vô cùng nghiêm cẩn hỏi ta một vấn đề đồng dạng. Không biết vì sao, đáy lòng thần nhiên dâng lên một cỗ dũng khí. Nam nhân kia lúc trước muốn nghe lại bị ta mơ hồ hồ lộng qua loa, lúc này ta lại không chút do dự đối với một nam nhân khác nói.

“Đúng vậy, tôi thương anh ấy.”

Biểu tình trên mặt cậu bắt đầu buông lỏng, theo mi giác bắt đầu, dần dần lấy một phương thức nhỏ vun bắt đầu tan rã. Lâm Hủ không phải người phức tạp, cảm tình cậu rất đơn giản, bởi vậy cậu học không xong che dấu hoàn toàn. Thất vọng cùng cảm xúc thương cảm hiện lên trong ánh mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy một tia giận tãi vì bị phản bội.

Nhưng, cuối cùng cậu vẫn bình tĩnh.

Cậu hơi hơi vuốt cằm, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy, “Ta cũng nghĩ vậy.”

Ta do dự muốn giải thích, nhưng không thể nào nói lên. Chính là lúc ta do dự, hai tay cậu đã khoát lên bờ vai ta, người chậm rãi tiến gần. Mặt cậu gần trong gang tấc, môi thở ra hơi nóng rực giống như một cỗ gió lốc cuốn lại đây.

Ta biết sẽ phát sinh ra chuyện gì, ta cũng biết tình huống phát sinh dưới trạng thái bình thường thật không nên. Ta nên đẩy cậu ra hoặc lớn tiếng ngăn cậu lại, nhưng không biết vì sao ta lại không thể làm như vậy. Cả người như bị đóng đinh, không nhúc nhích được.

Nhưng, ngay lúc môi cậu muốn chạm vào, chính cậu dừng lại. Một khoảng cách này, đó là vài giây. Ta không biết vài giây đó cậu suy nghĩ cái gì, mà ta thật may mắn cậu dừng lại.

Nhưng là — suất bàn, người nha có thể hay không dừng đến?! — nhưng là ngay tại thời khắc máu chốt, cửa lại đột nhiên bị người bên trong mở ra.

“Quýnh a...”

Tiếng ‘A’ vang lên, ta cảm thấy trên môi hơi hơi đau, giống như bị người cắn. Trên thực tế, cậu đúng là cắn. Đau đến trên môi rất nhanh liền rút đi, chỉ để lại ẩm ướt nước miếng. Ta theo bản năng liếm liếm, có chút chua xót.

“Cuối cùng trả thù.” Hắc kè bên lỗ tai ta, làm như trò đùa dai đạt được thị uy, “Ngủ ngon.”

“Hách Quýnh! Đây là có chuyện gì!”

Trong nhà Hách ba cùng Hách mẹ, đang nổi giận dưng dưng đối với ta rít gào tê rống.

Ta ngoài cửa, đối với bóng dáng tiểu bạch hổ xuống lầu lệ rơi đầy mặt.

Trả thù này, rất ngoan rất đúng chỗ!

51. Chương 51

Lâm Hủ kia cấp lực vừa hôn mang cho ta phiền toái lớn. Sau tao dùng hết lời lẽ càn Hách cha còn có mẹ giải thích, đứa nhỏ kia là lớn lên ở nước ngoài, nên lễ tiết bị tẩy hóa, cho nên bọn họ nhìn thấy căn bản

không phải chuyện gì. Bọn họ đầu tiên là bán tín bán nghi, sau khi biết tuổi Lâm Hủ, hai lão nhân không tiếp tục hồ tưởng loạn biên nữa.

Ta tránh được một kiếp, không quên gọi điện cho Lâm Tiến tổ khổ. Hủ không nói được thỉnh cha mẹ ta ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng muốn nhận thức một chút. Chính là, trong khoảng thời gian này hủ không thể dành ra thời gian được, chỉ có thể tìm cơ hội nhìn xem.

Ta lí giải được hủ hiện tại bận rộn: tuy rằng Lâm đại ca làm thời bỏ gánh nặng chạy, bắt quá xuất phát từ trời sinh tập quán thương nhân, hủ vẫn đem công tác an bày đúng chỗ. Lâm Thị muốn quản lí chủ quản người người cũng không phải bao cở, cho dù lão đại trốn chạy, lão Nhị không liên hệ được, vẫn đem công ty để ý gọn gàng ngăn nắp. Nhưng, bọn họ dù sao không phải có thể làm chủ nhân. Bởi vậy Lâm Tiến trở về, liền vội chân không chạm đất.

Ta nhớ tới gốc đầu lão bản cảm thán: các ngươi là nhìn thấy lão bản kiếm tiền, không thấy bộ dáng lão bản công tác mệt như cẩu. Công ty ngã, các ngươi cùng lắm là thất nghiệp, sẽ tìm được công việc khác. Nhưng lão bản liên tục tiếp phá sản, hai bản tay trắng a. Cho nên nói, không bán mạng được sao?

Vì thế, ta phá lệ thông cảm hủ.

Lần này đại khái là chúng ta từ khi nhận thức tới nay lần đầu tiên cách ra lâu nhất, ngay cả điện thoại gọi thời gian đều thiếu đáng thương. Thẳng đến lễ Noel qua đi, hủ mới có chút thời gian riêng. Bất quá đáng chết là hủ có thời gian, ta lại bắt đầu bận rộn. Cuối năm phải làm báo cáo, tăng ca đến mười một giờ đêm là cơm thường. Tuy rằng mệt chết, nhưng trợ cấp tăng ca rất cao. Ta tính cứ làm thế, thường cuối năm thật khả quan, đến lễ mừng năm mới có thể còn có chút cấp cha mẹ.

Lâm Tiến đối với tính toán nhỏ nhặt của ta không cho là đúng, “Em cho cha mẹ tiền, bọn họ chưa hủ sẽ lấy. Chẳng bảo trọng chính mình, thân thể suy sụp bọn họ càng quan tâm.”

“Em đưa về, bọn họ thu hay không lại là chuyện khác.” Ta đem điện thoại để vai cặp lên tai, rốt cục giải phóng hai tay bắt đầu ăn cơm, “Hơn nữa, em hiện tại ăn no ngủ ngon, khỏe như trâu, làm sao sinh bệnh.”

“Cả hai tuần tăng ca đến hơn mười giờ đêm, em điều chỉnh thế nào? Không phải thổi phồng lên nói mỗi ngày 9 giờ 30 kiên trì muốn lên giường ngủ sao?” Hủ như đang làm cái gì, tiếng xoạt xoạt truyền tới, “Còn có, cơm tối ăn ở nhà, có thể ăn ngon sao?”

“Thói quen, anh vẫn là quan tâm chút tới chính mình đi.” Ta thở dài, “Anh trai anh vẫn không có tin tức sao?”

“Không có.”

Nghe thấy khẩu khí hủ buồn bực, ta an ủi hủ nói người luôn luôn luẩn quẩn trong lòng, chờ hủ muốn mở tự nhiên sẽ trở về. Bất quá, tuy rằng miệng ta nói là vậy trong lòng cũng hi vọng Lâm Trạ từ nước ngoài tiêu điều tự tại. Đừng nói ta không phúc hậu, giống ta loại dân chúng thích nhất chính là nghe chuyện xấu ngời sao bất quáí hào môn, mà bất quáí trong hào môn kéo dài không suy nhất đó là cô bé lọ lem. Mà Lâm Trạ lần này hoàn toàn chính là chính như vậy mà ra, bất quá kết cục lại có sửa đổi chút. Nhân gia là vương tử cưới cô bé lọ lem giai đại hoan hỉ, hủ không rên một tiếng quặng gánh nặng cùng cô bé lọ lem tay trong tay chạy.

Ta thừa nhận, bản thân bị cảm động rối tinh rối mù, thậm chí là nghiêm nghị khởi kính.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm với Lâm Trạ, mà ta cũng rõ ràng giống hủ người như vậy ở tuổi này có thân phận địa vị như vậy, tuyệt đối không dựa vào vận khí. Hủ là tâm phúc Lâm thị, nói lớn một chút, là nhân vật trung tâm của Lâm thị. Huống chi hủ không còn là thanh niên hai mươi tuổi nhiệt huyết, hủ làm mỗi một sự kiện đều trải qua thâm tư thực lực (tính toán chi li), chẳng phải xúc động mà làm ra.

Mà lúc này đây, hủ tựa hồ không tính toán cấp bản thân đường lui.

Nguyên Đán qua đi đơn đặt hàng nhà xưởng rốt cục bắt đầu chậm rãi giảm bớt, công nhân cũng lục tục về nhà. Ta lập tức liền thanh nhân, đến lúc phát tiền lương cùng trợ cấp tăng ca đều cùng một lúc. Ta đem tiền tính toán, phân ra một phần đem gửi Hách cha.

“Con cầm đi, đến lúc có chuyện cần tiêu.” Hách cha đặt một bên, tiếp tục đọc báo, “Lão ba nuôi con lớn như vậy, còn lấy của con chút tiền này?”

Trên mặt ta cháy sạch, chỉ phải chuyển hướng Hách mẹ, “Này cũng không phải tiền kính hiếu, là con trước mượn.”

Hách mẹ cách cách bát đũa, “Ba con cho con liền cho con, đừng có dong dài. Đem chiếu ra đây, mẹ đi đun canh.”

Biên lai gửi tiền mỏng manh cầm trong tay lẩn qua lộn lại lại bị mồ hôi tẩm có chút ướt mềm, ta do dự hồi lâu, vẫn là cầm nó thu trở lại. Nếu bọn họ tỏ vẻ không cần, ta cũng không cần cố chấp. Đối một biện pháp khác, cũng có thể đạt mục đích. Vì thế ta vụng trộm tặng vợ chồng già này một chuyến du lịch nhàn bốn ngày ba đêm phong tình, bọn họ tuy rằng ngoài miệng ồn ào ta tiêu phung phí tiền, nhưng cuối cùng vẫn cao hứng đi.

Cuối tuần thời tiết đẹp, ta đem chăn để trong tủ hay quần áo đều lục ra phơi nắng. Lại quét tước phòng kho cùng phòng bếp, vội đến buổi chiều. Vừa ngồi xuống thở ra uống miếng nước, bên kia điện thoại Lâm Tiễn liền đến đây. Trong điện thoại tiếng hần nghe qua thật mệt mỏi, ta không khỏi quan tâm hần vài câu. Có lẽ miệng ta quan tâm rất thân thiết, chọc đối tượng quan ái bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước, muốn uống canh tình yêu, còn muốn thời hạn nhanh chóng.

Hiện tại ta có thể làm bữa tối đơn giản, nhưng làm canh kỹ thuật việc này vẫn là không có kinh nghiệm. Lần trước mua canh lửa hần nói là chính mình làm, sau lại có lần đùa thật lòng đến thời điểm cực mạo hiểm bộc trực. Khi đó hần đã nói, lần sau muốn uống canh tình yêu chính quy. Hiện giờ đến thời điểm, chỉ có thể kiên trì làm. Cũng may tới nay internet rất cường đại, dựa vào tư liệu tra trên mạng, ta ép buộc gần mấy giờ cũng làm ra một nồi canh xương củ cải.

Lâm Tiễn thấy ta ôm hộp giữ ấm xuất hiện tỏ vẻ phi thường yếu đuối vô lực, gần như nâng tay lên chỉ chỉ đồng hồ để bàn bên cạnh.

“Anh đừng nói là chưa ăn cơm luôn luôn chờ em đến đây đi.”

“Em nói sẽ mang canh tới.”

“... Anh cũng quá cố chấp, trước kêu chút cơm hộp sẽ không đói bụng a.” Ta từ trong túi đựng hộp giữ ấm lấy ra bình thủy cùng bát canh, “Em đã nói trước, làm canh phải có kỹ thuật, lần đầu tiên làm thứ này, em không cam đoan là ngon.” Hần như không có nghe thấy, lấy một loại tư thái như sói như hổ đoạt lấy bát canh, bưng bát biểu tình cực khát uống một hớp lớn!

Một miệng to!

Hảo một ngụm lớn!

Luôn luôn giữ trong miệng, không nuốt xuống.

Ta ngồi trước mặt hần, hai tay chống gối, cầm nâng lên, ánh mắt chớp chớp, “Uống ngon sao?”

Biểu tình hần phức tạp nhìn ta, ta nghĩ hần đại khái là hỏi hận gọi điện thoại để ta đưa canh đến, càng hỏi hận là hần còn uống một ngụm lớn như vậy.

Một ngụm lớn như vậy!

Đến bây giờ còn giữ trong miệng!

Cổ miệng hần giống như cá nóc phồng lên, chọc ta cũng cố lấy quai hàm. Cách vài giây, ta chậm rãi bật hơi, “Muốn phun liền phun đi, em ném qua, nầy nầy canh cũng không uống ngon lắm.” Ta tạm dừng một chút, còn nói thêm, “Bất quá cũng không phải không thể uống.”

Lâm Tiễn gắt gao nhìn chăm chăm ta chừng nửa phút, miệng chậm rãi nuốt xuống. Đến lúc nuốt hoàn toàn, bờ vái hần không nhịn được run run một chút.

Ta mắt xem mũi, mũi xem tâm, thật thành khẩn nói, “Chắc, là em cho quá. Gia vị, cũng thử qua. Bất quá đâu, lúc nấu không thấy lửa tốt, nửa đường bị cạn một lần.” Tươi cười thành khẩn tiếp tục nói, “Nhưng

sau, em đổ thêm nước, lại thêm chút gia vị, tiếp tục đun. Trên mạng nói dùng lửa to đun lớn chút sau lại vặn nhỏ lửa, bắt quá bài viết không nói đun bao lâu, em đem đun xương đun thêm chút, cho nên liền để thế. Thấy cạn nước em liền cho thêm, nhưng sau lại thành như vậy.”

Lâm Tiễn lấy mu bàn tay chùi trên môi trong chốc lát, hỏi, “Đây là canh gì?”

“Củ cải sườn.”

“... Củ cải đâu?”

“Đại khái là đun lâu, liền tan.”

“...”

“Kỳ thực em đã đem xương bỏ ra, còn thả tỏi vào.” Bưng cái hộp lên, “Này người sao, cũng không có mùi gì lạ.”

Quai hàm Lâm Tiễn rõ ràng co rút lại một chút, về sau chậm rãi nói, “Làm tân thủ (người mới), không sai.”

Tuy rằng biết lời này thành phần an ủi tương đối nhiều, nhưng ưu điểm của người mới chính là có thể khiêm tốn nhận, hơn nữa hẳn đến cuối cùng cũng không đem canh nhỏ ra, ta đã thỏa mãn. Bắt quá muốn đem chỗ canh này uống hết vẫn thật khiêu chiến, cho nên sau Lâm Tiễn lại gọi điện kêu đồ ăn ngoài.

“Có đồ ăn ngoài tốt như vậy còn muốn em làm, anh không phải tìm chịu tội sao.” Ta đem bịch xộp mở ra, bên trong đóng gói trên cặp lồng cơm rõ ràng in logo mõ mõ khách sạn, “Khách sạn này còn làm đồ đưa ngoài?”

“Gần nhất mới bắt đầu.” Hắn vén tay áo lên, bắt đầu đùa nghịch bát đũa, “Cùng nhau ăn đi.”

Gọi tới rất nhiều đồ ăn, trong đó có một chén tôm chua cay đặc biệt mỹ vị, trứng tôm được làm đỏ bừng sáng bóng, tiêu sạch hương tỏi, còn có một chút hạt tiêu. Ta một bên ngao ngao kêu cay chết cay chết, nhưng một bên miệng cũng không ngừng.

Lâm Tiễn một bên cười mắng ta tưởng ăn không tốt, một bên bóc tôm. Đến sau, đồ uống trong tủ lạnh uống hết, đồ ăn thừa cũng không có mấy. Ta giơ tay lên nhìn, “Đã trễ thế này.” Nói xong liền đứng lên, nhưng đại khái là ăn uống no đủ phản xạ thần kinh có chút chậm, chân tiếp lão đảo, người liền ngã phía trước. Cặp lồng cơm bị đá đổ, giày cũng bắn một mảnh. Lâm Tiễn chỉ phải dùng tốc độ nhanh thu thập tàn cục, lại thuận tay hướng góc tường chỉ, “Bên trong có toilet, đi rửa chút đi.” Ta cởi giày, đầu óc choáng váng đi vào trong phòng nhỏ. Nói là phòng nhỏ, nhưng bên trong rất lớn. Ta thích có cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài chỉ thấy một mảnh đèn đuốc, hoa lệ hoa mắt, cũng có thể bị dẫm nát dưới chân. Có lẽ nhiều người thích ở trên cao, muốn có một loại cảm giác đem phù hoa đạp dưới chân.

Công nghiệp cùng văn minh nhân loại sinh ra quái vật thép, cứ năm này năm khác trên đường chân trời đột ngột từ dưới đất mọc lên, hy vọng tới gần bầu trời. Nhưng nỗ lực thế nào, đến độ cao nhất định liền dừng lại. Này đó vinh viễn cũng vô pháp cao thêm, bị tắc trong nhân loại tràn ngập dã tâm cùng cuồng vọng.

“Suy nghĩ cái gì?” Hắn không biết khi nào đứng sau ta, “Nhập thần như vậy.”

Ta gõ lên thủy tinh, “Em đang nhìn phong cảnh anh thường nhìn, cảm giác trên cao nhìn xuống thật không sai.” Dừng một chút còn nói thêm, “Thật xinh đẹp.”

Hắn tới gần ta, hai tay thật tự nhiên vòng qua thắt lưng ta, cầm đặt trên bờ vai, hô hấp trong ngực phập phồng theo tiết tấu, “Thích?”

“Thích.” Ta không chút do dự, “Bắt quá không thể nhìn lâu, đầu sẽ choáng váng, tâm cũng sẽ choáng váng.”

Hắn cúi đầu cười rộ lên, “Thoại lý hữu thoại, ân?” (Thứ lỗi cho bạn không hiểu.)

Mặt hắn cách thật sự gần, mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, hai tay theo bản năng thu hồi, tiếng cũng mang theo một chút câu nệ, “Không có ý tứ khác, chính là chút cảm khái nho nhỏ.” Ta có chút mê muội nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong bầu trời đêm tối đen chỉ có ánh trắng cô linh linh quải. Mà so sánh với ánh trắng, ngọn đèn xán lạn bên dưới chân lại bắt mắt hơn, “Mỗi ngày xem cảnh sắc như vậy, anh không ngấy sao?”

Mũi hần tiến bên gáy ta, nhẹ nhà mà ngủi, “Anh không lưu ý, bình thường đều làm việc, không có thời gian thường thức phong cảnh.” Tạm dừng một chút lại bổ sung thêm, “Bất quá, anh dám chắc cảnh sắc buổi tối tốt hơn ban ngày.”

Ta cười cười, “Như vậy xác định.”

Hần đem ta vòng vo nửa vòng, mặt đối mặt, lại biểu tình nghiêm cẩn, “Đương nhiên.”

Đêm đó chúng ta cũng không có uống rượu, cho nên không có áp lực như lần trước tình huống rượu say loạn X. Nhưng hết thấy vẫn xảy ra, nhưng lại thuận lý thành chương. (ta nguyên lại tính toán dùng những lời này buông thả một chút, nhưng sau lại trực tiếp đến hừng đông =_|||)

Ngón tay hần bò lên mắt cá chân ta, chậm rãi cởi tất. Trên lòng bàn chân dính chút mồ hôi, còn có chút ẩm ẩm. Ta theo bản năng rút chân lại, nhưng mắt cá chân bị tay hần giữ chặt lại, không thu lại được. Rất nhanh liền trơn nắm trong tay hần, đầu ngón chân ngượng ngùng cuộn tròn. Ngượng ngùng chân bị hần nắm trong tay quá chặt chẽ, ta la lên, “Còn không có rửa...” Hần không nói gì, chính là cúi người xuống nhẹ nhàng mà hôn lên lòng bàn chân ta. Tiếng ta như quả cầu lửa nhỏ rơi vào nước đá, nháy mắt liền tiêu thất.

Lại nói đứng đắn, tuy rằng ta qua tay biết bao nhiêu H vẫn không được ngàn cũng chín trăm, nhưng hết thấy đều chỉ là mặt lí thuyết phân tích kĩ thuật. Chỉ có kinh nghiệm thực chiến lần đó là lúc uống say bắt đầu tiến hành, đến bây giờ cũng đem quá trình quên bảy tám phần, cho nên khẩn trương không thể tránh được.

Nhưng hần là người rất có nhẫn nại, lúc này từng bước từng bước hướng dẫn thêm cẩn thận, ngay cả tiết tấu cũng đều vừa đúng nhịp.

Mới đầu bất quá là hôn phớt giống chuồn chuồn lướt nước, môi cùng hô hấp đảo qua có chút ngứa, từ một điểm kia nháy mắt khuếch tán ra, lan tràn tới toàn thân. Hôn tiếp một cái như vậy, cơ hồ không có cơ hội thở dốc. Ta hô hấp bất ổn, miễn cưỡng cố gắng gượng lui về sau, nhưng khuỷu tay còn không có động máy đã bị hần túm xuống dưới mắt cá chân.

Môi hần vẫn như cũ cố chấp dán tại chân ta, lườn da bên sườn thật mềm mại, cho nên không chút khiêu khích. Nhưng răng nanh hần hơi lộ ra, hơi ác ý cắn lán da mềm kia. Dưới làn da mỏng manh mềm mại kia là thịt cùng thần kinh phản xạ, cho nên lúc hần cắn, chân không tự giác giật giật.

Thân thể hần chậm rãi lên trên, ngón tay nhập vào bên trong áo, nhẹ nhàng mà lay động. Ít khi, hần cúi đầu mở miệng nói câu, “Em gầy.” Lời này cũng không phải nịnh bợ làm ta vui, sự thật là bởi vì ta tăng ca đẩy nhanh tốc độ mà gầy đi một vòng lớn. Tuy rằng không đến mức còn mỗi bọc xương, nhưng vẫn rõ ràng so với trước.

Lúc quần áo cởi ra, môi hần cũng đúng hạn tới. Tựa hồ không vội công thành đoạt đất, mà là tiếp tục dùng tiết tấu chậm làm cảm quan cảm nhận. Đây không phải quá trình dài dòng, bởi vì làm đối thủ của hần, ta chống cự cơ hồ không chịu nổi một kích.

Tay hần theo bên hông ta chậm rãi trượt lên, qua bên ngực mềm mại lại bò lên gáy, ngón tay nhẹ nhàng mà đè nặng lên mạch. Yết hầu bắt đầu chuyển động nhanh, máy cũng tự dần bên tai, dần dần nóng lên. Đợi cho động mạch bên gáy đập nhanh, ngón tay hần tiếp tục di động lên trên, rốt cục trụ lên gò má, mang theo mùi hương lập tức hôn tới.

Cánh tay hần chuyển động bên người ta, về sau chậm rãi cúi thấp người xuống, dán lên môi ta nhẹ nhàng mà vuốt phẳng, như nỉ non, “Có nhớ hay không lần trước ở Vân trấn, chúng ta ngủ cái giường kia thật sự là tệ hết biết.” Ta nhớ tới buổi tối ở Vân trấn kia, kỳ thực tuy rằng dân túc hay là trở về chiều bài nguyên trạng, nhưng chúng ta ngủ chẳng phải cái loại giường ván gỗ mau tán. Chân chính hồngбет là sàn, bởi vì ở gần bờ sông, giữa không trung đi, cho nên tất cả đều là làm từ gỗ. Cũng có rắn chắc, nhưng động tác có lớn hơn chút, khoảng cách tấm gỗ sẽ ma sát phát ra âm thanh xèo xèo. Đêm đó mới bắt đầu vận động hai người cũng chưa lưu ý, đợi cho âm thanh kia sau phát ra càng rõ. Ta khi đó mơ hồ, hiện tại hần nhắc mới nhớ tới. Hần nhớ rõ như vậy, có thể thấy được lúc ấy lưu lại cho hần bao ấn tượng khắc sâu.

Ta nghĩ liền phốc một tiếng cười, chỉ là chuyển biến như vậy thoả mái, rất nhanh thân thể hần liền đè xuống, thật sâu tiến vào. Bàn tay đẩy mồ hôi vong qua đầu, ôm lấy bờ vai ta, gắt gao ôm. Mặt cũng chôn

vào vai ta, sườn ngực cứng rắn cọ trên mặt ta, có chút ngứa.

“Anh rất giỏi hoạt,” ta oán hận từ chối một chút.

“Xuất kỳ bất ý, đánh úp.” Hắn thì thầm vào tai ta, dùng răng nanh nhẹ nhàng mà cắn, “Ai cho em phân tâm.” Tay chậm rãi nói ra, ngón tay cũng theo bả vai trượt xuống dưới. Lưng bị nhẹ nhàng mà trượt qua, môi lướt qua bên tai, dấu vết ướt át ẩn xuống, trước ngực một mảnh mát lạnh.

Nửa người trên bị đè áp mà nặng nề lên đem mềm mại, ý thức lâm vào trống rỗng. Vừa vận thân thể cũng thành thực, bị lay động nhiệt tình lại chặt vật, chiến chiến tránh né rất nhiều, đã có dục cự còn tư thái nghênh. Thân thể từ chỗ sâu bị buộc chặt, kháng cự xâm nhập. Yết hầu hắn phát ra một tiếng mơ hồ, trên cánh tay cơ bắp cứng lại, làm cho ta không thể động đậy. Ta chỉ có thể xả giận khắp nhập bờ vai hắn bóp hai khối rắn chắc trên cánh tay, chờ chỗ thật căng kia phát động.

Mồ mồ thần kinh chỗ huyết thái dương nhảy lên không dừng được. Mặt hắn cách càng ngày càng gần, hơi thở nóng như lửa thể hiện khát vọng, nhưng trong mắt vẫn một mảnh bình tĩnh nhu hòa. Trong lúc vô thức, ta ngẩng đầu lên hôn khoe miệng của hắn, vẻ mặt hắn cứng đờ một lát, chợt như là không khống chế được, cự nam công kích thật sâu mà cuồng lực.

Trong phòng máy sưởi mở không lớn, hắn là tương đối ẩm. Đối với chúng ta nhiệt độ cơ thể lại bắt đầu chậm rãi lên cao, mồ hôi tinh mịn chảy ra, rất nhanh liền ướt một mảnh. Đến về sau, mặc kệ hắn hay ta trên người mồ hôi như thác, làn da khẽ chạm vào nhau thật không chịu nổi. Ta giống cá giầy giữa trong bùn, ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn. Có lẽ là ta giầy giữa lợi hại, hắn rốt cục ngừng động tác, cánh tay lại chuyển động lên trên.

Nhưng, ngừng cũng không được bao lâu. Lúc ta run rẩy phun một hơi sau, hắn không kiềm chế được phục hạ, tiếp tục đẩy lui ôn nhu mà kiên định. Thân thể bị bắt giãn mở ra cảm giác cũng không tốt, ta có chút kháng cự lui về sau, nhưng cánh tay hắn dọc hai bên sườn chậm rãi vờn về, lạ ngọt ngào mà lên. Cảm giác chua xót chậm rãi rút, thân thể cùng tâm lý cũng không kháng cự, mà dần dần giãn mở ra, giữa hai chân cũng nổi lên ý triệu ẩm áp.

Hôn mật mật hạ xuống, mềm nhẹ tựa cánh bướm.

Trong phòng cũng không bật đèn, rèm cửa sổ kéo lên hơn phân nửa. Ánh trăng màu bạc từ khe hở chui vào, chậm rãi chiếu trên giường. Rèm cửa sổ bị kéo ra, thủy tinh sát đất phản ánh nhiều ánh đèn neon, trong bóng đêm như ánh mắt quỷ mị lóe ra.

“Còn phân tâm.” Hắn hơi ác ý ngón tay dọc theo thân, cuối cùng lưu lại hoa kính, nhẹ nhàng mà hoa động. Khoái ý giống như tia chớp bất ngờ đánh lại, kích chiến bên dưới ngay cả đầu ngón chân đều cuộn tròn lại. Môi hắn truy lại đây, ngậm duyên nụ hoa, đầu lưỡi nhẹ nhàng mà nhịp động. Lòng bàn tay ướt át cũng phối hợp bên dưới, ma động mà nghiền lực, nóng bỏng lập tức lan tràn tới toàn thân.

Quá trình này lâu dài, đến sau người như hóa thành vũng nước.

Thừa lúc nâng người tay rốt cục thả lỏng rồi rời ra, mười ngón tay dọc theo thắt lưng chậm rãi lên trên. Lúc đầu ngón tay hắn rời khỏi người ta cùng lúc ấy, hắn một cái mạnh xông tới, mang theo một chút cảm xúc bạo ngược. Dưới tình huống không hề phòng bị, người đã bị hắn đánh sâu vào lập tức đỉnh đến đầu giường. Đầu đập vào đầu giường phát ra âm thanh trầm trọng, làm ta đau hô lên.

Hắn dừng động tác, nhưng hai tay vẫn ấn bờ vai ta, vẫn như cũ không cho ta nhúc nhích. Ít khi, mặt hắn chậm rãi lại gần đây. Khi mắt thích ứng với bóng đêm có thể tĩnh tường nhìn thấy khuôn mặt hắn cực lực khắc chế, trong mắt càng đè nén nhìn không thể nghi ngờ.

Ta biết loại sự tình dừng nhanh này, đối với nam nhân mà nói, là thương. Nhưng trên đầu ta cũng sưng lên cái bao, chẳng lẽ sẽ không đau? Vì thế, vì cuộc sống X hài hòa ngày sau, có tạm dừng một chút được không? Ta chưa kịp khách khí biểu đạt ý tức này, hắn ngược lại mở miệng trước,

“Thật có lỗi, giường này có chút nhỏ.”

“Ách, không quan hệ.”

Sát, không đúng, thế nào lại cái loại hình đối thoại này?! Hiện tại ta vật lộn bị thương, cũng không phải trên đường bị người đập ấy cước sau một đoạn giải thích đơn giản tiêu chuẩn như vậy!

Quả nhiên là vì đầu bị đập vào, cho nên biến choáng váng sao?

“Quay ra sau, anh sẽ cẩn thận chút.”

“A...” LẦM một người thật lâu không xem BL tiểu thuyết nhưng cũng có gia nhập hội hủ nữ, ta sau khi nghe lời này liền liên tưởng đến phải dùng cúc hoa, lúc này liền lệ rơi đầy mặt từ chối, “Cầm thú! Ô, mau buông em ra...” Ni mã tuy rằng ta thích YY công cùng thụ, nhưng không có nghĩa bản thân có thể nhận ‘Đường đi không tầm thường’ phương thức yêu yêu.

Trong tiểu ngôn mà xuất hiện loại phương pháp XX thực khoa trương lại giả tạo thiên lôi tăng sức mạnh bạo!

Hắn bị ta đột nhiên phản kháng biến thành có chút không biết làm sao, nhưng tay chân rất nhanh liền đè ép lại đây, miệng càng không ngừng dỗ, “Đổi tư thế, an toàn chút, sẽ không cho em quá mệt mỏi.”

Ta càng rơi lệ đầy mặt, tiếng đều nhanh rụng từng mảnh nhỏ, “Không cần... Ô... Em thật truyền thống... Tư thế mới nhận độ quá thấp! Còn có... An toàn tính cái gì, quay ra sau có thể đau hơn... Sát, anh không có mang áo mưa sao?... Ngao ngao, tử biến thái —” càng về sau càng kích động giơ móng vuốt, “Ra ngoài cho em!”

Hắn hàm hồ kêu một tiếng, hai tay chế trụ ta ra sau. Lập tức dùng sức một cái, liền đem ta bật dậy, trực tiếp ngồi quỳ trên người hắn.

“Ngu ngốc,” động tác vừa rồi tiêu không ít khí lực của hắn, hô hấp trở nên trầm kết mà ngưng trọng, “Em nghĩ người nào vậy?” Ta nghẹn nghẹn, ập a ập ứng, “Em... Cho rằng... Sát, em thích tư thế truyền thống.”

“Giường nhỏ,” hắn giải thích, “Tư thế này tương đối thích hợp.”

Đích xác, loại tư thế đó quả thật bên ngoài trừ bỏ đứng thẳng tư thế ox chiếm diện tích ít nhất. Như là ở ghế dài công viên hay rạp chiếu phim tình nhân hay linh tinh đều sử dụng tư thế này rất cao, hơn nữa còn thật ẩn nấp.

“Em thế nào lại luôn không yên lòng vậy?” Hắn làm như oán giận, “Tại lúc này đều có thể thất thần... Anh thật là, bội phục em.”

Ta xấu hổ khụ một tiếng, “Em nào có thất thần.”

Hắn khí định thần nhàn đem hai tay chống đỡ phía sau, biểu tình thật lười nhác, “Tốt lắm, đổi em lao lực một chút.”

“...”

“Động động đều sẽ không?”

Hắn chưa cho ta cơ hội trả lời, tay đặt bên hông ta, bên dưới nặng nề mà hướng lên trên, thậm chí bắt đầu ma sát xoay tròn, Loại tư thế này kỳ thật đối với nam nhân mà nói thật tiện lợi, bởi vì có thể lợi dụng đầy đủ tâm dẫn lực. Phàm là ta muốn lui về sau một tí, chân hắn liền cung khởi phía sau ta, hai tay túm chân ta, ngón tay chặt chẽ trụ mắt cá chân, chặt chẽ giữ chặt. Người liền bị cố định lại, không thể động đậy. Nhưng hắn lại không ngừng kích thích lên trên, mật mật công hợp, nhưng nơi chạm vào nhau mồ hôi đều chảy ra. Ta ngồi trên đùi hắn, dùng không được thở dốc. Hắn ngẩng đầu lên, răng nanh dọc theo làn da mịn nhẹ nhàng cắn, mãn hàm ý tứ hàm xúc cầu hoan.

Chân được thả lỏng ra, cánh tay hắn trụ bên hông ta, người ngón tay nhập lại. Hắn từ từ nhắm mắt, biểu tình có thể nói là thành kính. Liền như vậy ôm mặt ta, hôn môi một chút.

Này bất quá là thời khắc ôn nhu, nhưng ngực lại như có lửa đốt, thân thể cũng chậm rãi đảo nhanh. Cảm xúc nào đó không thể ức chế giống như muốn phá ra, thân thể giây giụa liền thấm ra một lượng lớn mồ hôi, một giọt lại một giọt, nhập vào trên giường đã không chịu nổi. Yết hầu hắn lúc ta giây giụa khẽ phát ra tiếng rên, ngay sau đó liền cấp tốc, hai chân ta bị giữ chặt, vô pháp ức chế kích chiến...

Cao triều dâng lên, ta mệt mỏi vùi đầu vào cổ hắn run run, ngửi thấy vị mồ hôi trên người hắn, mơ hồ mang theo chút tanh nồng. Buồn ngủ nhắm mắt xâm chiếm ý thức, vì thế lưu lại trong đầu ta ấn tượng cuối cùng là vòng lưng của hắn. Kia hai sườn cơ bắp đàn hồi hữu lực, phần bụng, kia rõ ràng thông thả phập phồng...

52. Chương 52

Xuân sắc khôn cùng sau, đó là một đêm ngủ ngon — đại khái là thể lực tiêu hao quá mức, cho nên đặc biệt mệt mỏi. Người ở trạng thái này đặc biệt ngủ say. Tỉnh lại đã là giữa trưa, rèm cửa sổ sát đất sớm đã mở, ánh mặt trời xán lạn xuyên thấu qua thủy tinh chiếu trên sàn, sắc màu thắm nổi lên như vàng sáng, cảm giác thật ấm áp. Nệm dưới thân mềm mại vô cùng, người nằm trên đó như bám vào, miễn cưỡng không muốn động.

Ta ôm góc chăn tuyết trắng ách xì một cái, chậm rãi chuyển người. Cánh tay áp trên người rơi xuống, nhưng rất nhanh lại tự động đi lên. Nhưng nam nhân kia vẫn ngủ, ánh mắt khép chặt, hô hấp đều đều. Ta dè dặt cẩn trọng xê dịch đầu — đầu còn đè nặng lên cánh tay người ta đâu.

Àn, lần trước tỉnh lại hắn đã sớm mặt người dạ thú chờ một bên, cơ hội ta gần gũi thưởng thức tướng ngủ nam nhân này. Nếu là ẩn theo miêu tả trong tiểu ngôn, nam nhân sau trạng thái OX là thả lỏng không phòng bị nhất. Ta nheo mắt lại gần sát nhìn hắn, không thể thừa nhận nam nhân này tuy rằng tương đối đen, nhưng làn da thật sự tốt. Lông mi rất dài, cái mũi rất cao, trừ bỏ một đôi mắt đen cùng chút nếp nhăn bên mắt, còn lại kính chiều yêu không chiếu ra được cái gì. A, đúng rồi, lần gần gũi quan sát này ta còn phát hiện gần mũi hắn cơ nhiên còn có nốt ruồi son.

Chút bất tri bất giác càng gần, ta thậm chí mấp máy cái mũi bắt đầu ngửi hắn. Tật xấu này từ trong bụng mẹ mang ra, từ nhỏ đến lớn mặc kệ là ăn uống vui đùa, tới tay chuyện thứ nhất làm là nghe thấy ngửi thấy quan sát. Hách mẹ từng nói qua ta tính tình này thật giống cẩu, không ngửi thấy lo lắng. Nàng từng kiệt lực muốn sửa tật xấu này, nhưng hiệu quả rất nhỏ. Ta lại cảm thấy thật bình thường, đối với một sự kiện sự vật không hiểu nhiều lắm, trước theo vẻ ngoài cùng ngửi thu thập tin tức phán đoán lần nữa, luôn so với nệm đáng tin.

Bất quá, ta đây chính là lần thứ hai bắt hắn cho ăn luôn, căn bản không cần dùng loại phương pháp này phán đoán tính nguy hiểm. Bởi vậy, này bất quá xuất phát từ bản năng tập quán. Thói quen loại này này nọ thật đáng sợ, nó sẽ làm người đối với một việc nghiện đến tập mãi thành thói quen, thậm chí còn phá lệ mê muội.

Ngay lúc ta hít mũi hấp mũi ngửi khoan khoái, lỗ tai nóng lên, ngay sau đó đầu bị tha ra sau mấy cm.

“Em cầm tinh con chó a, cái mũi đều ngửi đến rơi xuống.” Hắn đem cánh tay từ đầu ta rút về, đến gần bên tai, khoe miệng một chút cười vô lại, “Anh dễ ngửi sao?”

Ta bĩu môi, “Đều là mùi mồ hôi, hôi chết.”

Hắn dùng sức nhìn mặt ta, như là trả thù, “Cũng phải, vận động một buổi tối.” Hắn nói lúc này ánh mắt gian tà còn trợn lên, thấy ta lộ tay còn thu lại, còn cười, “Chắc, giấu cái gì, không phải nhìn thấy hết sao?”

Ngay cả ta da mặt so với tường thành còn dày, gặp loại nam nhân da mặt còn cứng rắn hơn thép cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Vì thế thật thông minh chuyển đề tài, “Ai, nếu vừa rồi nói đến cầm tinh, anh cầm tinh con gì?”

“Hổ.”

“A!” Ta kém chút nữa không đứng lên, “Anh cầm tinh con hổ?!”

Đại khái hắn bị tiếng ta đột ngột hét chói tai lỗ tai đau, một bên đè ta một bên xoa lỗ tai, “Cầm tinh con hổ như thế nào?” Nói xong lại lộ nụ cười phong tao xấu xa, “Chẳng lẽ em cầm tinh con dê? Dương nhập hổ khẩu (dê vào miệng hổ), ần?”

“Mới không phải đâu.” Ta trầm nghĩ căn bản cầm tinh không quan hệ với ta, thuần túy là, thuần túy là ta đột nhiên nhớ tới năm kia nằm mơ, trong mộng ta mặc quần hoa + tổ hợp quần áo không nhìn ra, trên

chân lại đi một đôi tiểu dệp lê trần ngập hương vị bệnh thần kinh. Nhưng sau, trọng điểm là — đằng sau ta còn một vĩ đại lão hồ hoa văn sắc sỡ theo sau! (Chi tiết xem lại tiết tử)

Chẳng lẽ là truyền thuyết mộng báo trước? Năm kia liền nhắc nhở ta, sẽ hội ngộ gặp trong tay lão hồ ăn thịt người không nhả xương? Bất quá, cho dù như thế, hối hận cũng chậm. Đều ăn hai lần, tiêu hóa cũng đã tiêu hóa không sai biệt lắm.

“Em suy nghĩ cái gì?” Hấn không kiên nhẫn xoa mũi ta, “Từ tối hôm qua thất thần đến giờ, anh cũng không biết trong đầu em chứa cái gì, tuyệt không nghiêm cẩn.”

Ta tức giận trừng mắt hấn, đem chân kéo kéo, che khuất thân thể, “Nghĩ chút chuyện không hay ho.”

Hấn tâm tình tốt đem thân thể ngã ra, tay xuyên mái tóc, “Đầu óc em cấu tạo có phải hay không đặc biệt chút, sau suy nghĩ chuyện không hay ho? Em chẳng lẽ tuyệt không cảm thấy, ân, hạnh phúc a, ngọt ngào linh tinh...”

“Có a,” ta thuận miệng đáp, “Cảm thấy thật ấm áp a.”

Hấn vui vẻ, “Là ấm áp đi.”

“Không sai biệt lắm, gần đây thời tiết lạnh như thế. Một người ngủ, buổi sáng dậy sẽ hắt xì,” ta đem chân lại kéo kéo lên trên, đến cổ, “Nhà của em đều dùng túi chườm nóng, làm sao xa xỉ mở máy sưởi cả đêm. Quá lãng phí điện... Ngao, anh lại đánh lén! Quá vô sỉ!”

Trên giường đấu sức cho tới bây giờ đều là JQ cùng lạc thú cùng tồn tại, nóng bỏng cùng nhu tình đều khiêu vũ. Bất đắc dĩ thể lực ta tóm lại kém hấn rất nhiều, tối hôm qua càng hào phóng ném thử nữ ở trên, các loại xương sống thất lưng chân đau không giải thích. Cũng may hấn cũng không dây dưa, đại khái cũng cảm thấy đối với người mới yêu cầu không thể quá khắc nghiệt, tư thế mới thử xong sau cũng phải kỳ dưỡng thương. Cho nên hấn một trận hôn sau, thật lưu loát xoay người xuống giường.

Tối hôm qua cùng một chỗ không có cái gì mở, cho nên đều trong bóng tối phát sinh, xem không rõ lắm. Nhưng là, lúc này rõ là ban ngày, hết thấy đều xích lỏa dưới ánh mặt trời a a! Tuy rằng tối hôm qua vừa sờ vừa cắn, xúc cảm cảm nhận nhiều, nhưng có câu, ni mã đánh sâu vào thị giác mới rung động a! Kia đôi chân thon dài? Kia tám lưng rắn chắc? Kia cánh tay cùng đầu!!

Ta đem chân ôm càng nhanh, chỉ cảm thấy đầu cùng mũi một trận nóng lên.

“Em nhìn cái gì?”

Ta ho khan một tiếng, “Không thấy gì, anh nhanh đi tắm đi, tắm xong đến lượt em.” Sao có thể giáp mặt nói tự nhiên với hấn, bạn hữu a người thật sự là nam nhân có dáng người tốt nha — còn không chết với hấn!

“Chắc, em liền như thế, một chút cũng không thành thật.” Hấn xoay người trở lại, “Rõ ràng là chính mình nhìn chăm chăm vào, có cái gì ngượng ngùng.” Vừa nói một bên lại qua đây, “Cũng không phải không cho em xem, chắc... Lấy loại này che che lấp lấp ánh mắt, em có phải hay không muốn bị anh ăn a.”

Ô ánh mắt cái gì đều không kịp rồi, bị bắt nhìn hình ảnh cấp hạn chế làm ta trong lúc nhất thời nhiệt huyết sôi trào, không tự giác thốt ra, “Đùa, dưới tình huống này hấn là em ăn anh đi!”

“Em ăn anh?” Hấn một mặt không thể tin, “Kia em có thể lực sao?”

Quả thật, nguyên lai thể lực của ta + sức chiến đấu đã dưới 50 rồi, hiện giờ, đại khái là số âm. Mà thể lực đối lập với tình huống khác xa như thế, ta đương nhiên không có khả năng gục hấn. Vì thế, ta lại một lần nữa bị gục, còn một đường từ trên giường quay cuồng trên sàn. May mắn trên sàn trải thảm, ngã xuống không lạnh không thấy đau. Nhưng là bị nam nhân đè trên người, kia sinh lý áp lực không phải nhỏ.

“Lại một lần thế nào?” Mắt ý cười cong cong, “Vận động có ích cho sức khỏe.”

“Tin anh mới có quý.” Ni mã hưng phấn như vậy như vậy là muốn như thế nào? Toàn lấy cần cù bù vào!

“Chân lý đến thực tiễn,” hấn bắt đầu động thủ kéo chân, “Được hay không thử xem sẽ biết.”

Ta xả nhanh drap, quay cuồng đến cạnh cửa, “Em phi!”

Hắn không chút nào nổi giận, bưng một khuôn mặt vô tội tươi cười qua đây, thật tà ác giở trò. Ta đương nhiên không có khả năng ngồi chờ chết, hành động thông suốt. Muốn nói nam nhân này gì gì mạnh mẽ, liền tính trước mắt là núi đao biển lửa phỏng chừng cũng sẽ là mây không nhân mắt không nhảy hướng về đây đi. Này vượt sới đều chụp đến, trên mặt cũng treo vô lại, thế nhưng còn tính trí bưng bưng đến.

Phía sau là cánh cửa, không có đường lui.

Nhưng là — sát, này đúng là cứu tinh tốt nhất — ngay lúc ta cho rằng chạy trời không khỏi nắng, sau cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ.

Lâm Tiễn động tác lập tức ngừng lại.

Theo đạo lý nói, hắn lên chức vị này, văn phòng sẽ không có người tùy ý vào. Hơn nữa, liền tính người có thể đi vào cũng chỉ giới hạn thư ký hoặc người chức vụ tương đối cao. Nếu là những người này đến gõ cửa, không biết dùng khí lực lớn như vậy.

Kia, có khả năng là người nhà? Là Lâm Trạ hay Lâm Hủ?

Ta thẳng tắp theo dõi hắn, vọng tưởng từ vẻ mặt hắn nhìn ra chút dấu vết gì. Nhưng biểu tình hắn không thay đổi, chính là nhần mây lại, khó chịu trờn cánh cửa. Nếu ánh mắt có thể đả thương người, kia người gõ cửa hiện tại hắn là đã trên đường đầu thai luân hồi rồi.

“Mở cửa.”

Ta sưng sốt một chút, đầu hướng Lâm Tiễn trong ánh mắt tràn ngập kinh hách cùng sợ hãi.

Trên mặt hắn cũng lộ ra chút kinh ngạc, môi hấp giật mình, nhưng không có phát ra tiếng. Nhưng ta lại thấy rõ ràng, môi hắn mấp máy rõ ràng nói,

“Mẹ anh.”

53. Chương 53

Ta thường vào chân trời vông (tên trang web).

Trên chân trời vông người đều biết, khu topic bát quái nhất nghị luận ba sự kiện: bát quái tiểu tam cặn bã cùng nam ngôi sao, mỗi khi có cùng đề tài thảo luận chỉ cần chút đáng tin là lên đầu trang. Thời gian trước bát quái trên mạng nghị luận nóng hổi là một bà vợ cảm bà bị cặn bã nam ruồng bỏ, kéo theo một đám tam cô lục bà đi bắt gian. Lúc ấy còn làm truyền trực tiếp, có hình minh họa khác, xem bát quái là tình cảm quần chúng phần nộ, hô to đã nghiền. Bài post trong vòng một ngày đã lên hơn trăm trang, bao nhiêu người hận không thể vọt tới hiện trường cùng quần chúng bát quái vây xem.

Đầu năm nay, mọi người trên người đều khoác một lớp bọc, trong lồng ngực lại yên lặng chưa một viên bất an xôn xao.

Nhân, sinh mà tịch mịch, cho nên bát quái.

Như là loại chuyện trảo gian kính bạo này, lược chỗ nào đều làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, tình cảm quần chúng phần nộ. Nhưng, làm việc này lại xảy ra trên người mình, hơn nữa không sai biệt lắm là bị bắt tại giường, bát quái cảm xúc đều trở thành vật hi sinh. Bất quá, may mắn là Lâm Tiễn chưa cưới vợ, không ta sẽ là tiểu tam chen chân vào. Cho nên ta không bị chân trời vông làm thịt lột da cả nhà bị hỏa táng.

Nhưng là, bị mẹ Lâm Tiễn bắt được, tình huống này cũng không tốt là bao. Tuy rằng nói nam chưa hôn nữa chưa gả, nam nữ luyện ái tự do, 419 đều bình thường. Nhưng ta không chịu nổi ta không có kinh nghiệm a, địa điểm OX tại phòng nghỉ văn phòng a! Bên ngoài chính là sát ngay khu công nghiệp ta làm a ta sát! Ở nơi này OX bị mẹ nhà trai bắt được thật dọa người! Chưa chừng ta vừa đi ra đã bị nàng trên mặt làm mất năm phần, nhưng sau giống như gà bị bệnh đói ta với vừa chửi vừa đánh ta thông đồng con của nàng, làm hại hắn công tư không phân biệt lại dùng phòng nghỉ công cộng lấy ra tàng kiêu.

A, không đúng, Lâm phu nhân nghe nói xuất thân tiểu thư khuê các, bá phụ vẫn là ngoại giao. Ách, thực nữ xuất thân như vậy, hắn là sẽ không đánh người đi. Mà ta nghĩ như vậy, thân thể lại chuyển động trước

đầu óc — tay chân cùng dùng hướng bên giường dựa vào — các người bảo chê cười ta, ta là người truyền thống, lúc này chỉ có tìm nơi truyền thống trốn đi mới có thể cảm thấy yên tâm kiên định!

Đáng tiếc phòng này giường to nhìn rõ, nhưng chân giường thì ngắn giống bấp chân ta, cho nên dưới gầm giường không có bao nhiêu không gian. Nhưng không có biện pháp a, tủ quần áo thì nhỏ hẹp, toilet thì trơn ẩm, còn lại cũng chỉ có giường thích hợp. Ai, một ả liền một ả đi, trứng gà đều có thể đánh thành bánh, liền ta thân hình này phô ra vẫn có thể chui cùng chen chen, ôm lại ý tưởng này ta sẽ nhận mệnh chui xuống giường.

Đáng tiếc trời không theo nhân nguyện, ta non nửa thân mình mới chui vào, chân đã bị người kéo ra. Tiếng đập cửa bên ngoài còn tại, không cần quay đầu liền biết là ai kéo ta. Ta cũng nóng nảy, một cước đá hắt, gầm nhẹ, “Buông tay!”

Biểu tình trên mặt ta chưa bao giờ gặp qua, dở khóc dở cười a. Hai tay hắt trời trụ mắt cá chân ta kéo, người liền như củ cải bị hắt nhỏ lên.

“Em trốn cái gì?” Hắt gầm nhẹ, trong ngực phập phồng không ngừng, Dọn dẹp một chút chúng ta đi ra đi.”

Ta cả người đều lạnh lẽo, ánh mắt chuyển từ trên mặt hắt rồi xuống hắt chỉ mặc chiếc quần con, nhưng sau lại nhìn quần áo bừa bãi trên giường hỗn độn. Ta đẩy không được tay đem drap trải lại, lệ rơi đầy mặt hướng chỗ sâu trong giường, “Lâm lão nhị anh đầu óc nuôi cá voi... Liền chúng ta trạng thái này... Anh, anh thật thật là muốn mạng của em a!”

Ta thuyết phục không có gì khiến hắt đồng tâm, mỗi khi ta đi trước một thước, hắt liền đem ta tha phía sau một trượng. Bần khoản người bên ngoài, ta hạ quyết tâm một cước đá vào ngực hắt, đẩy nhanh tốc độ đi về phía trước — các người đừng nói ta hẹp hòi, không đủ hào phóng. Nếu bình thường ta cũng một cảm thán, nhưng tình huống trước mắt không thể nói ném vào mặt người ta rồi xin lỗi là được. Hiện giờ ta đang ngủ cùng con người ta còn bị mẫu thân người ta đổ tội cửa — làm một dân chúng, loại sự tình này mấy đời tài năng gặp lần trước? Tùy cơ ứng biến đều đặc biệt không kịp a!

Tiếng đập cửa bên ngoài bắt đầu hỗn hển, cơ hồ như sét đánh, thùng thùng. Động tĩnh này càng lớn ta càng khẩn trương đem bản thân núp dưới sàn, nhưng là Lâm Tiễn hỗn đản này sống chết không chịu buông tay, cuối cùng ôm lấy thắt lưng ta đem ta cấp xuất ra.

Cũng chính là ở phía sau, cửa đột nhiên ầm một phát bị đá văng ra.

Nhóm đồng chí, thời khắc ấn định đã đến!

Ngoài cửa có: hư hư thật thật Lâm lão nhị NND phu nhân một quả cùng nam nhân thoạt nhìn là vệ sĩ tư gia một quả.

Trong phòng: nửa thân trần nam một quả cùng nữ dưới sàn một quả.

A, đã quên nói, phía sau Lâm Tiễn vẫn duy trì tư thế ôm thắt lưng ta hướng lên trên, mà ta đâu, nửa người trên nằm trên sàn, hai tay đi về phía trước thân — chỉ nhìn một cách đơn thuần nửa người trên vẫn rất tốt. Nhưng xuống dưới mấy mm, ần, thắt lưng bị ôm, mông đè trên phúc gian của nam nhân (ần, đừng bảo bạn dịch đè lên đâu...) ... Sát, làm sao có thể có tư thế tà ác này! Còn thật đặc biệt tiêu chuẩn!

Sớm biết rằng như vậy, bọc chặn đi ra ngoài cũng tốt.

Lúc cửa mở, ta chỉ biết bản thân hoàn toàn bị kịch. Cho nên ta thật tự giác đem mặt giấu trên sàn còn tóc thì che che mặt lại.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi tiếng hít thở ta đều nghe rõ ràng. Đại khái hai phương trận doanh nhân đều tương đối trầm khí, cho nên hai phương người ngựa cũng chưa động. Nhưng, phu nhân bọn họ đứng bất động không quan hệ. Ta cũng không thể luôn luôn nằm sấp a, loại tư thế này bất nhả không nói, còn thật dễ dàng sung huyết não.

Sau phu nhân da mặt mỏng không chịu nổi, đông cứng nói một câu, “Con đi ra ẹ.” Liền đóng cửa lại.

Cám ơn trời đất, nàng chỉ nói ‘Con’ mà không phải ‘Các người’.

Ta hận chết Lâm Tiền, nếu hắn không vội vàng ngắt lời rồi lại kéo, ta làm sao có thể xấu hổ như thế? Tưởng đưa ọi người lưu lại một cái ấn tượng tốt thì không có khả năng, vẫn là bị tính toán buộc chia tay, về nhà nhường lão mẹ an bày gặp mặt một nam nhân tương đối thực dụng.

Ta vừa miên man suy nghĩ thông suốt, Lâm Tiền cũng không biết. Hắn vuốt vuốt tóc ta, lại hôn một cái, an ủi nói không có việc gì. Nhìn hắn ánh mắt nhu tình vạn phần, ta ngay tại muốn hắn biết ta đều đem tất cả loại tình ra lựa chọn, có thể hay không giận dữ phá cửa sổ trực tiếp ném ta xuống.

Cũng may hắn không có thuật đọc tâm, cho nên giả thiết này không thành lập.

Ta một lần lại một lần bình phục tâm tình, rốt cục có thể ra góc tường mặc quần áo đi đến bên cửa, từ sát vách cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Tầm cửa dày, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ hắn lúc to lúc nhỏ, như đang tranh chấp. Ta một lòng thấp thỏm, đầy bụng không yên nhớ tới Lâm Tiền đã từng nói: Lâm Trạm lần đầu tiên hôn nhân là do Lâm phu nhân cường thế an bày tiếp theo thúc đẩy, điển hình đám cưới buôn bán. Lâm đại ca trời sinh tính lạnh đậm, thê tử cũng là người tâm tính cao ngạo, tình cảm vợ chồng thật đậm đặc. Sau lại ra đi, nhà gái nhanh chóng tái hôn, mà Lâm đại ca như trước một mình. Nghe qua Lâm đại ca thật thắm, nhưng, thắm còn ở phía sau. Lâm đại ca kết hôn mười năm cũng chưa có con, mọi người nguyên lại đoán cũng là vấn đề nam nữ. Mà nhà gái tái hôn sau liền có thai, sinh cũng là sinh đôi. Mọi người đem ánh mắt đến Lâm đại ca, cường đại nào thúc đẩy, cái gì đều không được a ngay cả ED thật chí đạn giấy tất cả lời đồn đều xuất ra.

Nam nhân a, nặng nhất là trang phục và đạo cụ là mặt mũi, mặt mũi nặng nhất là năng lực công tác cùng năng lực X. Phàm là nam nhân, hắn thà rằng trên công tác là phế sài cũng không đồng ý trên giường làm đào thải lang. Lâm đại ca cái gì cũng hoàn mỹ, nhưng cố tình cái trọng yếu nhất gì gì không được. Hơn nữa loại bị thương tự ẩn còn làm chuyện cười lúc mọi người trà dư tửu hậu, ai chịu nổi?

Nhưng là, Lâm đại ca bị thương đến đây còn chưa xong a nhóm đồng chí!

Lâm đại ca độc thân sau cũng thật tu thân dưỡng tính, một lòng làm việc. Mấy năm trước thật vất vả coi trọng một nữ nhân khí chất, nghe nói cũng mất không ít tâm tư mới trối được bên người, thập phần nùng tình mật ý. Có thể làm một nam nhân giống giáo đồ không sai biệt lắm dấy lên ái dục chi hỏa cỡ nào là chuyện không dễ dàng, ni mã đều không cần viên thuốc xanh a!

Nhưng chuyện này, cuối cùng là xấu tại Lâm phu nhân.

Phản đối, kiên quyết phản đối, kiên quyết không đồng ý.

Lâm Trạm tuy rằng không lớn lên bên mẫu thân, nhưng dù sao vẫn hiếu thuận, cũng không muốn nghịch ý tứ mẫu thân. Đã nghĩ kiên trì, chậm rãi để trong nhà nhận. Nhưng là hắn trầm khí, Lâm phu nhân thiếu kiên nhẫn, tìm cơ hội muốn bắt động thanh sắc đuổi nữ nhân kia đi. Nhưng Lâm phu nhân ngàn vạn tính, không tính đến Lâm đại ca người này hưởng đến thưởng thức độc đáo, coi trọng nữ nhân kia, nghe nói một phen lên xuống đem Lâm phu nhân đổ gắt gao. Nhưng người cũng tức giận quá, trở về thu thập về nhà cũ — ta đã nghĩ không rõ tư duy Lâm phu nhân này, nàng có thể ngoan độc để con trên giường làm đào thải lang?!

Lâm Tiền đã từng nói mẹ mình có một mặt cao nhã quý tộc, cũng có một mặt cố chấp cường ngạnh. Lúc cha hắn còn sống, vợ chồng mỗi lần tranh chấp đa số là Lâm phu nhân chiếm thượng phong. Hắn nói, “Mẫu thân cả đời mạnh hơn, cho nên đặc biệt không chấp nhận ý tứ người khác khác nàng.”

Con bị thương tự tôn hậu quả là đi theo khuê nữ người ta chạy, điển hình gà bay trứng vỡ. Nghe nói Lâm Trạm đi rồi Lâm thị mặc dù có hàng ngũ quản lý đặc lực, nhưng vẫn rối loạn. Lâm phu nhân giận dữ, lại không có mặt mũi tìm Lâm Trạm về, Lâm Hủ lại còn nhỏ, liền triệu Lâm Tiền về nhà chủ trì đại cục. Thời gian trước Lâm thị yên ổn, Lâm Tiền một bên trấn an nàng một bên lên tìm Lâm Trạm. Tìm kiếm không có kết quả sau Lâm phu nhân thật thất vọng phi về nước, còn quyết tâm nói không nhận thức Lâm Trạm đứa con này.

Nguyên nhân ta bất an không yên như thế: đối với vấn đề Lâm Trạm nàng đã làm phương pháp thế, ta thế nào vọng tưởng nàng sẽ thả ta cùng Lâm Tiền một con ngựa?

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng nổ, giống như vật gì ngã xuống đất. Ta kinh hãi một

thân mồ hôi lạnh, tâm như bị vật gì vô hình dùng sức đâm, một chút một chút ngạt. Cũng không biết quá bao lâu, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, ta theo bản năng xê dịch thân thể. Người vẫn là người dưới đất, ngẩng đầu nhìn. Cái miệng của hắn nhếch, trên mặt có một loại thần sắc tức mưng, mơ hồ còn mang theo chút mệt mỏi cùng bất đắc dĩ. Ngực như cái gì đè nặng đựng phải, ta há mồm, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, thẳng đến hai mắt cùng ta nhìn thẳng. Ta không nháy mắt nhìn hắn, nhìn hắn nâng tay chải vuốt tóc ta, lại nhéo nhéo mặt ta.

Cái mũi đột nhiên liền đau xót, hốc mắt bắt đầu nóng. Môi ta run lấy lấy, lại cắn nhanh. Ta muốn chứng thực một sự kiện, nhưng lại rất sợ ra đáp án. Vì thế do dự cùng bàng hoàng, hận không thể lập tức liền biến mất, hoặc là cứ tiếp tục trầm lặng xuống.

Nhưng nhân sinh không thể hồ lộng qua, cho nên ta lắp bắp hỏi một câu mẹ anh có phải hay không không đồng ý. Hắn cũng trầm mặc đem đầu ta ấn trong ngực hắn, hô hấp đều đều trên đỉnh đầu. Tim hắn đập cực bình thản, cùng tiếng hắn trịnh trọng, nghe qua đặc biệt đảm bảo,

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

54. Chương 54

Ta biết bản thân tuy rằng không phải bộ dạng người gặp người thích hoa gặp hoa nở, nhưng cũng không phải tàn đến độ làm cho người ta ngấm liếc một cái liền quay đầu chạy. Được ta thừa nhận, Lâm phu nhân thái độ thật sự là đem lòng tự trọng ta ít khi sử dụng đâm đến bị thương.

Tuy rằng Lâm Tiễn nói có hắn không có việc gì, nhưng ta không có biện pháp lạc quan được. Tổng hợp lại ngàn năm lịch sử cao thấp với hiện thực, ta không tiếp thu vì Lâm phu nhân sẽ dễ dàng nhận ta. Liên tính Lâm Tiễn dám cùng nàng đối chọi, tiền lệ Lâm Trạ cũng đợi ở nơi nào.

Hiện tại ta lo lắng vài khả năng: Lâm Tiễn cùng mẹ hắn cường, mẹ hắn khả năng thỏa hiệp, khả năng trở mặt. Nếu mà trở mặt tám phần Lâm Tiễn bị giáng, lập tức xuống tầng chót vót làm nhân viên. Nhưng sau khi trải qua một trận hiện thực cùng tra tấn tinh thần sau, hắn hiểu — ni mã người vẫn có tiền có quyền mới tốt! Tiếp theo hắn liền lập tức quay đầu, trở lại Lâm gia làm thiếu gia. Hoặc là, hắn cũng không chịu thua kém, nguyện ý cùng ta quy ẩn điền viên, trải qua cuộc sống nam canh nữ dệt (nam đi cày nữ dệt vải). Nhưng là bởi vậy, ta lại cảm thấy lương tâm bất an.

Cứ như vậy ép buộc suy nghĩ mấy ngày, rối rắm không ngủ ngon.

Nhưng thấy trên mặt ta một đôi mắt to đen, hắn cũng đoán được ta buồn rầu cái gì. Kỳ thực từ lúc nhìn thấy Lâm phu nhân đến giờ, thái độ hắn là nhất quán kiên quyết, làm ta tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt chuyện này. Ta cũng tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt, hoặc nói, ta nguyện ý tin tưởng. Nhưng trong tiềm thức cũng thật sự bất an, theo ý ta, thủ đoạn của Lâm phu nhân cường ngạnh đến ngay cả Lâm Trạ đều chạy trốn chết, hắn lại kiên trì đến bao lâu?

Trong lòng mang gánh nặng, sắc mặt tự nhiên ủ dột. Ta dùng ống hút đem ly kem khuấy tung, lại làm vài cái. Lâm Tiễn ngồi một bên cau mày nhìn, hắn không thích ẩm thực trái mùa, tỷ như mùa hè ăn lẩu, mua đông ăn kem. Nhưng bản khoản mấy ngày này tâm tình ta không tốt, hắn vẫn sẵn sóc đồng ý, nhưng chỉ cho phép ăn một ly nhỏ.

Ta biết hắn gần đây áp lực cũng rất lớn, nhưng lớn tới trình độ này ta đoán không ra, bởi vì hắn cho tới bây giờ không cùng ta oán giận này nọ. Đại khái cảm thấy bản thân là nam nhân, cho nên có khổ tự mình nuốt. Loại phương pháp này đặt lúc khác ta sẽ thường thức, nhưng tại lúc này cũng thật không ổn. Ta muốn biết tình huống hắn đối mặt, có lúc tất yếu ta muốn cùng hắn đối mặt, như vậy so với hắn một người chịu áp lực mà ta lại hồn nhiên không biết. Đáng tiếc có khi nam nhân cân não thật đáng chết, cảm thấy ta làm như vậy là cho hắn suy nghĩ, khác liền không giải thích.

Ta có chút phiền chán đem ly kem phóng, mười ngón xoay cùng nhau. Hắn ngồi dựa vào ghế, lúc này hai mắt liền dừng bên ngoài cửa sổ xe cộ như nước, không nói một lời. Kỳ thực ta cùng hắn trong những khi ở chung, thời gian trầm mặc rất ít. Hắn nói không nhiều lắm, nhưng đa số là có hỏi tất đáp. Mà ta đâu, am

hiếu chính là không nói tìm nói, cho nên lúc này tẻ ngắt cực nhỏ. Loại lãnh đạm khó có được này làm ta thật không thoải mái, đột nhiên có cảm giác ủy khuất.

Cũng may loại tẻ ngắt làm người ta không vui này cũng không liên tục lâu lâu lắm, hần bỗng nhiên lấy khuỷu tay huých ta, dùng một loại gần như vui đùa chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi, “Hách Quýnh, em muốn ngồi sau xe đạp khóc hần vẫn muốn trong xe cười?”

Vấn đề cực phẩm này từ chỗ hỏa bạo tiết mục thân cận truyền tới, có đợt phi thường lưu hành. Nghe nói không ít trường học nghiên cứu vấn đề này rồi sở tràng biện luận, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, huyết vũ tinh phong vô số. Vấn đề cực phẩm này cực phẩm ở chỗ đem tình yêu cùng hiện thực phân cách lại hỗn hợp, lấy hay bỏ đều tàn khốc đến máu chảy đầm đìa.

Ta không quá nguyện ý suy nghĩ vấn đề Lâm Tiễn hỏi ta có nguyên nhân gì — mặc kệ hần cảm thấy bản thân có khả năng giống như Lâm Trạ bị đuổi ra, hay là cảm thấy mờ mịt ám chỉ cái gì. Ta chỉ cần biết rằng trước mặt nam nhân này, ta vĩnh viễn chỉ cần cấp ra đáp án chân thực nhất của bản thân là được.

“Thế nào cũng phải là BMW sao?” Trong ấn tượng nam nhân này chưa từng đi BMW, nhưng hần ngồi xe so với BMW ngạo kiều hơn.

Ta cũng học bộ dáng hần nâng má lên, “Được rồi, đáp án của em là: em sẽ nỗ lực kiếm tiền, cho nam nhân em yêu mua BMW. Nhưng sau, em sẽ an vị bên người anh ấy, nhìn anh ấy cười.”

Biểu tình trên mặt hần bị kiểm hần, chợt có chút bất khả tư nghị, “Em mua cho anh BMW?”

Ta trịnh trọng gật đầu, “Àn, mua cho nam nhân em yêu.”

“Đó không phải anh.” Trên mặt hần nhiệm một chút đắc ý, rằng nanh cũng lộ ra ngoài, “Nói thẳng mua cho anh là được.”

Ta cắt một tiếng, “Anh làm trò.”

Hần như nổi lên hứng thú, người liền hướng phía ta hơn nửa thân mình, “Mua BMW, em mua được sao?”

Ta ‘Chặc’ một tiếng, “Cho nên mới hỏi anh có phải hay không cũng phải mua BMW a. Muốn em nói mua xe không nên nhìn loại xe, có hoa không quả. Qua lúc thật sự muốn, tiêu hao tiền chưa chắc đã mua được đồ quý. Nếu dưới mười vạn, em nỗ lực chút, sau năm sáu năm vẫn có thể có.” Thân thủ nhéo mặt hần, “Em tin tưởng mặc kệ em mua xe gì, anh sẽ cao hứng. Cho nên anh cũng phải tin tưởng em, em nói có năng lực mua, liền nhất định sẽ làm được.”

Khóe mắt hần ẩn ẩn một tia âm mai nhất thời tiêu tán, ngay sau đó liền ha ha cười rộ lên. Một tay khoát qua vai ta, liền một nụ hôn thấu lại đây, “Quýnh của anh a, em thật sự là một tiểu bảo. Chặc chặc chặc... Mua cho anh BMW ha ha ha... Nếu em muốn mua cho anh, àn, chắc nịch lại không quý, anh đây yêu cầu mua xe đấy được không? Anh giống nhau có thể ngồi trên cười, đương nhiên, vất vả em phía trước kéo ha ha ha...”

Hần kia thêm một tràng cười dẫn tới vô số chú ý, làm ta đương trường quẩn về mặt đỏ bừng.

Ni mã trước công chúng chơi trò thân ái, nam nhân da mặt dày.

Đại khái là ta trả lời đối với vấn đề cực phẩm này làm hần tâm tình thoải mái, cho nên mấy ngày kế tiếp, phàm là có điện thoại đến, miệng hần đều dị thường hoan thoát. Ta không từ trong miệng hần nghe được việc khác, liền đành phải tự an ủi nghĩ, đại khái hần thực nắm chắc đem vấn đề Lâm phu nhân giải quyết hết.

Mà theo cửa ải cuối năm, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Lúc này Lâm Tiễn đột nhiên mất tin tức, không cần nói gặp mặt, liền ngay cả điện thoại cơ bản cùng tin nhắn đều mất liên lạc. Mơ hồ ta biết hồng ăn, gọi điện đến Diêu Chính chứng thực khi, hần ấp a ấp úng nói bản thân bị điều cương vị, đến bộ quản lý vật tư làm quản lý.

Diêu Chính ta thấy qua nhất nhất khổ bị tổng tài bức trợ, khi lão tổng phát uy, hần tùy thời có khả năng bị sung quân đi cộ toilet. Khi mẹ lão tổng phát uy, hần tức khắc nhậm chức đi quản giấy vệ sinh chờ phúc lợi phẩm phát.

Trạch nam thích xem truyện tranh, luôn luôn có tâm cơ được dẫn được.

Trông cậy vào Điều Chính đúng là không được, cũng may ta ở Lâm gia còn có người quen. Tuy rằng lần trước bị cậu hại đủ thảm, nhưng đến lúc này ta cũng cố không lên mặt. Lâm Hủ cũng đem tình huống rõ ràng nói cho ta, “Ca ca cũng mẫu thân ăm ỉ, mẫu thân rất tức giận.” Tiếng cậu nói thật sự nhỏ, giống như sợ bị người nghe thấy, “Bất quá, đệ nghĩ hẳn không có việc gì. Ca ca có thể ứng phó được, chính là gần nhất anh... Ách, không có phương tiện cùng tỷ liên hệ. Anh ấy bảo đệ nói cho tỷ, lúc anh ấy không ở đây, tỷ cứ như bình thường. Còn có, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều để anh ấy giải quyết.”

Ta buông điện thoại, cuối cùng thả lỏng chút. Nhưng hẳn không ở trận kia, ta thực không hay ho, không phải đi tới đi lui và vào hố liền bị người bóc bóp tiền, ngay cả xe đạp cũng mất. Không có biện pháp, ta đành phải đem tiền Hách mẹ để thật lâu trong bao đỏ trừ tà lấy ra, đặt vào túi tiền ở trong quần. Ta là chờ mong ta cùng Lâm Tiễn vẫn xấu sớm đi qua, không nghĩ tới vận xấu còn chưa đi sạch sẽ, phiền toái lại tìm tới cửa.

Đúng vậy, tiết mục khoa trương lại giả tạo dùng tiền mua tình yêu rốt cục đến nga nga đến! Bất quá ta phiên bản này phối hợp thấp chút, có đại boss, nhưng đại boss ngồi ở đây không phải Lâm phu nhân, mà là một nam nhân diện mạo vẻ người lớn. Đại khái là Lâm phu nhân lần trước trước mặt người yêu Lâm Trạm đâm phải đinh, mất mặt, cho nên lần này thông minh không ra mặt. Hoặc là, nàng cảm thấy ứng phó như vậy, còn không có tư cách làm nàng ra mặt.

“Hách tiểu thư, mạo muội. Tự giới thiệu một chút, tên Bỉ họ Thiệu, cô bảo tôi lão Thiệu là được.” Lời nói tuy nhiên khách khí, nhưng trên mặt lại tràn đầy thần khí, “Tôi chịu Lâm phu nhân phó thác mà đến.”

Ta khách khí cùng hắn đánh cái tiếp đón, hỏi, “Ngài tìm tôi, có việc?”

“Hách tiểu thư là người rõ ràng, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, mời cô rời khỏi Tiểu Lâm tổng.” Lão Thiệu nhẹ nhàng băng quơ, “Tôi nghĩ cô rất rõ ràng, lấy điều kiện của cô, Lâm phu nhân tuyệt đối không đồng ý. Cái gọi là đau dài không bằng đau ngắn... Đương nhiên, cô ủy khuất, Lâm phu nhân cũng biết, nàng sẽ bồi thường.” Nói xong đem ra phong thư trong truyền thuyết phí chia tay.

Ta nhìn lướt qua, nhất thời phần nộ, “Các người cư nhiên dùng tiền vũ nhục tôi!” Thế nhưng dùng tiền mặt, rất quá mức, vừa thấy chỉ biết độ dày khoảng ba vạn. Còn không bằng Lâm Trạm rõ ràng, người ta hay dùng chi phiếu, một tờ giấy mỏng manh lại giá trị mấy chục vạn a!

Trên mặt lão Thiệu tràn ngập trào phúng đem phong thư thu lại, trong mắt viết ‘Ta biết người sẽ giả thanh cao’, miệng lại nói, “Hách tiểu thư quả nhiên là trọng tình nghĩa, nếu là như thế này cô càng nên vì Tiểu Lâm tổng lo lắng. Cô hiện tại cùng hắn tiếp tục dây dưa đối với cô, với hắn, cũng chưa ưu việt.”

“Nga, tôi đây chính là nên trực tiếp cùng hắn phân, phải đi.”

“Hách tiểu thư quả nhiên ngay thẳng.”

Mặt ta lập tức âm trầm, “Kia thế nào thành? Tôi cùng anh ấy một chỗ lâu như vậy, ni mã đều trì hoãn thành nữ nhân lớn tuổi, hiện tại nói phân liền phân, tổn thất của tôi làm sao giờ?”

Lão Thiệu sắc mặt khê biến, phong thư phí chia tay vừa bỏ vào túi lại đem ra, “Cho nên này...”

“Sát, các người lại dùng tiền vũ nhục tôi!” Ta một đạp đạp lên xe, “Rất quá mức!”

“Hách tiểu thư,” lão Thiệu sắc mặt thay đổi, miệng cũng trở nên tràn ngập khinh thường, “Thỉnh không cần tự cho là thông minh, tôi nói cho cô, chuyện Lâm phu nhân quyết định không có người có thể thay đổi. Cô đừng tưởng rằng có Tiểu Lâm tổng cho cô chỗ dựa là được, hẳn hiện tại bản thân đều khó bảo toàn.” Hắn dừng một chút, mặt mang sắc, “Tôi xem cô vẫn là chuyển biến tốt hay nhận, lấy đến đó. Bản thân có bao nhiêu cân lượng, nên hảo hảo mà suy nghĩ.”

Ông trời làm chứng, ta chưa từng muốn cùng lão nam nhân này cãi nhau thật sự. Từ lúc bắt đầu ta chính là ôm tâm tình đùa giỡn tới, bởi vậy chẳng sợ hắn nói chuyện lại không khách khí, lại khó nghe, ta nghe tai này rồi ra tai kia, thối thối liền tan tác. Nhưng cuối cùng một câu này nghe được thật làm cho người ta khó chịu, có như vậy trong nháy mắt có xúc động muốn cho hắn một quyền, cho hắn biết hoa thế nào lại hồng.

“Bản thân tôi cân lượng, trong lòng tôi đều biết.” Ta đem hồng bao trừ ta từ trong túi lấy ra, đặt trên tay thường thức, trong lòng la hét quỷ lui tán, miệng chậm rì rì nói, “Bất quá, ngài nghĩ không trả giá một chút đại giới liền phái tôi đi, không có khả năng. Ai, ngài cũng đừng nghĩ một túi tiền quăng lại đây xong việc. Cảm tình miệng vết thương dùng tiền là không thể bù lại, lại nói, tôi muốn cũng không phân được. Ngài xem, phu nhân nhà ngài không phải có ba con sao? Chọn một người bồi thường cho tôi là được. Quá già quá trẻ đều không cần, người kia sẽ không lớn không nhỏ.”

Rốt cục biết ta đùa giỡn hấn, lão Thiệu gần như hung tợn nói, “Hách tiểu thư, cô là người trưởng thành, không cần trước mặt tôi làm xiếc. Hừ, tôi nói cho cô, cô cho là luôn quần quít lấy Tiểu Lâm tổng sẽ hữu dụng sao? Nói không xuôi tai một ít, Lâm thị đến bây giờ cũng là Lâm phu nhân ở đương gia tác chủ, từ nàng định đoạt. Tôi nghĩ cô cũng nghe qua chuyện Lâm tổng, lấy phu nhân cầu kinh, nếu cô luôn luôn dây dưa như vậy, nàng cũng sẽ không nhường Tiểu Lâm tổng. Cô đừng quá lạc quan, phu nhân tùy thời có thể đuổi hấn ra ngoài. Ngấm lại đi, nếu nàng muốn Tiểu Lâm tổng lựa chọn giữa cô và sự nghiệp tiền đồ đầu tiên, cô cảm thấy hấn sẽ lựa chọn cái nào?”

Ta mất lạnh nhìn miệng hấn ba một trương hợp lại, nghĩ rằng bên người Lâm phu nhân là người thế nào. Làm sao có thể phái một người thiếu kiên nhẫn đến làm loại chuyện khoa trương lại giả tạo có kỹ thuật hàm lượng nhất định này, nàng cũng có thể yên tâm?

Nhẫn nại chờ lão Thiệu nước miếng văng hết sau khi nói xong ta mới từ từ trả lời, “Này còn phải hỏi, anh ấy đương nhiên sẽ lựa chọn tôi.”

Sắc mặt lão Thiệu trở nên khó xem, như là muốn chửi ầm lên, hoặc như là hỗn hển, tóm là biểu tình quỷ dị kia giống như băng pha màu, “Cô... Cô, cô...”

“Muốn nói tôi da mặt dày, nói tôi không biết cái gọi là, nói tôi không biết xấu hổ đi.” Ta đem hồng bao trừ tà để giữa, kiên quyết ngăn cách khoảng cách ta cùng tà vật này, “Tôi xem Lâm Tiểu đã sớm cùng các người ngả bài rồi. Hắc hắc, muốn biết vì sao anh ấy sẽ chọn tôi không?” Từ trên mặt hấn xem biểu tình, ta chỉ biết chân tướng của ta, vì thế tâm tình càng tốt, “Tiền đồ sự nghiệp đích xác có lực dự hoặc rất lớn, nhưng không phải là cái đích mỗi người theo đuổi. Phu nhân nhà ngài ngay cả bản tính cả con mình đều không biết, thế nào đảm được tốt?”

“Tôi mặc kệ cái gì tiền đồ cực tốt hay tiền đồ quang huy. Tôi chỉ biết anh ấy muốn ái gì, tôi có thể cho, này là được.” Ta chắc một tiếng, “Vừa đúng đâu, phương diện cuộc sống ở nhà này, tôi không hề nghi ngờ có tính giới cao nhất. Ngài xem, có biết?”

Lão Thiệu âm trầm nhìn chằm chằm ta hồi lâu, cười lạnh, “Tốt, tôi sẽ đem lời nói của cô thuật lại cho phu nhân.”

Ta gật gật đầu, “Xin cứ tự nhiên.” Xoay người mở cửa xe, xuống xe. Đi được một đoạn đường ngắn, nghe thấy lão Thiệu kêu.

Ta xoay người, chỉ thấy lão Thiệu đứng bên cửa xe, một tay nắm cửa xe, trên mặt càng trào phúng, “Hi vọng Hách tiểu thư không cần hối hận vì việc hôm nay.”

Ta chẳng hề để ý nhún nhún vai.

Ta sẽ không hối hận, bởi vì lời nói ta đã suy nghĩ. Ta cũng không sợ hãi, bởi vì hấn đã đáp ứng hấn có thể xử lý tốt hết thảy. Ta cũng không e ngại trở ngại, bởi vì hấn nói hấn sẽ rất nhanh trở về.

Ta tin tưởng hấn, hấn cũng không làm ta thất vọng.

Cho nên, nếu ta rơi lệ, cũng bất quá là vì nhớ hấn.

Lão Thiệu nặng nề mà hừ một tiếng sau vào xe, không quên nặng nề mà đóng cửa xe. Nhưng là, ngẫu lúc tiếng cửa xe đóng sầm một cái đồng thời vang lên, bên trong xe đột nhiên vang lên tiếng hét thảm, thê lương đến độ có thể vỡ cửa xe thủy tinh.

Ta bĩu môi, nghĩ rằng hấn đại khái là đóng cửa xe, quên đem chân rút lại.

Về nhà sau ta rất buồn bực phát hiện, Hách mẹ làm tiểu hồng bao trừ tà bị ta làm rơi xuống trên xe Lâm gia. Hách mẹ một bên quả trách ta không cẩn thận một bên thân thủ đến thùng dụng cụ của Hách cha lấy

ra mấy đinh sắt cùng cỡ, dùng giấy đỏ thành hai tầng đưa cho ta.

55. Chương 55

Ta cùng Lâm Tiễn, đại khái là vô duyên với cha mẹ của nhau — lần trước là ta trực tiếp bị bọc thành cái kén bị mẹ hấn xem hết cảnh xuân, lúc này đây là cảnh hôn nóng bỏng bị Hách gia cọp mẹ tóm gáy. Bất quá, tuy rằng lần trước ta tình cảnh xấu hổ, nhưng tốt xấu không cùng Lâm phu nhân giáp mặt chống lại, mà Lâm Tiễn trực tiếp đánh vào trong tay Hách gia cọp mẹ.

Lần này không có phòng xép nhỏ, cũng không có đóng cửa ngăn cách không gian tư mật với bên ngoài. Chúng ta trên hành lang người đến người đi, muốn chạy là không có khả năng. Nếu đối là ta, ta đại khái liền chọn cách đáng xấu hổ là độn thổ. Nhưng ta nghĩ Lâm Tiễn sẽ khinh thường dùng, bởi vì hấn sau khi nghe một tiếng gầm lên, lập tức dẫu đi về mặt mệt mỏi, thay một bộ biểu tình tỉnh tỉnh. Nghênh hướng Hách ba mẹ thân thể hấn cũng hơi hơi nghiêng về phía trước, thoạt nhìn biết vâng lời. Ngay lúc ta khiếp sợ không nói ra lời, người này một miệng há ra, ‘Thúc thúc a di’ đối với tục từ này xuất ra, trông mắ ta đều lòi cả ra.

Người này, sức chiến đấu thật cường a, lúc này còn có thể có một biểu tình thật tự nhiên, có phải hay không nhân cơ hội tiến dần từng bước?

Sự thật chứng minh đích xác hấn nghĩ như vậy, hơn nữa, còn đặc biệt thành công!

Lên lầu thời điểm Hách mẹ đi tuốt lên đằng trước, Hách ba ở bên trong, phía sau chính là ta cùng Lâm Tiễn tiểu uyên ương bị bức khổ. Lầu ba nói cao không cao, đã có thể lên được ta đã thật gian nan. Hấn đại khái thấy được ta khẩn trương, thật sẵn sàng đi cùng ta, nhẹ nhàng mà kê bên. Đương nhiên, loại động tác nhỏ này không trốn khỏi ánh mắt Hách mẹ. Nàng đèn chân nghỉ cầu thang quãng một đôi mắt đảo lại đây, sợ tới mức ta kén chút nữa chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Các người không cần chê cười ta, tuy rằng ta có khi sẽ cùng người trong nhà đùa giỡn chút cấu kỉnh nhỏ, mà bọn họ cũng nhường. Nhưng nếu ta phạm vào sai lầm lớn, bọn họ thu thập ta cũng tuyệt đối không vì nuông chiều chùn tay. Làm cái suy luận đi... Tỷ như, đầu tháng ba ta xem AV bị tóm gáy. Hách mẹ không có kêu to hét lớn, mà là nhẹ nhàng mặt lạnh nhạt xoay người đi ra ngoài đem gậy trở lại. Tiếp theo liền khóa trái cửa phòng..., kia lần sửa chữa trình độ thâm thiết ta suốt đời khó quên.

Không tự giác nắm chặt tay hấn, hấn nhìn ta một cái, môi khê động. Ta nhìn cẩn thận, hấn đang nói ‘Đừng sợ’. Ta lại một lần muốn lệ nóng doanh tròng: ta không phải sợ bản thân sẽ có chuyện, ta lo lắng người a Lâm lão nhị! Tuy rằng nói mẹ vợ xem con rể càng xem càng thú vị, nhưng hết thấy điều kiện tiên quyết là bình thường a. Nhưng hôm nay mở màn bằng một màn gặp mặt không bình thường, tình huống về sau rất khó nói.

Về nhà sau ta không dám có động tác lớn, đợi Lâm Tiễn ngồi ở phòng khách sau, ta dùng tốc độ nhanh nhất pha trà bưng lên. Hách mẹ quét ta một cái, trong lỗ mũi tựa hồ hừ lạnh một tiếng. Ta không dám hữu ý, chính là bồi ngậy ngớ cười.

Khác với ta Lâm Tiễn một bộ mặt bình thản ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh tự giới thiệu sau cũng rất thành khẩn, nói lần đầu gặp mặt đường đột thất thổ, thỉnh các trưởng bối không cần để trong lòng blabla... Cho nên nếu không nói hấn gặp tình huống đột phát, ứng phó nguy cơ có một bộ đầu. Ngay cả trường hợp hòa giải nói đều nói phá lệ êm tai, Hách ba một bên nghe đầu đều nhẹ nhàng gật.

Ta nhìn Hách ba phản ứng cảm thấy mừng thầm, tuy rằng Hách ba là cả nhà tốt nhất hồ lộng một người, nhưng hiện tại bốn người, có thể tranh thủ một người đều được. Vì tỏ vẻ quyết tâm của bản thân, ta thừa dịp Lâm Tiễn nói chuyện chen một câu, ‘Vừa rồi đừng trách anh ấy là con — a!’

Biểu tình trên mặt Lâm Tiễn không chút sứt mẻ, phẳng phất không phải hấn vừa mới nghiền ta một cước. Nhưng theo khóe mắt hấn tiết ra tin tức phân tích ra, ta đại khái nói lỡ lời.

Quả nhiên, Hách mẹ ánh mắt sắc bén lập tức liền đảo qua đây, ‘Người khác là lần đầu tiên đến không rõ ràng lắm, con ở nơi này còn không biết ngoài hiên là mở ở đâu?’

Ta ghen ghen, nghĩ rằng quả nhiên vừa rồi không nên mở miệng. Lúc trước nói chuyện còn gọi vài tiếng Tiểu Lâm, như thế rất tốt, trực tiếp làm thành người khác. Lâm Tiễn khéo mắt bắt đắc dĩ, nhìn ta hận không thể lắc lắc đến ruột tràng dạ dày nôn ra một chậu máu, đầu cùng mặt mày đồng loạt đập kéo xuống.

Không có ai nói chuyện, không khí thật sự lạnh. Dưới ánh mắt chim ưng của Hách mẹ, ta cực kỳ không được tự nhiên. Nếu loại không khí tê ngắt này tiếp tục duy trì, kia hậu quả chắc không chịu nổi. May mà ta mặc dù có một người mẹ lợi hại, nhưng cũng có người cha thương con. Tại thời khắc mấu chốt, người đứng đầu Hách gia thanh thanh yết hầu, ngăn đề tài, “Tiểu Lâm, tiểu khu này dễ tìm đi.”

Ta bả vai vừa trượt, kém chút nữa không nghiêng người ngã vào ghế, Hách mẹ không chút che dấu ném hai cái xem thường. Nơi này lại khen ngợi Lâm Tiễn một chút, nhân gia chẳng những thay đổi sắc mặt, ngay cả lông mi cũng chưa động, “Phi thường dễ tìm.”

Hách ba ‘Nga’ một tiếng, lập tức nhìn ta chớp mắt vài cái. Ta biết hẩn ý tứ gì, tiểu khu này là từ lúc phá bỏ rời đi nơi khác an trí, ngăn không tính, nhưng ra vào thì rất nhỏ hẹp, không dễ tìm, người bình thường gọi vài cuộc mới chuẩn xác định vị. Lâm Tiễn nói chém đình chặt sắt nói dễ tìm, trong lời nói chỉ lộ ra một tin tức: ta đến mất trăm lần, nhắm mắt lại đều đụng đến.

“Lâm tiên sinh cùng Tiểu Quýnh nhà chúng tôi quen nhau bao lâu.” Hách mẹ phiệt ta một cái sau, ánh mắt liền nhanh nhìn chằm chằm Lâm Tiễn, “Hai người quen nhau thế nào?”

Lâm Tiễn mỉm cười, “Chúng cháu quen nhau hai năm, chính thức kết giao cũng gần một năm.” Hẩn dừng một chút, “Quen nhau là vì đệ đệ cháu. Lúc ấy hẩn ra ngoài ngoài ý muốn, Hách Quýnh tới giúp. Vì muốn cảm tạ, tại nơi này liền lui tới. Sau số lần lui tới nhiều hơn, liền cảm thấy hai người đều thích hợp.”

Lâm Tiễn đưa lí do thoái thác này quy củ, bằng phẳng, không có kích thích khuếch đại. Ta nhẹ nhàng thở ra, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Hách mẹ. Nhưng nàng mi vẫn như cũ gắt gao nhìn, không có chút dấu hiệu mềm hóa, “Các người đều kết gia đã hơn một năm,” ánh mắt bắt mắt đảo đến ta, “Miệng thật kín.”

Sau lưng ta nhất thời hàn khí bao phủ, “Con, con...” Lúc này nói ta đã quên là tìm chết, nói tìm không thấy thời cơ thích hợp để bộc trực cũng là tìm đánh, “Con là...”

“Kỳ thực chúng cháu muốn chờ công tác chuẩn bị làm không sai biệt lắm, lại cùng ngài còn có thúc thúc nói.” Lâm Tiễn nắm tay ta, “Thật xin lỗi, hiện tại là cháu lo lắng chưa đủ.”

“Công tác chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?” Hách mẹ hừ lạnh, “Tôi nghĩ đến nhóm người sẽ tiếp tục công tác đấu giếm đấu.”

Hách mẹ nói chuyện không tốt ta đã quen, cũng thói quen nàng không tốt nói ta hai câu, nhưng lần này rõ ràng nàng hướng về Lâm Tiễn, trong lúc nhất thời ta có chút khó chịu. Hách ba đại khái cũng cảm thấy không ổn, vì thế lấy khuỷu tay huých lão bà mình.

Ta nắm chặt tay Lâm Tiễn càng không ngừng đổ mồ hôi, tìm đập lợi hại, sợ giây tiếp theo Hách mẹ nhảy lên chỉ vào mũi hẩn trách móc. Ta cảm thấy có chút ủy khuất, năm trước cùng hẩn mất liên lạc đến bây giờ, thật vất vả nhìn thấy mặt, tương tư khổ chưa tổ hết, lại không thể không gặp phải tình cảnh xấu hổ như vậy.

Ta không khỏi ngửa mặt lên trời: ni mã ta một người qua đường Giáp đàm luyện ái dễ dàng không? Muốn hay không chính bức khổ như vậy!

“Cháu thật sự thật xin lỗi.”

Ta quen hẩn lâu như vậy, chưa thấy hẩn bày ra tư thái thấp như thế. Có cỗ xúc động muốn kéo hẩn rời đi nơi này, mà ta không thể. Hiện tại phía sau không thể nghi ngờ tràn ngập xấu hổ cùng dày vò, ta lo sợ bắt an nhìn hẩn, lại nhìn hai vợ chồng Hách gia.

Đại khái là ánh mắt ta lộ liễu ý bảo hộ với ‘Người khác’, Hách ba nhẹ nhàng lắc đầu, miệng khê động, có thể đang nói ăn cây táo, rào cây sung, Hách mẹ lại dùng ánh mắt đao muốn trầm ta.

“Đã hơn một năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không tính ngắn. Khác không nói, từ ta lão thái bà này xem ra, thật không có biện pháp lí giải ý tưởng người trẻ tuổi các người. Đây một tháng hai

tháng ta có thể lí giải, trước nửa năm ta có thể thông cảm, nhưng các người giấu giếm hơn một năm... Nói thật, ta không có biện pháp nhận. Hách Quýnh là nữ nhi của ta, ta hiểu nàng. Nàng tuy rằng đùa giỡn chút thông minh, nhưng cấu kỉnh lại rất thẳng, có khi lời nói không để trong lòng.” Hách mẹ ánh mắt lợi hại bắn lại đây, “Cho nên bản khoản cái gì, hơn nữa khẳng định không đối với cậu cái gọi là công tác chuẩn bị có điều bản khoản.”

Gừng càng già càng cay, nước mắt giàn dụa.

Hách mẹ nói đúng, ta cùng hắn kết giao từ lúc bắt đầu còn có bản khoản a. Đầu tiên là Phạm Táp tiếp đến Lâm Hủ, lại đến từ địa vị xã hội trình tự, cuối cùng là từ ham muốn cá nhân đến tư nhân tình thú. Cho nên ngay cả hai người quan hệ theo thời gian càng ngày càng ngọt, ta đáy lòng còn chút lo lắng cùng do dự.

Đợi cho lúc sau lời trò bắt đầu linh sắc hợp nhất, lại toát ra một Lâm phu nhân. Được rồi, ta thực cho rằng này đó thêm một chỗ chính là trên trời cho ta cùng Lâm Tiên lịch luyện lớn nhất, lại không dự đoán được sau Lâm phu nhân còn có cộp mẹ nhà mình.

Quan hệ bà bà cùng con dâu, quan hệ nhạc mẫu cùng con rể.

Này hai quan hệ đều ảnh hưởng tới tương lai tiểu gia đình hài hòa ổn định nhân tố trọng yếu, nửa điểm không thể qua loa. Ta cấp Lâm phu nhân lưu lại ấn tượng như vậy, muốn văn hồi lại chỉ sợ càng khó. Lâm Tiên cũng vậy, hắn hiện tại nỗ lực về ấn tượng ban đầu.

Đáng thương, chúng ta này đối tám lạng nửa cân...

“Lâm tiên sinh, ta còn trực tiếp chút đi. Nữ nhi ta ta biết, nếu một chuyện nàng có năng lực hoàn thành, nàng sẽ sớm vài ngày liền bắt đầu ồn ào. Cần làm nàng phải buồn đầu không vang làm một chuyện mà không nói, kia cuối cùng tám phần chính là làm vô dụng.” Hách mẹ ngữ khí bắt đầu sắc bén.

Ta quả tìm rừng mình, người có chút cứng ngắc.

Xem bộ dạng này, nói muốn ngôn tuyệt. Thực đến bước kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta học Lâm đại ca bỏ trốn? Ni mã mới qua năm mới có thể hay không đừng ép buộc, chính vui mừng một chút a!

Mất xem xét sự tình sắp hỏng việc, thỉnh linh Lâm Tiên tiếp nhận nói: “Đây là do cháu làm chưa đủ, chưa cho nàng cảm giác an toàn. Bất quá, cháu cam đoan từ giờ trở đi, cháu sẽ không đối với ngài cùng thúc thúc có gì giấu diếm. Cũng sẽ không để cho Tiểu Quýnh cơ hội do dự,” hắn nhìn ta một cái, chợt nhìn về phía bọn họ, “Tựa như cháu vừa nói, công tác chuẩn bị đã làm tốt. Lúc trước đối với hai người có giấu diếm, hành vi kia xác thực không quang minh chính đại. Nhưng từ giờ trở đi thỉnh ngài tin tưởng cháu, tin tưởng thành ý của cháu, cũng tin tưởng cháu có năng lực có thể hảo hảo chiếu cố nữ nhi ngài.”

Trong nháy mắt ta liền hoảng loạn, đỏ mặt túm tay hắn một cái hoảng, “Lâm, Lâm Tiên, anh, anh... Qua năm mới, anh còn muốn làm gì?”

Hắn quay đầu, trấn an vỗ vỗ tay ta, thanh âm ôn nhu lại mang theo cường thế,

“Đừng âm ỉ, không thấy anh cầu hôn sao?”

56. Chương 56

Không biết là ai nói: nam nhân nghịch sa bàn lớn lên, nữ nhân nghịch búp bê lớn lên. cho nên thời điểm đánh giáp lá cà, nam tính luôn chiếm thượng phong. Ta tuyệt đối tin tưởng cách nói này, bởi vì bước vào gia môn ta đến bảy giờ hắn mới thôi biểu hiện lạnh nhạt, thậm chí còn câu vừa rồi ‘Àm ỉ Ha Mi a, không thấy ta cầu hôn a’ đầy đủ thuyết minh nội tâm hắn cường đại.

Trong lòng ta một trận buồn vui đan xen, bi là bi tại đây cầu hôn; vui sao, các người biết. Xem! Lao tư đem Lâm lão nhị đều có! Tức thời vui vẻ, còn kém không trực tiếp nắm tay Lâm lão nhị chạy vội đến con đường hạnh phúc thành thang.

Hách mẹ lúc này phục hồi tinh thần, nhàn nhạt quét ta, “Ngài đây là hướng nữ nhi của ta cầu hôn nha, còn nhân tiện suy nghĩ tương cầu chúng ta hai miệng đồng ý?”

Lâm Tiền hơi hơi cúi đầu, khóe miệng cong giống như nguyệt nguyệt mỉm cười quả thật kỹ thuật diễn rất đạt, “Thỉnh tin tưởng cháu trải qua suy nghĩ sau, mới hướng ngài đưa ra thỉnh cầu. Chúng cháu kết giao mấy ngày nay, đối với nhau đã đủ hiểu biết. Đương nhiên, cháu không dám trước mặt hai vị nói, cháu đối với nàng hiểu biết so với hai người nhiều. Nhưng ít nhất chúng cháu đối với khuyết điểm của nhau không đủ, đều thực với lòng mình. Mà cá nhân cháu xem, đối với hai người lâu dài mà nói, ở giai đoạn sơ kỳ mà hợp nhau lẫn khuyết điểm đều so với vẻ khai quật ưu điểm đối phương đều thật sự.”

“Hai vị có lẽ cảm thấy cháu lúc trước làm việc lén lút, khả năng trong lòng hai người đã đối với cháu tin tưởng đánh chiết khấu, nhưng cháu nguyện ý lấy hành động bù lại,” tay hắn cầm tay ta, âm điệu vững vàng mà trấn định, “Chỉ hy vọng gắn liền với thời gian không muộn.”

Không thể không thừa nhận, Lâm Tiền lời nói tuy rằng ta bị sét đánh không nói ra lời, nhưng người thế hệ trước nghe tới vận động lòng người. Không từ mà biệt, chỉ nhìn một cách đơn thuần Hách ba đã bắt đầu không ngừng chà xát tay gập đầu bộ dáng muốn đứng lên, ta chỉ biết lão nhân nội tâm mềm mại một chỗ đã bị người tà ác bên người ta công hãm. Vì thế, nhân tố không ổn định tại thêm một.

Ta cõi lòng đầy ngọt ngào chờ mong lại không an hướng Hách mẹ nhìn lại, chỉ thấy nàng cau mày, biểu tình nghiêm túc, nhưng khóe miệng đường cong sắc bén hoặc như có buông lỏng. Ánh mắt nàng dạo một vòng trên mặt Lâm Tiền, lại chuyển tới trên mặt ta. Ta bị ánh mắt nàng sắc bén như dao đâm trúng, tức thời lỗ tai đỏ bừng. Được là cổ không có cúi xuống — hắn đã đủ tích cực chủ động, ta liền tính phụ họa không ra tiếng, cũng không thể tha nàng chân sau a.

Hơn nữa... Qua năm mới bị người tới cửa cầu hôn, loại đãi ngộ này ta mấy đời có thể ngộ? Xem xét xem xét trước mắt, hôm nay, địa vị người đều có, còn thiếu cùng một người.

Ân, gần thiếu ‘Cùng’ một người, việc này liền tính thành công.

Ngao ~ ta rốt cục có thể không làm nữ thanh niên lớn tuổi chưa hôn a!

“Con gái lớn, chung quy là không khỏi cha mẹ.” Hách mẹ thu hồi tầm mắt, “Từ xưa liền nói vậy, không phải không có đạo lý.”

Xem ra là thành!

Ta cảm thấy mừng thầm, còn không quên khoe mẽ, “Kia có chuyện này thôi, mẹ ~ “

Nàng phớt ta một cái, “Con khuyển tay thật nhanh hướng ra ngoài.”

“Hắc, chính là cánh tay thôi, mẹ cũng là đùi sao, ” ta chân chó hề hề, “Cánh tay tổng không so được với đùi, con còn đi theo ý chí mẹ đi tới.”

“Thật không?” Nàng giống như vô tình nhìn lướt qua tay chúng ta nắm chặt, “Ta đây ý kiến ta, đối với hai người giữ lại thái độ.”

Lúc ấy ta liền sửng sốt, cái gì sư tử tuyết hơ lửa nháy mắt liền tan, cái gì đá đập nát phiêu tán, thậm chí còn nửa đông cứng bán quả sương đều không đủ hình dung một cái chớp mắt đến cảm giác kinh ngạc.

“Vì sao?” Ta ngốc lảng lảng hỏi, “Vì sao giữ lại thái độ? Giữ lại thái độ có ý tứ gì?”

Đại khái nghe ra trong giọng ta cứng đờ cùng đông cứng, Lâm Tiền trấn an vỗ vỗ tay ta, chuyển hướng Hách mẹ, “A di ý tứ là...”

“Cậu vừa rồi nói tôi đều nghe rõ ràng. Nhưng là, liền như cậu nói. Tín dụng của cậu ở chỗ tôi đã đánh chiết khấu — đương nhiên, này không hoàn toàn là nguyên nhân cậu, Hách Quýnh bản thân cũng phải phụ trách trách nhiệm rất lớn. Về cậu nói ưu cùng khuyết điểm, tôi đồng ý. Hai người cùng một chỗ, khẳng định có tình huống cần nhân nhượng lẫn nhau. Liên hai người tính cách xem ra, về sau muốn vượt qua còn có rất nhiều. Thỉnh cậu không cần để ý tôi nói nhiều một câu, tôi biết nữ nhi của tôi, nàng tâm nhãn không xấu, chính là có khi sẽ ngốc hồ hồ. Xử lý một ít quan hệ họ hàng thân mật khi, tồn tại là không đủ.” Hách mẹ dừng một chút, “Tôi thật lo lắng nàng.”

Nếu nói vừa rồi ta còn vì nàng tức giận vì cảm giác lật lọng bất bình, lúc này ta hoàn toàn an tĩnh lại.

Biết nữ chi bằng mẫu (Mẹ hiểu con gái).

Huống chi trước khi làm mẹ đều đã làm nữ nhi, cho nên đối với thân phận hoán chuyển mang đến vấn đề miễn cảm, luôn trước một bước nghĩ đúng chỗ. Bởi vậy đối với người mẹ có con gái mà nói, trừ bỏ xem nhân phẩm con rể bên ngoài, con rể nàng càng là đối tượng trọng điểm khảo hạch.

Đáng tiếc a, nàng không hiểu được là, ta sớm đã cùng Lâm phu nhân chống lại, nhưng lại không hay ho là ám hiệu đúng sai cái loại này...

Ta đứng trong góc gió lạnh mưa thấm, Lâm Tiễn cũng định liệu trước.

“Nếu ngài chỉ gia đình của cháu, kia ngài có thể yên tâm.” Hắc ngữ khí nhanh bất khoái không chậm, cực có tấu cảm, “Huynh trưởng cháu cùng đệ đệ đều gặp qua nàng, ấn tượng hai bên đều tốt. Hách Quýnh... Nàng thật làm người thương.”

Lâm lão nhị, lời nói này, rất êm tai!

Xe đẩy tay ở đâu?

Ta yêu cầu người lập tức đem ta kéo về nhà đi! Khả kính nhi đau! (Trên kính dưới nhường)

Hách mẹ gật gật đầu, “Kia ba mẹ cháu đâu?”

“Cha cháu đã qua đời, mẹ cháu đã gặp qua —”

“Gặp qua?!” Hách mẹ mắt đảo phóng lại đây, làm ta một thân đầy máu.

Lâm Tiễn không rõ chân tướng, “Là gặp qua... Ách.”

Ta thật sự nhún nhường hướng trên tay hắc cầu một phen, thế nào cũng phải là nhà trai đến nhà gái bái phỏng trước, nhà gái lúc này mới chính thức gặp người nhà trai. Về phần nguyên do trong đó, ta không hiểu nhiều lắm, nhưng có một chút hiện tại ta đã minh bạch — nếu ta sau nói thật, nàng biết chỉ càng tức giận. Vì thế ta vội vã xua tay, “Không phải chính thức gặp mặt, không phải chính thức gặp mặt, là không cần thận dụng tới... Ách, vô tình... Là lúc ăn... Lúc ăn cơm không cần thận gặp!”

Sắc mặt của nàng thế này mới hoãn một chút.

Lâm Tiễn tuy rằng không rõ chân tướng, nhưng nghe ta bổ cứu, vì thế nói chuyện càng cẩn thận, “Tuy rằng là thế, nhưng mẹ cháu đối với nàng ấn tượng rất sâu sắc.”

Biểu tình ta phức tạp nhìn hắc một cái, cảm thán bản thân cùng nam nhân này chênh lệch. Nam nhân này nói dối đều có thể thành thực như vậy... Ách, hắc thật đúng là thành thực, Lâm phu nhân đích xác đối với ta ấn tượng rất sâu sắc a, về nửa thân vai trần sau thêm vài con số...

“Cuộc sống gia đình thôi, dù sao lấy hai người bản thân làm chủ. Hai người cảm tình tốt, khác liền không có gì.” Hách mẹ hoãn hoãn ngữ khí, tránh nặng tìm nhẹ, “Quan trọng là người tin cậy.”

Ta hai mắt sáng lấp lánh, “Mẹ, kia ý của ngài là có thể...”

Hách mẹ khoe miệng run rẩy một chút, đại khác tâm bóp chết ta đều có, “Có thể cái gì?”

Nghe âm thanh kia ta liền ngượng ngùng, “Không phải mẹ nghĩ như thế nào a?”

Hách mẹ lại không nhìn ta, mà hướng về phía Lâm Tiễn, “Tiểu Lâm, a di cảm thấy làm việc luôn có quá trình. Giống cậu nói, biết ưu khuyết điểm lẫn nhau linh tinh cái gì đều tất yếu.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, cùng hắc nắm lòng bàn tay mồ hôi một mảnh.

“Chính là, tôi cùng Tiểu Quýnh ba nàng đối với cậu, ha ha, hiểu biết còn thật phiền diện a.” Hách mẹ về mặt ôn hòa đột nhiên đứng lên, loại hòa nhã này theo ý ta, = =, có cảm giác da đầu run lên, “Chúng ta là gia trưởng (đứng đầu), lo lắng chuyện tình đứa nhỏ luôn hi vọng có thể đem công tác chuẩn bị làm tốt. Thật giống như cậu, làm đủ công tác chuẩn bị mới tới cửa. Cho nên đâu, cậu cũng phải cho chúng tôi thời gian, làm chúng tôi đối với cậu cũng có đủ nguyện vọng hiểu biết về sau, lại đưa ra phán đoán cuối cùng.”

Ngụ ý là, qua nguyện ý, qua gian nan còn lâu lắm. Chờ xem!

Cứ như vậy, Lâm Tiến trên người dán nhãn ‘Tạm gác lại quan sát’ đi trở về.

Ta lòng tràn đầy áy náy bởi hấn đến dưới lầu, đi đến bên cạnh xe, ta lúng ta lúng túng nói nhỏ, “... Bọn họ, cũng không biết là như thế nào. Khả năng, có thể là thật giết mình... Anh đừng lo lắng, không có việc gì. Em, em trở về có thể nói với hai người, không được việc...” Ta cắn cắn môi, “Không được việc... Ai nha!”

Hấn thu tay không quên phóng bên miệng thổi thổi, “Lại muốn loạn thất bát tao.” Hấn chỉnh chỉnh sắc mặt, “Bọn họ nói đúng, chỉ bằng qua vài lần gặp mặt cùng em cam đoan bọn họ liền gật đầu đồng ý, đương nhiên cũng không tránh khỏi. Hơn nữa, anh hôm nay quả thật là liều lĩnh.”

Ta chặc một tiếng, “Được rồi được rồi, các anh là lo lắng chu toàn làm việc ổn trọng, em ý tưởng đơn giản xử sự khinh suất. Toàn bộ chính là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài không được lòng người.”

Hấn từ trên xuống dưới liếc ta vài lần, âm âm cười xấu xa, “Em còn không nói sai, cũng chỉ là tiểu trư sao? Kia nhiều thật...”

“... Anh đồ lưu manh!”

57. Chương 57

Năm này so với năm rồi đến, có quá chút hạp hạp ba ba. Ta thường xuyên thấy Hách mẹ nhìn chăm chăm ta, đặc biệt lúc gọi điện, ánh mắt kia quả thực chính là nóng bừng, Lâm Tiến đầu bên kia âm thanh cũng không quá đúng, cũng tận lực đè thấp âm lượng, “Thế nào? Không có phương tiện nói chuyện sao?”

Ta một phen lau mồ hôi, “Em hiện tại ngồi ban công, vừa rồi ngồi trong phòng khác mẹ em nhìn chăm chăm vào.”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, “Em có cùng nàng tán gẫu qua sao?”

“Trước kia có a, hiện tại em nào dám cùng nàng tán gẫu, ta ngay cả đi phía trước cũng chưa có dũng khí.” Ta nín chặt góc áo cuộn cuộn, “Nàng mấy ngày nay luôn luôn sinh khí, em cũng không dám nhiều lời.”

“Là anh không tốt...”

Ta thầm nghĩ cũng không phải đúng sao, nếu không người không có việc gì chơi trò trốn tìm, ta cũng sẽ không thể thất thủ như thế. Nhưng quay đầu ngẫm lại trách nhiệm bản thân cũng rất lớn, dù sao đều ngồi cùng một thuyền, gặp nạn phải cùng làm, “Không có chuyện gì, em cũng quen. Bất quá...”

“Em lo lắng anh a. Sợ anh không xong kỳ quan sát?”

“Àn. Em lo lắng.”

“Em cảm thấy anh nơi nào không tốt? Sẽ làm em lo lắng.”

“Em chính là cảm thấy anh không có chỗ nào không tốt, cho nên mới lo lắng.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười vô lực, “Quýnh a...”

“Em cũng không phải cùng anh đùa giỡn.” Ta day thái dương, “Ở phương diện này trực giác em luôn chuẩn, chuẩn đến bị kịch.”

“... Em hiện tại không phải muốn cùng anh nói, phàm là em đồng ý, mẹ em sẽ phản đối.”

“Cũng không thể nói như vậy...” Ta vắt óc tìm ví dụ, “Nhưng cũng có chút ý tứ này... Ách, nói như thế. Tỷ như có chuyện này đi, em các phương diện đều nhìn không sai. Nhưng nàng luôn theo góc độ của nàng móc ra lỗi sai, mà mấy vấn đề này hoàn toàn chính là em cuối cùng muốn ứng phó.”

Điện thoại nơi đó lần này trầm mặc càng lâu, lâu đến nỗi ta cho rằng hấn đang ngủ.

“Lâm Tiến, anh có đó sao?”

“Anh đang nghe.” Hấn chậm rì rì, “Em vừa nói như vậy, anh cũng có chút lo lắng.”

Góc áo đều bị cuốn nhàu, ta dứt khoát đặt mông ngồi xuống, “Ai, em cũng chỉ nói vậy thôi. Mẹ em điển hình là mạnh miệng mềm lòng, cho nên anh không cần lo lắng quá.” Trên miệng tuy trắng nói là vậy, nhưng ngữ khí lại mang theo tự ti.

Tiếng cười hần truyền đến, “Hách Quýnh, anh cá không quá lo lắng nàng đối với anh kết quả quan sát như thế nào. So sánh với, anh càng lo lắng em.”

“Em?”

“Đúng vậy.” Hần nhẹ nhàng mà thán, “Anh lo lắng em sẽ bỏ anh lại chạy.”

“...”

“Nàng nói em có bản khoản mới có giấu diếm, mà nguyên nhân bản khoản lại không phải vì anh.” Nghe được tiếng vải ma sát vào nhau, “A di thật sự hiểu em.”

Ta nao nao miệng, không hiểu cảm thấy có chút buồn bực, “Anh muốn nói cái gì?”

“Hách Quýnh, em đối với anh không tự tin, hay là đối với chính mình không tự tin?”

Ta nghẹn lời, cách thật lâu mới phun ra một câu tối nghĩa, “Em không tự tin.” Tuy rằng hiện tại nói ra thật buồn cười, nhưng ta cũng hiểu được đây là rối rắm nhất của bản thân. Chân chính miệt mài theo đuổi, từ lúc ta cùng hần nhận thức kết giao đến bây giờ, trong lòng ta đều tồn tại nghi hoặc — chúng ta rốt cuộc có thể cùng một chỗ bao lâu?

Có hần rõ ràng là nước, ta cố chấp cho rằng bản thân có thể bảo toàn lối thoát, nhưng lại không dự kiến đến bất tri bất giác hần dĩ nhiên thấm thấu dần. Càng về sau càng nghiêm cẩn, nghi hoặc dần dần thành nghi ngờ. Loại cảm xúc nghi ngờ này làm ta luôn luôn do dự, lo sợ nghi hoặc bất an. Có khi sẽ đột nhiên có cảm xúc cô đơn, rõ ràng liền từ từ nhắm mắt nắm tay hần luôn luôn đi, không thêm nghĩ chuyện khác nữa. Nhưng dưới cảm xúc này, lý trí lại thập phần rõ ràng, lúc nào cũng làm ta mở mắt hạo hạo nhìn hiện thực.

Hiện thực như thế nào bất quá ta lại rõ ràng, thật có chút này nọ cũng đã hoàn toàn không thu trở lại.

Tiếng ta trong bóng tối phá lệ, “Lâm Tiễn, anh xem, em không phải là một thương nhân, bởi vì em cho tới bây giờ không nghĩ kiếm đồng tiền lớn. Không có thiên phú tham lam, em cũng tuyệt đối không đảm đương nổi một dân cờ bạc. Nhưng em còn muốn đồ một phen, bởi vì em không nghĩ liền chấm dứt như vậy.”

Hần trầm mặc trong chốc lát, thở dài, “Không nghĩ tới phía sau nghe được em nói, anh thật sự là... Cảm thấy an ủi.”

“Anh chẳng nói thẳng đối với em nhìn với cặp mắt xưa.” Ta hấp hấp cái mũi, “Ai, có phải hay không cảm thấy còn uất ức a.”

“... Là có chút.”

“Anh có khóc không a?”

“Còn đùa.” Hần cười mắng, “Nói đứng đắn.”

“Nói đứng đắn chính là hiện tại em cực không tự tin, mấy ngày nay mẹ em luôn luôn nói em bản thủ tứ chi không cần ngũ cốc chẳng phân biệt được, khuyết điểm một đồng lớn,” tuy rằng hần khuyết điểm cũng một đồng, nhưng tổng thể mà nói quả thật khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

“Mẹ em rất khoa trương, mỗi người đều có thời điểm lười lại vờ ngớ ngẩn,” hần ách xì một cái, “Lại nói, em khuyết điểm lớn nhất rõ ràng là thích ở trên giường đá người.”

“...”

Rất nhiều chuyện chỉ kém một tầng cửa sổ giấy, tầng này đậm, cho dù nhiều cổ kị cũng liền không có.

Năm sau, Lâm Tiễn hướng nhà của ta càng chịu khó chạy đến. Mà đối với hần cứ mỗi cuối tuần sẽ nhắn tin chờ ta đi ra ngoài, vợ chồng Hách gia thống nhất áp dụng thái độ tỉnh liếc mắt một cái. Tuy rằng ta còn đoán đo không chừng hai vợ chồng ý kiến cụ thể, nhưng trước mắt xem ra, tương lai đều tốt.

Hôm nay ta tan tằm liền trực tiếp về nhà, cơm nước xong liền lên mạng đánh quái. Hách ba bưng chén trà đi đi vào vào vài phen, chờ ta ăn xong đồ ăn vặt dè dặt cẩn trọng hỏi, “Quýnh a, đêm nay không đi ra ngoài sao?”

Ta ăn khoai tây chiên hồi đáp, “Không có a.”

“Nga.” Ngài bưng chén trà do dự trong chốc lát, “Thế nào không đi ra?”

“Thế nào?” Ta một lòng một dạ đặt vào trò chơi, căn bản không chú ý tới ba trong giọng nói nghi hoặc cùng chút cảm giác mất mát, “Ba có việc a?”

Hách ba lắc đầu, đi ra ngoài.

Ta tiếp tục chuyên tâm đánh quái.

Hách mẹ chớp lấy chổi, soạt soạt quét nhà. Ta không cố nhìn nàng, miệng nói thẳng, “Buổi sáng con vừa quét tước, sạch sẽ. Hiện tại con mỗi ngày đều quét phòng, hôm nay còn thu thập tủ quần áo!”

Nàng không để ý ta, chỉ để ý cái vẻ soạt sà, một bên quét một bên lẩm bẩm, “Lúc này còn ngốc ở nhà... Làm cái quỷ gì?”

Ta rốt cục cảm thấy có chút không thích hợp, “Hôm nay hai người rốt cuộc thế nào? Đã trễ thế này còn muốn con đi ra ngoài.”

Hách mẹ xem xét ta, tức giận, “Ai quản con nhiều như vậy, không muốn đi ra ngoài không đi.” Xoay người liền ra cửa.

Ta không hiểu ra sao, dứt khoát trò chơi cũng không đánh, mặc quần áo liền lên đến trong phòng Hách ba, quản hai người đang xem tivi làm nũng. Hách ba hoàn hảo, tuy rằng biểu tình hoang mang, nhưng miệng vẫn nói nhỏ. Hách mẹ liền không che dấu kiên nhẫn, một chân đem ta ra, “Tìm làm đối tượng.”

Tuy rằng da mặt ta dày, khá vậy không bằng bản thân lão mẹ thẳng thắn, đương trường liền nghẹn đỏ thắm mặt. E lệ cuốn thành một đoàn cấp tốc lẩn về phòng mình sau, ta ủy khuất trên mạng tố khổ cùng Lâm Tiễn, nói ta hôm nay thật xấu, bị bắt ra ngoài. Nhân tiện oán giận một chút lão nhân lão thái hôm nay biểu hiện khác thường, đoán bọn họ có phải hay không đồng loạt mất kinh.

Lâm Tiễn một tay day thái dương một tay dùng chuột, điểm ra một chuỗi biểu tình quỷ, “Quýnh a, hôm nay thứ mấy?”

“Thứ năm.”

“Ngày mấy.”

“Ngày 14.” Ta hậu tri hậu giác, “A, hôm nay là lễ tình nhân.” Khó trách bọn họ nhìn thấy ta ở nhà cảm thấy kỳ quái, hiện tại lúc này là mọi đôi tình nhân đang đi chơi, không đi ra thật không bình thường.

“Ngượng ngùng, anh đang đi công tác.” Hắn gửi đến một bó hoa hồng, “Trở về tiếp tế tiếp viện em.”

Ta chặc một tiếng, “Không cần, bệnh hình thức không cần.” Nghĩ lại nghĩ đến chuyện tình khác, “Đúng rồi, anh trai anh thế nào?”

Lâm Tiễn trên mặt khó lộ ra tia mỗi một, “Người tìm được, chẳng qua đùa giỡn câu kính không chịu trở về.”

Ta quỷ một chút, nào bỏ Lâm đại ca đùa giỡn câu kính bộ dáng ngạo kiều, lạnh không khỏi rùng mình, “Anh trai anh, còn có thể đùa giỡn câu kính a.”

“Là người còn có câu kính,” hắn xoa thái dương, “Hơn nữa, đại khái thời gian này hắn cuộc sống quả thật thư thái, muốn trực tiếp lui.”

Ta há miệng thở dốc, cuối cùng không đem ý tưởng trong lòng nói ra: nguyên nhân Lâm Trạ không đồng ý trở về, trừ bỏ ngày quen thư thái, ước chừng đối với Lâm phu nhân thật thất vọng. Đương nhiên, lời này trước mặt Lâm Tiễn ta không thể nói thẳng, tuy rằng trong lòng hắn khả năng cũng nghĩ như vậy.

“Em có thể lý giải tâm tính của anh ấy, bất quá, anh ấy tình huống hiện tại có thể trực tiếp lui sao?”

“Đương nhiên không thể.” Hấn uống một ngụm nước, “Cho nên còn tại cùng anh ấy thương lượng.”

“Vậy anh... Thái độ người trong nhà đâu?” Lâm phu nhân có thể hay không thỏa hiệp?

“Hiện tại quan trọng là thái độ anh ấy, cái khác... Có thể xem nhẹ.” Hấn nói hàm hồ, áy náy rõ ràng, mờ hồ lại có ý tức hằm xúc rộng mở, “Trở về anh chậm rãi nói cho em.”

Trong lòng ta ủng hộ — mấy ngày hôm trước thời điểm ăn điểm tâm Hách ba từng lơ đãng hỏi ta, “Kia con tiếp xúc người nhà họ, cảm giác thế nào a?” Ta lúc ấy cả kinh mồ hôi lạnh mồ hôi nóng chảy liên tiếp, nói qua loa có lẽ còn đi còn đi. Hách mẹ một bên ánh mắt như mũi nhọn, quát ta da mặt đỏ đậm. Trong lòng sợ hãi nghĩ, nếu bọn họ trực tiếp muốn gặp, kia nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại xem ý tứ Lâm Tiễn, tình huống tựa hồ chuyển biến.

Liên tiếp vài ngày tâm tình ta đều tốt.

Nhìn trời không phá lệ xanh, liếc mây phá lệ trắng, chẳng sợ mỗi ngày tăng ca đến bảy tám giờ, nhưng cũng khoan khoái trong miệng ca hát không ngừng, cảm xúc có vẻ phá lệ cao vút. Bất quá, lão tổ tông từng nói qua, vui quá hóa buồn. Làm người cảm xúc H đến cao triều, tổng sẽ xuất hiện loại phá âm bàn chuyển biến. Vì thế, sau một ánh nắng tươi sáng giữa trưa. Làm ta ở tiệm cơm nhỏ ăn xong mì xào trên đường trở về nhà xưởng, một chiếc xe màu đen diện mạo ác tặc lại cực bộc phát khí chất đến gần đây, trực tiếp ngăn ta lại.

Cửa xe vừa mở, ta lập tức liền cảm thấy một trận đau đầu, “Hi... Lão Thiệu.” Lão bi tình một người, ta đối hấn luôn luôn áy náy, “Thật lâu không thấy, ngài còn tốt lắm?”

Lão Thiệu như trước một bộ mặt phác khắc, chính là khoe miệng run rẩy bỏ qua đường cong thống khổ, “Hách tiểu thư, phu nhân muốn gặp cô.”

Ta không lo lắng vài giây liền cúi người ngồi vào xe — đến lúc đến cần phải đến, trốn là vô dụng.C

58. Chương 58

Một đường chạy như bay, xe cuối cùng dừng trước Lâm gia chủ trạch.

Nơi này thật lâu không tới, lần này phát hiện trong nhà nhiều gương mặt mới, ngay cả quản gia có hơi có chút tổ chất thần kinh cũng không thấy.

Lão Thiệu đưa ta đến bên ngoài thư phòng lầu một.

Gian thư phòng này là Lâm Trạc chuyên dụng, ở Lâm trạch là nơi trọng yếu. Ta từng có phúc đi vào một lần, thừa dịp Lâm Trạc không ở đây, Lâm Hủ vụng trộm mở cửa mang ta vào bên trong tìm bản sách cổ. Lúc ấy liền cảm thấy phòng kia nặng nề mà đè nén, ở bên trong không thoải mái, trong hoàn cảnh này, đi vào người liền tự động mất nửa phần khí thế.

Tuy rằng lòng không yên, nhưng đều đến nơi đây, ta cố lấy dũng khí gõ cửa. Kỳ thực ta đối với dung mạo Lâm phu nhân sớm đã không nhớ rõ, ấn tượng lưu lại là thân đẹp đề quý giá, còn có mang theo miệng ả giận. Hiện tại nhìn Lâm phu nhân đang ngồi trên vị trí, hình tượng cư nhiên cùng ta tưởng tượng bộ dáng xấp xỉ. Nàng ung dung cao quý, mà mi mày mơ hồ có kiêu ngạo.

Đối với ta đi đến, nàng không có bao phản ứng. Gần ngẩng đầu nhìn ta một cái, liền cúi đầu tiếp tục xem văn kiện trên tay. Ta không cần đứng vài phần chung, cảm thấy cả người đều không thoải mái. Trong lòng cũng thật không thoải mái, Lâm phu nhân tám phần là muốn đem ta đè áp, hiển hiển khí thế.

Nghĩ như vậy, người quyết đoán không thoải mái.

Dựa vào cái gì nha, ta cũng là bảo bối trong tay cha mẹ. Đi ra ngoài nhận lời mời kiến tiền bị chèn ép còn chưa tính, hiện tại tại tính gì nha.

Rốt cuộc không vững vàng, ta mở miệng trước, “Ngài tìm cháu có việc?” Ta mới không gọi nàng là phu nhân đâu, hiện tại lấy quần chúng nhân dân làm cơ sở hài hòa xã hội, không thịnh hành phu nhân nọ phu nhân kia.

“Hách tiểu thư trong lòng đều biết, làm gì lại hỏi?” Lâm phu nhân buông văn kiện trong tay, không nhanh không chậm nói.

Không thể không nói, Lâm phu nhân khí tràng cũng rất cường đại, bị nàng cặp mắt kia nhìn, trái tim ta liền ầm ầm nhảy dựng lên, cố chống lại, “Ngài mục đích tìm cháu chính là sự kiện lão Thiệu đã đề cập qua, kia cũng không cần bàn lại.”

Lâm phu nhân mi giác tinh xảo khê nhưn, bộ dáng thể nhưng có vài phần giống Lâm Tiễn. Nhưng trong ba đứa nhỏ, kể tục dung mạo nàng nhất là Lâm Hủ. Ta có chút nghĩ, Lâm phu nhân ba con trai đứa lớn nhất đều đã gần hoặc qua trung niên, mà nàng hình thể lại còn chút hiện phúc thái, có thể thấy được khi còn trẻ như thế nào.

“Nga.” Nàng trên thân hơi hơi khuynh, khê nâng cằm, “Kia Hách tiểu thư muốn cùng ta nói chuyện gì?”

Ta ngẩn người, trong lúc nhất thời lại nghen. Bất quá, tốt xấu trước khi đến đã củng cố tâm lý, ta rất nhanh hỏi ngược lại, “Ngài tìm cháu đến, hẳn là không phải muốn hỏi cháu vấn đề này đi.”

Lâm phu nhân khoe miệng khê nhếch, mơ hồ lộ ra một tia trào phúng, “Tựa như Hách tiểu thư nói, cô nguyên ý biểu đạt thật rõ ràng, chẳng sợ nói chuyện nhiều một câu cũng lãng phí thời gian.” Ánh mắt nàng đảo qua ta, “Bất quá lúc lâm thời, cho nên muốn mời cô đến giải thích chút, này.”

Tuy rằng Lâm phu nhân khẩu khí lãnh đạm như trước, nhưng ta rõ ràng cảm giác được địch ý của nàng. Theo ánh mắt nàng, ta nhìn về một góc bàn, nơi đó để một hộp nhỏ có chút quen mắt. Ta mơ hồ nhớ lại, đó là quà sinh nhật Lâm Hủ đưa ta. Một cái dó sen kim loại tinh xảo, đó là bộ phi hành. Lâm Tiễn lúc ấy đưa tới khi ta tùy tay nhận, sau lại cảm thấy thứ này rất quý trọng, lại trần trọc đưa trở lại.

Nhìn hộp nhỏ kia, trong lòng ta có chút chột dạ: Lâm phu nhân đại khái đem phòng này dọn sạch một lần, chuyện xâm phạm riêng tư này phỏng chừng làm được thất thất bát bát. Chỉ cầu Lâm Hủ không viết cái gì ái muội không rõ ở bên trong cho nàng thấy được, muốn thực như thế ta chính là há mồm to cũng không giải thích rõ.

Trái tim ta đập thành thạch, bên tai lại vang lên tiếng Lâm phu nhân, “Hách tiểu thư, ta cũng không ngại minh bạch nói cho cô. Đối với chuyện cô cùng Lâm Tiễn, thái độ ta cũng như thái độ cô đều rõ ràng, không cần nói chuyện nhiều. Hôm nay tìm cô đến, ta muốn biết cô ở trước mặt Tiểu Hủ, hoặc là trước mặt huynh đệ bọn họ sắm vai nhân vật gì?”

Một cổ nhục nhả thật lớn vang lên trong lòng.

Ta rõ ràng bản thân là người gì, ngây ngốc ngang ngược mỗi thứ dính một chút, tham ăn ham chơi muốn nhàn hạ, có khi mỗ nhọn nói khéo như rót mật, có khi yếu đuối khiếp đảm tâm như thủy tinh, người thường có tật xấu lớn nhỏ ta đều có. Nhưng, phạm là gặp vấn đề dính dáng đến nguyên tắc, ta cho tới bây giờ một là một, hai là hai, tuyệt đối không hồ lộng có lệ, vùi đầu trốn tránh. Mặc kệ người xử sự, có sai phải nhận lỗi, có tật phải sửa — đây là cha mẹ dạy, ta luôn luôn trung thực quán triệt thực hành.

Ta có thể dễ dàng tha thứ Lâm phu nhân nói ta bộ dạng không lên mặt bàn, không có khí chất khí tràng không đủ tao nhã hào phóng, thậm chí nàng nói ta nỗ lực mười đời cũng cản không nổi tiêu chuẩn nhà nàng. Này soi mới ta đều có thể nhận, bởi vì sự thật, mọi người cũng không phải ngốc tử. Nhưng ta không có cách nào dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào chửi bới nhân cách tôn nghiêm của ta, bại hoại đạo đức nhân phẩm của ta.

Nói nghiêm trọng chút, là phải là gà trống nhân sâm a người muội!

Đặt trong xã hội phong kiến, hoàng hoa khuê nữ toàn gia cùng người liễu mạng!

Ngay cả trong lòng có một cỗ trừu hóa oán niệm, ta cố gắng khắc chế cảm xúc, hít sâu một hơi, “Cháu nghĩ ngài đại khái là hiểu lầm, cháu cùng Lâm Hủ chính là bằng hữu bình thường.”

Lâm phu nhân bên miệng lướt qua nụ cười lạnh, “Hiểu lầm? Cô thật ra đem bản thân phải sạch sẽ.”

Ta cố nén lửa giận, nỗ lực làm thanh âm nghe qua bình thản, “Ngài muốn nghe sự thật, cháu liền nói cho ngài sự thật, ngài có thể lựa chọn tin tưởng hoặc không tin. Tuy rằng cháu cảm thấy ngài khả năng càng

có khuynh hướng bản thân cho rằng mới là sự thật, mà xem nhẹ cháu trả lời. Mà như vậy, cũng không ngạc nhiên.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Cô thật ra có thể biện hộ.”

“Nơi nào, cháu bắt quá là trần thuật sự thật.”

Lâm phu nhân yên lặng nhìn ta sau một lúc lâu, “Hách tiểu thư, chúng ta không ngại rõ ràng một điểm, cô nghĩ muốn cái gì?”

Ta cười cười, “Cháu muốn cái gì ngài đều cấp sao?”

Lâm phu nhân sắc mặt không thay đổi, “Vậy xem cô muốn cái gì?”

Ta nhún nhún vai, “Không có.”

“Àn?”

“Thực không có.” Ta thật thành thật nhìn nàng, “Lại nói, không có việc gì cháu quản ngài muốn này nọ làm chi.”

Lâm phu nhân như là không kiềm chế được, “Hách tiểu thư, nói rõ ràng liền không có ý nghĩa. Mà nếu cô thái độ này, ta cũng không thể không đem lời nói khó nghe chút. Ta muốn cô cách xa hài tử của ta, mà cần cứ trước khi cô trả giá, ta nguyện ý bồi thường.”

Ta nghe vậy cứng lại, sau tốc độ lệ bồn...

Nhóm bằng hữu, thời khắc cò kè mặc kệ kích động lòng người đã đến! Nhân gia để ta mở điều kiện a, không có điều kiện tiên quyết cùng phần ngoại lệ, hình như là tùy tiện đưa đều được a!

Nhóm bằng hữu, nhóm bằng hữu thích đọc ngôn tình, các bạn đừng tưởng rằng đoạn nhấp nhón vĩnh viễn không phát sinh trong hiện thực. Không cần bởi tình tiết trong tác phẩm tục khí dẫn động mà vội vàng lướt qua, người xem, thời điểm chân chính dùng đều là sách giáo khoa a sách giáo khoa!

Đã từng làm chủ hàng hiệu sách ngôn tình (= =, không phải chủ hàng hiệu sách bình thường sao?) qua tay ta tiểu ngôn tục khí cùng TXT đâu chỉ mỗi hơn trăm một ngàn? Ta chỉ cần tùy tiện lấy mấy bản cùng loại tình tiết trong tác phẩm nhớ lại, lập tức có thể học hơn phân nửa.

“Chỉ cần không phải yêu cầu quá mức, ta đều có thể đáp ứng cô.” Nàng như nhớ tới cái gì dường như cười xuy một tiếng, “Đương nhiên, giới hạn vật chất.”

Ta nghĩ Lâm phu nhân nhất định là không thích ứng phó ta, cho nên lúc trước mới chỉ là phái người cùng ta đàm. Kìa hiểu được ta không tiếp thu dụ hoặc — khả năng nàng nhận thức, ta vẫn có thể bị vật chất dụ hoặc, cho nên cũng không bị dụ hoặc, là vì độ mạnh yếu không đủ. Hiện tại lại phát hiện bảo bối tâm can lão nhân tử có lẽ cũng đưa dây vào, xuất phát từ lo lắng cẩn thận, bất đắc dĩ mới phóng

59. Chương 59

Ra ngoài Lâm trạch, sớm đã qua thời gian đi làm. Ta gọi điện thoại muốn nói lại bị cho là bỏ bê công việc, cũng không biện giải, dứt khoát bảo lái xe trực tiếp đưa ta về nhà.

Trong nhà không có người, ta đi vào trong phòng, chậm rãi hồi tưởng lại cùng Lâm phu nhân giao phong. Ta thừa nhận, hiện tại nhớ lại trong lòng có chút nghĩ mà sợ. Vừa rồi đứng trước mặt Lâm phu nhân, chân đều có chút phát run. Tốt là về sau không có thất thố, cuối cùng không làm thất vọng Hách gia giáo dục, ít nhất không mất mặt.

Nhưng hiện giờ ta trong đầu rối thành một mảnh, mặt Lâm phu nhân, mặt Lâm Tiễn còn có Lâm Hủ như đèn kéo quân lượn qua lại. Đối với khả năng Lâm phu nhân sẽ tìm tới ta, ta cùng với Lâm Tiễn cũng sớm đoán trước, chính là lúc ấy cũng không ngờ.

Lâm Tiến nói ta không cần để ý thái độ Lâm phu nhân, nàng cho tới bây giờ đều tự phụ, đối với người ngoài, đối với đứa nhỏ của mình đều giống nhau. Hắn nói nhẹ như vậy, phảng phất cùng hắn mặc kệ, thậm chí còn nửa vui đùa hỏi ta nếu tình huống không tốt nguyện ý hay không cùng hắn cùng đi Vân trấn ở một thời gian. Ta biết hắn không hẳn vui đùa, có lẽ hắn cũng từng cùng Lâm Trạ một loại ý tưởng, tránh không được bỏ chạy. Ở hắn nhận thức, loại chạy này không phải chạy trốn chết, chính là rời xa thị phi nghỉ phép một thời gian — Lâm thị không có Lâm Trạ, Lâm phu nhân một người khó chống được đại cục, nàng sẽ không mạo hiểm mất đi Lâm Tiến — tình thân cùng lợi ích đều cùng một thuyền, nàng nhất định sẽ thỏa hiệp chút.

Ta đoán cuối cùng được Lâm Tiến chính mồm thừa nhận — hắn tin tức rất nhanh, tính thời gian ta về nhà mới dám gọi điện thoại tới.

“Anh có biết em bị mẹ anh chộp tới cũng không cứu em? Anh an cái gì tâm nha!” Ta trên miệng nói vậy, nhưng sinh khí không phải vì cái này. Nhớ lại Lâm phu nhân thái độ ngạo mạn, giờ ngẫm lại cả người không thoải mái, “Nếu có ý tưởng anh liền sớm làm rõ ràng, võ hai tán không chậm trễ.”

Hắn đại khái chuẩn bị tốt bị ta trách móc, chính là câu kinh cười, “Bị nàng làm sợ hãi đi, nói chuyện đều hồ đồ.”

Ta nhe răng nhếch miệng, quyết đoán mạnh miệng, “Nói hươu nói vượn, nàng có thể dọa chết em? Em xem nàng bị em làm tức giận quá.”

“Em sẽ không.”

“Ai nói em sẽ không? Làm nàng dám trêu chọc em.”

Hắn cười rộ lên, “Quýnh a...”

“Làm chi!” Ta hung dữ, “Em đều chọc tức, làm trò!”

“Em muốn người hồng rồi, còn có thể nhận điện thoại?” Hắn nói, “Anh nhận được tin tức lúc họp, liền tính lập tức trở về nhà cũng không kịp. Mẹ anh nói chuyện thật không khách khí, nhưng không đến mức vô lễ thất thố. Em có thể ứng phó.”

Ta cảm thấy cắn giận, “Nói thật linh hoạt. Anh cũng biết mẹ anh miệng không khách khí, sẽ không sợ chúng ta một lời bất hòa bắt đầu a.”

“Sẽ không.” Hắn thật chắc chắn, “Mẹ anh lúc chuyển biến tốt hãy thu, không cần dẫn lửa thiêu thân.”

= =, nói cách khác đánh không lại bỏ chạy, đây là di truyền gia tộc a.

Ta hừ hừ, “Anh nói, lần trước anh tới nhà của em, ba mẹ em đối với anh thế nào? Cho dù có chút không hài lòng, nhưng vẫn khách khí đi. Lại nói, như thế nào lúc ấy em cũng ở bên cạnh cổ vũ, phân tán lực chú ý bọn họ.” Nói xong liền tức giận bất bình, “Nhìn nhìn lại em đãi ngộ, mẹ anh một điểm cũng không khách khí, còn em một người tự ứng phó... Thật không công bằng.”

“Sự tình ngoài ý muốn, anh cũng giết mình.” Lâm Tiến khẩu khí đồ chửi chân tướng như vậy, “Bất quá liên tính như vậy, em cũng chưa ăn mệt.”

“Đó là em khảo nghiệm kinh nghiệm chiến hỏa, kinh nghiệm phong phú.” Trừ bỏ nói chuyện giả cao quý ta không quá thích ứng, Lâm phu nhân bảo nổi so với sức chiến đấu của Hách mẹ kêu một cái cặn bã, “Bất quá, anh cũng phải chuẩn bị tâm lý tốt. Xem thái độ nàng, tiền đồ hai ta xám xịt.”

“Này em không cần lo, từ anh đến.”

“Từ anh đến? Em chính là tin tưởng anh, lần trước anh cũng nói có anh ở đó. Lần này thời khắc mấu chốt người chạy đi đâu?” Ta oán giận nói, “Xem ra em cùng nàng không hợp, chúng ta vẫn là về nhà, tìm mẹ đi.”

“Quýnh a...”

“Được rồi a, anh đừng học mẹ em.” Ta chà xát da gà, “Buồn nôn chết.”

“Em không cần quá để ý thái độ nàng, chuyện này để anh giải quyết.” Hắn khẩu khí nhàn nhạt, nhưng thái độ kiên quyết, “Sẽ không phát sinh chuyện như hôm nay.”

Ta gãi gãi đầu, “Lâm Tiến, có thể hay không hảo tâm nói chút cho em, anh tính toán giải quyết thế nào? Mẹ em nói, người một khi có thành kiến, kia cũng không phải tùy tiện có thể xoay được.”

Hắn trầm mặc không nói, nhưng cuối cùng ta cảm thấy hắn giống như cười xấu xa ở đầu dây bên kia.

“Lâm Tiến...” Ta nuốt nuốt nước miếng, “Anh có phải hay không cũng muốn học anh trai anh: đánh không lại ta chạy?”

Lần này hắn thật sự trả lời mau, “Em lại biết.”

“Dựa vào, anh còn thật muốn như vậy a!”

“... Không được nói thô tục.” Hắn có chút bất đắc dĩ, “Đừng hưng phấn như vậy.”

“Ai hưng phấn a,” ta thẳng thắn, “Em có chút kinh ngạc anh đàn độn! Một anh nghĩ ra.”

“Không phải nói bỏ trốn thật lãng mạn sao? Không muốn thử xem?”

“Thử cái đầu anh a!” Ta nâng trán, “Đây là bất đắc dĩ, huống chi chiều nay anh trai anh trước đã dùng.”

“Chúng ta theo tiếp bước sau.”

“... Lâm Tiến, trong đầu anh có cá voi sao? Thực không thể tin được anh sẽ nói loại này.” Ta tròn mắt vòng vo chuyển, “Loại thời điểm này anh còn có tâm tình đùa giỡn em a.”

“Anh nào dám đùa giỡn em,” hắn cười ra tiếng, “Là em trước tiên nói đánh không lại bỏ chạy.”

“Em nói cách khác a, bỏ trốn dễ dàng vậy sao? Còn sánh với lúc diễn.” Ta tức giận, “Muốn chạy cũng chỉ anh một người chạy, thứ cho em ở nhà sẽ không phụng bồi.” Lâm Trạ bỏ trốn với đối tượng tình huống cụ thể thế nào ta không biết, nhưng ta biết ta tuyệt đối không thể giống bọn họ.

Từng nam nữ chưa hôn phía sau đều có một gia đình thậm chí một gia tộc, huyết thống là quan hệ không thể dao động không có khả năng tùy tiện tan rã. Lâm Trạ tuy rằng ra một chiêu, nhưng hắn nhất định cũng biết có một số việc không thể né tránh phải đối mặt. Trừ phi hắn nguyện ý buông tha cho hết thảy, mà nữ nhân kia cũng nguyện ý nhìn hắn buông tha cho. Bằng không, bọn họ chung quy vẫn phải trở về.

“Em đều ở nhà, anh đây làm sao bây giờ?” Hắn có chút tức giận, “Em nói chuyện có thể tức chết anh.”

Ta bĩu môi, “Em không phải cố ý... Thực xin lỗi a. Nhưng mà Lâm Tiến, tình huống hiện tại xác thực không tốt. Em suy nghĩ muốn hay không cùng người trong nhà thông báo trước a, vạn nhất mẹ anh tìm đến nhà em... Hậu quả kia, thật thảm thiết a.”

Hách mẹ tuy rằng là mẫu chủ xuất thân nhân dân lao động, nhưng nòng lòng tự trọng cũng khá cứng rắn. Nếu nàng biết ta bị người cấp khinh mạn, khẳng định trước đem ta bạo chà xát sau tiến hành tẩy não — cô nương, người thế nào cũng phải tha thiết mong về sau sao? Mẹ hắn tính tình này a, nửa đời sau người cùng hắn liên chịu khổ hiểu không! Trên đời này nơi nơi đều có nam thanh niên độ tuổi hôn nhân, ta tìm đứa khác, cần gì tìm con của nàng? Có tiền? Có tiền như thế nào? Chạy nhanh chia tay cho ta! Còn khinh thường người là như thế nào? Quả thực là... Cái thái độ gì! Người cũng là, cư nhiên nàng gọi người đi người liền một người đi? Người có còn chút tự trọng hay không, có hay không có chút ý thức tự bảo hộ a khuê nữ! Người có phải hay không do ta sinh a? Không tiền đồ!

“Em cũng đừng nghĩ nhiều.” Hắn trấn an nói, “Trước anh sẽ cùng mẹ anh đàm, chờ thời cơ không sai biệt lắm lại đi gặp thúc thúc a đi.”

“Khi đó không sai biệt lắm là đợi đến lúc nào?” Đối mặt với một cái không biết bao nhiêu luôn làm cho người ta bất an, “Có thời gian chuẩn xác không?”

“Anh cam đoan, tốc độ nhanh nhất, thời gian ngắn nhất.”

Ta nghĩ kĩ, cảm thấy hắn thành ý có đủ, “Kia đi đi, chỉ cần mẹ anh không tím tới cửa. Trong nhà từ em đến, hai ta phân công nhau hành động.”

“Quýnh,” tiếng hắn đột nhiên dè thấp, “Cám ơn em tin tưởng anh.”

Trong lòng ta nóng lên, ánh mắt có chút ẩm, “Được rồi, còn nói gì nữa...”

Dập máy, ta trở lại trên giường phát ngốc. Lúc trước hỗn loạn suy nghĩ này một chút chậm rãi làm theo, ý nghĩ cũng dần rõ lên. Tuy rằng nói tiền đồ khó khăn trùng trùng, nhưng đường là người tự đi, khó khăn cũng là vì khảo nghiệm ý chí cùng kiên định tín nhiệm bản thân.

Khó khăn thôi, ai không gặp vài cái, vượt qua là tốt rồi.

Tự mình khuyên giải thông suốt sau, ta vực lại tinh thần, tính toán xuống bếp làm bữa cơm trước mặt cha mẹ thêm ấn tượng.

Nhưng là — vô lực, vừa tới cửa đột nhiên — cửa vừa mở ra ta liền trợn tròn mắt, Hách mẹ đen mặt đứng trước phòng ta. Mặt nàng cùng rau xanh trên tay nàng giống nhau, xanh mướt.

Ta vạn phần kinh sợ nhớ tới, bản thân mới vừa nói tiếng không nhỏ.

“Mẹ...”

“Đều nghe được.” Nàng đem rau xanh để bên cạnh, đem ta đẩy vào phòng, “Muốn tìm con biết chút tình huống.”

T—T

Một ngày đánh hai trận, dù còn sức chiến đấu cũng thành cặn bã. Ta không đợi bao lâu liền đem sự tình triệt để nói một lần, bắt đầu ta còn đem thái độ Lâm phu nhân đối với ta nói hàm hồ, nhưng Hách mẹ ở phương diện này tâm tư tinh tế, hỏi thêm hai câu, ta liền lòi ra.

Nàng tà liếc ta một cái, biubiu hướng ta nã pháo, “Không tiền đồ! Con có phải hay không do ta sinh ra a? Con có còn chút lòng tự trọng hay không, có hay không một chút ý thức bảo hộ a khuê nữ! Nàng cư nhiên gọi con đi con liền một người đi? Nghe nàng nói một chút... Cái thái độ gì! Còn khinh thường người là như thế nào? Trên đời này nơi nơi đều có nam thanh niên độ tuổi hôn nhân, ta còn cần gì tìm con của nàng? Liền nàng có con? Liền nàng có tiền? Có tiền như thế nào? Có tiền muốn làm gì thì làm?”

Lời này ta nghe thật quen thuộc, hết hồn rồi thập phần sợ nàng câu tiếp theo chính là ‘Người chạy nhanh chia tay cho ta, do dự phút nào ta liền đánh gãy chân của người!’

Phát giận sau nàng thấy ta bộ dáng sợ hãi, thập phần véo cánh tay ta một phen, “Nói, con hiện tại ý tứ gì?”

“Lâm Tiễn bảo con chờ tin tức anh ấy.” Ta ăn đau ôm cánh tay, dè dặt cẩn trọng trả lời, “Anh ấy sẽ xử lý tốt.”

“Chờ tin tức? Ai chờ hần tin tức!” Hách mẹ ánh mắt trừng, “Con đem hần gọi đến, hôm nay phải đem tính huống nói rõ ràng cho ta!”

Ta sắp chết giãy giụa suy nghĩ tranh thủ thời gian, “Hôm nay thật sự không có thời gian... Nếu không, ngày mai được rồi.”

“Ngày mai để cho hần mang theo mẹ hần đến.”

Ta như bị lửa thiêu xông bắn lên, “Hôm nay liền hôm nay! Con gọi điện thoại! Con bắt anh ấy lập tức đến!”

60. Chương 60

Kế hoạch căn không nổi tình huống biến hóa, nói như vậy chỉ cần bình tĩnh ứng phó, hậu quả tổng sẽ không tệ lắm. Nhưng tình huống lần này hiển nhiên phức tạp hơn nhiều, quả thực có thể nói là biến đổi bất ngờ. Đầu tiên là điện thoại Lâm Tiễn gọi không được, quanh co vòng vèo liên hệ Điều Chính sau mới biết Lâm thị ở Lâm thị có chuyện, tính thể hình như rất nghiêm trọng, Lâm Tiễn đã đi qua. Ta lắp bắp giải thích, sợ bọn họ không tin. Hách mẹ không nói gì, nhưng Hách ba liếc ta một cái, “Quýnh a, lão tổ tông nói môn đẳng hộ đối không phải không có đạo lý.” Hần vỗ vỗ đầu ta, “Chính con cũng phải nghĩ nhiều, không cần xúc động, Hôn nhân cho tới bây giờ không phải chuyện tình của hai người, không cần bắt nó nghĩ đơn giản

lại.” Bởi vì Hách ba nói những lời này, ta cả một đêm đều lăn lộn không có cách nào ngủ ngon. Đợi cho đến rạng sáng thật vất vả mới ngủ, lại bị điện thoại Lâm Tiễn âm ỉ gọi dậy.

Ta ý thức ý hỗn độn báo cáo hẩn tình huống đại khái, cuối cùng nói, “... Ba em nói, môn đăng hộ đối là chân lý, em không phải cùng anh một người kết hôn... Mua trư đều xem chân, vạn nhất nhất tiến hổ lửa lôi ra tốt đều biến thành phé phẩm... Lâm Tiễn, em đối với anh có tin tưởng, nhưng không biết vì sao em bị bọn họ nói như vậy chột dạ... Mẹ anh thật sự không thích em, em cũng không có biện pháp làm nàng lập tức thích... Em thực muốn lấy lòng nàng, nhưng hiện tại em làm thế nào phỏng chừng sẽ ra bị kịch.” Ta nói năng lộn xộn, nói xong còn rơi nước mắt, cảm giác giống như bị chia rẽ, “Cha mẹ em đối với anh ấn tượng cũng không tệ, quan sát kỹ bọn họ nói cái gì bất quá đều là nói mà thôi. Anh cái gì cũng tốt, cố tình cái kia không được... Bọn họ liền cảm thấy anh cùng chuồng heo là một, không có biện pháp mở ra, bọn họ không thích cái chuồng heo kia ô ô ô...” Đến về sau thương cảm càng bùng nổ, ta một vẻ ô ô, thế cho nên Lâm Tiễn tài bên kia nói gì đó, ta căn bản không nghe vào.

Ngày hôm sau rời giường mắt sưng kém chút không rơi ra, mắt cũng bị bàn phím di động in lên. Hách mẹ chỉ xem xét ta một cái liền dừng đũa, hàm hừ trở về phòng. Ta không rõ chân tướng nhìn về phía Hách ba, “Ba...”

Ba lắc đầu thở dài, “Con đứa nhỏ này... Con bộ dáng này không phải rõ ràng muốn nàng đau lòng con sao, thực không hiểu chuyện...”

“Con không phải...” Thực oan, ta bộ dáng này hoàn toàn là di chứng cảm xúc bùng nổ, nhưng không phải giả bộ cố ý uy hiếp đến bọn họ, “Con chính là ngủ không tốt... Là thật!”

Đáng tiếc, không có người tin tưởng.

Mang một đôi mắt sưng đi làm làm người ta nhìn, bất quá ta thuộc loại dễ tiêu hóa bị kịch, thừa dịp ngủ trưa một hồi sau đôi mắt sưng liền tiêu rất nhiều.

Trên báo cũng đưa tin Lâm Tiễn đến xử lý nguyên nhân đột phát, quản lý cuỗm tiền lẫn trốn, tuy rằng bị bắt trở về nhưng tiền bị tiêu xài hầu như không còn. Công ty con của Lâm thị không đồng ý chi tiền trả, vì thế có tranh cãi. Một bên các huynh đệ công dân tự tập hơn trăm người đi đến cửa ZF ngồi, một bên là các bà vợ của họ mang theo đứa nhỏ đứng ở thương trụ vừa ngừng phát triển trên tầng muốn nói lý lẽ. Động tĩnh này, hơn phân nửa thành thị đều oanh động.

Báo chí ước chừng tốn ba trang báo, văn hay ảnh đẹp đều đưa tin chuyện này. Ở trên bìa ta không nhìn thấy Lâm Tiễn, chính là trong báo có nhắc tới Lâm Thị hôm nay sẽ mời dự hội họp chiêu đãi ký giả, hướng công chúng thuyết minh.

Lúc tan tầm đột nhiên trời mưa to.

Ô ta đặt ở văn phòng không biết bị ai thuận tay lấy đi mất, chỉ phải đến chỗ bảo vệ mượn ô cũ. Tuy rằng mở ra đến hơi lỏng, nhưng tốt xấu cũng có thể kiên trì đến nhà ga. Chính là mới đi không được hai bước, liền có chiếc xe từ xa xa chạy nhanh mà đến, ngay cả trong làn mưa cũng không có cách này giấu đi thân bá vương khí của nó.

Ta lẳng lẳng nhìn xe kia từ xa chạy đến gần, cuối cùng xoát một tiếng đậu bên người ta. Ta hậu tri hậu giác hướng bên cạnh xe nhảy dựng, lau mặt đầy nước, quát, “Ni mã có thể hay không lái xe chậm a! Mưa lớn còn chạy nhanh như vậy, bắn tung tóe một thân lão tử a người muội!” Một bên gào thét một bên làm bộ muốn đá, “Xuống dưới, cấp lão tử xuống dưới!”

Chủ xe dừng một chút đến lượt ta liền tròn tròn mắt, “Lâm Tiễn?!”

“Nhìn cái gì vậy,” hẩn không dung dừ, bị mưa tạt vào ít, “Còn không mau lên xe!”

Ta khờ hồ hồ lên tiếng, tay lưu loát kéo cửa xe ra. Vững vàng ngồi xuống sau, ta phục hồi tinh thần, “Anh sao trở lại? Chuyện bên kia làm sao bây giờ?”

Trên mặt hẩn có giọt mưa, “Có đại ca.”

“Ngạ.” Ta không khỏi tò mò, “Anh ấy đã về rồi.”

Hắn rầu rĩ lên tiếng, nửa nghiêng người, “Lau cho anh.”

Ta rút khăn giấy lau mặt hắn, “Trời mưa to vậy còn chạy xe nhanh, không muốn sống nữa.”

“Tối hôm qua là ai khóc sống khóc chết với thiên hạ?” Hắn liếc trắng ta một cái, “Nhìn mắt em xem, thũng như mắt cá.”

Vô lực... “Em đây là, là không ngủ ngon.”

Hắn cười xuy một tiếng, “Lừa ai đâu.”

“...” Ta có chút buồn bực, “Mẹ em muốn tìm anh đêm.”

“Vừa gặp mặt,” hắn đưa tay nhu nhõ tai ta, “Không có việc gì, chúng ta tán gẫu rất tốt.”

“Tán gẫu rất tốt có ý tứ gì?” Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Mọi người tán gẫu gì?”

“Chuồng heo.” Hắn phớt ta một cái, “Em cố ý đi, biết rõ anh cầm tinh con hổ.”

“Ách... Kết quả đâu?” Ta nhanh chuyển sang chuyện khác, “Bọn họ nói thế nào?”

“Nói một nửa bên ngoài mưa to, anh đến đón em.”

= =|||

Biết hắn cố ý dụ ta khẩu vị, lại vẫn nhìn không được phát điên, “Anh nói trọng điểm cho em a!”

“Bọn họ kiên trì muốn xem mặt nói chuyện.” Hắn cong khoe miệng tiết ra một tia bồn chồn, “Anh đã đáp ứng rồi, ngay cuối tuần này.”

“Mọi người... Bọn họ là chỉ, ba em, mẹ em, còn có... Mẹ anh sao?” Ta tuy rằng thử miệng, nhưng âm thanh đã phát run.

Hắn gật gật đầu, “Bọn họ tổng muốn gặp mặt.”

“Nhưng là, anh không biết hiện tại gặp quá nhanh sao?” Ta nỗ lực thuyết phục hắn, “Thời cơ còn không thành thực a.” Ta thật sự sốt ruột, mẹ mình cấu kính đương nhiên đã quen, nàng tuy rằng thường xuyên ở nhà khi dễ ta. nhưng nghe không được người khác nửa điểm nói ta không phải. Mà Lâm phu nhân đối với ta đã có bất mãn, tự nhiên sẽ không đối với ba mẹ ta vài phần kính trọng. Lâm phu nhân lời nói có chút minh trào ám phúng, Hách mẹ tuyệt đối sẽ không ăn loại mệ này.

Nghĩ đến hai lão thái thái cãi nhau, chúng ta đều có chút sợ sệt.

“Em suy nghĩ quá nhiều, anh nói rồi anh sẽ xử lý tốt.” Hắn lại duỗi tay nhéo mặt ta, “Đừng để mặt như ăn phải mướp đắng, cười cười.”

Ta cũng thật cười không nổi.

Cuối tuần cuối cùng trong các cảm xúc không yên đã đến.

Ta từ sáng sớm dậy liền bị bao vây trong cảm xúc tùy thời không yên, mà đến buổi chiều còn có chút thất hồn lạc phách. Hách mẹ một bên quở trách ta giống như thất tâm điên một bên chọn quần áo giày dép cho ta, đột nhiên trong mũi có chút cay, ta lập tức bắt tay nàng, tiếng cũng có chút khàn, “Mẹ, nếu... Nếu nàng nói có chút không xuôi ta, mẹ...” Dứt khoát khẽ cắn môi, “Mẹ cũng đừng khách khí.”

Động tác trên tay nàng dừng lại, lập tức nở nụ cười, “Bất quá gặp mặt ăn một bữa cơm, cũng không phải đánh giặc. Lại nói, người ta thật muốn nói như vậy, còn có cái gì ồn ào, trực tiếp chạy lấy người là được.” Tuy rằng khẩu khí thoải mái, mà ta lại không có biện pháp lạc quan.

Đến giờ Lâm Tiến liền tới đón.

Dọc theo đường đi hắn cùng Hách ba trò chuyện vui vẻ, bất quá ta cuối cùng cảm giác hắn đang giả vờ — ta liền không tin hôm nay có khả năng phát sinh hỏa tinh đụng địa cầu, hắn thật sự có thể lạnh nhạt thông dong. Bất quá, lúc cửa mở ra trong nháy mắt, ta lập tức liền minh bạch Lâm Tiến vì sao có thể biểu hiện như thế.

Nói thực ra, đang nhìn đến Lâm Trạm, trong lòng ta cũng buồn một tầng đá. Cũng đừng nói, Lâm lão đại chính là có loại khí tràng này, trấn được. Bất quá, Lâm Trạm tuy rằng hiện tại đã trở lại, nhưng chính hôn nhân của anh ấy giải quyết sao? Tình huống hiện giờ, anh ấy có thể đắc thủ? Ta lo lắng không liên tục vài giây, bởi vì rất nhanh ta liền nhìn thấy nữ nhân ngồi bên cạnh Lâm Trạm. Lâm Trạm giới thiệu nàng, trực tiếp nói ‘Người yêu cháu’. Ta nhìn thấy Lâm phu nhân ngồi bên cạnh khóe miệng run rẩy một chút, sắc mặt còn có chút nhìn không tốt lắm, nhưng tổng thể mà nói nàng vẫn bình tĩnh.

Lâm Tiến tay giấu dưới bàn nắm tay ta, ngón tay trên lòng bàn tay viết viết hoa hoa một lúc sau, hẩn nhìn ta một cái, dường như đang nói, hiểu chưa? Ta lẳng lẳng nhìn hẩn, lắc đầu — ta đối với cách viết như vậy, cho tới bây giờ không tinh thông a!

Mặt hẩn, quả nhiên quẫn.

Ta muốn nói, lần này không khí gặp vẫn tốt. Tuy rằng Lâm phu nhân sắc mặt không tốt lắm, nhưng tốt xấu không tồi nghiêm mật. Bất quá trừ đã trả lời cùng phụ họa, nàng ít nói chuyện. Ta mở hồ cảm thấy nàng hôm nay sao lại yên tĩnh vậy, thậm chí nàng còn đến cũng không xuất phát từ bốn ý của nàng. Nhưng ai có thể có ảnh hưởng lớn như vậy, có thể làm cho Lâm phu nhân ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Ta mắt nhìn thấy vợ Lâm Trạm đang chia đồ ăn, một người nam nhân như vậy đối mặt với vợ mình lại ôn ngôn mềm giọng. Vợ chồng hai mắt giao nhau triền miên tình ý, ngay cả ta người tri độn đều nhìn có chút đỏ mặt.

Tình yêu a, tác dụng phụ là dần độn.

Hách mẹ đối với Lâm Trạm một đôi vợ chồng ấn tượng thật tốt, vợ Lâm Trạm An Khang đầu tha mắt duyên.

An Khang chính là nữ tử mặc sườn xám bên cạnh Lâm Trạm lúc trước (Chương 39). Lần này nàng so với lúc trước béo hơn chút, mặt mày diễm đạm. Lần này nàng mặc một áo khoát đậm chất dân tộc, tóc dài rũ phía sau lưng, có một loại dịu dàng quyến rũ không nên lời.

Bằng tâm mà nói, nàng cũng không thập phần xinh đẹp, nhưng trên người nàng có loại khí chất vừa nhìn đã thấy. Không cần nói Hách mẹ nhìn thích, ngay cả ta đều nhìn không được nhìn nàng thêm vài lần. Càng xem càng cảm thấy uể oải, ta phẩm chất cùng người ta so không cần nói thua kém chị em, quả thực khác nhau một trời một vực. Chính là... Ta không dấu vết nhìn Lâm Tiến, thấy hẩn không chút để ý bóc tôm, bóc xong liền để vào trong bát ta, cảm thấy an ủi: Các hạ nhìn mắt đầy sao, ta cũng không thiếu người yêu.

“Ngài thật là có phúc khí.” Hách mẹ từ đáy lòng khen ngợi, “Con trai bản sự không nói, ngay cả con dâu cũng xuất sắc như vậy.”

Lâm phu nhân đột nhiên liền cười lạnh một tiếng, “Này nhiều phúc khí ta cũng tiêu thụ không nổi.”

Nàng thanh âm không lớn cũng không nhỏ, ngữ khí có chút lạnh thấu xương, nguyên bản trên bàn không khí thân thiện lập tức liền lạnh. Lâm Trạm sắc mặt không thay đổi, nhưng đáy mắt ngưng tụ một tầng băng, liền ngay cả Lâm Tiến cũng nhúu mày. Mắt thấy không khí muốn ngọt ngọt, An Khang đột nhiên mở miệng, “Ngài nói phải. Cái gọi là thịnh cực tất suy, vẫn là thích hợp tương đối tốt.” Nàng thần thái tự nhiên, cử chỉ cũng tao nhã tự nhiên. Chợt nghe nàng vừa nói là phụ họa Lâm phu nhân, nhưng chỉ cần cân nhắc kỹ biết hàm ý trong đó. Như vậy nghĩ lại, lời này còn có chút không khách khí, nhưng nàng ôn nhu mềm yếu lại thực không thấy nửa điểm công kích.

Lâm phu nhân hừ một tiếng, “Kia cũng phải nhìn xem là phúc khí gì.” Nàng ngón tay dài thon mềm bưng chén trà, móng tay sơn màu sắc tiên diễm phá lệ dễ nhìn. Nàng nhìn về phía Hách mẹ, tựa tiểu phi tiểu, “Mẹ Hách Quýnh, ngài nói có đúng không?”

Ta không nghĩ tới nàng sẽ đem lời lại đây, một lát khản trương, cầm tay Lâm Tiến một mảng mồ hôi. Ta lúc này vạn phần hy vọng Lâm gia huynh đệ hoặc An Khang có thể hóa giải xấu hổ, nhưng câu hỏi lại chỉ hướng rõ, không cần nói bọn họ, ngay ta cùng Hách ba đều không mở miệng được.

“Đương nhiên,” Hách mẹ cười tủm tỉm, “Muốn tôi nói, giống ngài tuổi như vậy, hiện tại trong nhà náo nhiệt, cùng hòa thuận. Nên hưởng phúc nhất chính là con cháu,” nàng nhìn về phía vợ chồng Lâm Trạm, “Nhìn con trai ngài cùng con dâu, cảm tình tốt lắm người ta đỏ mắt. Qua hai năm nữa thêm mấy đứa... Lâm phu

nhân a, ta nói ngài phúc khí nặng không phải không đạo lí nga.” Mẹ ta nói lên khen ngợi người cũng khoe đưa đẩy giọt nước không rỉ, An Khang ngồi đối diện mỉm cười cúi đầu, Lâm Trạ sắc mặt cũng tươi tỉnh. Lúc này mang đồ ăn mới lên, đề tài này thật tự nhiên dời đi. Lâm phu nhân tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng chung quy không có mở miệng nữa.

Nói thật, bữa cơm này tuy rằng có áp lực, nhưng là không khí cũng tính hòa bình. Mặc dù Lâm phu nhân hỏi câu hỏi ý đồ rõ ràng sau dạ dày ta ẩn ẩn có chút đau, nhưng so với lúc trước tưởng tượng khả năng gà bay chó sủa, như hiện giờ đã tốt lắm.

Ra khỏi phòng ăn ta cùng Lâm Tiến cùng Hách ba đi cuối cùng, đi đầu là Lâm Trạ cùng Lâm phu nhân, mà Hách mẹ cư nhiên cùng An Khang đi một đường. Đến bãi đỗ xe còn một khoảng, ta nhìn không được lòng hiếu kì hỏi, “Mẹ em thế nào lập tức quen thân nhanh vậy?”

“An Khang là người Vĩnh Nam.” Lâm Tiến giải thích, “Cùng a đi là đồng hương.”

“Mẹ em không phải người Vĩnh Nam a.”

Hách ba bổ sung, “Kỳ thực cũng không xem như đồng hương, chính là di của mẹ trước kia cũng ở gần đó, mẹ con hồi nhỏ cũng có ở đó một thời gian.”

“Kia cũng coi như tám gậy tre mới đánh tới đi,” ta có chút ăn dấm chua thấy Hách mẹ cùng An Khang tán gẫu thật vui, “Nhanh như vậy cảm tình liền tốt lắm.”

Lâm Tiến có chút dăm chiêu nhìn bóng dáng các nàng, “Đại khái là thật tán gẫu đến đây đi.”

Về nhà ta liền rống rống đem Hách mẹ kéo dài tới trong phòng, mặt thật đáng khinh chà xát tay nàng. Nàng chỉ chọc chọc trán ta, “Ngốc.” Ngay sau đó liền thở dài, “Liền con cái kinh, gả đến nhà người đều lo lắng.” Ta ngượng ngùng, “Rốt cuộc là có ý tứ gì.” Hách ba nơi đó không nói ra, ta chỉ có thể kiên trì hỏi.

“Có mẹ như vậy ai,” Hách mẹ cởi áo khoát, “May mắn nàng không chỉ sinh một đứa con trai, bằng không ai gả ai bị kịch.”

= |||

Nàng khẳng định là lấy từ chân trời vông của ta! Khẳng định!

“Vậy mẹ rốt cuộc có ý tứ gì?” Ta phe phẩy cánh tay nàng, “Tốt xấu cấp một câu a.”

Nàng bỏ tay ta ra, “Mẹ không đồng ý, con có phải lập tức liền phân hay không?”

Mặt ta quay một chút, ngay sau đó nhăn nhó, “Mẹ...”

“Không tiền đồ a!” Nàng đau lòng gõ đầu ta, “Mẹ cho rằng chính là con cưới con dâu liền quên mẹ đâu, không nghĩ ngay cả cô nương đều vậy.”

Ta chạy nhanh làm nũng một trận, nàng mới chậm rãi tan, “Kia lão thái thái ai...” Nàng vừa nói lão thái thái ta liền cười phốc ra tiếng, Lâm phu nhân tuy rằng bảo dưỡng rất tốt, nhưng luận tuổi cũng thật là lão thái thái. Hách mẹ trừng ta một cái, thế này mới tiếp tục nói, “Con không có biện pháp ứng phó. Người ta nhìn liền không thích con, con làm thế nào, nàng cũng không thích, cho nên con khó khăn lấy lòng nàng.”

Ta yên lặng gật đầu, “Con cũng không nghĩ lấy lòng, thậm chí chung sống hòa bình thôi.”

Nàng PIA một chương, trách mắng, “Con không lấy lòng nàng, không chịu nổi nàng đến trêu chọc con a! Con có thể chịu được?”

Ta nhụt chí hơn phân nửa, “Dù sao cũng không ở cùng nhau. Ai nha... Lỡ tai muốn rút!”

Hách mẹ thở hồng hộc, “Con muốn tồn tâm tư này, sớm cùng người tan tác. Thế nào đều dưỡng khuê nữ, ta dưỡng ngốc như vậy?”

Ta nhớ tới An Khang, chạy nhanh, “Mẹ, mẹ vừa rồi cùng lão bà Lâm Trạ nói gì vậy?”

“Con còn dám nói tới người ta.” Nàng tức giận, “Con có nửa điểm bản sự của người ta, mẹ có thể buông tay mặc kệ.” Ta ngẩn người, chợt đứng lên hào hùng vịn trượng nắm tay, “Thành, con đêm này thu thập một

chút, sáng mai tìm Lâm Tiến bỏ trốn.” Vừa dứt lời đã bị Hách mẹ cầm áo khoát đánh cho ngao ngao kêu, “Con sai lầm rồi, con sai lầm rồi, con đùa thôi, đùa thôi!”

“Con cùng Lâm gia lão nhị xem như may mắn, có lão đại một đôi ở phía trước,” nàng đánh đủ an vị đến bên giường, “Nói lại, bọn họ cũng thật không dễ dàng.” Nghe lời này ước chừng là đồng ý, tuy rằng đồng ý không quá cam nguyện.

Ta ôm đầu dè dặt cẩn trọng, “Kia người ta hiện tại cũng không tu thành chính quả?” Xem bộ dáng lão bà Lâm Trạ, Lâm phu nhân khẳng định mỗi ngày đá thiết bản.

Hách mẹ liếc ta một cái, “Người ta so với con linh thanh, liền tính lão thái thái soi mói nàng cũng có thể ứng phó, con đâu?”

“Học! Con không tin con ứng phó không được.” Ta ưỡn ngực, “Mẹ đúng con có tin tưởng a!” Nam nhân che chở là một chuyện, bản thân cũng không chịu thua kém.

“Con a...” Nàng đột nhiên liền thân thủ sờ sờ đầu ta, khẩu khí lập tức mềm xuống, “Mẹ hảo hảo có một nữ nhi, làm gì phải vất vả?” Nàng khó có được bộ dáng nuông chiều ta ta chớp mũi cay cay, động tâm liền lên đến bên người nàng, kề lên đùi nàng, ôm tai tình thâm, “Nếu không mẹ nuôi con cả đời!”

“... Con đừng có mơ!”

61. Chương 61

Hách mẹ từng tổng kết về ta: tính tình cấp, ăn không hết khổ, không quá không thể nói, không thể nén giận. Ta một bên cam chịu một bên biện giải, mẹ thể nào không nhìn ưu điểm của con, ngay thẳng, không nói dối, không thích đeo vòng cổ, ở lúc mấu chốt có thể sẵn sàng người. Hách mẹ cười, “Khuyết điểm trước là dùng cho bà bà tương lai của con, ưu điểm mặt sau là dùng cho lão công.”

Lúc ấy ta tuổi còn nhỏ, vẫn là đứa ngốc một tay truyện tranh một tay coke không biết lớn. Chỉ biết luyện ái kết hôn sinh con là chiến tranh hai người, do đó đã quên trong cuộc sống gia đình còn có bà bà loại sát khí quan trọng tồn tại này. Sau tuổi lớn hơn kiến thức nhiều hơn, đặc biệt vài năm nay gia đình luân lý kịch gặp may, hai mặt nhìn, bà bà đến, nhà chồng nhà mẹ đẻ vẫn vẫn, tất cả đều là đối với cô nương chưa kết hôn đối với bà bà thông dụng này không biết là sinh vật đáng sợ cùng khủng bố. Đương nhiên, phim truyền hình trước khi chiếu đều phải thêm một đoạn ‘Nội dung hư cấu’ ‘Nhất định nghệ thuật gia công’.

Nhưng, nghệ thuật vĩnh viễn là cái nôi của cuộc sống, mà cuộc sống vĩnh viễn cao hơn nghệ thuật.

Điểm ấy, mọi người đều biết!

Cho nên liền ngay cả ta loại vô tâm vô phế nữ nhân chưa lấy đều đối với bà bà loại sinh vật này có tâm lý ‘Kính nhi viễn chi’, cũng không quái Hách mẹ khi chọn đối tượng thân cận cũng là thân quen, nói xấu trước tiên là nói đằng trước: tốt nhất là hai miệng hoặc một người — vẫn là nàng làm dâu nhìn xa trông rộng! Giống ta loại này chính mình tìm đối tượng yêu, đang yêu liền thói quen hai mắt tối sầm, chỉ nhìn đối tượng không nhìn hoàn cảnh. Giống như lần đầu mua thịt lợn buôn lậu, chỉ nhìn chăm chăm heo quên không nhìn chuông heo. Đỉnh tình yêu này lớn làm áo giáp chống đạn, cho tới bây giờ sẽ không lo lắng đến bà bà tính năng so với đạn xuyên thép còn cường đại tồn tại.

Từ lúc Hách ba bọn họ cùng Lâm phu nhân gặp mặt sau, ta kỳ thực luôn luôn trong trạng thái không yên do dự, tuy rằng Lâm Tiến bảo ta không cần lo lắng mọi việc đã có hắn. Nhưng hắn không có khả năng vì ta mọi chuyện đều xuất đầu, hắn cũng không có khả năng thời khắc theo dõi mẹ hắn. Hơn nữa suy bụng ta ra bụng người, bản thân cũng là đứa nhỏ nhà người khác, ta muốn cùng Hách gia bọn họ nháo như vậy, trước bắt luận lý do đúng sai, trong lòng đều tự khó chịu.

Ta một bên rộn lòng, Lâm Tiến này lúc đi gặp mặt lại tuyệt không để ý. Đại khái là lão đại ca đã trở lại gánh nặng nhẹ, áp lực nhỏ, gần nhất hắn có vẻ phá lệ thần thanh khí爽, càng tư duy thoát lên, “Bằng không liền định tháng bảy đi, em cảm thấy sao?”

“Gi?” Ta cắn lạt xườn, “Tháng bảy như thế nào?”

“Làm việc.” Hấn nói rất nhẹ, “Đi Maldives tuần trăng mật em cảm thấy thế nào?”

“...” Ta cực lực không để lập xườn trong miệng mình phun ra hết, cổ chết nuốt vào trong bụng hậu quả là bản thân bị sặc. Hấn một bên đưa khăn ăn một bên nhíu mày, hơi oán giận, “Gấp cái gì? Lại không cùng em cướp...”

Ta ngừng ho khan, một phen nắm lấy tay hấn, “Tháng bảy làm gì? Làm chuyện gì?”

Hấn kỳ quái nhìn ta, “Việc vui.”

Ta há hốc mồm, kém chút nữa phun ra một búng máu, âm thanh đều biến đổi, “Việc vui?”

Hấn nhăn mày, “Không phải đâu? Em nghĩ chậm tới khi nào?”

“Đại ca, không mang theo anh như vậy,” ta vỗ ngực, “Này bất tự cùng chưa so đâu...” Nhìn hấn hung trừng lại đây, chạy nhanh xoay đầu lười, “Kia vừa mới đặt bút, đừng gấp như vậy a.”

“Đem dài lắm mộng, tốc chiến tốc thắng.” Hấn nhắc đùa, “Đối với tiệc cưới em có ý tưởng gì, hiện tại có thể khởi thông, áo cưới anh có thể đặt —”

“Dừng,” ta giữ chiếc đùa của hấn, “Chuyện này bất thành.”

Hấn trừng ta.

“Mâu thuẫn nội bộ nhân dân còn không có giải quyết, anh liền như vậy cấp rống rống... Không nên là muốn lừa hôn đi.”

“Lừa hôn?!” Cũng không biết chạm tới dây thần kinh nào của hấn, lập tức liền rống lên. May mắn một mình đặt một phòng, không phải thật đúng là tự táng dương.

“Ý tứ của em là, chính là mẹ anh bên kia còn không có bãi bình, vội vã kết hôn như vậy về sau càng thêm mâu thuẫn, quan hệ gia đình chuyển biến xấu.” Ta nhăn nạy giải thích, “Anh nói thế nào cũng là con nàng, lại cùng nàng phạm quật phạm trục cãi nhau đùa giỡn cáu kỉnh đều không quan hệ, em không được a.”

Hấn mím môi không nói lời nào.

“Nàng không thích em anh cũng biết, lần trước gặp mặt bất quá anh trai anh trấn bái. Tuy rằng em không biết vì sao nàng sợ anh trai anh, nhưng là tình huống của chúng ta cùng bọn họ không giống, em cùng chị dâu anh không giống,” ta dừng một chút tiếp tục nói, “Em bây giờ còn không có biện pháp cùng nàng giống nhau đối phó mẹ anh... Hơn nữa, hơn nữa em cũng không muốn mỗi ngày đều cùng người giường cùng bặt kiếm...”

“Chúng ta không ở cùng một chỗ,” hấn đánh gãy ta, “Đại ca chị dâu ở chủ trạch, chúng ta ở bên ngoài. Mẹ anh bất quá hàng năm trở về vài lần, cũng chỉ ở chủ trạch.”

Ta nâng trán, nam nhân ý nghĩ quả nhiên đơn giản, “Kia cũng không được.”

“Nói lý do.”

“Mâu thuẫn cơ bản không có trừ tận gốc, liên tính xa gần cũng khó.” Ta giải thích, “Anh không biết, nữ nhân...”

“Anh biết, biết em không có việc gì cấp bản thân ngọt ngọt.” Hấn có chút không kiên nhẫn, “Anh không rõ, nếu không ở cùng nhau, còn có mâu thuẫn gì.” Ta cúi đầu, “Đương nhiên là anh nhìn không tới, cũng không thể tưởng được.” Kính nhi viễn chi chẳng phải biện pháp tốt giải quyết mâu thuẫn gia đình, cũng không thể làm phai thành kiến, có khi ngược lại làm mâu thuẫn sâu sắc. Dù sao cũng là người rõ ràng, sẽ không giống nam châm cách xa liền tính. Lâu dần, cái nhọt liền biến thành bọc, bọc liền thay đổi thành vết thương, vết thương liền ủ thành độc.

Tóm lại là không phải cái biện pháp a.

Hấn đề thái dương, “Vậy rốt cuộc em nghĩ như thế nào? Cho anh cái kế hoạch, hoặc là, cho anh cái cách nói tổng đi.”

Ta nghĩ nghĩ, “Nếu không, thừa dịp mẹ anh còn chưa đi. Em đi... Cho nàng vượt mộng ngựa.”

Về mặt của hắn vụn vụn một chút, thuận thế ngoáy lỗ tai, “Em? Em sẽ vuốt mông ngựa?”

Ta cười mỉa, “Này có thể học.”

Hắn một mặt bắt đầu dĩ, “Hách Quýnh, có khi anh thật sự nghĩ không rõ. Chính em nói nàng nhìn em không vừa mắt, làm cái gì nàng khẳng định đều không thích. Em cũng không phải cái loại này... Đặc biệt có thể chịu, sẽ không sợ gặp chuyện không may?” Thấy ta không nói lời nào, hắn lại bổ sung thêm, “Hơn nữa, anh cũng không có biện pháp nhìn em tự đưa lên cửa. Lại nói, nếu mẹ em biết, kia hậu quả! Chính em nghĩ!”

Ta cảm thấy hắn nói nhiều như vậy, đơn giản là nhấn mạnh câu cuối cùng, lấy hiệu quả xông lên cùng chấn nhiếp, nhưng chủ ý đã định, “Anh cũng đừng khuyên, em biết bản thân có thể làm tới trình độ nào. Em cũng không sợ lời nói thật cùng anh, đặc biệt em nếu không đặc biệt muốn gả cho anh, mới không làm cái này đâu.” Nói ta nào tàn cũng tốt, dùng mặt gặp trở ngại cũng thế. Ta không muốn bản thân luôn như chân tay co cống một cục phía sau hắn, có lá gan đem con người ta ăn, cũng phải đường đường chính chính gánh vác một phần trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Ít nhất, ít nhất cùng người ta nói một câu, “Tôi có tin tưởng cũng có năng lực có thể chiếu cố tốt con ngài, đem gia đình nhỏ làm tốt, thỉnh ngài yên tâm.” Về phần người ta có thể từ đáy lòng nhận hay không, lại là một chuyện khác.

Ngay cả vụn phần không tình nguyện, Lâm Tiễn cũng đồng ý ý nghĩ của ta. Ngay cả phi thường không cam lòng, hắn nghe nói Lâm phu nhân muốn khởi hành trở về Pháp, ở Lâm trạch an bày một lần gặp mặt.

Lần gặp mặt đó, ta suốt đời khó quên — kỳ thực ngày đó cùng Lâm phu nhân nói chuyện nội dung ta nghĩ không ra, đại khái nàng nói chút về trình tự a tổ chất a giáo dục a còn có một chút hoàn cảnh khách quan còn có đề cao tự thân tu dưỡng cùng tự mình hiểu lấy tự ta tỉnh lại linh tinh, mặc dù có cao cao tại thượng thuyết giáo ý tứ hàm xúc, bất quá cẩn thận cân nhắc còn có chút đạo lý. Đương nhiên, nếu nàng không cần lấy 65 độ nhìn người, ta khẳng định sẽ thập phần nhiệt tình vỗ tay phụ họa.

Sau lại sao, sau lại tình cảnh chính ta suốt đời không quên. Ngay lúc Lâm phu nhân gia giáo không sai biệt lắm bắt đầu phái người đi, ta vì mở lon coke mà lưu lại hơn mười giây. Liên mười giây này, xảy ra một chuyện đủ để ảnh hưởng đến chuyện tình nửa thân dưới Lâm phu nhân — nàng từ trên cầu thang lăn xuống.

=_=_|||

Thật là dùng lăn xuống dưới...

Thật là lăn...

Lăn...

Vì thế ta thật sự không hiểu nữ nhân ở nhà này còn đi giày cao gót, các nàng rốt cuộc là nghĩ thế nào? Còn có chính là thiết kế thang lầu cho biệt thự, thật sự không thể rất xoay người...

Làm ta thét chói tai khi, người đã phản xạ có điều kiện bỏ lon coke chạy tới tiếp cầu. Lâm phu nhân tuy rằng bảo dưỡng tốt, nhưng vẫn thuộc về lão thái thái, vẫn là lão thái thái xương nhỏ thịt nhiều đáng người mượn mà rất có phân lượng. Bởi vì vị trí địa lý, ta không hề khi ngờ bị đập sâu vào người, ngạnh sinh sinh làm đệm thịt cho Lâm phu nhân.

Tuy rằng ta cũng rất có thịt, bất quá nhiều cùng nhiều thịt đối lập quá mạnh mẽ. Lâm phu nhân thân thể khi đập vào đây, vừa vặn chính giữa bụng ta. Ta chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, ngay sau đó dạ dày nhanh rút, yết hầu trào lên một cổ tinh ngọt...

Trước khi ngất, cả đầu ta đều là: báo ứng a, thật thật là hiện thể báo ứng. Trước đó vài ngày ta có cùng con người ta ép tới oai thích thích, hiện tại bị mẹ hắn phản lại đè ép!

62. Chương 62

Lâm phu nhân phát đạn pháo này đích xác rất có lực sát thương, ta ở bệnh viện tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Vừa tỉnh lại ý thức còn mơ hồ, mơ hồ nghe thấy vợ chồng lão Hách đang nói chuyện, Hách ba hỏi Lâm phu nhân đang trị liệu ở tầng trên, muốn hay không đi lên xem. Hách mẹ đáp lời ần ức giận, nói khuê nữ nhà mình còn bị ép tới nội tạng lệch chưa tỉnh lại, nào có lúc nào đi xem xét nàng vân vân... Nói chuyện chợt nghe có người tiến vào, tuy rằng âm thanh ép tới rất nhỏ, nhưng ta biết Lâm Tiễn đến. Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau trong chốc lát, vợ chồng Hách gia trước đi ra ngoài.

Người ngồi xuống cạnh ta, thường thường nâng tay sờ trán ta, lại dịch dịch chân. Tay hắn như một khắc cũng không nhàn, luôn luôn có động tác nhỏ. Làm tay hắn phát quá chớp mũi ta, ta nhin không được giạt mình hít vào.

“Còn giả vờ a,” hắn xoa chớp mũi ta, “Anh nhìn em còn giả vờ tới khi nào.”

Bị phát hiện giả vờ cũng rất ngốc, ta bắt tay hắn, dứt khoát ngồi dậy, “Bỏ được rồi.”

Hắn cười tủm tỉm, “Bỏ được tỉnh.”

Ta liếc trắng mắt, thân thủ lấy quả lê đặt đầu giường. Hắn nhanh tay nửa đường chặn, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra dao gọt hoa quả chậm rãi gọt, gọt xong liền tiến đến bên miệng ta. Ta không khách khí, há mồm to, răng cắn xong còn đụng đến đầu ngón tay hắn.

“Ăn chậm một chút,” hắn cau mày, “Đều của em.”

Ta nghẹn nghẹn, khụ một tiếng, hỏi, “Mẹ anh thế nào?”

“Hoàn hảo,” hắn chuyển quả lê, “Không có chuyện gì lớn.”

“Vô nghĩa, đem em đến độ học máu!” Ta tức giận bắt bình ăn lê, nước miếng phun khắp nơi.

Hắn thần sắc quái dị nhìn ta, “Em học máu?”

“Mẹ anh có nhiều phân lượng a, giống như núi đè lên, em tuyệt đối là học máu, miệng đều đầy tinh ngọt!” Ta một quyền đánh trên chân, “Đến bây giờ dạ dày còn đau, vừa kéo vừa kéo. Kiểm tra qua đi, có xuất huyết trong hay không?”

Lâm Tiễn nhìn ta sau một lúc lâu, chậm rãi đem dao để bên cạnh, gần từng tiếng, “Em không học máu. Mẹ anh áp lên thân em, em đem coke phun đến,” vẻ mặt hắn thật bình tĩnh, bình tĩnh đến quỷ dị, “Vừa vặn văng lên nàng một đầu một mặt một thân.”

=_=_|||

“...” Lâm phu nhân thoát nhìn tựa như có chút khiết phích, cũng không biết việc này có thể hay không lưu cho nàng tâm linh bị thương, “Em không phải cố ý.”

“Ân, anh biết.” Lâm Tiễn đem một bàn tay của ta niết nhẹ, nhẹ nhàng mà bọc, “Chính là không thấy em cư nhiên anh dừng như vậy.”

“Phản xạ có điều kiện a,” ta nhúc nhúc, “Lúc ấy adrenalin đỉnh điểm.” Hơn nữa, kia lúc nhìn tư thế đó, thể nào cũng làm không lên hai chữ anh dừng a!

Hắn đem tay của ta nắm lại, lại một ngón một ngón đan vào, “Em có hay không nghĩ tới vạn nhất bản thân bị ép tới ngạt, nên làm gì bây giờ?”

Ta ngẩn vài giây sau, thành thật trả lời, “Không nghĩ tới.”

Hắn chặc một tiếng, “Về sau đừng xúc động như vậy, phạm là chuyện gì đều phải trước hết nghĩ tới hậu quả.”

“Ai, anh nói linh hoạt, có khi động tác thân thể so với đầu nhanh a, điều này sao đoán trước.” Ta cắn giận, “Lại nói, nếu lần này em không làm đệm ẹ anh, nàng sẽ ra bộ dáng gì a?”

Hắn mím môi, sau một lúc lâu mới nói, “Lần này ngoài lệ.”

Đây là khác biệt a!

Này nam nhân hồn đạ! (Hồn nhiên + đạ mạp)

Ta cầm lấy gối đầu liền ném lên người hắn, “Lăn!”

Hắn cười hì hì đè lại ta, “Đừng kích động, đừng kích động.”

Ta ấn bụng, ngửa mặt thở dài, “Không biết nhìn người a không biết nhìn người.”

“May mắn không trở ngại,” hắn sờ sờ bắp chân ta, lại sờ sờ thắt lưng ta, “May mắn.”

Ta chụp tay hắn, “Thích, dễ nghe nói ai sẽ không nói a, có năng lực thỏa mãn nguyện vọng lâm chung của em kia mới gọi có thành ý đâu.”

Hắn sắc mặt rùng mình, thật không hình tượng hướng bên cạnh phun một ngụm, “Đồng ngôn vô kỵ, đại cát đại lợi.”

“A, anh cũng tin này a.”

“Anh đây là tôn trọng truyền thống.”

“Thiết, xem quý phiến đều phải che mặt nam nhân còn dám đồng dạng như vậy,” ta cười xấu xa muốn xoa lỗ tai hắn, thỉnh thoảng thấy Lâm Hủ đứng ngoài cửa, tay cầm cửa đang do dự có nên tiến vào không. Ta nhanh đem móng vuốt thu trở về, Lâm Tiễn sau đầu như có mắt, cũng không quay đầu liền nói, “Em tới.”

Lâm Hủ nhẹ nhàng mà lên tiếng, bông hoa nhỏ trong tay đặt đầu giường ta, “Đây là bạc hà.”

Ta gật gật đầu, “Khi nào thì trở về?” Lâm phu nhân sau khi trở về không lâu liền đưa cậu đi du học, Lâm Hủ tính cách ôn hòa hơn hai anh cậu rất nhiều, bởi vậy chẳng sợ chính cậu dù không cam nguyện, cuối cùng nghe theo mệnh lệnh đi. Lúc du học cậu vẫn duy trì liên hệ với ta, bất quá thời gian khoảng cách dài.

“Ngày hôm qua,” cậu kéo ghế bên cạnh Lâm Tiễn ngồi xuống, trượt ánh mắt dạo trên mặt ta một vòng sau rơi xuống tay ta cùng tay Lâm Tiễn đang nắm, “Nhiều sao?”

Ta tự nhiên rút tay ra, nhân thể cong cong lỗ tai, “Kỳ thực tỷ căn bản không có việc gì. Ách, nhưng thật ra mẹ đệ tay bị trật, đang trị liệu ở trên.”

“Ấn, đệ vừa thăm nàng mới xuống dưới.” Cậu đem ánh mắt chuyển trên mặt ta, “Quýnh, lần này thật sự cảm ơn tỷ. Nếu không có tỷ, mẹ đệ khả năng sẽ chịu thương rất nặng.”

Ta là người không chịu nổi được khen, nhất là bị người khích lệ liền dễ dàng đỏ mặt, “Hắc hắc, kỳ thực cũng không có gì, nhắc tay chi lao thôi.” Vừa dứt lời liền nghe thấy Lâm Tiễn cười phốc ra tiếng, nhất thời có chút cảm giận, “Anh cười cái gì?”

Lâm Tiễn chỉnh chỉnh sắc mặt, “Anh thăm nghĩ sửa đúng một chút, em này không xem như nhắc tay chi lao, mà là thẳng lưng tương trợ.”

“Thẳng lưng... Tương trợ?” Mắt xem xét Lâm Hủ cũng xoay người cười trộm, ta nhất thời then quá hóa giận cầm gối đầu ném qua, “Lâm Tiễn, anh không châm chọc không thoải mái à, phải không!”

“Anh nói sự thật.” Hắn một phen giữ gối đầu, “Lại nói, ai cũng so bắt em sẽ châm chọc, nằm mơ đều la hét để mẹ anh đem anh cho em thiêu qua!”

“...”

“Không tin a? Không tin hỏi thúc thúc a đi đi, bọn họ cũng nghe được.”

T—T

Thăm, cái này chết chắc rồi.

Lâm Hủ tò mò, “Quýnh, vì sao tỷ muốn thiêu anh đệ?”

Ta ghen ghen, ấp a ấp ứng, “Nhân, bởi vì, ách, bởi vì... Kỳ thực tỷ không phải muốn thiêu anh ấy, tỷ chính là... Nằm mơ thôi ha ha ha, đệ có biết, một người nằm mơ liền thích nói mê sảng.” Vừa nói một bên trừng mắt Lâm Tiễn, để tránh hắn lại nói rõ chỗ yếu. Chắc là ta trừng lợi hại, Lâm Tiễn quả nhiên thật thà thời cảm miệng. Ta liền mượn cơ hội chuyển đề tài, hỏi Lâm Hủ một ít chuyện du học, Lâm Hủ cũng rất phối hợp có hỏi có đáp. Mà Lâm Tiễn ngồi ở một bên nghiêm cẩn nghe, lại không chen vào. Cuối cùng,

Lâm hủ trước khi đi đưa cho ta một tấm các nhỏ, trừng mắt nhìn, “Đây là mẹ đệ đưa cho tỷ.” Lời vừa nói ra, không chỉ có ta tinh thần đại chấn, ngay cả Lâm Tiễn trừng mắt cũng trợn lại đây.

Ta mở phong thư ra tay đều phát run — nhóm đồng nghiệp, tử phá tứ đến! Kinh thiên nghịch chuyển đến! Ni mã khổ tận cam lai! Ta nếu biết trước biết rằng biến thân thành đem thịt một lần có thể cảm động Lâm phu nhân, ta lúc trước còn rồi rắm gì a!

Làm ta vui sướng mở ra vừa thấy, lập tức liền trừng mắt. Trái xem, phải xem, trên xem, dưới xem, bên ngoài phong thư thậm chí đem tất cả mở ra xem — đều không phát hiện một chữ! Ngay cả một công văn tiếng anh dày đặc cũng không phát hiện một chữ!

“Nàng rốt cuộc có ý tứ gì?” Ta không hiểu, “Là không nói với em, vẫn là đối em thật không nói gì?”

“Không,” Lâm Tiễn đem tập card cầm trong tay lẩn lộn lại nhìn sau một lúc lâu, “Nếu là lời nói, kia căn bản không cần gửi đến.”

Hay là... Ta cùng Lâm Tiễn ngẩng đầu nhìn nhau một cái, ánh mắt trao đổi: này có phải hay không đại biểu cho ý tứ Lâm phu nhân ngầm đồng ý?”

—————ta là đại biểu kết cục sắp xảy ra phân cách tuyến—————

Ta đánh giá sai Lâm phu nhân.

Không chỉ có ta đánh giá sai, ngay cả Lâm Tiễn cùng nhìn nhầm.

Chúng ta đều bị Lâm phu nhân cấp cái card trống rỗng làm chập chờn, lừa gạt...

“Mẹ anh, tuyệt đối là nữ nhân tà ác nhất em đã thấy.” Ta đỡ đầu gối, “Em chưa thấy qua người so với nàng cũng có tâm cơ, cũng có thành phủ, cũng có thủ đoạn, càng cố tình gây sự.”

“Quýnh, em đừng như vậy.”

“Đừng như vậy?” Ta cười lạnh, “Vậy anh muốn em ra sao?”

Lâm Tiễn ẩn bờ vai ta, “Bình tĩnh một chút, đừng quên để sau còn chụp ảnh.”

“Vỗ vỗ chụp, chụp cái lông ảnh a!” Ta lập tức đứng lên, “Lão tử hôm nay không dính hôn! Ni mã em một người sống còn thế nào cũng phải treo cổ lên một cái cây không thành? Sát!”

“Hách Quýnh!”

“Làm chi!” Ta đỏ mặt tía tai, “Em liền cảm thấy kỳ quái, năm đó thể nào nàng sẽ mặc danh kì diệu đưa một phong trống rỗng đến, anh nha còn đặc chí nói chính là ngầm đồng ý. Từ lần trước đến bây giờ đến bao lâu? Nàng trở về một lần còn không có? Tốt, hôm nay trở về tham gia đính hôn điển lễ, vừa tới liền cùng em nói lúc này nàng hoa mắt bị che tai, thời gian trước sửa sang lại lục ra... Ni mã, anh xem nàng vừa cho em viết trên đó nội dung học tập... Còn nói phía trước liền tính, làm em từ giờ trở đi nỗ lực. Em sát! Muốn bắt em đi thi GRE, đi học quản lí xí nghiệp, còn muốn đi học MBA! Ni mã nàng thể nào không bắt lão tử đi đánh NBA*! Em không phải một người dính hôn sao? Liền này cũng phải khảo cấp chứng thực a, ni mã em muốn khảo bắt quá chẳng lẽ còn chờ đến đây sao? Đánh tổng boss cũng không khó khăn như vậy!

*NBA: giải bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ.

Lâm Tiễn kia khuôn mặt bị ta trách móc cùng lễ phục trên người hần đặc biệt tương xứng, trắng xanh trắng xanh.

“Em mặc kệ anh làm đầu Lâm gia có phải hay không đều phải như vậy, vẫn là nói nàng tận lực khó xử em.” Ta dứt khoát đem tiểu lễ phục hướng lên trên mặt đất, ngồi xếp bằng dưới sàn, “Đọc sách cầu tiến tới là chuyện tốt, em cũng sẽ nỗ lực thay anh chia sẻ chuyện tình, em sẽ hảo hảo học. Nhưng là, nàng đừng nghĩ lấy này cùng em đàm điều kiện. Đây là vấn đề nguyên tắc!”

“Nàng chưa nói không cho em đi học,” Lâm Tiễn thả lỏng, cũng ngồi xếp bằng dưới sàn, “Chính là đề nghị. Lại nói, nàng trước kia không trở về, không phải sợ em nhìn nàng đến khấn trương sao? Lần này cũng là bởi vì chúng ta muốn dính hôn, nàng mới trở về.”

Ta vù vù thổi hồn hển trong chốc lát, người dần dần bình tĩnh. Muối nói Lâm phu nhân lần này trở về, đối với ta thái độ quả thật so với lúc trước thân mật rất nhiều, mặc dù có khi biểu tình khó tránh khỏi cứng ngắc. Nhưng cha mẹ ta cùng nàng bởi vì đính hôn vẫn đề chi tiết tiếp xúc vài lần, đều cảm thấy có cải thiện lớn. Hách mẹ lên nói, Lâm phu nhân nhất định là thừa dịp áp tính. Ta từng hoang mang, bằng Lâm phu nhân nhân sinh lịch duyệt cùng thiệp duyệt, không quá khả năng làm ột sự kiện mà thay đổi tính cách bản thân. Hách mẹ lại nói với ta, Lâm phu nhân tính cách luôn không đổi, chân chính biến đổi chính là cái nhìn nàng đối với con, không hơn.

“Dù sao, dù sao em sẽ không vì nàng chà xát viên niết hải.” Ta rầu rĩ, “Em cũng có ý nghĩ của chính mình cùng quy hoạch nhân sinh, hơn nữa MBA cái gì, em thật sự không có thực lực...”

Lâm Tiến sờ sờ đầu ta, hàm răng trắng như tuyết lộ ra, “Muốn hay không anh cho em đi cửa sau, đi cái tiệm kính?”

“Tiệm kính?”

“Nhất lao vĩnh dật kiêm chứng chỉ đầy đủ hết.”

“Này tiệm kính nghe không đáng tin... Muốn làm như thế nào?”

“Hiện tại liền cùng anh thân mật một chút ngô —”

“Hồn đam, mau cút ra ngoài cho em chụp ảnh gia đình!”

HẾT

63. Chương 63: Phiên Ngoại

Phiên ngoại Phạm Tạt – Dịch Tổ – Hứa Thận Hành

Đem canh đổ vào trong hộp giữ ấm, đem bên ngoài hộp lau sạch sẽ nước canh dính bên ngoài, ta dè dặt cẩn trọng đặt nắp lại, thở dài một hơi.

“Hôm nay còn muốn đi?” Tiếng Lâm Tiến từ phía sau vang lên, “Đã nửa tháng, em còn không dứt.”

“Anh lại tới nữa” ta lầu bầu, “Không phải dùng phòng bếp của anh nấu canh sao, xem anh dạng keo kiệt.”

Hắn trực tiếp liền nhăn mặt, “A, em đem phòng bếp ép buộc chứng khí mù mịt sau vô vô mông bước đi, anh còn phải cảm ơn em?”

“Anh cũng không phải không ăn vụng.”

“Uống một chén cũng kêu ăn vụng?”

“Vậy anh muốn uống mấy bát?”

Hắn bĩu môi, “Ba hắn rốt cuộc khi nào thì trở về?”

“Phạm thúc đi công tác một tháng đâu,” ta kéo hắn đến gara, lải nhải liên miên, “Ba mẹ em muốn làm việc này, nhưng đúng lúc trời nóng, lại nấu lại đưa bọn họ ép buộc tốt thể nào... Lại nói, người ta còn là vì nhân dân quần chúng chịu thương, là anh hùng nhân dân.”

“Đi, đi, hắn là anh hùng nhân dân.” Hắn khởi động xe, “Hiện tại anh sẽ đưa em tới thăm công bộc của nhân dân.”

Phạm Tạt ở tại bệnh viện tính một phòng công vụ, theo lý thuyết lấy hắn cấp bậc này là chịu không nổi đãi ngộ này. Nguyên lai hắn vừa mới vào viện cũng là nằm một phòng có ba người, sau Hách ba nhờ người tìm quan hệ cấp phòng đơn. Cũng không quá vài ngày bên cục tới, thông báo rồi chụp ảnh sau liền cho hắn lên phòng công vụ. Phạm Tạt đối với việc thường xuyên chuyển giường tỏ vẻ bất mãn, sớm nói ở phòng ba người rất tốt, có người có thể nói chuyện. Hiện tại ở phòng công vụ, ngay cả người đi lại bên ngoài đều thiếu, hắn thật không quen.

“Phòng công vụ rất là thanh tĩnh chút.” Dẫm trên thảm mềm nhũn, ta theo bản năng sờ tai, “Đừng nói hẩn, em cũng không quen.” Lâm Tiễn quay đầu nhìn ta một cái, một mặt biểu tình ‘Anh thực lười nói em’. Nhưng lúc đến lúc đến hẩn đột nhiên ngừng lại, ta không cẩn thận, đụng vào lưng hẩn. Hẩn tốc độ rất nhanh quay người che miệng ta hướng một bên tha đi, ý bảo ta chớ lên tiếng.

Từ cánh cửa nửa khép nửa mở trong phòng thấy được một bóng dáng quen thuộc, cơ thể ta bỗng cứng đờ, tay chân đều có chút lạnh lẽo.

Hứa Thận Hành?

“Chuyện của anh, Tổ Tổ còn không biết.” Từ góc độ ta nhìn, lưng hẩn thẳng tắp, tiếng hẩn lạnh như băng mà kiên cường, “Tôi hy vọng nàng vĩnh viễn sẽ không biết.”

“Hứa tiên sinh ngài làm việc cho tới bây giờ đều là giọt nước không rỉ, tôi tin tưởng lần này cũng giống nhau,” tiếng Phạm Táp thật mỗi mọt, “Về phần Tổ Tổ, tôi so bất luận kẻ nào đều hy vọng nàng khỏe.”

“Nàng tốt lắm.”

“Thật vậy chăng?”

“Phạm cảnh quan, tôi không thích anh quá mức quan tâm phu nhân của tôi.”

Phạm Táp đột nhiên nở nụ cười, đại khái là cười đến lợi hại, lúc sau còn ho khan vài tiếng, “Phu... Phu nhân, ha ha a, Hứa tiên sinh, nếu tôi nhớ không lầm, các người, các người còn không có kết hôn đâu.”

Ta nắm chặt hộp giữ ấm tay ẩm ướt, tuy rằng miệng bị che, nhưng người đã không tự chủ được liền kích động: nói cho cùng Phạm ca a, họ Hứa căn bản nên kích thích như vậy!

“Ý tứ Phạm cảnh quan, chớ không phải là còn muốn cùng tôi so sánh?” Hẩn nhẹ nhàng mà phỉ phỉ tro bụi trên vai căn bản không tồn tại, “Vì một nữ nhân hoài hoài tử của tôi.”

Dịch Tổ mang thai?!

Ta bị tin tức này làm cho chấn đắc có chút vững hồ, còn không kịp phản ứng lại, liền nghe tiếng Phạm ca phần hận bất bình vang lên. “Người còn dám nói đến đứa nhỏ, người cư nhiên còn có mặt mũi nói đến. Nếu không bởi vì người tự đại cuồng vọng, Tổ Tổ cũng sẽ không thống khổ như vậy. Mà cho tới bây giờ người còn cố chấp cho rằng bản thân không có sai, ... Người cho là một nữ nhân có thể trong dày vò chờ đợi kiên trì đến bao lâu? Nàng tinh thần đã sớm suy sụp, là người làm cho suy sụp.”

” Người im miệng cho ta.” Âm thanh Hứa Thận Hành mất đi bình tĩnh tự chế lúc trước, ngay cả khinh mạn vốn có cũng biến mất vô tung, chính là nổi giận cùng chặt vật.

“Hứa Thận Hành, ta thật hâm mộ người, người thật sự so với ta mạnh hơn rất nhiều. Người còn so với ta sớm nhận thức nàng hơn mười năm, mà trong lòng nàng luôn luôn có người. Nàng có lẽ có chút ý định giữ mình lại tùy hứng, nhưng tất cả tình cảm của nàng đều chân thành.”

“Chân thành?” Hứa Thận Hành cười lạnh, “Ta sẽ đem kích lệ của người chuyển cáo nàng.”

Phạm Táp cũng không sinh khí, “Hứa tiên sinh, ngài thừa nhận là ngài trước lợi dụng nàng, nhưng sau nàng mới tính kế ngài. Liền trình tự trước sau cùng hai người làm những chuyện đối lẫn nhau như vậy thương hại mà nói, ngài chịu ủy khuất xa xa muốn đứa nhỏ nàng.”

Hứa Thận Hành trầm mặc sau một hồi lược có chút oán hận mở miệng, “Nàng cư nhiên ngay cả điều đó đều nói cho anh.”

“Hứa tiên sinh nếu luôn luôn quan sát tôi, nên biết có một đoạn thời gian tôi cùng Tổ Tổ thật thân mật, cơ hồ không có gì giấu nhau,” Âm thanh Phạm Táp trở nên nhẹ, “Tổ Tổ là người biết đại thể biết tiến biết lùi, một điểm quan trọng nhất là nàng biết lấy hay bỏ, hiểu được buông tha cho, tuy rằng nàng chưa hẳn sẽ lựa chọn thời cơ tốt, nhưng đến thời điểm lựa chọn nàng sẽ không do dự.”

Hứa Thận Hành hai tay chống đầu gối chậm rãi đứng lên, thoát nhìn như mất rất lớn khí lực, “Anh có tư cách nói lời này sao?” Khẩu khí hẩn nghe qua tuy rằng cường ngạnh, nhưng so với lúc trước thiếu đến lo lắng.

Phạm Táp mỉm cười, “Chẳng phải chỉ ngài có khả năng bảo hộ nàng.”

“Nàng sẽ không rời tôi đi, anh đừng si tâm vọng tưởng.”

“Phải không?” Phạm Táp ngửa đầu nhìn hấn, tươi cười dần dần đậm xuống, ánh mắt dĩ nhiên ngưng tụ thành băng, “Hứa Thận Hành, si tâm vọng tưởng chính là ngài. Lúc Tổ Tổ mất đi đứa nhỏ ngài chỉ biết, cơ hội cuối cùng vẫn hồi cũng mất đi, ngài lại không thể trở lại.”

Cơ hồ là một khắc Phạm ca dứt lời kia, Hứa Thận Hành giống như một sư tử bị một roi lao đến, hung hăng bóp cổ anh, gần như rít gào, “Người cầm miệng cho ta cầm miệng!” Hấn cả người đều áp lên giường bệnh, hấn kích động như thế, thân hình cao lớn dường như không được run run. Một loại cảm xúc tuyệt vọng từ trên người hấn tràn ra, hỗn hợp bạo ngược cùng đau đớn.

Ta lại không có cách nào bảo trì trầm mặc, một bả vau cùng tránh nam nhân ở phía sau, giường tay liền đem hộp giữ ấm ném ra.

Ầm một tiếng, nước canh văng khắp nơi.

Ta còn ngại không đủ, một bên đánh đi một bên hét chói tai, “Phạm ca huynh đi mau — mang theo di động, nhanh báo nguy —” đáng tiếc ta khoa chân múa tay mềm nhũn không một chút lực sát thương, rất nhanh đã bị đối phương một phen bỏ ra. Hứa Thận Hành trợn khuôn mặt cực mị hoặc lúc này dữ tợn vô cùng, trong mắt cũng tràn đầy tơ máu, mặc cho ai nhìn đều biết hấn lúc này bị vây trong trạng thái thịnh nộ, giết người cũng có thể.

Ta thành linh đánh cái rùng mình, bị dọa. Lâm Tiến hợp thời đứng ra, kéo ta ra phía sau, “Hứa đại ca.”

Ước chừng là thịnh nộ sau nháy mắt bình tĩnh, có lẽ là Lâm Tiến kêu tiếng ‘ca’. Hứa Thận Hành cuối cùng bình tĩnh lại, ánh mắt lạnh như băng lại bao hàm thịnh nộ lưu lại trên người ta một lát sau lại nhanh chóng chuyển đi, bộ dáng đáng ghét kia, nhìn ta như một sâu lông.

Hứa Thận Hành đập cửa mà đi sau ta chạy nhanh xem thương thế Phạm Táp.

Phạm Táp tỏ vẻ nói cảnh sát nhân dân là chủng anh dũng, cho tới bây giờ không chịu vũ lực hiếp bức, “Quái không được hấn, là huynh hôm nay miêng đen, nói chuyện nói qua đầu... Hiện tại huynh cũng chỉ có thể trên mồm mép cường đại.” Phạm ca quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Xin lỗi muội tử a, hôm nay cảm xúc huynh không tốt, có thể để huynh yên tĩnh một lát sao?”

Chủ nhân đều lên tiếng, khách nhân phải thức thời chút.

Ta xám xịt bị Lâm Tiến nắm về nhà, dọc theo đường đi hấn trầm mặc không nói. Ta trực giác hấn là vì ta và rồi thiếu kiên nhẫn, thất thổ với Hứa Thận Hành. Nhưng ta nghĩ như thế nào cũng cảm thấy bản thân không có làm sai, hơn nữa ta cũng thật tò mò đối với cậu giả mạo hiện giờ, nhịn không được mở miệng hỏi.

Lâm Tiến trầm mặc một chút, “Bọn họ hiện tại anh cũng không rõ ràng, bắt quá nghe đại ca nói, hôn lễ bọn họ thật chậm lại.”

“Cùng một chỗ với người như thế sẽ đoán mệnh,” ta hồi tưởng lại bộ dáng hấn vừa rồi, quả tim rung lên, “Em muốn nói Dịch Tổ nghĩ thoáng chút, quãng nam nhân này là được rồi. Phạm ca nhà em thật tốt, bộ dáng suất, tinh thần thương người, chính nghĩa bạo bằng ôn nhu lũy thừa phá băng biểu, quả thực là một nam nhân hoàn mỹ! Đáng tiếc ai lỡ mất ai!”

“Hách Quýnh.”

“Ân?”

“Em đây là khen người, vẫn là đẩy mạnh tiêu thụ?”

“Khen người chính là quảng cáo, đăng quảng cáo đương nhiên chính là đẩy mạnh tiêu thụ!”

“Trong xe có hai người chúng ta, em nha quản ai đẩy mạnh tiêu thụ?”

“Đúng nha!” Ta giật mình, lập tức cúi đầu lục túi.

“Hách Quýnh, em lại làm gì?”

“Gọi điện thoại đẩy mạnh tiêu thụ.”

“Cái bà tám Quỳnh, em có thể hay không quan tâm nhiều đến anh a!”

Ta rút đầu nhún vai, không quên lộ ra một chút tươi cười đáng khinh dâm dăng tới cực điểm, “Đương nhiên có thể, đêm nay em trước hết dụ dụ anh, dụ xong sau lại dụng tâm đa dụng.”

“...”

Phiên ngoại Lâm Hủ. Hôn lễ là chuyện liên quan nhiều thứ, vợ luận là trung thức hay kiêu dáng Tây Âu. Mà giống ta cùng Lâm Tiến vậy, làm hôn lễ Trung Tay kết hợp, càng là các loại đau đớn không dậy nổi.

Ta đương thời hóa trang (ni mã cái hóa trang, càng là hóa trang càng nhiều thuốc màu trên mặt a lật bàn!), tinh thần cường đại thay hỉ phục thời xưa. Trong lòng là vạn phần hối hận lúc trước không có học Lâm đại ca kia, kiên trì chỉ cần lĩnh cái chứng nhận sau một người một nhà tự cùng nhau ăn bữa cơm là tốt rồi. Hiện tại động tĩnh lớn như vậy, vừa tổn tiền lại lãng phí tinh lực. Từ buổi sáng hơn bốn giờ rời giường ép buộc đến bây giờ, người đã sớm sức cùng lực kiệt. Hơn nữa liên mệt mỏi đi, còn không có thời gian ăn điểm tâm, sáng sớm ăn một bát mì nhỏ đến bây giờ đã sớm tiêu hóa hết.

“Tứ Nhi, hảo đói a hảo đói,” ta ấn bụng kêu thảm, “Chị muốn ăn a muốn ăn.” Đây khách sạn năm sao, cư nhiên ngay cả cái giỏ cũng không đưa một cái!

“Chị liền nhẫn nhẫn đi, dì cho chị đổi xong quần áo đã đi xuống đi,” phù dâu Tiểu Tứ Nhi thay ta nắm chặt cổ áo, “dì đặc biệt giao đãi cho em, tốt xấu liền một buổi tối này, ngao ngao.”

Ta ghé trên giường, mỗi một, “Chị đói a chị đói a! Nhân viên hóa trang đều có ăn chị không có a không có!”

“Chị tỉnh tỉnh đi, cũng không ngấm lại tỷ phụ. Anh ấy cả ngày nay cũng không ăn cái gì, bây giờ còn ở phía dưới tiếp khách,” Tiểu Tứ Nhi tuyệt không khách khí, “Chị liền không chịu thua kém chút đi.”

“Em nói linh hoạt, bản thân bắt tài ăn hai trứng gà cùng một Big Mac! Ngao ~ chị đói a!” Ta rít gào, “Nào có quy định tân nương trong hôn lễ không thể ăn này nọ!”

Tiểu Tứ Nhi sửa sang lại làn váy thật lưu loát, mồm mép cũng không nhàn rỗi, “Đương nhiên, đương nhiên không có quy định này. Ai có thể cho người thích trang điểm quần áo đỉnh đá nhỏ, không giữ mình đồ sẽ không mặc được không? Chị muốn ăn nhiều một chút ít cổ chống, đến lúc đó khó chịu chính là chị nga! Em nói xấu trước, nếu chống được dạ dày vẫn là chuyện nhỏ. Đến quần áo bị ban nút bạo thất lưng, kia có thể coi phần khích!”

“Tứ Nhi a, em thương chị một chút đi, cho chị viên chocolate được không?” Ta tội nghiệp, “Một viên là được rồi.”

Tứ Nhi nhìn ta nửa ngày, thở dài, “Chị miệng động nghiệp chương đâu?” Nói tới nói lui, nàng vẫn đi tìm chocolate cho ta.

Chờ a chờ, thật vất vả đợi một tiếng đập cửa vang lên. Ta cao hứng phần chân mở cửa ra, ngọt ngào, “Tứ Nhi a ~ a ~ Tiểu Hủ!” Lâm Hủ đứng trước cửa, đứa nhỏ này một bộ âu phục Dior Homme càng suýt.

“Ca ca bảo để đến xem tỷ chuẩn bị xong chưa,” cậu cười nhợt nhạt, vui lòng khen, “Bộ quần áo này thật đẹp.”

Ta lão bánh quẩy vạn năm mặt đột nhiên liền đỏ, thật ngượng ngùng lắc đầu, “Có khỏe không, hắc hắc hắc, hoàn hảo... Quần áo này là tỷ chọn, tỷ đã nói hiệu quả tuyệt đối tốt ha ha ha...” Đang lúc đắc ý bụng đột nhiên thì thâm kêu, ta có chút nan kham lui từng bước, oán thầm Tứ Nhi thật ố sên, lấy một viên chocolate cũng lâu như vậy.

Lâm Hủ ánh mắt sáng lên, “Tỷ đói bụng?”

Ta gạt đầu, “Rất đói bụng a, nhưng xuống dưới không có biện pháp ăn.”

Lâm Hủ nhìn trái phải, lộ một nụ cười quen thuộc lại giảo hoạt, “Tỷ liền chờ này chờ đợi, 2 phút, không, 1 phút là tốt rồi.” Nói là một phút đồng hồ, kỳ thực bất quá mấy chục giây sau cậu trở lại. Nhìn trong tay cậu cầm một túi đồ ăn, ta nhất thời lệ nóng doanh tràng — bấp ngô thật to thật to a, vẫn là hai! Ta mới

đầu còn rứt rề, nhưng hạt ngô thơm ngào ngạt, hình tượng rất nhanh liền vút ra sau. Cậu ở bên cạnh nhẹ giọng, “Ăn từ từ, còn có.”

Một bắp ngô xong, người liền thoải mái hơn. Ta lau miệng, “Rất cấp lực, tỷ vừa rồi để Tiểu Tứ Nhi chính là phù dâu kia đi tìm chocolate, nha đầu chết tiệt kia bây giờ còn không có trở về, cũng không biết bị trôi đến công thoát nước đi.”

Lâm Hủ chần chờ một chút, nói, “Đại khái là lạc đường.”

Ta nghĩ nghĩ, lại nhớ đến Hách mẹ nói qua Tứ Nhi là cái lộ si, cảm thấy lưu luyến, “Trở về được tỷ cấp nằng một cái kim chỉ nam.”

Lâm Hủ phốc cười, lắc lắc bắp ngô trên tay, “Còn muốn sao?” (= =, câu này... Ta cảm thấy là lạ? ... Nhất định là tà ác!)

Ta liếm liếm môi, do dự một chút vẫn lắc đầu, “Xuống dưới ăn chút cùng được.”

Cậu giống như có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền vực dậy tinh thần, “Hiện tại xuống dưới sao?”

“Àn, bên dưới thúc giục.” Ta nhanh chóng trở về nhấn tin cho Lâm Tiễn, đem chân đi bộ giày cao gót, “Đi thôi.”

Lâm Hủ ở phía sau lên tiếng, cũng không thấy cậu theo kịp, ta quay đầu nhìn cậu kinh ngạc nhìn hộp trang sức trên bàn, “Tiểu Hủ, như thế nào?”

Cậu từ trong hòm lấy đồ ra, hướng ta cười, “Tỷ đã quên này.” Đó là một đôi khuyên tai lưu ly hoa mỹ, vừa vặn để trên ngón trỏ cậu, đang đưa sinh động.

“Tứ Nhi thần kinh thô này...” Ta đang định tiếp nhận, tay cậu rứt trở về, người lại lên phía trước từng bước, “Đệ đến đây đi.”

Ta chỉ hơi phân thần, ngón tay cậu liền nhẹ nhàng nắm vành tai ta, cẩn thận đem khuyên tai xoắn vài. Đột nhiên trong lúc đó không tìm thấy thanh âm, cảm thấy hơi nước trong không khí tất cả đều ngưng tụ trên người, làm ta không thể động đậy. Chính là thính giác trở nên phi thường sâu sắc, có thể nghe thấy hạt châu lưu ly nhẹ nhàng va chạm phát ra âm thanh, còn có tiếng hít thở giao thoa, thô thô thiển thiển. Ta nghĩ trái tim ta lúc này đập thật sự nhanh, trên má cũng có cảm giác nóng hổi. Nhưng khi cậu đem khuyên tai xoắn xong lui về sau từng bước, ta nâng tay vỗ về lỗ tai, lại chỉ cảm thấy đến một mảnh lạnh lẽo.

Lâm Hủ ánh mắt loàn loàn, tươi cười quen thuộc hiện lên, ánh mặt lại ảm đạm đi, “Tốt lắm.”

Ta nuốt nuốt nước miếng, gật đầu.

Cậu lại đi lên trước từng bước, nâng tay lên như là xoa bóp lỗ tai ta. Đầu ta theo bản năng né sang bên cạnh, tay cậu hơi hơi tạm dừng, cuối cùng vẫn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà chạm đến một chút.

Ta không dấu vết lui về sau từng bước, “Chúng ta nên đi xuống.”

Cậu chần chờ vài giây sau mới có chút giật mình gật gật đầu, nhẹ nhàng mà ‘Àn’ một tiếng. Ta mở cửa ra, hít sâu một hơi, đang muốn cất bước lại nghe thấy cậu nhẹ nhàng một câu, gần như nỉ non gần như thán, “Tỷ hôm nay thật sự thật đẹp.”

Ta chợt ngẩn ra.

“Quýnh, đệ thật sự —”

Cậu thật sự hạ quyết tâm muốn nói cái gì đó, tâm can ta lập tức liền giật giật, ót run lên liền nghe một tiếng xa xa, “Hách Quýnh!” Tứ Nhi hỗn hển lại đây, một bên hướng một bên chửi bậy, “Đứa nào trời đánh thiếu đạo đức đem lão nương khóa ở phòng kho, ni mã em đá chân mau gãy mới đá văng ra... Vừa rồi em còn tưởng rằng chị đi xuống, liền trực tiếp xuống tìm chị, bị mẹ chị mẹ em một trận trách móc, chạy nhanh chạy nhanh, đi mau mau — a, này không phải chú em sao?”

Ta chạy nhanh ngăn trở tầm mắt nằng, “Đệ ấy cũng lên tìm chị xuống, đều thúc giục, đi nhanh đi nhanh.”

Tứ Nhi kéo váy mình lên lại thay ta sửa sang lại quần áo, tinh thần chợt lóe, “A, thế nào lại dùng khuyên tai này? Không phải nói dùng trâm châu kia sao?” Chị đại khái...” Nói xong liền muốn vào đi tìm, ta nâng tay ngăn nàng lại, “Chị cảm thấy cái này rất tốt.”

Tứ Nhi có chút nhụt chí, “Nhưng cái kia là lão công chị đưa.”

“Hiện tại không kịp thời gian,” ta thúc giục nàng, “Nhanh chút đi.”

Tứ Nhi giúp ta lưu ý làn váy, không quên đùa giỡn Lâm Hủ, “Chú em năm nay bao tuổi? Có bạn gái không? Muốn điều kiện gì? Tỷ tỷ giúp chú tìm nha, đừng thẹn thùng... Ai, thực nhất gan đáng yêu a ~ “

“Tứ Nhi!” Ta cảnh cáo nhìn nàng một chút, thân thủ kéo Lâm Hủ, “Đừng để ý nàng.”

Cậu chính là cúi đầu mỉm cười, không nói lời nào. Lòng bàn tay cậu một mảnh nóng rực mơ hồ còn có chút run run, nhưng thời điểm cậu nắm tay ta một chút cũng không dùng sức.

Dòng khí rất nhỏ sát bên người mà qua khi âm thanh rất giống người than nhẹ, ta không cách nào xem nhẹ.

Cách yến hội thính còn một đoạn đường, lúc này còn vài bước đến, ta nắm tay cậu đi trước, “Tiểu Hủ, tỷ đã đến điểm cuối.”

Tay cậu chậm rãi rời ra.

Tứ Nhi gào to liền dắt ta đi phía trước, trực tiếp sát nhập trong đám người.

Ta không có quay đầu, chỉ nghe cậu nói câu, “Đệ thật sự thật cao hứng...” Về sau, tiếng cậu liền chôn vùi trong tiếng người ồn ào, lại không nghe thấy.

Phiên ngoại sau cưới Ta tin tưởng trên thế giới này tuyệt đại đa số vợ chồng tân hôn, đều hi vọng có thể có được chính mình độc lập mà ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng căn cứ vào tình hình cơ bản trong nước, các loại quan hệ phức tạp giao thoa lẫn nhau cùng quan hệ giữa người và người, muốn bảo triiif trạng thái người rảnh rỗi chó quấy rầy, từ đầu mà nói không có khả năng.

Sau tuần trăng mật trở về, ta cùng Lâm Tiễn đều trở về cuộc sống trạng thái bình thường. Hắn đi làm, ta cũng đi làm, hắn tăng ca, ta ngay tại taobao mở một quán nhỏ trên mạng, ỷ vào quan hệ cũ mở quán truyện tranh, mua giùm tiểu thuyết, kiếm bán đồ lặt vặt. Thời gian trước phong trào túi xách, ta cần rắng xuất huyết nhiều làm một đám túi oa oa, định giá chắc rồi bán ra, buôn bán lời. Tiền nhiều, đã tâm liền lớn. Kết quả ý nghĩ nóng lên liền cấp chỉnh cái FF7 (Final Fantasy 7?) — sephiroth* trong quan tài trong suốt.

*sephiroth: Chi tiết xem tại đây

Kết quả đồ còn không có vào cửa Lâm Tiễn liền cùng ta tranh cãi một trận âm ỹ, “Không có việc gì mua cái quan tài trở về em là muốn đòi ra sao? Quan tài còn chưa tính, vì sao lại lấy cái trong suốt? Ni mã còn có màu lam trong suốt? Màu lam trong suốt còn chưa tính, trong quan tài còn có cái bắt nam bắt nữ là ý tứ gì? Ngủ liền ngủ, ni mã rất nóng mặc cái áo ngủ a, đeo dây lưng là để sờ? Vì dễ tháo sao? Cũng là em muốn cho anh ED!”

Ta mất một phen lí lẽ, kém chút nữa điều khiêu thoát y vũ mới đem Lâm Tiễn trấn an. Cuối cùng song phương đều nhường một bước, Lâm Tầm lại không đem cái quan tài đó ném ra cửa, mà ta trừ bỏ đem quan tài từ thư phòng chuyển tới kho bên ngoài nhà, còn nhận lời phải trong một tuần bắt nó rời tay.

Trên thực tế ta vừa đem ảnh Sephiroth chụp đăng lên mạng, lập tức đã bị người đưa giá cao đem đi. Hơn nữa, thật may mắn, người mua Sephiroth chính ở Lân thị, ta mừng rỡ như điên càng vỗ ngực phụ trách bao bưu (đóng gói, vận chuyển). Nhưng chính thuận lợi như vậy, vẫn đến lúc cuối cùng có đường rẽ — trước một ngày đưa tiền Lâm phu nhân đại giá quang lâm đến nhà chúng ta.

Từ lúc cưới sau, Lâm phu nhân đến nhà chúng ta tần suất luôn bảo trì một tháng ba lần, thời gian không cố định. Mỗi lần đến nàng tổng muốn phê bình trang hoàng cùng bài trí còn có trình độ thanh khiết tiến hành một phen giáo dục, mà lúc này đây cũng không ngoại lệ. Kết quả ta lúc đó đi pha trà, nàng tự mình ở cửa phòng kho. Đang lúc thất lưng trong quan tài được sạc điện phát ra ánh sáng lam đem Lâm phu nhân sợ tới mức hoa dung thất sắc, đương trường thét chói tai đến té xỉu.

Ta tự biết xông vào đại họa, lập tức gọi 120 đem người đưa đến bệnh viện. Về sau, vợ chồng Hách gia, Lâm Tiến còn có Lâm Hủ lần lượt tới, đến sau ngay cả Lâm Trạ cũng kinh động. Mà Lâm phu nhân trong lúc hôn mê luôn nói lời vô nghĩa gia môn bất hạnh a, con ngay tại dưới mí mắt mình bị đội nón xanh vân vân... Một phen nói ta nghe được mồ hôi ướt đầm, hoàn hảo Lâm Tiến kịp thời giải thích nói dạy lưng nam nhân kia là Boss Sephiroth trong FF7, còn đặc biệt cường điệu nó là buos bê chân thực nhất — kỳ thực ta cảm thấy hẳn nói câu này thật hoàn hảo, nếu không nói nữa thì búp bê là được, cố tình muốn thêm cái chân thực. Hiện tại nói thế này, loại tiền tố chân thực thật sự là không thể tùy tiện dùng a! May mà mọi người tư tưởng còn thương đối thuần khiết, hơn nữa ta không có tiền án bất lương nào, mới đem chuyện nào chìm xuống.

Hách mẹ đối với ta sấm họa lần này cảm giác rất sâu sắc, Lâm phu nhân sau khi tỉnh lại liền đem ta đến để cho người ta giải thích. Lại nói tiếp, ta thật ra cảm thấy Lâm phu nhân cùng Hách mẹ ở chung so với ta thân thiện chút. Cũng không biết là vì tuổi vẫn là quân hệ tính cách, dù sao ta cảm thấy các nàng gần một chỗ không sai.

Giải thích rất nhanh làm hai lão thái thái đối với ta bất mãn, ta không dám làm hai lão thái biết ta trừ ngoài việc làm bây giờ còn lên làm nghề phụ. Hách mẹ sẽ trách móc ta sao không tìm việc, thích nhàn ép buộc. Lâm phu nhân sẽ càng nói ta không đem trọng tâm lên gia đình, không chiếu cố tốt con nàng. Vì thế trong nói dối càng che giấu, ta càng đuối lý. Cuối cùng hai lão thái nảy sinh ác độc, sủng ông vừa thông suốt qua đây, ta lại không có biện pháp nhẫn nại, chỉ có thể đem vũ khí hạt nhân ẩn giấu hồi lâu đã đánh mất mang ra:

“Con chính như vậy một người ngẫu nhiên trở về còn có thể làm gì a? Không vì trông đẹp mắt! Hiện tại là lúc phi thường, con được nhìn nhiều thứ đẹp gì đó, nhìn mới hữu ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh a! Con đặc biệt đều là vì dưỡng thai a dưỡng thai! Hai người cũng không muốn cháu của mình bộ dáng giống đưa vẹo táo nứt đi!”

Cái này có thể đình chỉ đi, ta đều đem tinh tức muốn giữ lại cho đến sinh nhật Lâm Tiến tháng sau mới thả ra, cái này làm các nàng có thể yên tĩnh.

“A, a...” Lâm phu nhân vỗ về ngũ chĩa vào ta nói không ra lời, “Con... A... Con, con thế nào...”

Hách mẹ càng trực tiếp một phen giữ chặt lỗ tai ta, tuy rằng vô dụng, nhưng ánh mắt kia đều có thể giết người, “Con là đầu heo sao? A! Dưỡng thai! Xem thứ không đứng đắn con cho ta xem bằng quan (quan tài bằng)... Con, con này cũng gọi dưỡng thai! Xem thứ này một đầu tóc trắng gì đó con gọi dưỡng thai? Nhìn từ trên xuống dưới, rốt cuộc là nam hay nữ? Dưỡng thai, một con nói ra! Một con nói còn cảm thấy đẹp! Con con con... Ta, ta này nếu không xem... Ta thật đem bóp con!”

Xong rồi... Tính sai... Ta quên mất cùng các nàng thẩm mỹ chênh lệch...

Căn cứ ta hiện tại mang theo hàng lậu đặc thù bên người, hai lão thái không dám giáo huấn ta nhiều, vừa nghiêng từ cảnh cáo sau liền ném ta cho Lâm Tiến.

Nói đến Lâm Tiến biết chuyện này phản ứng cao hứng — muốn thăng cấp có thể mất hứng sao, cao hứng sau là khó chịu — thế nào anh lại không phải người thứ nhất biết, thật không có thiên lý; khó chịu sau lại tiếp tục cao hứng — mặc kệ anh là người thứ mấy biết, anh là cha đứa nhỏ; cao hứng xong lại khó chịu — đồng giường cộng chỗ lâu như vậy cư nhiên có thể giấu diếm lâu vậy, này em thật tâm cơ a!

Tóm lại nam nhân này cứ trong rồi rầm lập đi lập lại đem ta đuổi về nhà, nấu điểm tâm cho ta, lại xả nước tắm. Chờ ta tắm sạch sẽ xong đi ra, trong phòng một ít đồ trang sức lặt vặt đều đã thu thập, lúc này Lâm Tiến cầm băng dán dán lại ngăn tủ cùng các góc bàn.

“Đứng đừng nhúc nhích,” hẳn chỉ chỉ bên cạnh, “Thay.”

Ta cúi đầu vừa thấy, nguyên lai dép lê gia dụng đã đổi thành dép mềm, không khỏi có chút đứng hình, “Không cần khẩn trương như vậy”

Hắn nhếch miệng không nói lời nào, chờ làm xong mới vẫy tay, “Lại đây.”

Ta ngoan ngoãn đi qua, ngồi kề bên hắn. Hắn đưa tay ôm ta vào trong ngực, thật lâu mới nói, “Anh, anh khẩn trương, em cũng biết chị dâu nàng từng... Anh không thể không cẩn thận.”

Ta ngạc nhiên.

“Thực xin lỗi.” Trầm mặc sau một hồi ta chỉ có thể giải thích, “Nguyên bản vốn định chờ sinh nhật anh mới nói cho anh, ách, xem như kinh hỉ đi. Khác em không nghĩ nhiều, ... Thực xin lỗi.”

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta, “Về sau đừng làm chút kỳ quái gì đó ở nhà, mấy ngày hôm trước anh nửa đêm dậy cũng bị dọa.”

Ta tròn mắt vòng vo chuyển, tập quán tò mò, “Nửa đêm dậy đi toilet sao? Chẳng lẽ dọa rụt?”

Hắn vỗ hông ta một cái, “Miệng quạ đen! Buổi sáng hôm trước em chẳng phải vừa thử sao.”

Ta hắc hắc nở nụ cười tặc trong chốc lát, nhớ tới, “Đúng rồi, Sephiroth đâu?”

“Người ta tới cửa tự đem đi.” Hắn tức giận, “Đem đi rồi.”

“Tự mang? Bọn họ có thể?”

“Hai chị em cùng nhau mang đi.” Lâm Tiễn nghĩ nghĩ, “Đệ đệ kia thật quá dị, tuổi không lớn nhưng thật có khí lực, anh nhìn không sai biệt lắm chính là hắn một người nâng.”

Ta quần quăn, lập tức chạy vội đến máy tính mở trang web ra, cấp cái lên ‘Gió mùa thường thường biến mất’ nhấn lại,

‘Nói sẽ bao bưu tốt còn làm người tự tới cửa mang thật sự là ngượng ngùng ~ ta trả lại cho người năm điểm làm bồi thường, người trực tiếp đem đi bảo bối tốt sao thân? Lấy được sau phải kịp thời gian xác nhận nga thân, còn có, thỉnh nhất định nhất định phải nhớ khe ngại nga thân ~’

Nhớ phải khen ngại nga thân

~Nhớ phải khen ngại nga thân

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-nguoi-qua-duong-giap>